MAX SEECK

REȚEAUA MORȚII

virtual project

MAX SEECK

Seria: *Jessica Niemi*

Volumul 2

REȚEAUA MORȚII

Original: *Pahan verkko*
[*The Ice Coven*] (2020)

Traducere din limba engleză și note de:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

LITERA®

2023

PROLOG

Pe masca de plastic sunt broboane de transpirație. Akifumi și-o așază mai bine înainte să deschidă sertarul din corpul central al bucătăriei în care tacâmurile – argint curat – sunt așezate în compartimente. Cuțite mici, cuțite mari, furculițe pentru antreuri, furculițe pentru felul doi. Cuțitele pentru friptură, separat. Lingurițe pentru desert. Patru perechi de bețișoare din metal. Câteva infuzoare rotunde pentru ceai, cu lanțuri prinse de ele. Rafinat. Elegant.

— Îți mai este foame, Asuna? întreabă Akifumi, ridicând în dreptul ochilor o furculiță.

Metalul prețios are la îndoitură o pată întunecată. Un defect supărător într-un mediu în rest perfect – o chestiune care ar fi putut să fie remediată cu ușurință dacă mânerul ar fi fost frecat cu un pic de pastă de dinți cu fluor.

— Nu, zice fata, încrucișându-și picioarele.

La ordinul lui Akifumi, se așezase pe pat fără să se șteargă la gură. *La dracu', târfoștina pare tânără.*

Akifumi scoate din sertar o farfurie, o umple de pe platourile lăsate pe blatul central: friptură de vită cu ardei iuți verzi, somon, cartofi gratinați cu usturoi, salată, pâine. Soiul de mâncare servită la bufetul nunților mediocre sau în lojile VIP-urilor de pe stadioane, însă amănuntele, cum ar fi prezentarea, tacâmurile de foarte bună calitate și porțelanul orbitor de alb, fără nicio zgârietură, dau întregii mese un aer de lux. Akifumi pune farfuria pe masă, destupă o sticlă de șampanie, umple un pahar. Whisky-ul dublu malț pe care tocmai îl băuse încă îi mai arde gâtul, împreună cu impresia de invincibilitate pe care i-o dă.

— Tu nu poți bea asta, zice Akifumi, bătând cu un deget în paharul îngust. Școlărițele n-au voie să bea alcool. E împotriva legii.

În vreme ce vorbele stârnesc ecou în încăpere, Akifumi e tot mai atât.

Asuna nu-i școlăriță. Sigur că nu. Dar destul de tânără ca să arate așa. Akifumi simte cum mâna i se face pumn și dinții i se încleștează.

Târfă blestemată.

Akifumi își dezmorțește gâtul. Nu, la urma urmei, nu-i e foame. Paharul de șampanie e golit dintr-o sorbitură.

— La ce școală înveți, Asuna?

Fata pare să șovăie, și tocmai când e pe cale să răspundă, Akifumi ridică un deget. *Șșșt.*

— Știi ce, las-o baltă… M-am săturat să te aud vorbind, șoptește Akifumi și cu un deget încârligat o cheamă pe fată. Vino încoace. Acum.

Fata își îndreaptă fusta mini și vine clătinându-se pe tocurile înalte.

Akifumi inspiră, trăgând în piept aroma înviorătoare de portocale care amintește de călătorii în Extremul Orient, de soare pârjolitor și cremă cu protecție solară. Apoi o înșfacă pe fată de cozi și o împinge spre podea.

— Fă-o iar, Asuna. Fă-o iar, cățea, însă de data asta fă-o ca și cum ți-ai dori-o.

Și apoi o să-ți izbesc țeasta de peretele ăla de ciment.

1.

Sâmbătă, 23 noiembrie

Lisa Yamamoto așteaptă să se închidă ușile cromate. Apoi dă drumul, într-o singură suflare lungă, aerului ținut în piept. Își scoate ochelarii de soare Prada negri și se uită în oglinda de pe peretele din spate. Fardul corector ascunde stresul și epuizarea, dar nu-i poate aduce în ochi bucurie. Nu-i nici urmă din exuberanța exagerată pe care invitația la o petrecere pentru cel mai în vogă rapper – sau orice artist, dacă-i pe-așa – i-ar fi stârnit-o în urmă cu un an sau doi. Acum emoția predominantă este în principal un suspans neplăcut; îi pare rău că înainte de a ieși din casă n-a luat ceva care să-i întărească încrederea în sine, ceva mai puternic decât șampania. Dar nu încape îndoială că unul dintre ceilalți invitați va avea grijă să-i fie împlinite nevoile. E destul să-i arunce cui trebuie privirea care trebuie, și se va duce la toaletă cu un drog care să-i garanteze o stimulare plăcută.

Lisa își examinează trupul strâns într-o rochie mulată Hervé Léger – în formă bună și cu rotunjimile potrivite. Cel puțin înfățișarea îi este atrăgătoare. Nu că lucrurile n-ar merge bine sau că n-ar avea totul sub control: singurul punct din programul acestei seri este să-și facă vreo două selfie-uri bune cu bărbatul momentului și, poate, să înregistreze câteva povești video cu alte celebrități. Dacă ne gândim a cui petrecere de lansare este, cu siguranță vor fi acolo cele mai multe dintre chipurile faimoase din Helsinki.

Lisa aude telefonul vibrând în buzunarul lateral al poșetei. Probabil e din nou Jason. A mai încercat deja de trei ori. *Vezi-ți de viața ta.* Își mută privirea de la oglindă la panoul cu cifre de deasupra. Un patru roșu. Cinci. Șase.

Se aude o melodie scurtă și peste o clipă se deschid ușile. Liftul e inundat de un bubuit de bas și pălăvrăgeală zgomotoasă, accentuate de strigăte și din când în când râsete.

Lisa coboară privirea spre covorul roșu care se întinde spre garderobă,

asaltat de musafiri cu buchete și sticle. *Neica nimeni, rataţi. Ce noroc că nu trebuie să mă prezint lor.*

Când iese din lift, portarul, un tip pe nume Sahib, pe care Lisa îl știe de ani de zile, îi face discret semn cu capul.

Lisa trece pe lângă ferestrele din tavan până în podea care oferă o vedere panoramică. Acoperișurile din Helsinki lucesc după zile întregi de ploaie. Hotelul Torni, iluminat izbitor, se înalță în depărtare, un Empire State Building în miniatură care domină silueta joasă a orașului. Lumina felinarelor și ferestrelor face să scânteieze scena întunecată. Orașul încă nu a fost înviorat de prima zăpadă.

— Salut, mă bucur să te văd, zice portarul chel, cu umeri lăți, cu blazer negru și tricou alb, ajutând-o să-și scoată mantoul din piele artificială cu blană artificială.

Cei doi din fața Lisei s-au oprit la câțiva pași și șoptesc de zor, despre ea, după cum se pare. A fost o vreme în care o încântau privirile, atenția din partea unor oameni complet necunoscuți. Acum n-o fac decât să se simtă stingherită. *La ce naiba se holbează*?

— Cum merge? îl întreabă Lisa pe Sahib și pune pe tejghea poșeta și sacoșa cu pantofii.

Se sprijină cu o mână, în vreme ce cu cealaltă își scoate cu îndemânare adidașii Superstar negri cu dungi albe și încalță o pereche de pantofi de lac bej, cu tocuri care îi mai adaugă zece centimetri.

— Petrecerea e deja în toi, răspunde liniștit Sahib, duce la cuier haina și pantofii de sport ai Lisei și îi înmânează un jeton încrețit de pumnii transpirați ai miilor de petrecăreți.

Lisa își aude telefonul vibrând, peste bubuitul basului. Poate că a sunat în tot acest timp. Îl scoate din poșetă, se uită la ecran și îl amuțește. *Rahat.*

— Mulțumesc, îi spune lui Sahib, zâmbindu-i.

— Ai grijă acolo, în seara asta sunt o mulțime de băieți răi scăpați din lanț, zice Sahib și îi face semn cu ochiul.

Lisa zâmbește și face și ea semn cu ochiul, cu toate că, în realitate, nu poate suferi flirtul cu aer de superioritate al portarului.

Autostrada creată de covorul roșu trece printre draperiile întunecate și intră în fulgerarea blițurilor fotografilor. Aerul e plin de acel miros aparte al cluburilor de noapte: parfum stătut, alcool vărsat pe jos, fum de țigară intrat pe parcursul anilor în dușumea, covoare și perdele, o duhoare pe care nici

măcar câteva renovări n-au izbutit s-o alunge. O femeie pe care Lisa n-o recunoaște desface draperiile și Lisa pășește în clubul propriu-zis, un spațiu înalt ticsit cu petrecăreți care arborează cele mai noi tendințe. Părul vopsit în nuanțe stridente, machiaj excentric și buze botoxate, costume de comandă și îmbrăcăminte sport care pun în valoare trupuri bine lucrate, mustăți pe jumătate ironice de hipster și bărbi tunse frumos. Lisa se oprește să privească panoul pentru fotografiere de mărimea unei porți de fotbal și oaspeții care sunt împinși fără menajamente spre el ca și cum ar fi un eșafod medieval.

— Yamamoto! schelălăie o voce feminină.

Ochii Lisei dau de o jurnalistă obeză cu ochelari, al cărei nume nu și-l amintește, în ciuda faptului că femeia i-a luat odată un interviu.

— Bună! zice Lisa și îi oferă un zâmbet îndelung exersat care îi arată dinții albi.

— Ne-ar plăcea un mic articol despre tine…

Lisa se uită la fotograful care stă în spatele jurnalistei; are la gât ecusonul unui tabloid. Probabil că este *legitim* și e publicitate bună pentru blogul ei.

— Lăsați-mă mai întâi să fac fotografia.

— Sigur. O să fim aici.

— Bine. Grozav, zice Lisa și se apleacă să îmbrățișeze un tânăr care vorbește în engleză și pe care nu-și amintește să-l fi întâlnit vreodată. *Hi*! *Good to see you. Sure, talk to you soon*![1]

După ce se desprinde din îmbrățișarea mult prea entuziastă și scăldată în mirosul copleșitor de aftershave al necunoscutului, Lisa se îndreaptă spre panou, alăturându-se cozii scurte care șerpuiește într-acolo.

Se uită prin încăperea scăldată în lumină slabă, la marea de trupuri care văluresc acolo. Unele chipuri sunt cunoscute, altele nu; cele mai multe sunt între. Amintiri palide, fulgerări îndepărtate ale vieții de noapte din Helsinki. *PDSC*. *Pălăvrăgeală, dans, sărut, călăreală.* De obicei, în această ordine, cu toate că Lisa își amintește câteva nopți în care de la pălăvrăgeală a sărit direct la călăreală. Și poate una sau două în care a ajuns la același rezultat fără măcar să fie vreo pălăvrăgeală.

În spate, Lisa zărește un ghem de petrecăreți conduși departe de turma cea mare, blițuri, bărbați și femei care se grupează pe rând pentru paparazzi. Iar în ochiul acestei furtuni, invitatul de onoare însuși, cu joben și smoching cu paiete, Kex Mace's, zis și Tim Taussi, rapperul de douăzeci

și șase de ani al cărui album hip-hop cu influență pop a făcut vâlvă pe Spotify anul trecut: a urcat în vârful listelor nu numai în Finlanda, ci și în alte țări nordice și Germania.

— E rândul tău, Lisa, strigă femeia cu teleobiectivul.

Cu poșeta în mână, Lisa se îndreaptă spre fundal: o copertă de album ilustrată cu un păianjen uriaș. *Kex Mace's. Spider's Web.* Blițurile fulgeră doar puțin timp, chestie enervantă. Fotografii n-o scăpau niciodată pe Lisa din gheare așa de ușor. Chiar și anul trecut vedea blițuri până și în somn. *Mulțumim*! Lisa e liberă. *Ce plăcere să te vedem, Lisa*! *Distracție plăcută în seara asta*! Zâmbetele par aproape firești, cuvintele aproape sincere, însă răceala de sub ele nu-i scapă Lisei. Are un simț al semnalelor sociale pe care i l-au șlefuit zeci de astfel de evenimente. Nimănui nu-i pasă cu adevărat cine ești, doar cum arăți și ce reprezinți. Pe unii îi interesează doar dacă o să le-o sugi după petrecere, pe la cinci dimineața, după ce sticlele au fost golite și din punguțele etanșe a fost aspirat ultimul gram.

Ultimul punct din program este un pahar de șampanie; în mod convenabil, un chelner cu cămașă neagră și papion galben duce în mâna înmănușată o tavă plină cu ele.

— Nu te lăsa prinsă în plasă, zice o fată care face publicitate, îmbrăcată țipător cu fustă scurtă și bluză care îi lasă la vedere sânii, apoi îi înmânează Lisei un program și îi face semn cu ochiul.

Nu te lăsa prinsă în plasă. Așa de al naibii de pretențios și prelucrat excesiv. Lisa e înăuntru doar de câteva minute, dar deja simte nevoia imperioasă să se răsucească pe călcâie și s-o șteargă naibii de acolo. Are nevoie de o doză de curaj, *regina albă, înviorare,* cu mai multă disperare decât crezuse. Caută cu privirea pe cineva care i-ar putea oferi ușurarea. Teme, Sakke, Taleeb… Tipii ei obișnuiți probabil că sunt acolo, dar ascunși printre sutele de chipuri.

Și apoi Lisa simte că inima îi stă în loc. Iată-l din nou: în picioare, cu mâinile în buzunare, la fereastra de unde se vede orașul. Privirea lui, vag acuzatoare și pătrunzătoare, este exact ca data trecută. Lisa se răsucește și pornește spre bar, însă știe că bărbatul n-o s-o scape din ochi.

2.

Miercuri, 27 noiembrie

Cântecul care bubuie în căști, „Free Your Mind” al formației En Vogue, se întrerupe când aplicația oferă indicațiile audio. În ciuda faptului că este prietenoasă și feminină, vocea emană lipsa de sentiment a oricărui anunț înregistrat: *Distanța cinci kilometri, viteza medie zece virgulă doi kilometri pe oră.* Muzica revine și Jessica Niemi trage pe nări aerul proaspăt. Miroase a dimineața de după primul îngheț al anului: a chiciura de pe frunze, care este îndepărtată de primele raze de soare, și a bălți cu pojghiță de gheață care se sparge sub tălpile flexibile ale pantofilor de sport.

Jessica are senzația că zboară, pasul îi este ușor. În urmă cu câteva luni a început iar să alerge până la serviciu, după o pauză prelungită. E o formă de exercițiu fizic pe care a abandonat-o de mai multe ori din pricina protestelor trupului său vătămat. Încheieturi dureroase, dureri ale nervilor care îi sfredeleau genunchii, cu suferința săgetând în jos până la degetele picioarelor, și toate astea, imune la analgezicele normale. Acum picioarele i se mișcă, durerea n-a revenit. O să revină, desigur, întotdeauna revine. Însă până atunci Jessica are de gând să se bucure de fiecare pas, de fiecare efort care aduce un val de endorfine. Privind înapoi, faptul că i s-a năzărit să înceapă din nou să alerge pare miraculos. După înmormântarea fostului său șef, Erne Mikson, Jessica a petrecut săptămâni în șir în ceață, a stat acasă rumegând cele întâmplate. Până ce, într-o bună zi, și-a pus pantofii de alergare și a țâșnit afară, în aerul primăverii. Ca Forrest Gump, a glumit mai târziu colegul său, Jusuf.

Distanța de la apartamentul ei din Töölönkatu până la sediul poliției din Pasila este de vreo trei kilometri și jumătate, drumul trece prin Golful Töölö, de-a lungul plajei, prin Grădina de Iarnă, pe lângă stadion și prin Parcul Central. Ca să dubleze distanța, adesea Jessica o ia spre vest – așa cum face azi – în dreptul centrului de echitație Laakso și străbate în zigzag aleile cu pietriș, străjuite de molizi, ale parcului până la grădinile parcelate de la Ruskeasuo.

Jessica trece de școala de echitație și sediul poliției călare din Helsinki, la nord-est. Aleea cu nisip este luminată slab pe această porțiune. Felinarele dintre copacii înalți sunt puține și departe unul de altul, iar luminile puternice ale manejului se pierd brusc în întunericul pădurii. O pasăre mare dă târcoale pe deasupra copacilor.

Hei! *M-ai auzit*?

Jessica privește în spate, însă aleea e pustie. E greu de spus dacă a auzit cu adevărat strigătul peste muzica aceea care îi bubuie în urechi. Uneori aude ceva când aleargă: cuvinte și strigăte haotice. Vocile o urmăresc de atâta vreme, încât nu le mai dă atenție întotdeauna.

Stai!

De data asta vocea este cu totul reală. Jessica își scoate casca dintr-o ureche și se uită peste umăr la timp ca să vadă o siluetă masculină cu mâini enorme care se agață de canadiana ei. Agresorul o izbește cu toată forța, doborând-o. Jessica îi simte pe spinare greutatea, în vreme ce obrajii i se înfundă în noroi înghețat și frunze ude.

— Ascultă, zice vocea.

Răsuflarea cu duhoare de alcool o face pe Jessica să se cutremure. Coapse îi înfășoară fundul, agresorul i s-a așezat pe șale și degete goale îi cuprind gâtul. Gura cu duhoare de alcool îi mârâie în ureche. Apoi agresorul o răsucește pe spate. Și acum Jessica îi vede fața, însă nu-l cunoaște. Obraji scobiți, aprinși de alcool, mustață groasă, un bărbat de patruzeci de ani neîngrijit, distrus de băutură. Jessica își amintește că în urmă cu câteva minute a trecut pe lângă o bancă de pe aleea cu rumeguș pe care stătea un tip ciudat cu jachetă de piele, sorbind poșircă dintr-o sticlă de plastic.

— Ajunul Crăciunului, zice el în șoaptă. Ajunul Crăciunului.

Jessica se uită la el, uluită. E clar că tipul e pe altă lume. Mai e o lună până la Crăciun. Degetele unei mâini sunt încleștate pe falca ei. Cealaltă mână îi țintuiește pe pământ încheietura mâinii stângi.

Jessica își adună toate puterile și îl izbește cu genunchiul în vintre, însă picioarele îi sunt apăsate de greutatea ticălosului și el trebuie să fie prea beat ca să-și simtă boașele.

Jessica își aude pulsul bubuind în urechi. Răsuflă adânc, pietrișul tăios îi zgârie obrazul, vede cu coada ochiului nisip înghețat și frunze putrezite. Ar putea să strige după ajutor, însă nu-și amintește să fi văzut pe nimeni prin apropiere. Undeva, departe, cineva strigă la un câine care latră.

— Ajunul Crăciunului, face acum spume la gură bărbatul, arătându-și dinții. Ajunul Crăciunului.

Vârfurile degetelor Jessicăi ating în fundul buzunarului micul spray, care, conform legii finlandeze, este clasificat ca armă. În zilele astea îl ia cu ea peste tot. Și peste o secundă bărbatul încasează în ochi un jet lung de piper. După un moment în care nu-i vine să creadă, bălmăjeala de bețiv se transformă în urlete de durere. Jessica îl pocnește de câteva ori în mutră cu mâna liberă, dinții din față se sparg și sângele țâșnește din gură pe obrazul supt. Îi dă drumul Jessicăi. Se ridică de pe ea cu o agerime surprinzătoare și se năpustește în pădure.

Jessica gâfâie și se ridică cu greu în picioare. Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă îi sângerează.

Bărbatul nu se mai vede. Încă se aud crengi care se rup în adâncul pădurii.

Jessica nu-și lasă mâna în jos, ci ține sprayul pregătit pentru un nou atac. Așteaptă și ascultă zgomotele din pădure. Însă bărbatul nu se întoarce.

Jessica înșfacă telefonul și sună la centrala poliției. După ce îi dă dispecerei descrierea agresorului, pornește din nou în direcția din care venise, de această dată, vigilentă. *Distanța șase kilometri, viteza medie nouă virgulă unu kilometri pe oră.*

3.

Jessica trece pragul și se reazemă cu șoldul de canat. Transpirația de după dușul fierbinte pe care l-a făcut la vestiar i-a lipit de spinare cămașa bleumarin de uniformă și și-o trage discret sub centură. Mâna dreaptă, cea cu care l-a pocnit în falcă pe agresor, doare ca dracu', probabil că ar trebui să se ducă la cabinetul medical să facă o radiografie.

— Închide ușa, Niemi, zice comisarul-șef Helena Lappi și atinge cu arătătorul mouse-ul fără fir.

Rostirea numelui de familie al Jessicăi pare să-i lase un gust rău. Jessica închide ușa, ceea ce face încăperea să pară și mai mică. Mirosul care plutește prin încăpere seamănă cu cel al unui săpun scump și parfumat prea puternic.

Helena Lappi, căreia colegii îi zic Hellu, se uită în continuare la ecranul computerului și Jessica are răgazul să privească în jur. Încăperea este aproape cum era pe vremea lui Erne: un birou mobilat cu strictul necesar, ai cărui pereți albi cerșesc de-a dreptul forme și culori care să le alunge monotonia. Storurile sunt pleoștite în partea de sus a ferestrelor și prizele sunt în grupuri de patru chiar și în locurile în care nu este nevoie de electricitate. Încăperea e într-o clasă proprie de monotonie și mohoreală. Însă doar acum, fără Erne, pare apăsătoare și lipsită de viață: omul care lumina întreaga unitate cu inima lui mare a dispărut.

— Încă n-am apucat să stăm de vorbă ca lumea, zice Hellu și îi face semn Jessicăi să se așeze.

Jessica se supune, își încrucișează mâinile în poală și privește peste birou în ochii femeii de patruzeci și ceva de ani, a căror culoare căpruie e, cumva, nepotrivită cu părul scurt și vopsit blond.

Conducerea unității Crime Violente a avut o perioadă zbuciumată după plecarea lui Erne anul trecut, în martie. Primul candidat, un veteran cu burdihan, care se apropia de pensionare, a stat doar câteva luni, apoi s-a tras în cuibul călduț al unui post administrativ. Al doilea a plecat fără vâlvă după tot atât timp în acest post: o sursă de încredere a spus că whisky-ul i-a fost pierzania. Vechea sa prietenie cu sticla a devenit atracție fatală în timpul divorțului. Clasic.

Pe de altă parte, Hellu nu pare să plece nicăieri. E plină de entuziasm pentru postul său și de siguranță de sine, ceea ce, din nefericire, o face o șefă enervant de pedantă. Jessica lucrează sub conducerea lui Hellu doar de două săptămâni, însă îi este deja clar că noii sale șefe îi plac punctualitatea, protocolul, disciplina paramilitară și birocrația principială. Au fost fricțiuni între ele din prima zi, nici Jessica nu știe bine care este cauza. În orice caz, coridoarele din sediul poliției sunt mai strâmte pe zi ce trece – ca și cum ele două nu sunt menite să le străbată împreună.

— Felicitări pentru Kalasatama, zice Hellu sec.

Se referă la investigarea preliminară a crimei de pe Arcturuksenkatu, pe care Jessica a rezolvat-o surprinzător de repede. Crima n-a fost cine știe ce mare mister: un bărbat cu antecedente de violență și-a omorât un vechi prieten cu o bâtă de baseball, la beție, și apoi l-a aruncat într-un tomberon, înfășurat într-un covor persan (sau, mai exact, o imitație chinezească).

— Mulțumesc, zice Jessica și încearcă să răspundă cu un zâmbet neutru.

Care este cel mai diplomatic, însă cel mai greu de păstrat.

Hellu răsfoiește hârtiile și se uită la Jessica pe sub sprâncene. Jessica se așază picior peste picior. Genunchiul i se lovește de colțul biroului și face pixurile să zornăie pe suport.

— Tocmai am vorbit cu procurorii. Erau mulțumiți. Le va fi ușor de-acum încolo, zice Hellu.

— Ar fi și greu s-o dea în bară, dat fiind că le-am dat o armă, un motiv, ADN care leagă…

— Cum ziceam, felicitări, zice Hellu și ia mâna de pe mouse.

E ceva calculat în felul în care face asta. Gestul, banal în sine, semnalează sfârșitul introducerii. Al preludiului. Al taclalelor. *Ți-ai primit laudele, Niemi. Acum o să-ți sucesc gâtul.* Comisarul-șef se lasă pe spătar și pocnește din limbă amenințător.

— Am încercat să stau de vorbă cu toți. Să cunosc echipa. Noi două încă n-am avut ocazia să stăm de vorbă, dat fiind că ai fost ocupată cu Kalasatama, dar acum…, zice Hellu, strângând și desfăcând degetele mâinii stângi. Pe inelar are o fâșie de oțel sau de aur alb, a cărei simplitate e limpede că e intenționată. La încheietură are un ceas multifuncțional masiv, care probabil că face parte din schema ei de a dobândi viața veșnică. Sau ceva în genul ăsta.

— Am înțeles că ai fost foarte apropiată de comisarul-șef Erne Mikson.

Că ați lucrat împreună… câți ani?

Jessica aude numele lui Erne și nu se poate stăpâni să vadă fața ciupită de vărsat. Țepii cenușii de pe obraz, ochii blânzi. Să audă accentul un pic comic și să simtă mirosul acru al țigărilor, care rămânea în urma lui când ieșea din încăpere.

— Opt, răspunde ea un pic mai târziu, ca și cum ar fi folosit cele câteva secunde ca să numere anii în care a fost colegă cu Erne.

— Am auzit și că îl cunoșteai dinainte. Că erați prieteni.

— Eram. Da.

Hellu se uită scrutător la Jessica, de parcă cercetându-i fața ar putea să ghicească alte informații despre relațiile dintre subordonata sa și fostul ei șef. Apoi privirea i se îmblânzește un pic.

— Da, mare păcat. Condoleanțele mele, cu întârziere. Nimeni dintre noi nu poate avea prea mulți prieteni buni.

— Mulțumesc.

— Cancer… Cancer. E o chestie afurisită.

— Așa e.

— Dacă îl pomenesc acum pe Mikson și redeschid răni care presupun că nu sunt vindecate de-a binelea este pentru că eu cred că noi două vom colabora strâns, în comparație cu ceilalți detectivi din unitate.

Jessica își trece limba peste buzele uscate și așteaptă ca șefa să continue. Însă ea n-o face.

— Vom colabora strâns?

Hellu pare un pic surprinsă, ca și cum s-ar fi așteptat ca Jessica să-i citească gândurile.

— Ascultă, zice Hellu trăgând brusc aer în piept, și continuă: Știu că ești un polițist bun, Niemi. Am auzit-o de atâtea ori, încât n-am de ce să mă îndoiesc. Însă am auzit și că pe vremea lui Erne aveai tendința să… fii nesupusă. Să ignori instrucțiunile și ordinele din când în când.

— OK, zice Jessica și se străduiește să rămână calmă.

Își simte mâna vătămată zvâcnind sub birou. Are nevoie de analgezice, și repede.

— Această informație n-a venit de la colegii tăi, ci de mai sus, zice Hellu.

— Presupun că trebuie să spui asta.

— Întrebarea mea pentru tine, Niemi, este dacă ai procedat așa *pentru că*

tu și Mikson aveați o relație de muncă lungă și apropiată, sau în ciuda acestui fapt? Vezi tu, e o mare diferență, zice Hellu și zâmbește aproape imperceptibil. Apoi continuă: Firește, a doua posibilitate este, din punctul meu de vedere, mai provocatoare. Înseamnă că trebuie să fiu pregătită să ripostez cu aceleași arme. Nu permit ca oamenii să fie nesupuși. Eu nu sunt Erne Mikson.

Nu-i ajungi tu nici la călcâi lui Erne, vacă încrezută.

Jessica se uită la femeie, ai cărei ochi scânteietori îi sfredelesc pe ai săi. În astfel de momente, Jessica arde de dorință să dea cu tifla autorității, să le spună tuturor să se ducă dracului și să plece. Unitatea Crime Violente are mai multă nevoie de ea decât are ea nevoie de unitate. Așa a fost întotdeauna.

Ferestrele scârțâie enervant, cu toate că nu bate vântul.

— Eu și Erne aveam un fel anume de a lucra împreună, începe Jessica. Și uneori lucrurile le păreau celor din afară mai dramatice decât erau. Oricine o fi sursa ta, probabil că n-a înțeles corect dinamica dintre mine și Erne.

— Cu alte cuvinte, zici că n-ai nicio problemă să faci lucrurile în felul meu?

— Greu de spus, de vreme ce încă nu știu care e felul tău, zice Jessica, cu toate că știe că răspunsul o s-o scoată din sărite pe Hellu.

Comisarul-șef dă cu pumnul în masă – nu cu mânie, dar destul ca s-o facă pe Jessica să tresară – și gura ei scoate un sunet enervant, cam ca zumzetul care însoțește un X roșu mare pe ecran la un „cine știe câștigă” de la televizor.

— Răspuns greșit, Niemi.

— Nu spun decât că, fiind noua șefă, dacă te apuci să schimbi totul, sigur că asta o să trezească sentimente negative și împotrivire la schimbare. Și nu numai mie, probabil tuturor. Sub conducerea lui Erne am avut rezultate excelente. De ce să corectezi ceva dacă nu…

— Niemi, zice Hellu calmă și continuă: în clipa asta spui tot *ce nu* vreau să aud.

— OK…

— Și, de fapt, această discuție întărește imaginea pe care mi-am făcut-o deja despre tine.

— Nu vreau să fiu…

— O să mai discutăm asta noi două. Să sperăm că doar pentru că recunosc capacitatea ta de a te adapta la noile împrejurări.

— Să sperăm, zice Jessica, obosită, și se ridică în picioare.

— Niemi.

Mai zi-mi tu o dată pe numele de familie și o să te înșfac de tâmpenia aia de păr scurt, blond din sticluță.

— Da?

— N-am terminat.

Jessica se așază la loc și numără în gând până la zece.

— Am ceva legat de poliție, zice Hellu și își umezește cu limba vârful degetului. Recunoști aceste fețe? continuă ea și ia o foaie dintr-un teanc, fotografia copertei unui ziar de scandal.

Jessica ia foaia și studiază fotografiile unei tinere și unui tânăr. Amândoi sunt frumoși și moderni în felul lor și fotografia emană o vitalitate și o poftă de viață incontestabile. Modele, cei care dau tonul. Jessica a văzut de multe ori fotografiile în ultimele patruzeci și opt de ore.

— Bloggerii.

— Exact.

Lisa Yamamoto și Jason Nervander. Celebrități ale presei și bloggeri care scriu despre stilul de viață și au cei mai mulți urmăritori din Finlanda. În ultimele două zile poliția a fost inundată de apeluri telefonice îngrijorate: se pare că niciunul dintre ei n-a mai ajuns acasă după ce au participat la lansarea discului unui important rapper finlandez.

— Cazul ajunge la noi? întreabă Jessica și pune foaia pe masă.

Posibilitatea ca acest caz să ajungă pe birourile lor îi trecuse deja prin cap. Poate chiar sperase asta în taină. Disparițiile unor persoane sunt, în general, mai interesante decât investigațiile normale ale crimelor. Sunt ca spectacolele de operă, în care trebuie să găsești cadavrul înainte de pauză. Nu mai vine actul doi dacă dispăruții sunt găsiți în viață. Însă uneori nu sunt găsiți deloc.

— Ieri încă nu părea să fie nicio îndoială că e un fel de șmecherie. Se cunosc unul pe altul și amândoi au cu mult mai mulți urmăritori în urma dispariției lor. Dar în această dimineață s-a întâmplat ceva care ne-a făcut să bănuim că e o crimă.

— Ce anume? zice Jessica.

— Pe contul de Instagram al Lisei Yamamoto a apărut o nouă fotografie,

continuă Hellu și pune în fața Jessicăi altă foaie de la imprimantă.

Este o fotografie de pe Instagram. Fotografia unui far înalt din piatră gălbuie.

— Ce este asta?

— Farul din Söderskär. Arhipelagul Porvoo. Uită-te la comentariu.

Jessica coboară privirea în partea de sub fotografie și vede un comentariu sub miile de *like*-uri. O frântură de secundă își imaginează că umezeala pe care o simte pe spinare nu e transpirație, ci promoroaca așternută de ger pe frunzele de arțar. O străpunge ascuțișul frigului.

Adâncă-i marea și adâncă-i groapa,
Pe somnul adormitei prințese joacă apa.
Curând îngheață marea, sub zăpadă,
Nimeni mormântul n-are să-l mai vadă.

4.

Jessica aude o împușcătură. Apoi alta. Și peste o clipă, alte opt, tot mai rapide. Fiecare împușcătură vine mai repede decât cea dinainte, până ce încărcătorul cu zece cartușe e gol și culasa rămâne în spate. O învăluie mirosul greu de praf de pușcă.

Jessica își scoate căștile de protecție.

— Prea repede. N-o să fii niciodată într-o situație în care să tragi zece gloanțe așa de repede, zice Jessica în vreme ce Jusuf scoate încărcătorul și pune pistolul pe tejghea.

Degetele i se strâng și se desfac.

— Au nimerit toate, zice Jusuf fără chef și se îndreaptă spre țintă.

În poligonul de trageri nu sunt decât ei. În sediul poliției nu au, ca în serialele americane, ținte care alunecă la apăsarea unui buton. Ceea ce au sunt ținte care se mișcă și se răsucesc, putând fi așezate în poziția dorită.

Jessica își prinde părul în coadă, îl urmează pe Jusuf și se uită la spatele musculos al bărbatului. Jusuf fusese întotdeauna atletic, însă în ultimele luni petrece mai mult timp în sala de sport. Imboldul acestui program de antrenament mai intens a fost, probabil, concediul medical pe care și l-a luat de la sfârșitul lui februarie până în mai, în timpul căruia relația lui, care dura de multă vreme, a ajuns în impas.

De când s-a întors la serviciu, Jusuf a fost rece și distant. Poate din cauza despărțirii. Sau poate din cauza celor întâmplate în Kulosaari în februarie. Mai probabil din amândouă cauzele, plus ce-o mai fi.

— Uite, zice Jusuf, ia din buzunar o rolă adezivă maro și începe să peticească găurile de gloanțe. Cap, cap, piept, piept, cap…

Nepăsarea cu care Jusuf enumeră loviturile în ținta de carton de forma unui trunchi omenesc o face să se înfioare. Jessica știe că Jusuf nu mai este el însuși, că nu îi este bine. Desigur, își face datoria și trage destul de bine, însă pe coridoarele din sediu nu mai este același Jusuf al cărui râs îi molipsea pe cei din birourile comune. Jessica se simte o clipă melancolică, gândindu-se cât de mult s-au schimbat lucrurile în ultimul an. Și totuși, multe rămân la fel. Doar Erne și Mikael nu mai sunt. Amândoi sunt morți,

îngerul și demonul.

Se întorc încet la linia de tragere.

Jusuf își scoate ochelarii de protecție și căștile și se lasă pe vine ca să culeagă cartușele de nouă milimetri împrăștiate pe podeaua de ciment. Tuburile fluorescente de pe tavan radiază singura culoare pe care o știu, albul de spital.

— Ce mai faci, Jessi?

— O dimineață ciudată, un bețiv m-a atacat în parc pe când alergam spre serviciu, zice Jessica și clatină din cap.

Brusc, Jusuf pare îngrijorat.

— Dumnezeule mare, Jessi. Ești bine?

Jessica ridică mâna dreaptă, cu încheieturile degetelor care arată ca și cum ar fi izbit un zid de cărămidă.

— *Eu* sunt bine. Însă un dinte din față lipsă ar trebui să facă ușor de identificat psihopatul ăla.

— Oh, la dracu', zice Jusuf și se uită la Jessica.

— Sunt bine, insistă Jessica. N-o să dureze mult până să fie găsit.

— Ai venit aici ca să tragi?

— Nu, răspunde Jessica în vreme ce pe un coridor apropiat se închide o ușă grea.

Jessica își dă deoparte o șuviță de pe frunte.

— Tocmai am stat de vorbă cu Hellu.

— Comisarul-șef Lappi, mormăie Jusuf și rânjește: Erne *a avut* cancer. Femeia aia *este* cancer.

— Mda. Am impresia că nu-i plac prea mult.

— Nu cred că-i place cineva.

— Nu asta am auzit, zice Jessica și își înclină capul într-o parte, zâmbind.

— Ce ai auzit?

— Că se holbează la poponețul tău de câte ori treci pe lângă ea. Și de câte ori te ridici de pe scaun. Și că se știe că te ridici exact din acest motiv.

— Am înțeles că-i măritată cu o femeie.

— Un poponeț i-un poponeț.

— Păi, așa să fie. Fac tot ce pot, zice Jusuf și își șterge sudoarea de pe tâmple.

Pe bicepșii care ies din tricou șerpuiesc vene apărute de curând,

rezultatul noului lui program de antrenament și dietei. Jessica speră că Jusuf nu sare peste cal cu programul de la sală. Lui Jusuf îi stă mai bine cu exerciții ușoare și trup mlădios decât cu un spate lat și bicepși țepeni, umflați.

— Acum ești liber, nu? întreabă Jessica.

— Liber?

— Adică nu ai vreo anchetă în curs.

— Credeam că te gândești la o femeie pentru mine. Dar nu… Nimic în lucru. O ajut de vreo două zile pe Nina la o chestie, tentativă de omucidere.

Jessica se uită la pistolul de pe masă și se întreabă dacă Jusuf are de gând să mai golească un încărcător în ținte.

— Ce ai acolo? întreabă Jusuf și pare să observe abia acum dosarul de sub brațul Jessicăi.

Un cartuș îi alunecă din pumn și se rostogolește departe. Jusuf se uită la el ca un păstor a cărui oaie s-a răzlețit de turmă.

— Bloggerii, zice Jessica.

Fața lui Jusuf se luminează. Ochii i se răsucesc spre Jessica.

— La naiba!

— Cunoști cazul?

— Sigur. La urma urmei, toată lumea crede că e o șmecherie de publicitate.

— Am auzit și eu, zice Jessica și îi dă lui Jusuf telefonul ei, pe care este deschisă aplicația Instagram la profilul Lisei Yamamoto, în vârstă de 25 de ani.

— Uită-te la ultima postare, zice Jessica și arată cu degetul fotografia farului.

Jusuf dă clic pe fotografie. Jessica îi studiază reacțiile, se așteaptă să-i vadă în ochi scânteierea cunoscută, însă surprinderea de pe chipul lui nu este atât de mare cum spera Jessica. Vrea să creadă că Jusuf nu e indiferent, cu siguranță e doar oboseala cronică. În orice caz, e ca și cum din paleta lui de expresii ar lipsi câteva culori, cele mai limpezi și mai curate.

— *… Curând îngheață marea, sub zăpadă, / Nimeni mormântul n-are să-l mai vadă.* Ce mama dracului?

Jusuf îi înapoiază telefonul.

— În sine, ar fi putut să fie o farsă excentrică, dintr-o șmecherie de PR ca să atragă atenția, întocmai cum ziceai. Însă asta nu-i tot, e și mai ciudat,

zice Jessica și intră pe profilul Lisei, arătându-i toate postările.

— Ia uite aici, zice Jessica și-i arată profilul.

Lisa Yamamoto
Personaj public
Blogger/influencer
Odihnească-se în pace
1994-2019

5.

Sala de ședințe e întunecată, lămpile de pe tavan sunt stinse. Nu ca să facă mai luminoasă imaginea proiectată pe ecran, ci din cauză că nimeni n-a fost în stare să se ridice și să le aprindă.

— Yamamoto? zice Rasmus Susikoski și tușește în pumn.

Apoi mâinile îi revin pe masă în poziție de rugăciune, un fel de poziție prestabilită a lui Rasmus. Din care pornesc toate gesturile și celelalte mișcări, inclusiv scărpinarea nasului și roaderea unghiilor.

Rasmus este campionul unității Crime Violente, dacă e să ne luăm după mușchii fesieri. E avocat, are treizeci și patru de ani, locuiește încă în mansarda părinților săi, n-are talente sociale, dar s-a născut cu instincte bune și un hard disk gigantic în interiorul țestei. Pe legitimația lui Rasmus scrie „consultant special” și lucrează la sediul poliției ca funcționar civil. Jessica s-a întrebat adesea cum a ajuns Rasmus să lucreze la poliție, și încă în unitatea Crime Violente. Poate că e un fel de menire: încercarea unui băiat care a fost hărțuit în școală de a sparge cercul răului. Sau cam așa ceva.

— E pe jumătate japoneză, zice Jessica și dă clic, aducând pe ecran altă imagine.

Jusuf, în capul mesei, își trosnește încheieturile degetelor și se uită la poză încruntat.

— Și un fel de celebritate? zice Rasmus.

— Din rețelele de socializare.

— N-am auzit de ea.

— Ai cont de Instagram? întreabă Jessica și continuă să dea clic pe pictograme.

Se deschid pe rând pe ecran.

— Eu? se miră Rasmus, și expresia care îi fulgeră pe față arată cât de absurdă e întrebarea. N-am. Însă am cont de Facebook…

— Și dacă aveai, probabil că n-ai fi cunoscut-o, zice Jessica. Optzeci la sută dintre urmăritorii Lisei Yamamoto sunt femei tinere. Alți zece la sută sunt bărbați tineri, și presupun că restul sunt perverși sau conturi false.

— Rasse s-ar potrivi perfect în ultimele zece procente, râde Jusuf. Și nu

mă refer la conturile false.

— Oricum, nu sunt activ…

— Sunt sigur că Rasse are un cont de urmăritor ca să se uite la gagici, cu numele Rasmus Nusikoski sau așa ceva, zice Jusuf și îi aruncă o privire colegului său.

La început Rasmus roșește, dar apoi pe față îi apare un rânjet aprobator. Lui Rasmus cel introvertit pare să-i placă statutul său de țintă a glumelor deocheate din unitate. Și apoi, Jusuf știe cum să-și tachineze colegii fără să fie răutăcios, să-i înțepe inteligent, amuzant, fără să meargă atât de departe încât ei să fie stingheriți. Dimpotrivă, întotdeauna cel vizat râde și el. Jusuf e maestru la găsirea drumului printr-un câmp minat, chiar dacă interacțiunile pot să le pară celor din afară că au semnele agresiunii.

— Ei, Rasse? continuă Jusuf. Poponețe, corect? Ori sâni?

— Haide, Jusuf, oftează Jessica, însă nu-și poate stăpâni un zâmbet.

— Ori picioare? Ești *un feet guy*, o iei la mână și…

— Dacă ar fi să aleg…, începe Rasmus prudent.

— Hei, băieți, îi întrerupe Jessica. Concentrați-vă.

Jusuf și Rasmus își zâmbesc, apoi își îndreaptă atenția spre ecranul mare de pe peretele din fund, pe care defilează imagini în vreme ce Jessica se uită prin sute de postări. În cele mai multe, Lisa Yamamoto pozează singură: fotografiile sunt de bună calitate, femeia este îmbrăcată cu haine de firmă în vogă, sau imaginile reușesc să creeze o ambianță aparent nonșalantă. E limpede că unele fotografii au fost făcute în străinătate și în multe apare o ceată de prieteni la umbra palmierilor sau în piețe din Europa Centrală. Profilul și marca ei personală sunt create cu iscusință: în ciuda schimbării hainelor, coafurii, cadrului și grupului de prieteni, fotografiile comunică o stare de spirit și un stil unitare. Urmăritorii știu exact ce primesc dacă dau clic pe butonul *Follow*.

— Lisa Yamamoto a fost dată dispărută de tânăra cu care împarte apartamentul și care n-a putut să ofere nicio teorie în privința locului în care s-ar putea afla Lisa, sau cu cine ar putea să fie, zice Jessica și lasă din mână mouse-ul.

— Cum e cu al doilea… băiatul. Jason Nervander? întreabă Jusuf.

— Părinții lui locuiesc în Laponia, presupun că nu sunt foarte apropiați, așa că un prieten apropiat, pastor din parohia Kallio, a fost cel care l-a declarat dispărut pe Jason.

— Și ce a zis pastorul acesta?

— Că nu l-a mai văzut pe Jason de vreo două zile, zice Jessica.

— Așadar, nu există nimic clar și probabil în privința dispariției nici unuia dintre ei?

— Pornim de la zero.

— Ei, fir-ar să fie! zice Jusuf și își proptește coatele pe masă.

— Cine e în echipă? întreabă Rasmus.

— Noi trei, răspunde Jessica iute.

— Ce? Nici măcar Nina sau…, Jusuf își înghite restul vorbelor.

— Hellu a subliniat că, chiar dacă bănuim o crimă, încă nu există destule dovezi. Începem noi trei și ne putem aștepta la ajutoare de îndată ce se confirmă faptul că cel puțin unul dintre ei e mort, zice Jessica și își freacă ochii. Primim deja ajutor de la departamentul tehnic la procesarea datelor.

— Ce ai pățit la mână? întreabă brusc Rasmus.

Se holbează la mâna Jessicăi așezată pe masă.

Jessica nu răspunde. Se uită la dosul mâinii umflat, la încheieturile degetelor învinețite, și ridică din umeri.

— Accident de muncă, zice Jessica, apoi se lasă pe spătar și își ascunde degetele adânc la subsuoară.

Se uită la imaginea proiectată pe ecran, unde Lisa Yamamoto e până la genunchi în apă turcoaz, cu spatele la aparatul de fotografiat și cu fața spre cascada care urlă pe fundal. Părul negru din care picură apa îi învăluie gâtul și umerii bronzați. Jessica aproape că aude cum se prăbușesc miile de litri de apă prinse în imagine. Soarele puternic face să scânteieze apa acolo unde nu ajunge forța cascadei, acolo unde suprafața e neclintită.

— Jessica? zice Jusuf și o trezește din visare.

— Da?

— Sarcini?

Trec câteva secunde până ce Jessica începe să delege sarcinile.

— Rasse, vreau ca tu și tehnicienii să cercetați ambele conturi de Instagram. Vedeți dacă e ceva suspect.

— Vrei să zici, comentariile?

— În primul rând. Și urmăritorii suspecți…

— … din care cei doi au împreună peste patru sute de mii, continuă Rasmus propoziția Jessicăi.

Jessica se uită la el, însă pe fața lui nu e nici urmă de sfidare, deși

comentariul sună a protest. Oricum, sarcina e enormă, aproape literalmente o căutare a acului în carul cu fân.

— Începeți cu comentariile. Dacă este ceea ce pare, adică dacă un nebun i-a omorât pe Lisa și Jason și a piratat contul Lisei, sunt sigură că o să apară ceva acolo, zice Jessica și închide computerul. Mă duc cu Jusuf să vorbim cu colocatara Lisei.

— Și cum e cu afurisitul ăla de far? întreabă Jusuf și strănută.

— Söderskär. Ne ajută cei din Uusimaa de Est. Hellu a zis că doi detectivi din Porvoo se duc acolo cu o barcă să se uite. Poate că vor găsi ceva.

— Cadavre?

— Nu prea cred că au cu ei scafandri.

— Dar n-ar trebui? zice Jusuf și frunzărește hârtiile din fața sa. „*Pe somnul adormitei prințese joacă apa, / Curând îngheață marea, sub zăpadă…*” Ar trebui să aibă echipament de scufundare dacă vor să găsească ceva.

— Presupun că ei știu ce au de făcut. Au aceleași informații ca noi, zice Jessica, se ridică și își pune canadiana. Apucă-te de treabă, Rasse. Hai să mergem acasă la Lisa, Jusuf.

6.

Stopul trece pe verde și Jusuf virează de pe Veturitie pe Nordenskiöldinkatu. Jessica se uită la încheietura mâinii sale, unde se lăfăie un Lady Panthère Vendôme de la Cartier. Sigur, ceasul de aur de optsprezece carate moștenit de la mama sa e în contrast izbitor cu stilul rezervat al Jessicăi, însă în realitate nu e foarte scump. Jessica a căutat online, dacă se hotărăște să-l vândă ar putea lua pe el poate două mii de euro, mai ales datorită calității lui de colecție. Și probabil mai mult, dacă Jessica dezvăluie cui i-a aparținut înainte. Numele foștilor proprietari celebri umflă mult prețul ceasurilor: cu doi ani înainte, Rolexul Dayton al legendarului Paul Newman a adus aproape optsprezece milioane de dolari la o licitație. Mama ei nu-i la fel de faimoasă ca Paul Newman, dar până în prezent este singura actriță finlandeză care a ajuns cel mai sus pe firmamentul de la Hollywood.

Starring[{2}] *Theresa von Hellens.*

Jessica simte mirosul jachetei de piele a lui Jusuf, miroase a nou.

Pe alături trece în trombă, cu motorul urlând, un Chevrolet Camaro vechi, piesă de muzeu.

— Aoleu, exces de viteză și probabil nu are nici pneuri de iarnă, zice Jusuf, își vâră sub buză o bucată de tutun și continuă: De-am avea un radar și timp liber.

— Părea să aibă o sută treizeci și șapte, zice Jessica.

— Poftim?

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf și se încruntă. Pare să nu înțeleagă despre ce vorbește ea.

— Cum? Nu-ți amintești de o sută treizeci și șapte? Când viteza de pe una din două amenzi era o sută treizeci și șapte de kilometri pe oră? Și întotdeauna era pe ploaie?

Jusuf clatină din cap uluit.

— Radarele noi înregistrau viteza ștergătoarelor de parbriz. Întotdeauna 137 de kilometri pe oră. Nici nu știi câte procese au fost deschise din pricina ștergătoarelor, zice Jessica și zâmbește.

Jusuf izbucnește în râs.

— Dumnezeule, zice și oprește la o trecere de pietoni.

Jessica răsucește butonul ceasului și urmărește cu privirea copiii de grădiniță cu veste fluorescente care traversează ca un cârd de rățuște.

— Mă bucur că lucrăm împreună la asta, zice Jusuf.

— Câtă vreme nu se întâmplă ca data trecută.

Jessica privește cum copiii sunt grupați pe postamentul dintre traversări. Educatorii îi adună strâns, cu grijă, ca pe niște păpușele, a căror încredere în adulți și în faptul că viața e dreaptă este neclintită. Din fericire, timp de mulți ani neliniștea provocată de absurditatea lumii n-o să ajungă sub căciulițele cu ciucuri. Micile lor bule s-ar sparge dacă ar ști că doamnele de la parcare, educatorii, mamele, tații… Niciunul dintre ei n-are nici cea mai mică idee despre sensul vieții.

— Ești bine? întreabă Jusuf în vreme ce stopul trece pe verde.

— Tu ești?

— A fost… A fost chinuitor.

Jessica nu răspunde, se răsucește să privească pe geam. A fost greu să vorbească despre asta în primăvară, în vară era aproape ireal, iar acum, cumva, pare fără sens. Clanul vrăjitorilor ucigași a reușit ceva ce n-ar fi trebuit: s-a strecurat în anchetă ca un șarpe veninos și și-a înfipt dinții în toți. Și tot a reușit să fugă.

Telefonul Jessicăi sună. E Rasmus.

— Salut, sunteți acasă la Lisa?

— De-abia am plecat de la sediu, Rasse, oftează Jessica.

— Ne duce dorul deja? întreabă Jusuf și strânge mai tare degetele pe volan.

Jessica pune telefonul pe difuzor.

— Am vrut să sun imediat pentru că am văzut ceva interesant pe Instagram.

Rasmus vorbește într-un ritm mai rapid decât cel normal, care la el semnalează de obicei entuziasm.

— Deja?

— Da, încă n-am avut timp să pornim cu adevărat, însă…

— Ia zi.

— E despre cea mai recentă postare a Lisei Yamamoto, și ultima…

— Farul?

— Exact. A primit mult mai multe comentarii decât celelalte postări ale

ei, aproape o mie. În cea mai mare parte, șocate și neîncrezătoare; urmăritorii au citit cu siguranță mica poezie și mesajul „Odihnească-se în pace” de pe profil și își exprimă groaza, și condoleanțele, și…

— Ce anume ai găsit, Rasse? zice Jessica și Jusuf se uită la ea nedumerit în vreme ce oprește la alt semafor pe roșu.

— Acest comentariu mi-a atras atenția când căutam printre reacțiile la imaginea farului. E singurul care nu-i în finlandeză sau engleză, ci în japoneză, cu caractere *kanji*…

— *Ce zice*?

— Am copiat caracterele în Google Translate și am aflat că este *masayoshi.* Înseamnă „dreptate”.

— Dreptate?

— Da. Exact ca în *justice*[{3}].

— Oare cel care a comentat vrea să spună că ceea ce i s-a întâmplat Lisei a fost dreptate? Că a căpătat ce merita?

— Așa am gândit, zice Rasmus și tușește departe de microfon.

— Cine a postat comentariul?

— Numele este *Akifumi2511946.* Profilul e privat, însă imaginea pare să fie a unui tânăr japonez.

— Trimite-mi linkul.

— Bine, zice Rasmus și închide telefonul.

Mașina se pune din nou în mișcare și Jessica privește nerăbdătoare ecranul telefonului.

— Uite, lapoviță, zice Jusuf și pornește ștergătoarele de parbriz.

Jessica ridică privirea și vede fulgii grași transformându-se în apă când lovesc parbrizul. În ciuda vremii urâte, în fața patinoarului din Helsinki e un fel de târg. Tarabele sunt asaltate de o mare de oameni, mulți dintre ei, cu gluga trasă pe cap. Pe un imens panou luminos scrie că în seara aceea HIFK joacă pe teren propriu împotriva celor de la Ilves. Jessica își amintește anii ’90, când cei de la Jokerit încă jucau meciurile de acasă aici, pe vechea arenă, și părinții adoptivi o duceau să vadă lupta dintre cele două echipe de hochei din Helsinki. Jessica înțelesese de mult că aceia au fost singurii ei ani de copilărie normali. Înainte fusese începutul copilăriei, cu casele imense și mașinile cu șofer, Bel Air și palmierii, vântul uscat suflând dinspre deșerturi. Și după anii minunați petrecuți cu familia Niemi, toate astea au reintrat în viața sa. Maturitatea și moștenirea. Moartea părinților

adoptivi. Ca și cum banii ar fi provocat tot răul: ca și cum ar fi fost pus un blestem asupra banilor care au fost transferați în contul său.

— Jusuf, zice Jessica și se uită la colegul său.

— Da?

— Te-ai gândit vreodată să ai copii?

Jusuf dă drumul aerului din piept, amuzat.

— Cum? Tocmai m-am despărțit de Anna… Presupun că o să treacă o vreme.

— Da, știu, scuze.

— De ce întrebi?

— Nu știu. În acest moment pare că n-ar fi cinstit, mai ales pentru copil. Lumea e un loc atât de bolnav, zice Jessica, în vreme ce telefonul semnalează mesajul de la Rasmus.

7.

În fața clădirii unde locuiește Lisa Yamamoto sunt câteva locuri libere și Jusuf parchează cel mai aproape de ușă. Jessica iese din mașină și își trage fermoarul hainei ca să nu-i ajungă pe gâtul gol fulgii uzi rătăciți. Clădirea de pe colț e zugrăvită într-un verde deschis care o duce cu gândul la un *smoothie* de legume uitat pe masă. În fața ușii e un petic de iarbă pe care îl împodobește un copac desfrunzit, singuratic. Dincolo de el e aglomerația de pe Topeliuksenkatu care, din pricina veșnicelor lucrări stradale, a devenit un câmp de luptă înghesuit, cu ambuteiaje, care invită la dezlănțuirea furiei din trafic.

— Am locuit acolo, zice Jusuf, trântind portiera.

Jessica se răsucește și îl vede pe Jusuf arătând spre intersecția prin care tocmai trecuseră.

— Unde?

— La colțul dintre străzile Canthin și Messeniuksen.

— Zău? Când?

— Acum zece ani. Când m-am mutat cu Anna din Södis lângă stadion, zice Jusuf și își vâră mâinile în buzunarele hanoracului.

Își lăsase jacheta de piele nouă-nouță în mașină, probabil pentru că nu voia s-o ude. Clatină din cap și privește în trecut cu evidentă melancolie. Jessica nu-și dă seama dacă Jusuf încearcă să înceapă o mică discuție pe acest subiect – el și Anna și relația lor destrămată –, însă preferă să n-o facă.

— Care e codul? apucă să zică Jessica, dar în același timp se vede o mișcare dincolo de ușa de sticlă și un bărbat în vârstă iese și ține ușa deschisă pentru Jessica și Jusuf.

— Încă nu l-au reparat cei de la întreținere? întreabă bărbatul cu voce puternică pentru vârsta lui.

— Ce anume? zice Jusuf când bărbatul în vârstă ajunge lângă ei.

Acesta nu pare deranjat de umezeală.

— Interfonul, zice el fluturând mâna. E vremea s-o facă, la naiba!

Când cei doi intră, bărbatul vorbește din nou.

— Stați un pic, sunteți polițiști?

Arată cu degetul ecusoanele care le atârnă la gât.

Jessica încuviințează din cap. Mici ace de ploaie înghețată străpung umerii hainei bărbatului.

— Ați venit din cauza zgomotului? întreabă el.

— Zgomot? zice Jessica.

— Da. Cineva a bubuit din nou în pereți de dimineață.

— Din nou?

— Același zgomot ca sâmbătă noaptea, la naiba!

•

Aerul cu miros de odorizant pentru încăperi e apăsător și Jessica simte nevoia să deschidă o fereastră. Apa năvălește prin țevile din pântecele clădirii și din baie se aude huruitul supărător de sonor al mașinii de spălat. În timpul unor astfel de discuții tăcerile prelungite sunt un fel de declarație, trebuie să fie lăsate să vină și să plece, trebuie să fie respectate. În timpul lor trebuie să fii foarte atent la zgomotele din jur.

— Povestește cu cuvintele tale totul, de la început, zice Jessica și se reazemă cu spatele de pervaz, cu brațele încrucișate.

Tânăra așezată pe canapea își perie fără încetare părul blond, evident un gest care transformă senzația de neajutorare în ceva folositor. În vreme ce așteaptă răspunsul, Jessica privește livingul plăcut și nișa spațioasă, comodă, în care este bucătăria. Apartamentul modern, cu multe elemente scandinave, este exact așa cum te-ai aștepta să arate locuința a două tinere mondene. Sunt două dormitoare, unul pentru fiecare locatară.

— Lisa s-a dus sâmbătă la o petrecere. Pe la șase, zice încet Essi.

— A cui petrecere? zice Jessica, chiar dacă a citit de două ori raportul despre dispariție.

Jusuf se așază pe canapea la o distanță sigură de Essi.

— Lansarea discului lui Tim.

— Tim?

— Tim. Taussi. E rapper. Kex Mace’s.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf. Numele lui Kex Mace’s e cunoscut tuturor finlandezilor care nu locuiesc în adâncul pădurii. În special tinerele sunt fascinate de ritmurile prelucrate exagerat și versurile care ridică în slăvi societatea americană. Și chiar bărbații, de exemplu Fubu, cu care Jessica se vedea mai demult. Nu s-au despărțit din cauza gusturilor muzicale ale lui Fubu, însă ele nu făceau mai plăcute serile petrecute

împreună.

— Îl cunoști? întreabă Jusuf.

Essi ridică privirea sticloasă spre Jusuf ca și cum răspunsul ar fi de la sine înțeles.

— Pe Tim? Da.

— Tu de ce nu te-ai dus? continuă Jusuf.

— N-am avut chef, zice Essi și pune peria pe masă. Eram un pic răcită.

— OK, spune Jessica și se uită la femeia care are în jur de douăzeci de ani.

Essi e o blondă frumoasă cu părul înfoiat, nasul mic și ochii mari, căprui și triști.

— Eram, probabil, la duș pe la nouă sau zece când am auzit că se deschide ușa. M-am gândit că e Lisa care se întoarce de la petrecere, dar nu era nimeni. Mi-am zis că mi s-a năzărit, dar acum totul e așa de ciudat…, zice Essi și își strânge puternic buzele.

— Se poate să fi intrat cineva în apartament? Ai observat că lipsește ceva? întreabă Jusuf, însă Essi clatină din cap.

— Când m-am trezit a doua zi dimineață, continuă Essi, era pe la opt. M-am dus în bucătărie și am văzut că ușa de la camera Lisei e deschisă. O închide întotdeauna noaptea, întotdeauna. Am aruncat o privire și am văzut că nu e trântită pe pat îmbrăcată, cum credeam. Așternutul era neatins… Atunci mi-am dat seama că nu ajunsese acasă. Pentru că nu încape îndoială că m-aș fi trezit dacă ar fi plecat de dimineață.

— Asta se întâmpla des? Ca Lisa să petreacă noaptea altundeva?

— Nu des. Uneori. Însă de obicei îmi trimite un mesaj. Ca să nu mă îngrijorez. Lisa e destul de atentă în privința asta.

— *Destul* de atentă?

— Păi, uneori lucrurile scapă de sub control, sau bateria se descarcă… Însă, cumva, am știut că acum ceva nu-i în ordine.

— Și ai sunat-o?

— Mai întâi i-am trimis un mesaj. Însă când am văzut că a trecut o oră și mesajul de pe WhatsApp nu a fost citit, am sunat-o. Și avea telefonul închis. Sau, cel puțin, nu putea fi contactat.

— Și duminică după-masa, la cinci și jumătate, ai făcut sesizare la poliție? zice Jusuf.

— Îi sunasem deja pe toți prietenii noștri. Și nimeni nu știa unde și când

a dispărut de la petrecere. Cel puțin n-a fost la petrecerea de după aceea, dată de Tim în Ullanlinna. Știu sigur.

— Îl cunoști pe Jason Nervander? întreabă Jessica.

— Îl cunosc, sigur, zice Essi și scoate un oftat tremurător. E al dracului de aiurea…

Jessica așteaptă ca Essi să-și sufle nasul și aruncă o privire spre telefon.

— Știi dacă Jason a fost la petrecere? întreabă apoi Jessica.

— Nu știu. Mă îndoiesc. Jason nu prea are de-a face cu tipii ăia.

— Crezi că e posibil ca Lisa și Jason să fi dispărut împreună? întreabă Jessica și trece încet pe lângă canapea spre bucătăria deschisă.

Pe pereții albi ai livingului sunt desene *manga* înrămate, în care personajele cu ochi imenși și nas minuscul te duc cu gândul la benzile desenate ale lui Hayao Miyazaki, sau la Silver Fang, sau la pokemoni.

— Adică, dacă se ascund pe undeva dinadins? zice Essi și își suflă iar nasul, de data asta mai tare.

Sună ca un elefănțel.

— Da, zice Jessica și se oprește în fața unui desen.

Înfățișează o fată cu ochii mari care ridică spre cer o sabie de lumină albastră.

— Păi, teoretic e posibil. Însă în contul ei de Instagram a apărut azi acea postare, continuă Essi și își mută privirea fără astâmpăr dincolo de fereastră. Lisa n-ar posta o astfel de imagine nici măcar ca farsă de 1 aprilie…

— Hai să ne întoarcem la Jason. Cât de bine se cunoșteau el și Lisa? zice cu calm Jessica.

— A fost la un moment dat ceva între ei, zice Essi.

— Ceva? Adică o relație? întreabă Jusuf și ochii îi devin vigilenți.

Essi încuviințează din cap.

— Cam acum un an. Însă n-au făcut niciodată public acest lucru. Pe atunci Jason venea des aici.

— Mai sunt împreună?

— Nu cred. Despărțirea a fost destul de urâtă.

— În ce fel urâtă? zice Jessica și se oprește la următorul desen.

— Jason a înșelat-o pe Lisa. A mințit când Lisa l-a întrebat. Și apoi a fost prins. Lisa mi-ar fi spus dacă ar fi fost iar împreună.

— Cu toate acestea, oamenii care îi cunosc pe amândoi presupun că

Jason și Lisa au dispărut împreună, zice Jusuf.

— Oamenii știu pe dracu' să-i pieptene, mormăie Essi. Pare că plânge. Lumea crede că știe… Puțini o cunosc pe Lisa. Oamenii văd niște poze și cred că știu totul despre ea.

— Știu ce vrei să spui, zice Jessica atât de încet, încât nu-i sigură că ceilalți au auzit-o.

S-a oprit la un desen cu carioca în stil *manga* care înfățișează o fată zâmbitoare cu ochi albaștri. Părul alb îi este încercuit de o cunună de trandafiri roșii și poartă ceva care arată a uniformă școlară japoneză: ciorapi trei sferturi, fustă scurtă bleumarin și o bluză albă de marinar cu cravată roșie. În ciuda stilului de bandă desenată, desenul nu e vesel. Îi lipsesc caracterul jucăuș și ironia.

Pentru o clipă, ochii mari imortalizați în imagine îi capturează privirea și Jessica e copleșită de un sentiment straniu, că în ei se ascunde ceva înspăimântător. Asta i s-a mai întâmplat. Se uită prea lung la chipul desenat și el începe să-și piardă forma, ca niște versuri repetate de prea multe ori. Între timp, pielea întunecată a fetei din desen pălește, părul ei alb trece prin toate culorile până să ajungă, în cele din urmă, negru. Oasele feței devin fragile, ca hârtia de copt lăsată în cuptor prea mult, care se fărâmițează la cea mai mică atingere. Un lichid roșu întunecat începe să se prelingă din creștet spre frunte, de la nas la gură și din spatele urechilor spre obraji. Albul ochilor și șiragul de dinți perfecți sunt insule de alb pe pielea stacojie. Și prin toată această transformare aude un zgrepțănat dezgustător, de parcă mii de ouă de păianjen depuse în urechea ei ar crăpa deodată și micuții păianjeni și-ar începe călătoria spre creierul ei.

Jessica închide ochii și când îi deschide, ochii mari ai fetei sclipesc și părul îi este din nou alb. Simte furnicături în vârfurile degetelor. Essi a zis ceva, însă Jessica n-a înregistrat niciun cuvânt.

— Scuze…, zice Jessica, apoi coboară privirea ca să nu mai vadă ochii fetei din desen și observă ceva ce aproape îi scăpase: în partea de jos scrie cu litere subțiri *L.Y. 2018*.

— Semnătura L.Y. înseamnă Lisa Yamamoto? se miră Jessica.

Essi încuviințează din cap și tușește ca să-și dreagă vocea.

— Lisa le-a făcut pe acelea, zice Essi și arată cu degetul câteva. Mai sunt o grămadă în camera ei. Sunt plini pereții. Multe dintre ele, înrămate și unele, neterminate.

— Lisa cunoaște limba japoneză? întreabă Jusuf după un moment de tăcere.

— Da. Am auzit-o vorbind.

— Cu cine?

— Cu tatăl ei, răspunde Essi. Și de curând a venit aici un japonez. Bărbat. I-a comandat un tablou sau așa ceva…

Jessica și Jusuf se uită unul la altul. Jessica scoate din buzunar telefonul și se duce la Essi. Apasă până ce apare pe ecran o imagine mărită a fotografiei pe care tocmai i-o trimisese Rasmus. Un japonez tânăr pe un fundal alb. Akifumi. Poate că fotografia e reală, poate că a fost luată de pe profilul altcuiva sau dintr-o bancă de imagini și n-are nimic de-a face cu persoana care a postat comentariul. Poate că tot comentariul n-are nimic de-a face cu nimic. Oricum, în acest moment e singurul indiciu pe care îl au.

— E posibil să fie acesta tipul? zice Jessica și îi dă lui Essi telefonul.

Femeia se uită la ecran o secundă, dar scutură din cap.

— Nu pot să zic… Nu l-am văzut. Doar l-am auzit, eram în camera mea când a venit. Și ușa era închisă.

— Dar ai auzit destul ca să-ți dai seama că vorbeau în japoneză?

— Păi, la început a sunat așa de ciudat, că m-am dus la ușă și am tras cu urechea. Eram curioasă.

— Părea tânăr?

— Nu știu. Poate. M-am gândit că e tânăr pentru că folosea un aftershave, sau așa ceva, cu miros puternic… În living încă mirosea după ce a plecat.

— Ce fel de aftershave? Poți să-l descrii?

Essi cade pe gânduri.

— Nu. Poate cumva dulceag. Foarte puternic.

Jessica își notează în carnet *dulceag*.

— A fost o conversație calmă? intervine Jusuf.

— Nu păreau supărați, dacă asta vrei să zici.

— OK. Când a fost asta? continuă Jessica.

— Acum vreo săptămână.

— Poți să ne spui cu cât mai mare precizie când a fost asta? Poate că ai trimis cuiva un mesaj sau un e-mail când era el aici. Ceva cu care să verifici data și ora? zice Jusuf calm.

— Sigur. Dar de ce? Credeți că acel bărbat…

— Nu credem nimic. Însă ne-ar plăcea să vorbim cu el, zice Jessica și pune telefonul la loc în buzunarul blugilor. Și discutau în japoneză, așa că n-ai înțeles despre ce era vorba?

— Așa-i.

— Și atunci cum ai știut că e vorba despre picturile Lisei?

— Lisa mi-a spus după ce el a plecat.

— Că a cumpărat un tablou?

— Da. L-a comandat.

— Lisa a terminat tabloul?

— N-am habar.

— Se întâmpla des? Adică Lisa vindea multe picturi?

— Da, făcea reclamă în rețelele de socializare și uneori cineva cumpăra.

Zidul dintre camera Lisei și living e acoperit cu cărămidă ornamentală. Pe podea e un sul de hârtie de protecție cafenie, precum și un sac de ipsos și o mistrie. Lângă ele se află o cutie cu vopsea albă și un trafalet. Resturile de cărămizi sunt strânse ordonat pe podea.

— Ați făcut de curând renovări?

Essi încuviințează.

— Lisa a făcut. Se pricepe la toate chestiile astea, zice Essi și arată locul în care livingul se unește cu bucătăria. Acolo era un perete. Lisa a dărâmat o parte din el, ca să fie spațiul mai deschis. De una singură.

— Treabă, nu glumă, zice Jessica și se uită la barosul aflat într-un colț, al cărui mâner îi ajunge până la genunchi.

— Prin asta era grozavă Lisa, continuă Essi. Contul ei de Instagram poate că dădea impresia că totul e cu adevărat uluitor și luxos. Însă în realitate nu se temea să-și murdărească mâinile. N-avea nevoie să cheme un zidar ca să facă așa ceva.

Essi zâmbește un moment, însă curând expresia îi devine sumbră. Realitatea trebuie să se fi strecurat înapoi în conștiința ei.

— Putem să ne uităm un pic la camera Lisei? întreabă Jessica.

Essi își întoarce spre ea privirea opacă. În cele din urmă încuviințează din cap, ridică la gură cafeaua cu lapte și zice:

— Mă duc să fumez.

— O, da, Essi, asta nu prea are legătură cu Lisa, însă… Un bărbat în vârstă a zis adineauri că a auzit un zgomot mare pe scară sâmbătă noaptea și din nou în această dimineață. Bubuit. Tu l-ai auzit?

Essi își îmbracă haina groasă, ținând o țigară între degetul arătător și cel mijlociu.

— Da. Acum, că pomenești asta. Însă n-am nicio idee de unde venea și n-a durat decât o clipă.

8.

Pereții din camera Lisei sunt acoperiți cu desene înrămate, picturi în ulei și grafică. Pe comodă sunt zeci de păpuși și figurine în stil *manga.*

— Doar *manga,* zice Jusuf și fluieră încet.

Amândoi aud cum se trântește ușa apartamentului. O bufnitură răzbate prin ușa subțire când ușa de metal a ascensorului se închide.

— Pseudo-*manga*, zice Jessica. Jusuf îi aruncă o privire întrebătoare. Arată a *manga,* dar nu-s din Japonia: pseudo-*manga*, subliniază Jessica.

— Chiar cu atâta precizie?

— Nu sunt expert, răspunde Jessica și face lumina mai puternică răsucind comutatorul de lângă ușă.

În fața ferestrei e un pat frumos aranjat și sub el sunt papuci de casă albi, pufoși. Pe noptieră e o carte galbenă, pe care scrie cu litere mici *Paul Auster.* Lângă carte e o fotografie în care Lisa pozează împreună cu o pereche, par să fie părinții ei. Bărbatul e probabil japonez și femeia, finlandeză. Par să aibă în jur de șaizeci de ani.

Ar fi fost bine să poată interoga părinții cât mai repede: după informațiile poliției, sunt în concediu în Brazilia, de unde nu se întorc decât a doua zi dimineață.

— Te-ai uitat la fata aceea, zice Jusuf.

Jessica e smulsă din gânduri.

— Poftim?

— Fata din desen. Te-ai uitat la ea îndelung, zice Jusuf și atinge o păpușă cu ochi imenși care privesc din spatele unui breton de un albastru electric.

— Mă uitam la acele inițiale, zice Jessica și se răsucește spre Jusuf.

Amândoi privesc o vreme prin încăpere. Între pat și comodă e un birou, pe marginea căruia e o oglindă rotundă de machiaj cu o lampă. Alături sunt o grămadă de produse de machiaj, pudre și farduri de pleoape.

— La naiba! șoptește Jusuf.

— Poftim?

— Ți se pare vreodată că… Cum să spun, e straniu să fii într-o încăpere

în care a fost de curând o persoană dispărută. Șezând, machiindu-se, respirând. Făcând lucruri de toate zilele, fără să știe că în curând toată lumea o s-o caute.

— Știu ce vrei să zici, spune Jessica și se așază pe scaunul de lemn alb de lângă birou.

Își vede în oglindă ochii și o răsucește într-o parte. De birou e rezemat un șevalet de lemn, însă n-are pe el pânză. Pe birou, în partea din spate, se află un teanc de coli de desen A3, blocuri de schițe, o cutie care pare că a fost de bomboane cu tuburi de vopsele de ulei și zeci de carioci de toate culorile. Terebentină și ulei de in lângă perete sunt șase borcane de sticlă cu praf colorat.

— Ce sunt astea? întreabă Jusuf.

— Pigmenți. Îi amesteci cu ulei de in și îți faci singur vopselele, zice Jessica și arată spre sticla cu ulei.

— E plăcut să lucrezi cu Miss Wikipedia, zice Jusuf și se duce spre fereastra care dă spre Topeliuksenkatu.

Jessica se uită la un borcan în care au fost puse câteva pensule. Pe fund este probabil terebentină, care dizolvă vopseaua de pe pensule. Lichidul e cenușiu închis. Vopseaua uscată de pe paletă are și ea diferite nuanțe de gri.

— Ciudat, zice Jessica.

— Ce anume?

— Toate desenele și picturile Lisei sunt pline de culoare… Numai contururile și părul unor personaje sunt negre.

— Da?

— Ultimul lucru pe care Lisa l-a pictat era ceva cenușiu.

Jessica ia teancul gros și se uită pe fiecare foaie. Toate sunt desene *manga,* unele abia schițate, altele aproape terminate și colorate cu măiestrie. Fiecare este neterminată în felul ei. Fiecare lucrare din teanc reprezintă un stadiu al creației, arătând meticulozitatea și profesionalismul Lisei ca desenatoare. Cochetează cu stereotipuri ale inocenței, înfățișând invariabil fete sau femei vesele cu veșminte de copii.

— L-ai găsit? întreabă Jusuf.

— Nu.

— Trebuie să fie cel comandat?

— La asta m-am gândit și eu, zice Jessica, pe gânduri, și pune teancul la loc pe birou. Fata se pricepe la desenat.

— Așadar, trebuie să sperăm că tipul i-a comandat Lisei să-i facă portretul, mormăie Jusuf și trage în sus storurile.

E absurd cum cenușiul cerului stinge pofta de viață a orășenilor.

— Asta ar fi ca și cum am câștiga la loterie.

— Ai impresia clară că bărbatul e cumva legat de asta, zice Jusuf.

— Nu știu. Cumva, pare ciudat că Lisei i s-a comandat o lucrare tocmai acum.

— Întocmai. Și totuși… Poate că cineva voia de la ea un tablou, pur și simplu. Poate că un pervers a comandat tabloul unei fete îmbrăcate ca o școlăriță, în fața căruia să și-o ia la mână în vreme ce își freacă sfârcurile cu glaspapir.

— Tocmai ți-ai descris seara de sâmbătă?

— Întregul weekend.

Jessica clatină din cap și ia de pe birou un carnet cu spirală roșu închis.

— M-am gândit imediat că e același tip pe care l-a găsit Rasse pe Instagram, zice ea și deschide carnetul.

Primele pagini sunt pline cu însemnări în finlandeză, cugetări despre subiectele unor videobloguri și probabil note despre întâlniri cu partenerii de afaceri. În carnet nu sunt deloc schițe.

— Cred că ar trebui să luăm ăsta cu noi, zice Jusuf și ridică de pe pervaz un laptop subțire.

Totuși, Jessica nu reacționează. Întoarce filele până la mijlocul carnetului, la ultima pagină pe care e scris ceva. Și pe dată se simte electrizată, de parcă un curent de mare voltaj ar fi trecut prin ea.

— Jusuf…, zice Jessica încet.

— Ce e?

— Uită-te la asta, spune ea și răsucește carnetul ca să vadă Jusuf.

Jusuf se apropie de carnet cu atenție, ca și cum acesta ar fi un animal sfios pe care trebuie să-l ia în brațe fără să-l sperie.

— La naiba! șoptește el.

Nu-i un desen terminat, ci o schiță în creion căreia îi lipsesc contururile cu carioca și forța dată de culoare. Suprafața paginii e plină de fărâme de radieră înnegrite de pulbere de grafit.

Jessica aduce desenul aproape de ochi, uitându-se la fata în uniformă de școlăriță, terenul stâncos și, pe fundal, un far care se înalță spre cerul întunecat.

9.

Sergentul detectiv Jami Harjula își ridică gulerul îmblănit al canadienei și privește marea. Un moment își imaginează că e vară, că nisipul de sub tălpile pantofilor săi nu e tare ca piatra și cenușiu, ci moale și auriu. Că aerul e plăcut și cald, soarele strălucește, atât cât trebuie de cald, dincolo de un văl de nori. Că fetele lui, de opt și zece ani, țipă și o zbughesc în apă de pe prosopul uriaș pe care Sini l-a așternut pe jos. Mirosul loțiunii de protecție solară, țipetele pescărușilor, imaginile zâmbetelor mulțumite. Senzația pielii încălzite de soare pe piele, căldura care radiază și este în atât de multe feluri ca atunci când te îndrăgostești, acele zile în care atingerea ființei iubite e încă nouă, aţâţătoare.

Totuși, ziua de noiembrie e cum nu se poate mai departe de asta. Din cerul cenușiu cade o burniță înghețată și valurile reci izbesc amenințător țărmul. Vântul puternic i-a făcut pielea de găină.

— Harjula!

E vocea criminalistei care tocmai a terminat de cercetat locul. Se pare că duhul a părăsit trupul altundeva, lăsându-l în voia valurilor puternice și a curenților, până ce a ajuns, în cele din urmă, aici.

— Căruța e aici!

Vrea să zică duba care a venit să ia cadavrul. A coborât încet pe promenadă până în locul în care vara e taraba cu înghețată. Ambulanța și-a continuat demult drumul spre alt loc. Unul în care viața pacientului poate fi salvată.

— OK, zice Harjula și încuviințează din cap, cu gândurile în altă parte.

Se răsucește și se uită în jur, la privitorii adunați la amândouă capetele promenadei, pe care polițiștii încearcă să-i țină cât mai departe posibil de cadavrul de pe țărm.

Și sunt destui din ăștia, privitori. Ceva din tragedie fascinează oamenii așa de tare, încât trebuie să vadă cu ochii lor. De aproape. Atât de aproape, încât s-o poată fotografia și filma. Chiar și selfie-uri. Lui Harjula îi vine să verse când vede oameni care se uită la accidente și la moarte prin intermediul ecranului telefonului. Din nefericire, se întâlnește adesea cu

asta în munca de polițist: dosurile de *smartphone* la geamurile mașinilor care trec pe lângă un accident sau blițurile de pe balcoanele apartamentelor, care fac sângele împrăștiat pe asfalt să pară mai roșu, ca în filmele vechi. În esență, omul e un vultur hoitar în căutare de tragedii care să spargă monotonia vieții de toate zilele.

Și totuși, Harjula se face și el vinovat. Desigur, din motive profesionale, dar se întreabă adesea de ce hotărăște an după an să-și continue lucrul cu morții. Uneori, dimineața, când pleacă la lucru, simte că alege morții în locul celor vii. Moartea e mai presus de orice. Chiar în acest moment, Sini și copiii sunt într-o excursie la centrul științific Heureka. Acolo ar trebui să fie și el. Azi ar fi trebuit să fie liber, însă Helena Lappi a hotărât altfel în urmă cu ceva mai mult de o oră, când a ajuns la sediu raportul despre o femeie moartă.

Harjula își trage mai bine mănușile de piele și merge încet spre silueta fără viață de pe plajă. Se uită la femeia care zace pe nisipul înghețat, pe care un alergător rătăcit pe acolo a scos-o din apă în urmă cu o oră și jumătate. E îmbrăcată atât de subțire, încât se poate presupune că a ajuns dintr-un interior direct în apă, dacă este posibil așa ceva. Poate că a căzut de pe puntea unui vas. Sau a fost ucisă într-un interior și cadavrul i-a fost aruncat în apă, poate de pe un pod. Însă între Kallahdenniemi și Uutela nu există niciun pod, ceea ce anulează teoria.

Harjula își scoate căciula subțire de bumbac și își freacă fruntea iritată de psoriazis.

Lucrul pare suspect. Totuși, nu există niciun indiciu că femeia ar fi fost vătămată. Nu există semne externe de violență: urme de strangulare sau alte traume, cum ar fi gaură de glonț sau rană de cuțit. Ori o mușcătură de rechin, chiar că ar fi o chestie. Harjula zâmbește la acest gând și imediat se simte vinovat.

— Pe curând, strigă femeia de departe.

Harjula ridică mâna ca răspuns și își pune la loc căciula, fără să se întoarcă spre ea.

Își scoate mănușa dreaptă, ridică telefonul și mai face câteva fotografii ale victimei, fiecare dintr-un unghi puțin diferit. Nu vede la cadavru ceva pe care să nu-l fi văzut în jumătatea de oră de când era acolo. Cu toate acestea, cadavrul strigă la el să-și dea seama de ceva. Harjula știe foarte bine că aici cea mai probabilă cauză a morții este un accident, nu omucidere, că

majoritatea cazurilor de înec nu implică o crimă. Dar e ceva ciudat la cadavrul acesta. Poate că sunt hainele: uniforma de școlăriță la o femeie matură este un clișeu sexual și, cumva, pervers. De asemenea, e neobișnuit faptul că cetățeana ucraineană de douăzeci și doi de ani Olga Belousova n-a intrat oficial în Finlanda. Tocmai a venit confirmarea de la poliția de frontieră.

Harjula oftează și își pune telefonul în buzunarul canadienei. E vremea să se întoarcă la sediu. Cauza morții va fi stabilită de medicul legist.

Ia stai un pic.

Ceva de pe brațul alb al femeii îi atrage privirea. Nu-i decât o pată neagră ițită de sub manșetele albe. *Un tatuaj*?

Harjula se lasă pe vine lângă cadavru, ia de pe nisip o crenguță și ridică mâneca albă ca să vadă tot semnul. În clipa aceea mai vede una și apoi alte câteva, împreună alcătuiesc un cerc aproape perfect în scobitura cotului femeii. Petele negre arată mai degrabă a arsuri, după mărime ar putea fi de la o țigară, dar sunt prea simetrice și perfect desenate. Trebuie să fi fost făcute cu un obiect neted încălzit: poate că un tub subțire.

Harjula scoate telefonul din buzunar și mai face o fotografie, în vreme ce aude pași în spatele său. Sunt ai bărbaților care au venit să ia cadavrul.

Femeia a fost marcată.

Harjula privește înapoi spre mare. Ceva din valurile care se sfărâmă îl duce cu gândul la familia sa, îl face să se întrebe dacă la Heureka mai sunt dinozauri. Pentru ei își dorea el să meargă acolo când era copil.

10.

Rasmus Susikoski se uită la ușa sălii de ședințe și, neauzind nimic de afară, scoate din geantă o minge de golf și o pune pe podea. Își scoate pantofii și pune talpa pe minge. Rostogolirea doare, însă fizioterapeutul zice că îi face bine. În ultimii ani, Rasmus, care și-a petrecut toată viața cocoșat deasupra unui monitor, a început să sufere de începeneala mușchilor, poziție proastă și dezvoltarea treptată a unor *blocaje generalizate în corp* din cauza stresului permanent. Asta a zis vraciul ăla care le știe pe toate. Că nu-și mai amintește ultima dată când a dat de mușchi atât de încordați, ceea ce e de două ori neobișnuit, dat fiind că Rasmus nu face niciun pic de mișcare. Cum poate o minge de golf așezată sub talpă să alunge încordarea din întregul corp pentru Rasmus rămâne un mister. Totuși, exercițiul e atât de simplu și ușor de făcut, încât ignorarea instrucțiunilor fizioterapeutului ar fi, dacă nu altceva, măcar o insultă la adresa mamei lui (care l-a încurajat să meargă și a plătit tratamentul). *Trei minute pe zi la fiecare picior.*

„Sala de ședințe”, zice o voce de departe și Rasmus tresare. Ia mingea de pe podea și se încalță repede. La serviciu e considerat destul de ciudat și fără să-și facă masaj cu echipament sportiv. Și apoi, picioarele îi miros urât. Chiar și el simte asta.

— Aici erai, zice Hellu când intră peste o clipă în sala de ședințe.

Rasmus încuviințează din cap, își împinge laptopul un pic mai spre mijlocul mesei și pornește cu telecomanda proiectorul care atârnă pe tavan.

— Avem ședință? întreabă el nesigur.

— Da. Ședință scurtă, răspunde Hellu și își trece mâna prin părul scurt în vreme ce se așază în fața lui Rasmus.

Cu toate că Hellu se poartă în multe privințe mult mai rigid decât Erne, se bazează mai puțin pe autoritatea simbolică. Spre deosebire de Erne, Hellu nu stă niciodată în capul mesei din sala de ședințe, nici nu mai vorbim de cantină, preferând să se așeze la nimereală printre subordonați. Ar putea fi o lipsă de ceremonie sau un semnal conștient de solidaritate. Însă explicația mai probabilă este că în acest fel calculat Hellu se asigură că

nu este subiectul celui mai mic gând sau privire răzvrătită, nu e ținta unor ochi dați peste cap discret sau glume șoptite. Poate că în viața anterioară a fost o profesoară pe care aproape că au scos-o din minți bilețelele care circulau printre elevi. Dacă privești așa lucrurile, poate că Erne a fost, pur și simplu, mai curajos și mai la largul său în acest rol decât succesoarea lui.

— Cine vine? întreabă Rasmus după o vreme în care s-a străduit în zadar să evite privirea șefei sale.

— Nina.

— Nina?

— E vreo problemă? întreabă Hellu încruntându-se, și Rasmus privește în jos.

Nina n-a fost în apele ei de la evenimentele din februarie. Poate că e ceva care se schimbă definitiv la un polițist după ce aproape că și-a pierdut viața în timpul serviciului. O moarte prematură și violentă este unul dintre riscurile muncii de polițist, însă numai când scapi ca prin urechile acului îți dai seama că riscul este real.

Rasmus nu pune la îndoială capacitatea Ninei de a-și face bine treaba. E mai degrabă nedumerit de ceea ce s-a petrecut între Jessica și Micke. De faptul că, în tot haosul, Nina a trebuit să audă că iubitul său se culca cu colega sa. Colegă care îi era și prietenă. *Ce mama naibii o fi fost în capul Jessicăi*?

— Sigur că nu, zice Rasmus și e surprins că nu se bâlbâie.

În clipa aceea, Nina intră și închide ușa.

— Așază-te, zice Hellu și își deschide laptopul.

Rasmus nu se poate stăpâni să se uite la brațele antrenate și gâtul puternic care se văd din tricoul negru al Ninei. Întotdeauna a semnalat forță interioară și exterioară, însă mulți nu observă. Cine știe de ce, Jessica, cu cinismul ei învăluit în umor și trupul suplu, a dobândit, chiar dacă fără să vrea, statutul de lider și de cea mai dorită femeie din sediul poliției. Însă pentru Rasmus, colega și femeia visurilor lui a fost întotdeauna Nina. Nina cea în mare formă, cu centură neagră la judo, mortală, căreia i-ar trebui mai puțin de zece secunde ca să-l pună pe Rasmus la podea și să-l sufoce cu o pernă. Gândul e în același timp înspăimântător și atâtător.

— Rasmus? zice Hellu și pocnește din degete. Ești treaz?

— Firește.

— Am o ședință curând la etaj, așa că hai să-i dăm drumul, zice Hellu și

tastează parola în laptop.

Se aude melodia familiară de la Windows.

— Nu se întâmplă nimic zile întregi și acum avem atât de multe pe cap, la naiba! În Vuosaari a fost găsit cadavrul unei femei tinere.

— O tânără? zice Rasmus și Hellu își dă seama imediat unde bate el.

— Da, însă nu-i Lisa Yamamoto, ci o ucraineană. Avea cartea de identitate în rucsac, continuă Hellu și se uită un moment la computer, cu gândurile în altă parte. Bine, să revenim la subiect, zice apoi dintr-odată și pare să râgâie în pumn. Jessica și Jusuf bănuiesc că individul care a comentat în limba japoneză la postarea pe Instagram a Lisei Yamamoto a vizitat-o acum o săptămână.

— L-a văzut cineva?

— Numai Lisa Yamamoto, zice Hellu și își scarpină buza. Însă colocatara i-a auzit vocea. Bărbat. Nu prea bătrân. Ar putea foarte bine să fie… Ia să văd, zice Hellu și pocnește din degete poruncitor.

Rasmus dă clic pe profilul Akifumi2511946, a cărui imagine rotundă înfățișează un bărbat asiatic cu tricou polo negru. E ceva ciudat la fața lui, ca și cum ar fi fost retușată în fotografie.

— Totuși, nu știm dacă tipul din fotografie are ceva de-a face cu cazul, ar putea fi un trol, zice Rasmus și se uită la Nina să vadă dacă e de acord.

— Ori măcar dacă s-a întâmplat ceva foarte dramatic, subliniază Hellu laconic, ca și cum s-ar îndoi de necesitatea investigației abia începute.

— Presupun că da, spune Rasmus.

— Ce e în fundal? întreabă Hellu și își împinge în sus ochelarii cu dosul mâinii.

— Picturi. Tablouri?

— Pereți albi. Fotografia ar fi putut să fie făcută într-o galerie.

— S-ar putea, zice Rasmus și privește imaginea cu ochii mijiți.

În spatele bărbatului se văd două tablouri, câte jumătate din fiecare. Poate picturi în ulei. Trăsături de penel groase și culori vii. Destul de universale și greu de identificat.

— Avem cum să accesăm datele profilului? întreabă Hellu.

— Probabil. În principiu, putem obține fără mandat un nume, informații despre cardul de credit, adresele de e-mail și de IP ale recentelor intrări și ieșiri din cont. Însă chiar și pentru ele avem nevoie de documente judiciare traduse în limba engleză. Și un fel de notificare care să confirme existența

unei investigații preliminare…

— Fir-ar să fie de treabă! zice Hellu încet și clatină din cap. OK, o să fac rost de toate astea. Cât timp îți trebuie ca să trimiți cererea?

— Greu de spus, începe Rasmus. O să trimit cererea în forma online și răspunsul poate să vină destul de repede dacă o intitulăm anchetă de omucidere.

— O să văd ce pot să fac, zice Hellu și se ridică de pe scaun. Pune-o la curent pe Nina cu proiectul. Hai să ne întâlnim aici la patru, în afară de cazul în care se întâmplă până atunci vreo minune.

11.

Jessica își strecoară mâinile în buzunarele hainei și se uită la asfaltul ud de sub picioare. Burnița s-a oprit, și pentru o clipă aerul are miros proaspăt, până ce Jusuf aprinde o țigară și fumul strică tot.

— Miercurea trecută între cinci și șase, zice Jusuf și scoate fum pe la colțul gurii.

Asta le-a spus Essi în urmă cu un moment, vizita celui care a comandat tabloul a avut loc în timp ce vorbea pe Skype cu mama sa.

Jessica nu răspunde. Se uită de-a lungul lui Messeniuksenkatu și își imaginează spatele care se îndepărtează al celui care a cumpărat tabloul, silueta un pic încovoiată și gulerul ridicat, ca al unui agent secret dintr-un film vechi de spionaj. Bărbatul care a dispărut înapoi de unde venise. În realitate, nu știu nimic despre el. În afară de faptul că a vorbit cu Lisa în japoneză și are aftershave cu miros puternic. Asta-i tot.

— Am putea să-i cerem să ia legătura cu poliția, zice Jusuf.

— Dacă are ceva de-a face cu dispariția Lisei, n-o să reacționeze la o astfel de cerere publică, zice Jessica încet și închide ochii.

Se gândește la întâlnirea cu școlărița cu păr alb din camera în care picta Lisa, cât de repede tabloul a prins viață, doar ca să moară în fața ochilor ei.

— Veșnica dilemă, zice Jusuf.

— Tonurile cenușii pe care le-a folosit Lisa… a pictat cu ele farul, zice Jessica și se uită la fotografia pe care i-a făcut-o schiței.

Schița e aproape identică cu imaginea pusă pe Instagram, cu deosebirea că în prima în fața farului stă o fată cu aer serios. Perspectiva și distanța față de far sunt aproape identice.

— Poate că Lisa a făcut tabloul după o fotografie. Cel care a făcut comanda i-a trimis această fotografie și i-a cerut s-o picteze exact la fel, dar să adauge fata, zice Jusuf și cu un bobârnac aruncă mucul țigării în rigolă.

— Ceea ce înseamnă că imaginea de pe Instagram e veche de cel puțin o săptămână.

— Ar putea fi de pe Google. Dintr-o bancă de imagini.

— Dar ce mama naibii de legătură are cu Lisa?

— Poate că niciuna.

— Nu cred asta nici măcar o secundă. Există un motiv pentru care bărbatul voia ca Lisa, care nici măcar nu e pictoriță, să picteze acel far. Și apoi, postarea pe Instagram. Poezioara. Și „Odihnească-se în pace”.

— Fir-ar să fie! zice Jusuf, nevenindu-i altceva în minte.

Se îndreaptă împreună spre mașină.

— Probabil că Lisa a terminat tabloul. Și bărbatul fie l-a luat…

— Când Essi nu era acasă…

— … fie Lisa i l-a dus ea însăși.

— Nu neapărat. Poate că ea a folosit un mesager sau un serviciu de curierat, zice Jessica exact când telefonul îi semnalează un mesaj.

— Adevărat. Asta e o informație pe care o putem găsi. Putem verifica pe loc companiile mari, zice Jusuf și deschide portiera din dreptul volanului.

Jessica se uită lung la telefon, oftează adânc, apoi îl vâră la loc în buzunar.

— Ce e? întreabă Jusuf în vreme ce urcă amândoi în mașină și închid portierele.

— La Vuosaari a fost găsit cadavrul unei femei în jur de douăzeci de ani. Pe plaja din Aurinkolahti, plutind în apa de la țărm.

— Ar putea să fie…

— Nu. Avea cartea de identitate în rucsac. Ucraineană.

Jusuf pornește mașina și își lasă capul să cadă pe rezemătoare.

— Chestia asta e afurisit de sinistră, oftează Jessica.

— Așa-i. Să vedem, poate că o să ajungem să anchetăm și asta.

— Sau numai asta, în afară de cazul în care găsim ceva mai concret în privința celor doi bloggeri. Un cadavru e întotdeauna un cadavru și o persoană dispărută nu-i decât o persoană dispărută, zice Jessica în vreme ce Jusuf scoate mașina cu spatele dintre liniile albe.

Jessica își întoarce privirea spre Jusuf și apoi dincolo de el, spre ușa din față a clădirii.

— Așteaptă, zice ea și Jusuf oprește mașina.

— Ce e?

— N-a zis domnul acela în vârstă că interfonul tocmai a fost reparat? zice Jessica și arată spre numele și cifrele de lângă ușă.

— Da.

— Crezi că se poate să fi fost stricat miercuri?

— Poate. Ce-i cu asta?

— Bărbatul a trebuit s-o sune pe Lisa ca să intre.

12.

Jusuf oprește mașina la stop și dă muzica mai tare. Se aude ritmul delicios de lenevos al celor de la SMC Lähiörottien, „Lahden Sininen”, însă capul Jessicăi nu se mișcă pe ritm. Câteodată unul dintre cântecele lui Jusuf o prinde, însă de obicei listele lui de audiție sunt prea profunde pentru gustul ei. Culegerile lui Jusuf de pe Spotify sunt pline de piese care n-au fost difuzate până la saturație pe listele de hituri de pe posturile comerciale. Și nici măcar nu sunt toate rap finlandez, ci și o grămadă de giuvaiere punk și rock progresiv.

— Pune ceva mai popular, zice Jessica atunci când cântecul ajunge la refren.

— Pune tu.

— E mașina ta.

— Exact, rânjește Jusuf în vreme ce se face verde.

Se alătură șirurilor lungi și lente de mașini care trec pe lângă Parcul Sibelius pe cele patru benzi de pe Mechelininkatu. Jusuf privește în depărtare la monumentul lui Sibelius, în jurul căruia e strânsă o mare de oameni. Autocarele care i-au adus aici sunt parcate, probabil, pe Merikannontie și își vor continua drumul spre Biserica Temppeliaukio. Un om al străzii stă pe o bancă din parc din apropierea șoselei, cu crengile desfrunzite dansând deasupra capului în rafalele de vânt.

Jusuf se uită la colega sa, care s-a răsucit și ea spre monument. De fapt, ea se uită pe geam în gol, indiferentă la ceea ce vede. E ceea ce face întotdeauna în timpul investigațiilor, își blochează privirea pe lumea care trece pe alături, privește pe geam la ceea ce poate este altă realitate până prinde o nouă idee. Jessica citește lumea observând-o cu atenție și îndelung. Lui Jusuf i se pare că este cea mai atrăgătoare trăsătură a ei.

Însă astăzi Jessica nu spune prea multe, doar se răsucește spre parbriz și oftează adânc.

— E totul în ordine? întreabă Jusuf.

Jessica își privește colegul încruntată.

— Ce vrei să zici?

Jusuf nu are un răspuns pregătit. Încearcă disperat să se gândească la

ceva care să nu sune condescendent. Jessica nu poate suferi asta: examinarea ca să se convingă că „e totul în ordine”.

În clipa aceea telefonul lui Jusuf sună prin difuzoarele mașinii. Pe micul ecran de la bord scrie *Nina Ruska.*

Jusuf aruncă o privire întrebătoare spre Jessica și, când expresia ei nu se schimbă, răspunde.

— Salut, Nina.

— Salut, te-am prins într-un moment prost?

Vocea Ninei e calmă, dar lipsită de veselie. Felul în care vorbește reflectă starea de spirit care domnește în aceste zile în sediul poliției.

— Nu. Suntem în mașină.

— Sunt pe difuzor? întreabă Nina.

Jusuf înghite în sec și se uită din nou la Jessica. Relațiile dintre cele două femei n-au fost tocmai colegiale de când a ieșit la iveală faptul că Jessica a avut o scurtă aventură, de fapt două nopți, cu iubitul Ninei, care pe atunci îi era și coleg.

— Mda, zice Jusuf și strânge din buze.

Nu se aud saluturi din nicio parte. Jessica își încrucișează brațele și închide ochii.

— Sunt aici, zice Jessica în cele din urmă.

Limbajul trupului ei spune clar că Jusuf poate să se ocupe singur de restul conversației.

— Hellu m-a cooptat la acest caz, se aude în difuzoare vocea Ninei după o clipă de tăcere.

— Cel legat de Instagram?

— Da.

— Dar… N-a fost găsit azi un cadavru la Vuosaari? întreabă Jusuf.

— Și ce-i cu asta? Vrei să zici că n-aveți nevoie de mine?

— Sigur că nu, zice Jusuf și schimbă vitezele atât de violent, încât cutia scoate un scrâșnet jalnic.

E un gest înrădăcinat pe care Jessica i-l semnalează uneori.

— Atâta doar că am presupus că Hellu va da cazul oricui e disponibil.

— Ei bine, lucrez la acest caz, cel puțin acum, zice Nina.

Pe fundal se aud degete lovind în tastatură și un hârâit vag, care vine cu siguranță din gâtul uscat al lui Rasmus. E incredibil cum veșnic guturăitul copil de 34 de ani se pricopsește cu toate bolile pediatrice.

— Bine, zice Jusuf și tușește în pumn. E grozav.

Se simte ca un intermediar care întrerupe o încăierare între femei. De ce trebuie să suporte așa ceva? El nu s-a dat în bărci cu iubitul nimănui. De fapt, mai exact nu s-a mai dat în bărci cu nimeni în ultimele luni.

— *Anyway*[{4}], tocmai am primit datele preliminare despre convorbirile telefonice și instrumentele de plată ale ambilor dispăruți, continuă Nina.

— Să auzim, zice Jusuf.

— În primul rând, conform datelor de la releu, Nervander a trecut pe la Fenix. Și a încercat de câteva ori s-o sune pe Lisa Yamamoto între 18:01 și 19:32. Și apoi amândouă telefoanele au fost închise cam între două și trei și jumătate în dimineața de duminică. Poziționarea din rețea plasează telefonul Lisei Yamamoto în acel moment în Kamppi, la Fenix.

— Și al lui Nervander?

— Ultimul semnal de la telefonul lui Jason Nervander a fost la 02:04 în Vuosaari. Acum trebuie să aflăm ce făcea el în cealaltă parte a orașului.

— Și după aceea?

— După aceea, nimic. Cardul Lisei Yamamoto a fost folosit la ora 01:23 la Fenix. Nervander și-a folosit cardul la ora 12:16 acasă, în Aleppo.

— OK, mulțumesc, Nina. Suntem în drum spre Fenix ca să ne uităm la imaginile camerelor de supraveghere. Directorul de acolo zice că cel puțin unul dintre paznici își amintește că i-a văzut pe Lisa și Jason în seara aceea, zice Jusuf și se uită la Jessica.

Două mașini de pompieri trec în viteză prin intersecție, cu claxoanele și sirenele urlând.

— Ai lista completă a apelurilor făcute sau primite în seara aceea? întreabă Jusuf.

— Încă nu, o să mi-o dea Rasse.

— Te rog să ne-o trimiți de îndată ce o primești. Ar putea fi acolo ceva interesant, continuă Jusuf.

— De îndată ce-mi intră pe computer.

— Mulțumesc, zice Jessica încet, însă Nina a închis deja telefonul.

Trece o vreme fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă.

Asfaltul ud reflectă mulțimea de lumini portocalii de la lucrările stradale de pe banda învecinată și ele le iau cu asalt mașina. În spatele vehiculelor de șantier, un sfredel mare montat în vârful unui braț hidraulic uriaș mușcă din asfalt de parcă ar fi o pâine crocantă. Cei mai mulți dintre muncitori

stau în jurul utilajelor, aparent lenevind. Țigările aprinse și termosurile trec din mână în mână. Străzile din centrul Helsinkiului au fost decopertate din două în două și șantierele rămân pe loc câteva luni. Iată de ce, când îi vede tândălind așa, celui care folosește acel drum îi sare mușchiul. *Terminați măcar una dintre benzi înainte să trageți din țigară.*

— Unul muncește, ceilalți supraveghează, zice Jusuf prin traficul congestionat.

Câteva mașini se strecoară de pe banda blocată de lucrări.

— Jessica? întreabă Jusuf când ea nu reacționează imediat.

— Ce-i?

— E în ordine. Nina are nevoie de un pic…

— De ce te-ai despărțit de Anna? trântește Jessica și se uită la Jusuf.

— Ce legătură are?

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu cred că vreau să vorbesc despre asta. Cel puțin, nu acum, zice Jusuf.

— Atunci hai să uităm de Nina și Anna și să ne concentrăm asupra cazului, zice Jessica și se răsucește înapoi spre luminile portocalii.

13.

Helena Lappi deschide aplicația de pe telefon care transpune în format ușor de citit informațiile monitorului de activitate. De șase luni își supraveghează trupul și a văzut îmbunătățiri în multe zone care necesitau atenție: ritmul somnului este mai rezonabil și nivelul de refacere care apare în fiecare dimineață a urcat încet scala de la galben la verde. Însă afurisitul de ritm cardiac rămâne neobișnuit de lent și asta o scoate din minți. *Heart Rate Variability*[5], în traducere liberă, înseamnă că măsoară starea sistemului nervos autonom și, ca atare, refacerea corpului după exerciții fizice. Însă HRV-ul este atât de scăzut, încât ea se numără printre cei cinci la sută din populația atletică. Desigur, creatorii aplicației îi amintesc în afurisitul de video de pe YouTube că fiecare HRV este unic și nu trebuie să fie comparat cu ale altora. Și totuși. La dracu'! În același timp, în video se spune că HRV scăzut e semn de îmbătrânire, stres cronic, stare proastă a inimii și alte chestii neplăcute. Colac peste pupăză, în urmă cu câteva săptămâni unul care le știe pe toate a făcut mare caz la sauna piscinei că o valoare joasă arată că trupul e într-o stare permanentă de „fugă sau luptă" – care, dacă e prelungită, devine cronică. Media normală a variațiilor este 70. Când se droghează, Holopainen[6] are 124. Hellu are 22.

— Bună dimineața, Helena.

Directorul-adjunct al poliției, Jens Oranen, intră în încăpere și se duce repede spre birou. Scaunul scârțâitor și biroul cu reglaj electric arată la fel ca ale lui Hellu. Biroul lui Oranen e mai mare, iar al ei e cu două etaje mai jos, însă nu-i ca și cum această debara un pic mai spațioasă ar avea vedere la Central Park din Manhattan, nici nu există în colț o luxoasă măsuță pe rotile cu alcool maro-auriu și pahare. Sigur că nu, Jens Oranen cel cu păr negru și maxilar puternic s-a nimerit doar să semene cu Don Draper din *Mad Men*. Totuși, în înfățișarea lui Oranen e ceva ofilit și cenușiu, nu la păr, ci la piele, care dă, cumva, impresia că nu mai e în floarea vârstei. Poate că e din pricina întregii mohoreli și tristeți cu care are de-a face de-a lungul anilor un comisar-șef de poliție. În plus, fără uniforma albastră – și mai ales acum, cu puloverul bej lăbărțat și blugii negri –, Jens Oranen are o

înfățișare obișnuită, ca un tată cu telecomanda într-o mână și o bere în cealaltă, care așteaptă să înceapă meciul de hochei.

— Cum merge? întreabă Oranen fără să ridice privirea de pe telefon.

— Am început azi anchetarea cazului Yamamoto.

Jens Oranen ridică ochii de la telefon și se uită la Hellu cu tâlc. Apoi clatină din cap.

— Ziarele, zice Oranen și se încruntă. Toate.

— Știu.

— Mă bucur că acum lucrează la caz echipa ta, încuviințează din cap Oranen, se lasă pe spătar și pune ușurel telefonul pe birou.

— Acum mai trebuie doar să sperăm că vom da curând de ceva, zice Hellu.

— Întocmai.

— Până atunci, folosirea resurselor echipei de la omucideri e un pic discutabilă, zice Hellu, neștiind prea bine de ce își trage singură preșul de sub picioare.

— Dar nu ai multe anchete în lucru?

— Nu. În afară, desigur, de femeia din Aurinkolahti, acum.

— Așa-i, zice Oranen cu gândul în altă parte și trage iar spre el telefonul.

Bărbatul se uită enervant de lung la telefon fără să zică nimic. Hellu se foiește pe scaun și aruncă o privire spre ceasul multifuncțional.

— Ce pot eu…

— Jessica Niemi.

Oranen pune telefonul la loc pe birou. Inima lui Hellu se poticnește.

— Ce-i cu ea?

Jens Oranen se lasă din nou pe spătar și se uită lung și gânditor la Hellu. E ca un chirurg care nu prea știe cum să-și anunțe pacienta că a uitat în stomacul ei foarfecele.

— Cum te înțelegi cu Niemi? întreabă el în cele din urmă.

— Foarte bine. Desigur, zice Hellu și înghite în sec.

Adevărul e că nu poate suferi atitudinea neplăcută a lui Niemi și se teme grozav că n-o să-și poată ține în frâu subordonata. Și de aceea trebuie acum să mintă de la obraz. Predecesorul lui Hellu, Erne Mikson, o cunoștea perfect pe Jessica, îi dirija impulsurile și scotea tot ce e mai bun în ea. Dacă Hellu n-o controlează, în ochii tuturor va părea o șefă mai slabă decât

Mikson, boșorogul ăla eston doborât de abuzul de droguri, care o să râdă în mormânt ori de câte ori madam Niemi cea înțepată o să pună sub semnul întrebării autoritatea pe care Hellu a dobândit-o muncind pe rupte.

— Desigur? zice Oranen, sondând terenul.

— Vreau să zic… N-am vreo problemă cu Niemi. De ce? continuă Hellu cu câtă încredere în sine e în stare.

Oranen mormăie ca și cum ar ști foarte bine că Hellu se preface.

— Ascultă. N-o cunosc prea bine… E o polițistă excelentă. Al naibii de bună la investigarea crimelor. Caracter complicat, am auzit și am și văzut un pic. Însă cei mai buni sunt adesea un pic eludați. Are inițiativă, e inteligentă și, mai presus de toate, are spirit de echipă. Colegii săi par să aibă mult respect față de ea, zice Oranen și Hellu se mulțumește să încuviințeze din cap, nesigură.

Jessica Niemi e ca un film pe care criticii îl ridică în slăvi, dar Hellu nu-l poate suferi.

Trec chinuitor de multe secunde, în care Oranen pare să-și cântărească foarte atent vorbele. Hellu e copleșită brusc de curiozitate.

— Despre ce este vorba?

Jens Oranen îi aruncă lui Hellu o privire intensă. Răspunsul zăbovește pe buzele lui pline.

— Mă gândesc de multă vreme dacă să-ți spun sau nu, cel puțin dacă așa de curând. Însă, de vreme ce ești noua șefă… De vreme ce n-ai apucat să te împrietenești cu cineva, presupun că nu vei dezvălui asta nimănui din echipă.

— Sigur că nu.

— Anul acesta s-au întâmplat o grămadă de lucruri. Și anume, în unitatea ta. Și hai să zicem că, prin niște întorsături ale sorții, am ajuns să cunosc niște informații secrete. Pe când cei de la KRP[7] încercau să deslușească omorurile oculte din primăvară, toată chestia cu vrăjitoarele, rolul lui Mikael Kaariniemi și de ce Jessica Niemi era în centrul tuturor acestor lucruri…

— Ce informații? îl întrerupe Hellu și se întreabă de ce șeful o silește să se roage și să se smiorcăie ca un țânc de șase ani în magazinul cu dulciuri.

— Din cauza istoricului ei medical, nu-i clar dacă Jessica Niemi ar trebui să fie polițistă, trânțește Oranen dintr-o suflare.

— Nu-i clar dacă… ce vrei să zici? întreabă Hellu și simte cum îi crește

pulsul.

Și diagrama HRV îl numără.

— Firește, acest material este secret. Însă, desigur, documentele sunt autentice, chiar dacă informațiile din ele n-au fost introduse în baza de date. Mă îndoiesc că există vreo urmă în dosarul medical al lui Niemi.

— Despre ce anume vorbim aici? zice Hellu încruntându-se, și buzele îi devin o linie fermă.

— Ascultă, Hellu. Vreau să subliniez că totul este absolut confidențial. Trebuie să pășim cu mare băgare de seamă, și dacă, sau când, hotărâm să acționăm, trebuie să avem o strategie solidă. Altfel toată chestia o să ne explodeze în față. Și nu vrem asta, nu?

— Sigur că nu, dar…, începe Hellu nerăbdătoare.

— Știi că Serviciul Securității face o cercetare de bază a tuturor candidaților la Academia de Poliție.

— Sigur.

— Ei bine, de două săptămâni cercetez discret asta. Am cerut a doua investigare a lui Niemi, și a reieșit că o mare parte din material a fost omis, intenționat sau nu, din raportul Serviciului Securității din 2007. Material care n-ar fi împiedicat-o pe Niemi să candideze, însă care n-ar fi arătat bine pe hârtie. Și Erne Mikson a jucat un rol mare în asta. Pe atunci avea legătură cu Serviciul Securității și a vrut să-i netezească drumul lui Niemi.

— Mikson a acoperit crime vechi? întreabă Hellu și vocea îi sună mai plină de speranță decât ar vrea.

Oranen clatină din cap.

— Nu crime, ci altceva. Ești pe cale să ai ocazia să te familiarizezi singură cu toate, zice Oranen și împinge spre Hellu un dosar de pe birou. Și apoi, cireașa de pe tort, lucrul cel mai ciudat…, continuă el și arată atât stingherit, cât și iritat: Cu mulți ani înainte, Jessicăi Niemi i s-a făcut o evaluare pentru o problemă psihiatrică.

Hellu e în același timp șocată și triumfătoare. În sfârșit are o armă împotriva Jessicăi.

— Psihiatrică… Ce problemă?

— Un fel de schizofrenie.

14.

Nina Ruska aude în telefon sirenele în vreme ce îl coboară de la ureche. Apoi atinge butonul roșu și numele lui Jusuf dispare de pe ecran. Se uită peste birou la Rasmus, care muncește de zor și tușește în pumn de parcă ar avea în gât un ghem de păr. Acum, că se gândește la asta, Rasmus, care e aproape la vârsta mijlocie și locuiește încă la părinți, a pomenit de pisici, că cele trei au personalități și preferințe diferite.

— Răceală? întreabă Nina și desface capacul sticlei cu apă.

— Nu, de ce? zice Rasmus încet.

Poate Rasmus chiar a dormit cu coada unei pisici în gură. Nina se uită la el, apoi clatină din cap.

— N-are importanță.

— A fost Jusuf? întreabă Rasmus.

— Da. Se duceau să verifice imaginile de pe camerele de supraveghere de la Fenix.

— OK, zice Rasmus, după care se face iar nevăzut dincolo de monitor.

Nina închide ochii, se apleacă în față și își lasă degetele să se afunde în mușchii gâtului. Însă simte în corp trăsnăile din noaptea de sâmbătă. Ultima săptămână a fost foarte neobișnuită, prin faptul că Nina nu s-a dus deloc la sală; în loc de asta, după serviciu s-a dus la bar. Și încă de trei ori. Într-un fel, era o imagine distorsionată a programului său obișnuit, cu deosebirea că odinioară activitățile sportive erau zilnice. Și nici n-a sărit peste cal în fiecare seară, două halbe miercuri și câteva joi. Jumătatea de duzină de beri și câteva păhărele de lichior de mentă de sâmbătă i-au dat curajul să urce într-un taxi cu un doctor chipeș, care până la urmă și-a pierdut curajul și în fața ușii Ninei i-a arătat, rușinat, verigheta de la mâna stângă. *Nu pot să-i fac asta Minnei. Bravo. Grozav. Ce drăguț că ți-ai dat seama pe pragul meu. Pleacă dracului de aici.*

— Nina?

Vocea blândă a lui Rasmus o trezește pe Nina din visare. Tusea a încetat.

— Ce e? răspunde Nina, în vreme ce înghițitura mare pe care tocmai a luat-o din sticlă i se duce pe trahee, și acum e rândul ei să aibă un acces de

tuse.

— Citesc descrierea pe care o face Jami Harjulan zonei unde era cadavrul. Zice că femeia nu purta haine de exterior. Și că nu sunt semne de violență pe cadavru, și a stat în apă cel mult câteva zile, zice Rasmus și își așază mai bine ochelarii.

— Ce legătură are…, zice Nina și tușește în pumn.

Apa din trahee o face să se gândească la înec. Disperarea pe care trebuie s-o simți când nu poți da afară apa tușind, ci își croiește drum spre plămâni și împinge afară oxigenul. Probabil că asta i s-a întâmplat femeii din Aurinkolahti. Ce fel groaznic de a muri.

— Rasse, n-ar trebui să ne concentrăm acum pe chestia *asta*? zice Nina mijindu-și ochii, în vreme ce tusea rea se potolește. Lasă-l pe Micul Cercetaș să se ocupe de ea.

— Dar nu pot să-mi scot din minte rucsacul…

— Rucsacul?

— Femeia avea cartea de identitate în rucsac. Îl avea în spate când a fost găsită.

— Și ce-i cu asta?

— Păi, fata moartă n-avea îmbrăcăminte de exterior. Și totuși avea rucsacul. Nu ți se pare ciudat, dacă ne gândim că temperatura era în jurul punctului de îngheț?

— Ciudat? Da. Problema noastră? Nu, zice Nina și își șterge cu degetul mare ochii năpădiți de lacrimi.

— Cum poate să ajungă cineva în mare în noiembrie în haine de interior și cu rucsacul în spate?

— Poate că a căzut de pe puntea unui vas de croazieră.

— Am verificat deja lista de pasageri a principalelor companii navale… Și cu poliția de frontieră…

— Rasse…, zice Nina cu voce rugătoare.

N-are energia să se ocupe de un caz care nu este al lor. E destul de lucru cu dispariția Lisei Yamamoto și a lui Nervander. Însă e clar că Rasmus n-are de gând să se dea bătut.

— Numele ei nu apare nicăieri. În plus, dispariția unui pasager – de pe un vas mare sau mic – ar fi trebuit să fie raportată la centrul de urgențe și prin el, la poliție. Și dacă ținem cont de rutele navelor de pasageri în dreptul Helsinkiului, putem elimina această posibilitate. Cadavrul era într-o stare

bună când a fost găsit și…

Nina îi aruncă lui Rasmus o privire care e destul de glacială ca să reducă la tăcere bărbații de soiul lui Rasmus – nu prea siguri pe ei sau pricepuți la vorbă.

— Haide, Rasse, credeam că ai destul de lucru cu contul de Instagram al lui Akifumi.

— Am, dar…

— Dar ce?

— Zice aici că purta ciorapi trei sferturi, o fustă mini liliachie, o bluză cu nasturi și cravată.

— Și ce-i cu asta? întreabă Nina și își dă seama că veșnica nesiguranță de pe chipul lui Rasmus s-a transformat în hotărâre.

El o privește ca și cum Ninei i-ar scăpa ceva incredibil de elementar.

— Unde bați, Rasse?

— Ciorapi trei sferturi, o bluză albă cu nasturi, o fustă mini liliachie și cravată. Și un rucsac roz, înșiră Rasmus și acum răsucește monitorul într-o parte, ca Nina să vadă mai bine.

Mătreața risipită pe umerii puloverului său se vede uluitor de bine de la doi metri. Și apoi Nina își dă seama unde bătea Rasmus.

— La naiba, Rasse! Vrei să zici că…

— Femeia pare coborâtă direct dintr-o bandă desenată *manga.*

15.

Jessica aude în spate clinchete și îi face loc unei femei tatuate care împinge un cărucior plin de cutii cu băuturi. Pregătirile pentru seara care vine sunt înaintate, deși nu-i decât ora prânzului. În sala goală răsună ecoul pălăvrăgelii angajaților și e un zid de sunet creat de zdrăngănitul sticlelor duse din cutii în frigiderele care zumzăie flămând sub tejgheaua barului.

— Pe aici, zice bărbatul cu păr negru în engleză și deschide ușa pe care scrie DOAR ANGAJAȚII.

Directorul, de vârstă medie, american după accent, îmbrăcat cu blugi și pulover, se prezentase mai devreme un pic ironic, în stilul James Bond. *Dominis. Frank Dominis.*

— Știți cum să folosiți astea? întreabă Dominis în engleză și își dă deoparte de pe frunte buclele lungi.

Jessica aruncă o privire spre chitanțele și dosarele care umplu încăperea, unde e un singur birou cu un computer și câteva monitoare. Lipită de perete e o canapea ieftină de piele neagră care la lumina UV probabil că ar arăta pătată ca un leopard. Întotdeauna în încăperile personalului s-au întâmplat multe: numeroase tinere și-au desfăcut picioarele în schimbul unui permis VIP.

— Presupun că da, răspunde Jusuf, trece pe lângă Jessica și se așază la birou.

— De aici selectezi intervalul de timp și de aici camera. La ușă avem două, în ascensor una, la garderobă și bar…

— Mulțumesc, Frank, zice Jusuf și zâmbește, semnalându-i să plece. *I think I'll manage*[{8}].

— *All right, detectives*[{9}], *zice* Frank Dominis, își încrucișează brațele pe piept și îi zâmbește enigmatic Jessicăi.

Privirea bărbatului e intensă și scormonitoare, însă pupilele îi rămân fixate pe chipul Jessicăi. Are prea multă experiență de seducător ca să devoreze cu privirea o femeie, să-și dezvăluie prea curând planurile. E clar că Frank Dominis e un bărbat a cărui aparentă subtilitate este calculată cu precizie. Și de aceea e fermecător de direct.

— Îmi pari foarte cunoscută, îi spune Jessicăi. Vii uneori pe aici?

Jessica simte în păr aerul stârnit de ventilatorul de pe tavan.

— Nu, răspunde rece, cu toate că, în realitate, nu-i displace discuția.

Bărbatul aduce cu Hank Moody din serialul *Californication,* căruia anii petrecuți în viața de noapte i-au dat carisma omului de lume. În ciuda caracterului grav al întâlnirii, tipul pare să fie nevătămător și amuzant.

— Aș putea să jur că te-am văzut aici, insistă el.

— Poate că m-ai văzut. Acum zece ani, zice Jessica cu o expresie neutră, în vreme ce Jusuf începe să deschidă fișierele video.

— Sau, de ce nu, în weekendul următor? Sau peste zece ani. Lucrurile se schimbă, chicotește Dominis și dezvăluie un șir de dinți drepți, poate că nu de un alb perfect.

Și apoi Jessica își dă seama că bărbatul este o versiune mai sofisticată și extravertită a lui Erne.

— Am înțeles că putem vorbi cu portarul, începe Jessica.

— Sahib, zice Dominis încet și face semn cu capul spre ușa deschisă, unde a apărut ca prin minune un tip voinic cu un hanorac imens și pantaloni de trening.

— Sahib Alem, zice paznicul și îi întinde mâna Jessicăi.

Jessica i-o strânge și îi studiază înfățișarea contradictorie: capul fără fir de păr, urechile strivite, ca de boxer, însă ochi blânzi, de intelectual. Laba lui uriașă îi prinde mâna cu delicatețe, ca și cum s-ar teme să n-o vatăme.

— Niemi, polițistă, zice Jessica și dă drumul mâinii bărbatului.

— Frank mi-a zis să vin, continuă Sahib.

Jessica se uită la director și la Jusuf, care e concentrat pe ecranul computerului. În încăpere e cam înghesuială cu toți patru.

— Mulțumesc că ai venit, hai să mergem acolo, zice Jessica și face semn cu capul spre ferestrele mari care dau spre Kaisaniemi și terasa din dale smălțuite.

Frank Dominis zice că le stă la dispoziție și traversează sala spre bar. Pe când se îndreaptă spre fereastră, Jessica mai aruncă peste umăr o privire spre director, care se duce în spatele barului împreună cu restul angajaților.

16.

– Frank Dominis a zis că ai ceva de spus, zice Jessica în vreme ce ies pe terasa mare, de pe care se văd acoperișurile spre Rautatientori.

— Da, poți vedea ceva din șirul ăla, răspunde Sahib, scoate din buzunar o cutie de metal și aprinde o țigară.

Jessica simte un damf de butan înainte să se stingă bricheta și să dispară în buzunarul pantalonilor largi. Secvența de mișcări a fost șlefuită de mii de repetări, poate; coregrafia simplă, dar elegantă, a unui fumător.

— O cunoști pe Lisa Yamamoto, zice Jessica.

— N-aș zice că o *cunosc.* Însă o știu. Din munca de aici.

— Vine des?

Sahib trage din țigară și când începe să vorbească, o vreme vocea îi este mai joasă.

— Stau aici, la ușă, de aproape cinci ani. În fiecare weekend. Cum să zic, Lisa obișnuia să vină mai des. Mai rar în ultima vreme. Sau deloc. Presupun că te saturi, zice Sahib și suflă fumul spre încălzitoarele cu infraroșu de pe tavan, unde dispare într-o ceață roșiatică.

— Dar ai văzut-o sâmbătă? zice Jessica.

— Da.

— Povestește-mi.

— Despre Lisa?

— Despre petrecerea lui Kex Mace's. Seara aceea. Ai văzut sau ai auzit ceva ieșit din comun care poate fi legat de faptul că Lisa n-a mai fost văzută de atunci încoace?

Sahib trage încă o dată adânc din țigară. Jessica îi observă tatuajele de pe mână și încheieturile degetelor. Fumul țigării, care plutește prin aer, și mirosul de citrice al aftershave-ului o duc cu gândul la ceva de demult. Tatuaje. Își amintește că le-a văzut de foarte aproape, culcată pe burtă pe pat și trăind un orgasm cutremurător. Și mai târziu, trăind o suferință imensă. Însă mâna care i-a produs plăcerea divină și apoi suferința oarbă nu era a unui portar pe nume Sahib Alem, ci a cuiva cu totul diferit, în cu totul altă viață. A cuiva care și-a aflat sfârșitul în încăperea din spate a unei săli de concerte venețiene. Jessica închide ochii o clipă, și amintirea se evaporă

la fel de repede cum a apărut.

— Dacă am văzut ceva ieșit din comun… Nu prea, zice Sahib și își plimbă privirea peste acoperișuri. Lisa a venit la petrecere singură și a plecat la sfârșit.

— A plecat singură?

— Greu de spus, aveam la garderobă o coadă de vreo sută de persoane. Îmi amintesc că și-a luat lucrurile, însă n-aș putea spune cu cine era.

— Ai stat toată seara la garderobă?

— În mare parte. Am făcut două tururi pe ringul de dans și la sfârșitul serii am trezit un tip care zăcea terminat pe canapeaua de acolo.

— Așadar, nu-ți amintești cu cine ar fi putut să fie ea în seara aceea.

Sahib mormăie și își vâră degetele mari în buzunarele pantalonilor de trening, cu țigara încă fumegând între degete.

— *Impossible,* zice el cu accent franțuzesc. Dar sunt sigur că o să vedeți ceva în imaginile camerelor de supraveghere. Cel puțin dacă a plecat singură sau cu cineva.

Jessica pipăie carnetul din buzunar. Până acum paznicul n-a spus nimic care să merite să fie scris.

Jessica se uită pe fereastră și îl vede pe Frank Dominis ducând o cutie cu sticle de șampanie și râzând la ceea ce îi spune o femeie pieptoasă.

— Îl cunoști pe Jason Nervander? întreabă Jessica fără să se uite la Sahib.

— La fel ca despre Lisa. Nu-l cunosc. Însă îl știu, mormăie el.

— Și a fost la petrecere sâmbătă?

— N-a fost, răspunde Sahib.

Jessica îi aruncă o privire întrebătoare.

— N-a fost? Am înțeles de la directorul tău că l-ai văzut aici.

— L-am văzut, zice Sahib și stinge țigara într-o scrumieră înaltă până la brâu.

Își freacă mâinile ca și cum ar vrea să scape de mirosul impregnat în ele. Apoi continuă:

— Jason n-a fost la petrecere din cauză că nu l-am lăsat să intre. La începutul turei am primit o listă cu nume pe care îi bifam pe toți cei care veneau. Am întrebat despre numele pe care nu le recunoșteam. Instrucțiunile au fost clare și au venit de la firma de înregistrări a lui Kex: intră doar cei care sunt pe listă. Nicio excepție. Nici măcar dacă încearcă să

intre președintele republicii sau Fintelligens[{10}].

— Jason Nervander nu era pe listă?

Sahib clatină din cap și se sprijină cu amândouă mâinile de balustrada terasei. Privește o vreme în zare și Jessica are impresia, cine știe de ce, că el face asta adesea. Doar privește undeva. Și cugetă.

— Nu, nu era pe listă.

— Dar a încercat să intre?

Sahib oftează și se răsucește spre Jessica fluturându-și mâinile.

— Stătea aici, smiorcăindu-se că îi cunoaște pe Kex, și pe Frank, și pe Greta Thunberg. I-am zis că degeaba. Lista e listă.

— Jason crezuse că e pe listă? întreabă Jessica și pune o mână pe balustradă.

Ploaia a început să răpăie pe acoperișul de sticlă al terasei. Sahib ridică din umeri.

— Presupun. Însă nu pricep de ce a crezut asta.

— Ce vrei să spui?

— Celebrități din mediile sociale, da. Însă el e în cu totul altă zonă decât gașca lui Kex. N-au pic de respect față de Jason. Așa că ar fi fost tare ciudat dacă ar fi fost invitat, fie și pentru PR. Și știa asta. Bag mâna-n foc.

— La ce oră a încercat Jason să intre?

Sahib își vâră mâinile înapoi în buzunare și saltă bărbia aproape imperceptibil. E ca și cum i-ar arăta Jessicăi cea mai convingătoare postură.

— Este pe imaginile de la garderobă. Aș zice la o oră, o oră și jumătate de la începerea petrecerii. Poate șapte și jumătate? zice Sahib.

— Și a plecat fără scandal când i-ai spus că nu poate să intre?

— S-a plâns o vreme, a încercat de două ori să sune pe cineva și ne-a trimis la toți dracii pe mine, pe Kex și pe Frank. Apoi a intrat în lift și nu l-am mai văzut, zice Sahib și se uită la ceasul care se iețește de sub mâneca largă.

E din oțel inoxidabil, mare și de prost gust.

— Jason a pomenit-o pe Lisa sau a întrebat de ea? zice Jessica.

Sahib clatină din cap și tușește în pumn.

Ploaia e mai puternică și vântul se jeluiește izbindu-se de geamuri. Privirea Jessicăi urmărește o pasăre neagră care zboară peste terasă, până n-o mai vede. Iese de pe radar. La fel ca Lisa și Jason, care au fost amândoi aici în urmă cu câteva zile și acum Dumnezeu știe pe unde sunt. Jason

probabil că a sunat-o pe Lisa de la garderobă. Ținea cu tot dinadinsul să vorbească cu ea, poate s-o roage să-i treacă numele pe listă. Însă Lisa n-a vrut să răspundă. Și acum amândoi au dispărut.

— Știi că s-ar putea să fii ultimul care l-a văzut pe Jason Nervander înainte să dispară, zice Jessica.

Sahib ridică din umeri, cu mâinile în buzunare.

— Da. Asta e adânc. Însă lista e listă. Bărbat în toată firea, ar trebui să fie în stare să-și poarte de grijă. N-o să-mi pierd eu somnul din pricina asta.

Jessica e smulsă din gânduri de un răpăit în geam, îl vede pe Jusuf care îi face semn să vină. Și fața lui are o expresie pe are Jessica n-a văzut-o de mult. E nerăbdător și entuziasmat.

17.

– Ce e? întreabă Jessica în vreme ce Sahib deschide pentru ea ușa terasei, ca și cum ar fi în timpul programului și Jessica ar fi un client care intră în club.

— Vino să vezi, zice Jusuf și merge repede înaintea ei spre biroul directorului.

Acum se aude din difuzoare muzică de dans, dar nu la volumul asurzitor din perioada în care clubul e deschis. Jusuf se repede spre birou și ia mouse-ul. Jessica se apleacă în spatele lui. Se deschide o fereastră, arătând o filmare în alb-negru luată de sus.

— Imaginile sunt din sala principală, în partea din față a ringului de dans.

— Da.

— Îl vezi pe tipul ăsta? zice Jusuf și arată cu degetul un bărbat asiatic care stă lângă fereastră. A ajuns printre primii. Paznicul i-a cerut numele și l-a bifat pe listă. E singurul oaspete care nu s-a dus la panoul cu Spider's Web ca să fie fotografiat.

— Bun, poate că e asiatic, însă e mult mai vârstnic decât Akifumi.

— N-am crezut că este el, spune Jusuf și mărește imaginea cu granulație mare.

Jessica simte mirosul de șampon sau balsam cu gudron, chiar dacă Jusuf are părul atât de scurt, încât n-are nicio nevoie de așa ceva.

— Și atunci cine? întreabă Jessica și își mușcă o pieliță ruptă de la unghie. Tipul care a cumpărat tabloul de la Lisa?

— Exact. Uite aici, zice Jusuf entuziasmat și derulează pe repede înainte.

Minutele afișate în partea de jos a ecranului gonesc precum secundele.

— Vezi? Au trecut aproape patruzeci și cinci de minute și tipul nu s-a clintit de la fereastră. Barul se umple, oamenii pălăvrăgesc și umblă de colo colo. Însă tipul e literalmente ca o statuie lângă fereastră, doar din când în când aruncând o privire spre telefon. E clar că nu cunoaște pe nimeni, nimeni nu se duce să-l salute.

— Așteaptă pe cineva, zice Jessica.

— Exact. Și apoi… Uite.

Bărbatul din imaginile alb-negru își scoate din buzunar telefonul, tastează ceva și îl duce la ureche. Ceasul din josul ecranului arată 18:41:12.

— Sună pe cineva, însă are gura închisă.

— Pentru că apelatul nu răspunde.

— Corect. Așteaptă o clipă, închide telefonul și îl pune la loc în buzunar. Și aici, începe Jusuf și dă clic, aducând cu iscusință pe ecran imaginile de pe camera de la garderobă. Lisa își lasă lucrurile la garderobă. Și privește spre telefon.

— Și ora este…

— 18:41:18. Nu cred că e vreo îndoială. Tipul acela a încercat s-o sune pe Lisa.

— Însă Lisa n-a răspuns.

— Poate că nu știa că el o așteaptă înăuntru. Că peste o clipă o să dea nas în nas cu el. Cu sau fără voie.

Jusuf aduce din nou pe ecran imaginea bărbatului cu fața lipsită de expresie care stă lângă fereastră. Imaginea n-are nici pe departe rezoluția ideală, însă fața lui e surprinzător de ușor de deslușit. E ca și cum ar fi fost decupată dintr-un tablou și lipită în altul cu atmosferă complet diferită.

— Derulează până la momentul în care Lisa intră în sală, zice Jessica.

Jusuf dă clic și timpul din josul ecranului aleargă din nou. Peste o clipă o văd pe Lisa apărând într-o rochie uluitoare. Jusuf revine la viteza normală. În imagine, Lisa vorbește un pic cu o femeie de vârstă mijlocie care stă lângă un fotograf. *Reporter.* Apoi Lisa se oprește și îmbrățișează un băiat cu pielea întunecată și în cele din urmă se așază singură în fața panoului. Blițurile fulgeră în vreme ce Lisa pozează pentru fotografi.

— Vezi cum se uită lung tipul la Lisa, zice Jusuf și arată spre bărbat, care stă în același loc, la vreo zece metri de panou.

— Ca un afurisit de spectru, șoptește Jessica. Fantomă.

— Fantomă, repetă Jusuf încet. Ai nimerit-o.

Lisa ia un pahar de șampanie și se uită prin sală.

— Uite.

Camera de supraveghere nu arată ochii Lisei, însă când se întoarce spre fereastră, limbajul corpului le spune Jessicăi și lui Jusuf că a văzut bărbatul și l-a recunoscut.

— Așteptarea i-a fost răsplătită, zice Jusuf încet.

O clipă Lisa și bărbatul doar se uită unul la altul. Apoi un cârd de tinere o înconjură pe Lisa, ridicând un zid între ea și fereastră. Una o înșfacă pe Lisa de încheietura mâinii, și pare că e trasă în marea de petrecăreți. Lisa îi mai aruncă bărbatului o privire înainte să dispară de pe ecran. Și apoi bărbatul dispare și el.

— OK. S-au recunoscut unul pe altul, zice Jessica.

— Clar.

— Și? Ce s-a întâmplat după aceea?

— Trebuie să văd înregistrările din întreaga seară. Poate că la un moment dat își vorbesc, zice Jusuf.

— Începe de la sfârșit. Garderoba. Vezi cu cine pleacă Lisa din bar. Și dacă Fantoma pleacă în același timp – sau chiar împreună, zice Jessica și îl bate pe Jusuf pe umăr.

— Asta poate să dureze un pic, zice Jusuf.

— Cât o dura. O să-l sun pe Rasse să-i cer datele despre apelurile Lisei. Mă interesează în special numărul de la care a fost sunată Lisa la șapte fără douăzeci în acea seară.

— Să sperăm că nu-i un telefon cu cartelă preplătită pe care l-a aruncat la gunoi, zice Jusuf, își ridică brațele ca să le dezmorțească și continuă: Și apoi ne trebuie o copie după lista invitaților.

Jessica se duce la ușă și se uită la paznicul bine înfipt pe picioare care își aprinde altă țigară pe terasă.

— Sunt sigură că reușesc, șoptește ea și își dă seama că zâmbește. Lista-i listă.

18.

Sahib pune pe tejgheaua barului un teanc de hârtii capsate. Numele, câteva sute, sunt pe două coloane. Frank Dominis a venit o dată să întrebe cum merge și să sublinieze necesitatea secretului absolut în privința listei invitaților.

— Vreți ceva de băut? zice Sahib și se duce în spatele barului.

Jessica aruncă o privire spre holul care duce la garderobă și la draperii, unde Frank Dominis discută cu o tânără tatuată din cap până-n picioare. Fața ei pare să aibă ciocul de rață dat de tratamentul cronic cu Botox. Felul în care degetele lui Dominis ating umărul femeii spune mai mult decât o mie de cuvinte.

— Apă, mulțumesc, zice Jessica și Jusuf dublează comanda cu o înclinare a capului.

— Așadar, îți amintești bărbatul, dar nu-ți amintești numele? zice Jusuf.

I-au arătat lui Sahib înregistrările camerelor de supraveghere din club și de la garderobă. O vreme Sahib se uită atent la imaginile cu bărbatul asiatic, ca și cum le-ar mai da o șansă.

Jessica își simte telefonul vibrând. Îl scoate și citește mesajul. De două ori, ca să se asigure că a înțeles bine. *Ce mama dracului*? Trebuie să vorbească imediat cu Jusuf.

— Îmi amintesc că a sosit printre primii. Și nu era un nume finlandez…, zice Sahib, ia de sub bar două pahare pentru bere și le umple cu apă la un robinet cu gâtul lung.

Jessica pune telefonul la loc în buzunar.

— Vorbea finlandeza?

— La naiba, nu-mi amintesc! Cred că și-a spus doar numele. Ca aproape toți ceilalți al căror nume nu l-am recunoscut, răspunde Sahib.

— În afară de Yamamoto nu sunt alte nume japoneze pe listă. Sau măcar care să mi se pară asiatice, zice Jessica după un moment, oftează adânc și ia lista de la capăt.

— Ei, asta-i o gândire cam îngustă, poate să aibă nume finlandez, zice Jusuf și râde, nevenindu-i să creadă.

— Sigur. Însă, dacă e finlandez de a doua sau a treia generație, de ce n-a

vorbit cu Lisa în finlandeză acasă la ea, când s-a dus să comande tabloul? zice Jessica după ce Sahib dispare în spatele barului.

Jusuf ridică din umeri și ia o înghițitură de apă.

— Presupun că nu i-ai cerut nimănui cartea de identitate? îl întreabă pe Sahib, când acesta apare din nou cu o cutie cu sticle de bere.

— Unora. Dacă nu-i cunoșteam și păreau tineri. Însă tipul vostru probabil are patruzeci de ani.

— Deci, nu-ți amintești deloc? întreabă Jessica și se încruntă.

Sahib clatină din cap și zâmbește strâmb.

— Crezi că vă spun aiureli? întreabă el.

— Uneori îți amintești ceva doar când cercetezi un pic în direcția care trebuie, răspunde Jusuf pe un ton împăciuitor.

— A fost înghesuială de la bun început. N-a fost mult timp de gândire. Rutina e foarte simplă: saluți, ceri numele și îl bifezi pe listă. Iei haina și-i dai tichetul. Lista e în ordinea alfabetică a numelor de familie, zice Sahib și desface o doză de coca-cola zero. Presupun că numele era englezesc.

— Sunt destule aici, zice Jessica și își întoarce privirea spre hârtii. Mai parcurge o dată întreaga listă și încearcă să-ți amintești. Avem nevoie de numele tipului. Și taie numele tuturor bărbaților pe care îi cunoști personal. Apoi Dominis o să facă același lucru. Să vedem cine rămâne, zice Jessica, răsucește lista spre el și scoate din buzunar un pix.

— OK, zice Sahib și ia alene o înghițitură de cola.

Jessica îl trage ușurel pe Jusuf de mâneca puloverului și îl conduce spre ușile terasei.

— Ce e? întreabă Jusuf când nu mai pot fi auziți.

— Rasmus a trimis un mesaj, începe Jessica.

— Despre contactele telefonice?

— Nu. Ascultă. El și Nina au găsit o posibilă legătură între femeia din Aurinkolahti și acest caz, zice Jessica și se uită peste umărul lui Jusuf ca să se asigure că nu-i nimeni pe aproape.

— Poftim?

— Se pare că victima, ucraineanca de 22 de ani, era îmbrăcată – poate că o îmbrăcase cineva – cu o uniformă de școlăriță.

— De școlăriță?

— Se pare că exact ca în benzile desenate *manga.*

— Ce mama naibii?

— Exact.

— Cine se ocupă de acel cadavru?

— Jami Harjula.

— Crezi că o să ni-l paseze nouă? întreabă Jusuf.

— Cazul sau pe Harjula?

— Ambele.

— Poate. Cred că femeia *manga* din Aurinkolahti transformă toată chestia asta într-o omucidere clară. Și asta nu-i tot. Locul în care a fost găsit cadavrul este exact acolo unde telefonul lui Jason Nervander a transmis ultimul semnal.

— Acum am nevoie de o țigară, zice Jusuf și își freacă creștetul ras.

— Du-te să fumezi una, spune Jessica și face semn cu capul spre terasă.

Jessica își adună gândurile și se uită după Jusuf care își târșâie picioarele spre terasă. Apoi se răsucește înapoi spre draperiile trase și garderoba de dincolo de ele. Îl vede pe Frank Dominis, care stă acolo cu telefonul la ureche și se uită la ea. El încheie convorbirea, poate că un pic cam zorit, îi zâmbește Jessicăi și dispare dincolo de draperii.

19.

Helena Lappi apasă butonul rotund, ușile liftului se închid și o lasă singură cu inima sa care bate nebunește. Strânge la piept documentele încredințate de Jens Oranen și simte cum puterea din ele trece în trupul său. Dacă informația e corectă, dacă Jessica Niemi chiar are un istoric de probleme psihiatrice, brusc totul devine mai simplu pentru Hellu. Dacă răsfățata și răzvrătita Jessica Niemi, sergent, este cu adevărat instabilă mintal, asta îi explică purtarea imprevizibilă și oferă un motiv excelent ca să scape de ea. Jens Oranen a subliniat faptul că este nevoie de o verificare atentă în spatele ușilor închise. Dacă rezultatul dictează asta, Jessica Niemi va fi eliberată din funcție discret, fără ca presa să afle că un pacient cu probleme mintale aflat în poliție a purtat pistol și insignă mai bine de zece ani. Desigur, mai ușor de zis decât de făcut. Însă din punctul de vedere al lui Hellu situația nu are decât urmări bune: prima variantă este că Niemi poate să rămână, însă, de teama că o să fie dată de gol, o să joace așa cum îi cântă Hellu. A doua variantă este ca Hellu să se debaraseze de ea discret, o dată pentru totdeauna. Și ultima variantă, de care se tem șefii: execuția publică și cu mare vâlvă în presă, care ar pune în lumină nefavorabilă sumbrul cartier general al poliției, însă ar face din Hellu persoana binevenită care trage semnalul de alarmă și ar arăta că epoca lui Erne Mikson s-a încheiat, în sfârșit. În vreme ce bătrânul fanfaron mătura problemele sub preș, comisarul-șef Helena Lappi, ca un vânt răcoros, a venit, a văzut și a acționat.

Ușile liftului se deschid la etajul doi și Hellu pornește cu pași hotărâți spre biroul său. În același timp aude o voce bărbătească de bas, pe care o face și mai joasă o doză zdravănă de whisky.

— Nu te supăra, Helena…

E detectivul criminalist Jami Harjula, pe care Hellu l-a trimis să cerceteze cadavrul tinerei femei din Aurinkolahti, Vuosaari. E limpede că Harjula cel înalt și deșirat este cel mai receptiv și mai ușor de stăpânit dintre noii subordonați a lui Hellu din unitatea Crime Violente: respectă autoritatea și, în plus, este singurul dintre investigatorii de la etajul ei care

pare să n-o placă pe Jessica Niemi. Și de aceea Hellu vrea să-l țină aproape.

— Harjula, zice Hellu și se oprește ca să-l aștepte.

Harjula. Tuturor celorlalți de la serviciu li se spune pe numele mic sau o poreclă, însă lui Jami Harjula, doar pe numele de familie. Exact ca în armată, unde Hellu era pentru toată lumea caporalul Lappi.

— Femeia din Vuosaari e acum în grija lui SS, zice Harjula, și prin SS se referă la temutul medic legist Sissi Sarvilinna, care pare să fie aproape întotdeauna de serviciu în laboratorul de medicină legală atunci când polițiștii aduc un cadavru.

Gluma care circulă este că Sissi Sarvilinna își înseamnă în calendar viitoarele omoruri cu o lună înainte, ca să nu-i scape nicio ocazie de autopsie.

— OK, zice Hellu și aruncă discret o privire spre dosarul din brațele sale.

Coperta de plastic are în ea o comoară inestimabilă, informații neprețuite.

— E ceva ce ar trebui să știu? întreabă ea.

— Poate, zice Harjula, caută ceva pe telefon și i-l întinde lui Hellu. Femeia are un tatuaj ars proaspăt în scobitura cotului drept. Punctele formează un cerc.

— Ce înseamnă asta?

— N-am nicio idee.

Hellu se uită la Harjula pe sub sprâncene și trece în revistă fotografiile făcute pe plajă. Se oprește la o imagine în care se vede întregul cadavru. Pe plajă zace o tânără frumoasă, cu părul blond împletit în cosițe. Pielea nu e albăstruie, mai degrabă de un alb pur. Poartă uniformă de școlăriță, bluză cu nasturi, cravată și fustă mini. Ciorapii trei sferturi acoperă un pic din coapsa pe care fusta scurtă o lasă la vedere. De o parte și de alta a pieptului se arcuiesc fâșii de țesătură roz, probabil curelele unui rucsac. Hellu simte o înțepătură în piept. Glume colegiale despre crime și victime se fac, dar să vezi fotografiile unui cadavru întotdeauna te amuțește.

— Tatuaj ars? Ar putea să fie un simbol? zice Hellu în cele din urmă.

— Exact la asta m-am gândit.

— I-ai arătat asta lui Rasmus Susikoski? întreabă Hellu și se uită la subordonatul mai înalt cu douăzeci de centimetri decât ea, care sub luminile fluorescente aruncă asupra ei o umbră.

— Lui Susikoski? Nu. De ce?

— Îmbrăcămintea, zice Hellu și îi înapoiază telefonul. Acea bloggeriță pe care o caută echipa lui Niemi. Lisa Yamamoto. E desenatoare de *manga.*

— Ei, pe dracu'! se miră Harjula cu mâinile în șolduri.

Hellu vede cum degetele lungi și subțiri cuprind telefonul.

— Așa-i. Anunț-o pe Niemi că tocmai te-ai alăturat echipei sale, zice ea.

Harjula pare sceptic, ceea ce o face pe Hellu să se simtă extrem de bine. E clar că Jami Harjula e aliatul său. Hellu îi oferă un surâs aproape imperceptibil.

— Hai să facem așa de data asta, să conducă Jessica investigația. Chiar dacă ai fost primul detectiv la locul faptei din Vuosaari, zice Hellu și se uită la ceasul multifuncțional. Fii pe pace, o să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie. Și dacă întâmpini vreo problemă, vreau să mi te adresezi mie direct.

20.

Jessica se așază la computer și își pune o gleznă pe genunchi. Jusuf e afară, fumează, însă monitorul din biroul directorului e încă deschis. Jessica ia mouse-ul și mărește fața bărbatului care stă lângă fereastră. Scoate telefonul și face o fotografie a ecranului, în ciuda rezoluției care e departe de cea optimă. Se uită la fotografia din telefon și speră că Jusuf poate găsi alt unghi, din care fața bărbatului să se vadă mai de aproape și cu mai multe detalii.

Dintr-odată, numele lui Rasmus înlocuiește fotografia pe ecranul telefonului.

— Salut, Rasse.

— Salut. Acum am toate informațiile despre apeluri. Numărul… începe cu +81, așa că e un număr din Japonia și în răstimp de câteva zile a apelat de mai multe ori numărul Lisei Yamamoto și a primit apeluri de la el, zice Rasmus.

— Și acum? Telefonul e deschis?

— Nu. Ultima dată a fost deschis ieri. Datele de la releu arată că ultimul semnal a fost la ora trei și zece după-amiaza, în Töölö. La numai trei sute de metri de apartamentul Lisei.

— La naiba! zice Jessica, ia un pix de pe birou și înhață o foaie de hârtie din imprimantă. Când au fost date și primite apelurile de pe telefonul Lisei?

— Pe lângă timpul pe care mi l-ai dat tu, în aceeași zi, sâmbătă, la 17:15 și 17:56. Lisa n-a răspuns la niciunul dintre cele trei apeluri. Însă în ziua dinainte, Lisa a sunat la acest număr la 09:30, iar în ziua dinaintea acesteia, la 08:12. Ultimul… sau, cronologic vorbind, primul, a fost făcut către Lisa pe 12 noiembrie la 17:12.

— Pe 12… A fost miercuri, mormăie Jessica, aruncând o privire spre calendarul de pe perete. Colocatara Lisei ne-a spus că un bărbat care vorbea în limba japoneză a venit miercuri acolo între orele cinci și șase după-masa.

— Apelul telefonic n-a durat decât cinci secunde.

— E de înțeles. Interfonul era stricat, așa că a sunat-o pe Lisa de afară. Ceea ce face posibil să fie tipul care apare pe camerele de supraveghere de la club.

— Excelent, zice Rasmus. Am descoperit că numărul e trecut la secret în Japonia. Tocmai scriu o cerere către autoritățile din Tokyo și, dacă totul merge bine, curând vom ști mai multe despre abonat.

— Vreun mesaj?

— Nu de la acest număr.

— OK. Cere de la furnizorul de servicii de telefonie harta deplasărilor telefonului, zice Jessica. Și trimite-mi imediat acele informații despre apeluri.

Jessica dă să închidă, apoi duce repede telefonul la ureche din nou.

— Și, Rasse.

— Da?

— Mulțumesc. Bună treabă.

Jessica aproape că aude cum Rasmus se îmbujorează.

— Nu-i mare lucru. Mulțumește-i și Ninei. Ea…

Jessica închide telefonul. Dă un șut gunoiului sub birou și aruncă pe tăblie telefonul. *Încă n-am ajuns atât de departe.*

Se uită la datele și orele pe care le-a notat pe hârtie. Lisa și Fantoma s-au întâlnit miercuri. Apoi Lisa l-a sunat joi și vineri. Sâmbătă Fantoma a încercat să dea de Lisa, însă ea nu i-a răspuns. Faptul că Fantoma n-a mai încercat niciodată să sune după seara de sâmbătă arată că știa că ea n-o să răspundă.

Jessica pune pixul pe birou.

Se aude un ciocănit în ușă și Jessica ridică privirea, dând de Sahib, care stă în prag cu teancul de hârtii în mână.

— Mai sunt câteva nume pe care nu le-am recunoscut nici eu, nici Frank, zice el și îi întinde Jessicăi hârtiile, cu degetul cel mare de la o mână în buzunarul pantalonilor.

Jessica observă acum banda neagră de pe arătătorul lui, care cu siguranță este un dispozitiv cu senzori, din cele care fac furori.

— Probabil că ar trebui să-l suni pe Kex sau pe cei de la compania lui de înregistrări. Ar trebui să-i cunoască pe cei de pe listă, sau măcar să le recunoască numele, zice el, în vreme ce Jessica se uită la hârtii. Majoritatea numelor sunt bifate.

— OK, zice ea.

Privește în jos, spre hârtiile din poală, dar simte că bărbatul se uită la ea. Ridică ochii și îi înfruntă privirea, sigură pe sine.

— Ai nevoie de ceva? întreabă Jessica.

— Ai tu? mormăie Sahib și zâmbește. Tu ești cea care a vrut să vină.

— Doi oameni au dispărut. *Vrut* s-ar putea să nu fie cea mai bună formulare.

— Presupun că nu, zice Sahib și se uită la ceas.

Jessica se uită la treningul fără nicio cută și la adidașii de un alb imaculat. În felul lui, e elegant, sau cel puțin în largul său în această ținută sportivă.

— Ține-ți telefonul deschis, spune Jessica.

— Da, doamnă.

Sahib răpăie cu degetele pe tocul ușii și apoi dispare din prag.

Peste o clipă intră Jusuf, ca și cum ar umple golul lăsat de Sahib. Mirosul de țigări vechi e înlocuit de mirosul de țigară proaspăt fumată.

— L-ai lăsat să plece? întreabă Jusuf, cu brațele încrucișate.

— Pe lista asta sunt vreo zece bărbați pe care trebuie să-i verificăm. O să vorbesc cu rapperul și, la nevoie, cu cei de la compania lui de înregistrări.

— Tu o să vorbești?

— Tu stai aici și termini de văzut înregistrările. O să cer să vină cineva de la sediu ca să facă cópii, așa încât să poți continua la birou dacă nu termini aici, zice Jessica.

Jusuf clatină din cap, însă nu e un protest. E mai degrabă un soi de reflex care pune sub semnul întrebării propria alegere a carierei, nu autoritatea Jessicăi.

Jusuf a spus adesea ce rău îi pare că nu s-a implicat total în sport. Ce-i drept, acum, la peste treizeci de ani, cariera lui în liga de *floorball* ar fi fost deja încheiată, probabil.

— Cum arată lista? întreabă Jusuf.

Jessica îi întinde teancul de hârtii.

— Nu-i niciunul de aici, fir-ar să fie! face Jusuf răsfoind paginile.

— Tocmai a sunat Rasmus, numărul de telefon e japonez.

— Grozav. Mă înșel dacă presupun că autoritățile japoneze încă n-au reușit să dea de abonat?

— Nu. Însă procesul ar putea fi urgentat de faptul că una dintre părți e pe jumătate japoneză.

— Când ne putem aștepta să primim mai multe informații? întreabă Jusuf, și ea ridică din umeri.

Jessica se ridică, se sprijină de birou și, dintr-odată, e copleșită de o senzație ciudată de *déjà-vu,* ca și cum ar mai fi fost în această încăpere.

— Plecați? întreabă Frank Dominis, care răsare în ușă lângă Jusuf.

— Eu plec, Jusuf nu, zice Jessica și își îmbracă haina.

Dominis își înlătură o scamă invizibilă de pe piept.

— Păcat, zice el.

— De ce?

— Speram să fie invers, răspunde Dominis, face semn cu ochiul și se întoarce repede la femeia tatuată.

Jessica se uită după el plictisită.

La naiba, ce tip alunecos!

21.

Copacii înalți, desfrunziți, din Kapteeninpuistikko își apleacă ramurile în bătaia vântului. Pe o bancă de lemn stă o femeie care se apleacă spre trei câini mici. Lesele lor s-au încâlcit și ea nu pare deloc bucuroasă.

Jessica deschide ușa care dă spre parc a restaurantului Căluțul-de-mare și se pomenește în fața unui portar în costum închis la culoare.

Aici, lăsarea hainei la garderobă este obligatorie chiar și la prânz – ceea ce îl face să fie un restaurant aparte din Helsinki. Căluțul-de-mare e neobișnuit și în alte privințe în Ullanlinna cea întinerită și modernă din 2010: interiorul nu pare să se fi schimbat prea mult de la inaugurare, din 1934. Așa cum a zis odată Jusuf, Cocina[{11}] e atât de demodată, că e aproape modernă.

Jessica îi arată discret portarului legitimația de polițist și trece pe lângă el fără să-și lase haina.

Servirea prânzului e în toi și restaurantul e ticsit. Aroma drobului de pe bufet îi gâdilă nările îmbietor. La bar se prepară o tavă cu cocktailuri Moscow Mule în pahare de cupru, probabil pentru domnii din primul separeu.

Jessica merge spre partea din spate a restaurantului, unde este o ușă pe care scrie „Calul negru”. Ușa spre sala privată este păzită de un tânăr musculos, tatuat, care stă la o masă mică. *Bodyguardul artistului.*

Bărbatul se uită la insigna de la gâtul ei și înclină capul, de parcă Jessica ar avea nevoie de aprobarea lui ca să meargă acolo.

Jessica trece pe lângă el și intră în încăpere. În partea din spate e o masă lungă, la care stă un tânăr în hanorac negru și blugi albi, tastând pe *smartphone.*

— Salut, zice bărbatul când o vede pe Jessica, pune telefonul pe fața de masă albă și se ridică să dea mâna cu ea.

Rapperul cunoscut ca Kex Mace’s a primit în ultimii ani atâta atenție din partea presei, încât fața lui este cunoscută fiecărui finlandez. Totuși, vocea e diferită de cea pe care și-o amintește Jessica, pentru că nu e cea cu care scuipă el versurile, sau măcar cea pe care o folosește la radio ori

televiziune.

Jessica se prezintă și își deschide portofelul și legitimația ca să vadă rapperul.

— Tim, zice el, ceea ce e în sine un act de politețe.

Pe Jessica au călcat-o întotdeauna pe nervi celebritățile care nu se deranjează să-și spună numele real.

— Tipul de la garderobă e o fiară când e vorba să înșface paltoanele, spune Tim și zâmbește.

Vocea lui e joasă și carismatică.

— Doar un polițai putea să ajungă așa de departe cu canadiana pe el.

Jessica se așază în fața lui.

— Acum știe toată lumea că m-am întâlnit cu poliția, zice Tim glumeț și se așază și el.

Jessica se uită o clipă în ochii lui, care, în ciuda calmului aparent, sunt neliniștiți și obosiți. Hanoracul negru are logoul Oakland Raiders și la gât îi atârnă un lanț gros de aur alb.

Jessica face semn cu capul spre ușă.

— Paznicul tău stă acolo la cafea?

Tim izbucnește în râs.

— Mi-e prieten. I-am cerut să iasă ca să putem discuta între patru ochi.

— E plăcut să ai prieteni, zice Jessica și tonul ei sarcastic îl face pe Tim Taussi să devină serios.

Jessica se uită la el, la fața colțuroasă și maxilarul puternic. Ochii albaștri, strălucitori arată înșelător de sinceri. E atât un om oarecare cumsecade, cât și om de lume. Kex Mace's este neobișnuit printre celebritățile finlandeze prin faptul că s-a ridicat cu bună știință deasupra muritorilor de rând. De la bun început totul a fost copiat din lumea starurilor: șoferii, bodyguarzii, elicopterele. După spusele presei de scandal, anul trecut și-a dus prietenii cu un avion particular la Stockholm la concertul lui Eminem. Totuși, de aproape nu radiază intensitatea luminoasă a unui star pop, ci pare un tip obișnuit care e mahmur după o petrecere de mai multe zile.

— Mulțumesc că ți-ai făcut timp atât de repede, zice Jessica și își încrucișează picioarele.

— Probabil aș fi fost oricum aici, în livingul meu, zice Tim și își acoperă cu palma căscatul. Locuiesc cu cinci etaje mai sus, la mansardă.

Tim arată cu degetul spre tavan și Jessica nu știe dacă nu cumva el se așteaptă ca ea să privească în sus și să ofteze admirativ. Jessica are impresia că în această încăpere și la această masă au fost chefuri și s-au legat multe prietenii.

— Aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre Lisa Yamamoto, zice ea.

Când aude numele, Tim își pierde pe dată tonul jucăuș.

— Nu știu unde e. O afurisită de chestie înspăimântătoare, zice el.

Alături de ei e o fereastră mare, dincolo de care cineva golește sticle dintr-un tomberon. Zgomotul e asurzitor. După un moment încetează, însă sunetul de sticlă spartă persistă o vreme.

— Spune-mi despre seara de sâmbătă, lansarea discului tău. Ai vorbit cu Lisa?

Tim Taussi se încruntă și privește pe fereastră.

— Da. Trebuie să fi vorbit. Suntem amici. Însă dacă prin asta înțelegi dacă a zis ceva din care să poți deduce… Tim clatină din cap. Nu-mi amintesc așa ceva.

— Ați avut o petrecere aici. La tine acasă.

— Da, am venit direct de la Fenix.

— A fost și Lisa?

Privirea lui Tim se plimbă de la fereastră pe tavan, apoi la Jessica și în cele din urmă la încheieturile degetelor sale, pe care le mângâie cu degetele celeilalte mâini. Pe încheietura fără păr a mâinii lucește un Day-Date de aur.

— Sincer, nu sunt sigur.

— Nu ești sigur?

— Eram cam pe altă lume. Eram vreo douăzeci… Nu, nu cred că era cu noi. Cred că m-am gândit la asta când am citit că a dispărut. Și am vorbit cu niște prieteni despre cine a fost la mine. Nimeni nu și-a amintit s-o fi văzut.

— Te rog să-mi faci o favoare și să-mi dai o listă cu toți cei care au participat la petrecerea de acasă. Trebuie să știu sigur dacă Lisa și-a continuat seara la această adresă.

— Se face. Dar sunt nouăzeci și cinci la sută sigur că n-a fost aici. Cel puțin, nu pentru mult timp.

Jessica apasă pe ecran, deschide o imagine mărită de la camerele de supraveghere și răsucește telefonul ca să vadă Tim.

— Știi cine este?

Tim Taussi privește cu atenție fața Fantomei. Dincolo de zid se aud exclamații entuziaste. Se pare că acele cocktailuri Moscow Mule au ajuns cu bine la destinație.

— Nu, zice el în cele din urmă.

— Îți amintești să-l fi văzut?

— Unde? La lansare? Nu…

Reacția lui Tim e de nedumerire și Jessicăi îi pare sinceră. Fantoma a fost unul dintre primii care au ajuns, însă nu s-a fotografiat cu Kex Mace's. Artistul a petrecut primele patruzeci și cinci de minute la panou și în acest răstimp clubul s-a umplut cu invitați. E foarte plauzibil ca Kex și Fantoma să nu fi schimbat nici măcar o privire.

— OK, zice Jessica și își deschide un pic fermoarul hainei, scoate din buzunarul de la piept un teanc subțire de hârtii și îl pune în fața rapperului. Uită-te la numele care nu au fost bifate.

Tim răsfoiește rapid hârtiile. Telefonul lui cu sonorul oprit e bombardat de o șarjă continuă de mesaje. Jessica nu se poate împiedica să-și spună că a fi centrul universului poate cu ușurință să transforme pe cineva într-un ticălos.

— OK, zice Tim și ridică privirea spre Jessica. Ce-i cu ei?

— Îi cunoști pe toți?

— Da. Pe fiecare.

Jessica mormăie, surprinsă. *Cum mama naibii e posibil*? Jusuf a zis că pe imaginile camerei de supraveghere se vede clar cum Sahib bifează pe listă sosirea bărbatului. Și totuși, nu este niciunul dintre numele de pe listă. Cu siguranță cineva minte.

— Și niciunul dintre ei nu e tipul ăsta? zice Jessica și apasă cu degetul ecranul.

Trebuie să întrebe de mai multe ori. Adesea, munca de polițist constă, mai presus de orice, în a-i face pe oameni să-și amintească, în a-i orienta spre lucruri mărunte care sunt ușor de ignorat dacă nu te silește cineva să te uiți.

— Cum ziceam, n-am nicio idee cine e tipul. Și cu siguranță nu e printre aceste nume, zice Tim și se uită la ceas.

— OK.

Jessica se străduiește să-și ascundă frustrarea. Răsfoiește cele trei file ale listei de invitați, ca să fie sigură că lui Tim nu i-a scăpat nimic. Însă

totul e dezamăgitor de lipsit de ambiguitate, declarația lui nu lasă loc de interpretări.

— Și Jason Nervander? întreabă Jessica și pune lista la loc în buzunar.

Fața lui Tim Taussi se întunecă.

— Ce-i cu el?

— Ai idee de mișcările lui înainte să dispară?

— Nu l-am văzut de mult timp pe tâmpitul ăla.

Jessica își încrucișează mâinile pe masă. Își amintește ce a spus Sahib. *N-au pic de respect față de Jason.* Judecând după prima reacție a rapperului, afirmația pare să fie corectă.

— Tâmpit? zice Jessica și înclină capul întrebător.

— Da.

— Ai ceva împotriva lui?

Tim privește spre ușă, ca și cum s-ar asigura că el și Jessica sunt încă singuri în cameră. Și ca să se asigure că prietenul-bodyguard este în continuare la ușă.

— La dracu'! S-a purtat urât cu Lisa.

— În ce fel?

Tim oftează, de data asta adânc.

Jessica știe că poate fi greu să vorbești cu cei de la poliție, mai ales când e vorba de treburile altora. Greu și uneori chiar primejdios. Pentru unii, e împotriva propriilor principii. Însă Kex Mace's și muzica lui nu reprezintă acea școală de hip-hop care ia poziție socială, disprețuind autoritatea și sistemele care o susțin.

Pentru Kex, muzician care câștigă bani cu lopata, poliția nu e dușmanul.

— Se întâlneau. Acum vreun an. Însă ticălosul ăla de Jason…

Tim amuțește. Jessica își amintește ce a spus Essi, că Jason a înșelat-o pe Lisa.

Dată fiind reputația lui Tim, pare un pic demodat și ipocrit ca el să condamne abaterile de la morală ale altcuiva.

— O bătea, zice Tim după o vreme și Jessica devine foarte atentă.

Essi n-a pomenit nimic de asta.

— Jason o bătea pe Lisa?

— Nu-s vreun sfânt, zice Tim și zâmbește melancolic, însă când trădarea lui Jason a fost scoasă la iveală și Lisa i-a pus întrebări, el s-a înfuriat și a lovit-o. Și presupun că s-a întâmplat de mai multe ori până să

se despartă, în cele din urmă. După asta, nu mai avea ce să caute printre noi. Și-a ars toate punțile către viața de noapte a orașului, zice Tim și acum, brusc, sună mai degrabă ca artistul cunoscut din presă decât ca el însuși.

Poate că Kex Mace's este mai mult decât un nume de scenă, poate că e un alter ego care răzbate la suprafață, cu sentimente puternice și voce răsunătoare.

— Lisa a făcut plângere la poliție? întreabă Jessica, cu toate că știe că ar fi dat deja peste orice raport despre un abuz sau acuzațiile ulterioare.

Tim dă din umeri alene și clatină din cap.

— Înțeleg. Mulțumesc, Tim. Un ultim lucru, zice Jessica și aduce pe ecranul telefonului altă imagine.

Este o imagine luată de pe Facebook, plină de soare, a Olgăi Belousova, femeia care în acest moment zace pe o masă de disecție din laboratorul de medicină legală, în fotografie Olga e pe puntea unui vas mic cu motor, purtând șapcă de căpitan, pe fundal cu un oraș despre care pe fotografie scrie că e Odessa, Ucraina.

— Ai văzut-o vreodată pe această femeie? întreabă ea și îi arată lui Tim fotografia.

Jessica nu-și dezlipește privirea de pe chipul bărbatului, ca întotdeauna când încearcă să găsească mici indicii, ceva ce a fost trecut sub tăcere.

Și acum reacția de negare vine un pic prea repede, ca și cum Tim s-ar grăbi să rostească răspunsul pregătit dinainte.

— Nu, zice el și îi înapoiază telefonul. Cine e?

Jessica se uită cercetător la rapper și se ridică în picioare.

— Sună-mă dacă îți amintești ceva. Orice. Și întreabă-i pe toți despre Lisa. Dacă era și ea la petrecere, sau măcar dacă a fost în același taxi cu cineva. Trebuie să știm.

Tim încuviințează din cap și își încrucișează brațele pe piept. Nu sfidător, ci cumva blazat.

Jessica iese din sala privată și are parte de o privire lungă, disprețuitoare din partea *prietenului* lui Kex.

— Ce cățel bun, zice Jessica, și prinde cu colțul ochiului expresia stupefiată a bărbatului.

Pe când merge printre oamenii așezați la mese spre ușa restaurantului, Jessica e dintr-odată absolut sigură că artistul cu cele mai mari vânzări din Finlanda tocmai a mințit-o de la obraz.

22.

Jessica ia un taxi la colțul dintre Tehtaankatu și Kapteeninkatu și îi cere șoferului s-o ducă în Pasila prin sensul giratoriu din Eevankatu, la distanță de un cvartal de sediul poliției. Ia adesea un taxi când e pe teren singură, sau uneori dimineața, ca să ajungă la lucru la timp. Însă nu coboară niciodată din taxi în fața sediului, pentru că le-ar stârni inutil colegilor bănuieli. Deja își folosește uneori banii proprii ca să le ofere informatorilor o motivație generoasă. Câteva bancnote de cincizeci suplimentare în buzunar nu strică niciodată când ai de-a face cu informatori.

Există momente în care Jessica se simte prost că profită de ea. De marea sa avere.

E al naibii de stresant și dificil să-și ascundă averea de cei cu care lucrează. Jessica n-are niciun coleg care să știe că garsoniera sărăcăcioasă din Töölö nu-i decât o fațadă, că adevărata sa locuință este alături, o locuință cu două etaje aproape de zece ori mai mare, ticsită cu antichități și obiecte de artă de valoare inestimabilă. Că valoarea investițiilor moștenite de la părinții săi morți de multă vreme era cândva de zeci de milioane de mărci. Și cifra este acum și mai mare, în ciuda convertirii în euro.

În rarele ocazii în care Jessica și-a invitat colegii acasă la un pahar înainte să iasă în oraș, a avut mare grijă ca garsoniera să aibă tot ce trebuie. N-a reușit întotdeauna. De exemplu, odată, Jusuf a observat duhoarea de la scurgerea din baie, când dușul nu fusese folosit mai bine de o lună. De atunci, Jessica a încercat să petreacă în garsonieră câteva ore înainte de sosirea musafirilor, ca să se asigure că pare cât de cât locuită.

Uneori, Jessica se întreabă dacă are vreun rost șarada. Dacă și-ar schimba colegii atitudinea față de ea aflând că e milionară. Jusuf n-ar mai fi prieten cu ea dacă ar ști?

Numai Erne știa de trecutul Jessicăi, soarta tragică a familiei și marea ei avere. El știa și că Jessica e traumatizată. Însă toate aceste secrete au fost îngropate odată cu el în aprilie.

Jason Nervander, influencer de pe rețelele de socializare care lipsește de două zile…

Jessica își dă seama abia după o vreme că șoaptele nu vin din închipuirea sa, ci din difuzoarele taxiului.

— Nu vă supărați, vreți să dați mai tare? îi spune Jessica șoferiței, care, fără să zică nimic, răsucește un pic butonul radioului.

… comisarul-șef Helena Lappi, de la unitatea Crime Violente a Poliției Municipale, care conduce ancheta, a spus că poliția bănuiește că este vorba de o crimă. Lappi n-a dezvăluit amănuntele anchetei, însă a declarat că, date fiind împrejurările, este improbabil ca cei doi să fi dispărut de bunăvoie. Se cere ca orice detaliu despre Jason Nervander și Lisa Yamamoto și mișcările lor să fie comunicate la linia de urgență a Poliției Municipale. Vântul puternic de ieri din Golful Finlandei…

— Mulțumesc, zice Jessica, și șoferița dă radioul mai încet.

— … șmecherie, mormăie șoferița, și Jessica înțelege după o vreme că ea vorbește spre bancheta din spate.

— Poftim? zice Jessica.

— Că e o șmecherie de publicitate. Ca să atragă atenția, zic eu, continuă șoferița, și Jessica îi întâlnește în oglinda retrovizoare privirea plictisită și ciudat de amară.

— Nu știu, zice Jessica și își scoate telefonul, sperând să pună capăt discuției.

Însă șoferița n-are de gând să încheie dezbaterea.

— Agitație iresponsabilă. Le dă fetelor și băieților o imagine ireală despre lume. Nu-ți mai petreci timpul mâncând și bând sau stând pe plajă cu iubitul, cu degetele picioarelor îngropate în nisip. Nu mai e interesant. Era o vreme când se putea trimite o carte poștală din Yalta…

Jessica nu spune nimic, speră ca șoferița să tacă odată, însă o aude cum trage adânc aer în piept, ca și cum și-ar încărca plămânii pentru o nouă perorație.

— Fata noastră abia trecută de douăzeci de ani a auzit ceva despre o nouă chestie legată de sănătate. Komba sau kombo… Cineva iresponsabil. Cred că tocmai Yoko Ono asta dispărută era cea care o recomanda pe rețelele de socializare.

— Yamamoto. Lisa Yamamoto, zice Jessica oftând.

Acum vede că deasupra aparatului de taxat au fost lipite două fotografii. Fată și băiat.

— Da. Și Mitsubishi…

În clipa aceea sună telefonul.

— Salut, zice Jessica încet, în vreme ce șoferița continuă să-și descarce amarul.

— Salut, unde ești? întreabă Jusuf.

Jessica întoarce capul spre fereastră și vorbește atât de încet, încât să nu poată fi auzită și de altcineva.

— Tocmai am plecat de la Căluțul-de-mare. Artistul e destul de sigur că fata n-a fost la petrecerea de acasă. De asemenea, cunoaște numele rămase pe listă, așa că Fantoma trebuie să fi intrat fără să fie pe ea.

— Ciudat. Pentru că în imagine se vede clar că paznicul îl bifează pe listă…

— Știu. Mai era ceva în imaginile de pe camere?

— Lisa și Fantoma au vorbit un pic în jurul orei opt și jumătate. Câteva minute într-un colț al clubului, singuri. Apoi el a plecat.

— A plecat cu totul?

— Da.

— Și Lisa? Cu cine a plecat?

— Printre ultimii, împreună cu restul echipei de bază. Greu de spus, însă vestea bună este că în zona Narinkkatori și Kamppi camerele de supraveghere sunt la fel de dese ca în Monaco, nu prea există zone neacoperite. O s-o putem urmări până departe, cel puțin până ce ia un taxi, dacă ia vreunul.

— Spune-i lui Rasmus să ceară de la municipalitate acele imagini.

— OK.

Jessica se uită la ceas în clipa în care taxiul frânează brusc la lumina galbenă. Șoferiței nu-i mai tace gura, cu toate că Jessica nu i-a auzit vorbele în ultimul minut.

— Jusuf, e deja ora unu. Hai să-i facem o vizită Olgăi. Poți ajunge la laborator într-un sfert de oră? zice Jessica.

— Îmi trebuie o jumătate de oră ca să ajung.

Jessica pune telefonul pe banchetă și întrerupe monologul șoferiței.

— Scuze, trebuie să ajung în Kytösuontie, la Departamentul de Medicină Legală.

Jessica așteaptă ca șoferița să confirme. Apoi aude din telefon vocea lui Jusuf.

— Ce? Mergi cu taxiul?

23.

Sissi Sarvilinna deschide cutia din lemn, scoate un pliculeț transparent cu miere și stoarce conținutul într-o cană cu apă aburindă. Apoi degetele ei lungi se afundă iar în cutie, e deschis alt pliculeț și conținutul i se dizolvă în apă.

Sissi apasă cu vârful sabotului de lemn pedala de deschidere a coșului de gunoi și aruncă ambalajele de plastic goale.

— Te obișnuiești cu toate. Îți crește toleranța, zice ea și amestecă în cană cu lingurița.

Jessica și Jusuf se uită unul la altul, nesiguri.

— Mierea, continuă Sissi cu voce nepăsătoare. Un pliculeț era destul. Acum două. Curând o să am nevoie de trei.

Jessica încuviințează din cap și zâmbește prudent. Operațiunea banală la care tocmai au asistat este în deplină concordanță cu stilul rigid și pragmatic al medicului legist. Altcineva ar lua mierea direct din borcan, însă așa ar fi mai greu să măsori cantitatea. Prin umplerea cutiei din lemn cu pachețele, care probabil că nu se găsesc la un supermarket obișnuit, Sissi Sarvilinna și-a satisfăcut din nou nevoia de control absolut. Poate le-a furat dintr-un cărucior cu alimente din avion sau de la bufetul pentru micul-dejun al unui hotel.

— Folosiți miere? întreabă Sissi și duce la buze cana.

Jessica e pe cale să răspundă, însă femeia vorbește din nou:

— Am folosit-o dintotdeauna. Încă din copilărie.

E uluitor cum Sissi poate să soarbă și chiar să înghită un lichid care cu doar un minut înainte clocotea în ceainic.

— Dar, ce-i drept, întotdeauna am considerat-o de la sine înțeleasă. Vreau să zic, mierea – că mierea e mereu disponibilă. Am citit de curând că o albină produce în întreaga ei viață a douăsprezecea parte dintr-o linguriță de miere. Vă puteți imagina? continuă ea fără să clipească. Așadar, pentru o linguriță de miere e nevoie de truda de o viață a douăsprezece albine.

— Sună tare ciudat, zice Jusuf.

— Tare ciudat? repetă Sissi disprețuitor și mai ia o înghițitură. Unul dintre acele pliculețe conține douăzeci și cinci de grame de miere. Beau apă

fierbinte de două ori pe zi și dizolv două pachețele în fiecare cană, ceea ce înseamnă un consum de o sută de grame de miere pe zi. E corect?

— La o socoteală rapidă, da, zice Jessica și își vâră mâinile în buzunarele hainei.

Nu-și amintește ca Sissi Sarvilinna să mai fi fost vreodată atât de vorbăreață. Nici n-ar fi ghicit că primul subiect al discuției lor nelegate de muncă aveau să fie florile și albinele.

— Consumul meu zilnic necesită vizitarea a două sute de mii de flori, opt mii de kilometri de zbor și munca de o viață a șaptezeci și cinci de albine.

— Cât timp albinele…

— Bun, trecem la treabă? zice Sissi Sarvilinna brusc, de parcă Jessica și Jusuf ar fi fost cei care aveau chef să discute despre albine. Doar n-o să stăm la taclale pe buzunarul plătitorilor de taxe.

Pune cana pe masă și trece printre cei doi spre masa de metal pe care zace cadavrul învelit cu un cearșaf.

Un moment nu vorbește nimeni. Jessica ascultă aparatul de aer condiționat care zumzăie pe tavan, împiedicând mirosul de formol, care dă durere de cap, să devină insuportabil.

— Ce știm?

— În acest caz o să fiți dezamăgiți, zice Sissi și își curăță cu unghia o carie.

Jessica se încruntă.

— Cauza morții, continuă Sissi și își pune mănușile. În acest caz stabilirea ei n-a fost fără probleme, însă analiza diatomeelor arată că femeia nu a murit prin înec.

Sissi Sarvilinna îi aruncă Jessicăi o privire, ca și cum ar vrea să se asigure că șefa echipei de investigatori știe la ce se referă ea. Și Jessica știe, desigur. Analiza diatomeelor, dezvoltată în Finlanda, este o modalitate surprinzător de fiabilă pentru a stabili dacă o victimă s-a înecat sau a fost aruncată în apă după moarte. Ideea de bază este că, atunci când cineva moare prin înec, apa pe care o aspiră are diatomee, care trec din traiectul respirator în vasele de sânge. Ascunse în vasele de sânge, se răspândesc fulgerător în întregul corp. Când se face analiza se iau probe din creier, plămâni, inimă, ficat și rinichi. Dacă în aceste organe sunt diatomee, dovedesc moartea prin înec. În plus, dat fiind că există milioane de tipuri de

diatomee, analiza permite să se stabilească dacă victima s-a înecat în acel loc.

— Așadar, plămânii nu s-au umplut cu apă decât după moarte? întreabă Jessica.

Sissi încuviințează din cap și continuă, după o scurtă pauză:

— Singurele semne exterioare de vătămare apar la stern și coaste. Mici fracturi.

— De la manevrele de resuscitare? sugerează Jusuf și Sissi îi aruncă un zâmbet nerăbdător.

— Impresionant, zice Sissi și trage cearșaful de pe cadavru.

De ambele părți ale pieptului tăiat și cusut la loc al Olgăi Belousova se văd pete întunecate.

— După cum vedeți, s-a făcut o încercare energică de resuscitare, nu în această dimineață, desigur, ci înainte de a ajunge în apă.

— Cu procedura corectă? zice Jessica.

Sissi Sarvilinna ridică din umeri.

— Astfel de vătămări apar adesea atunci când pieptul este apăsat puternic. Chiar și când o fac profesioniști bine antrenați. Nu se poate spune dacă aici e mâna unui salvator cu experiență sau a unui amator. Putem presupune, desigur, că manevrele de resuscitare n-au dat rezultatul dorit, zice Sissi și rânjește. Altfel, femeia n-ar fi apărut în laboratorul meu.

Sissi dă ocol mesei fără grabă, își lasă degetele să alunece pe cearșaful care acoperă picioarele Olgăi. Jessica crede de mult că medicii legiști tratează într-un anumit fel cadavrele: nu indiferent sau insensibil, cum ar putea crede multă lume, ci dimpotrivă, ca pe niște camarazi. Ca și cum moartea nu ne-ar despărți. La urma urmei, toți suntem în esență morți. Singurul lucru care ne deosebește este momentul sfârșitului. *Te urmăm curând, Olga.*

— Totuși, e un lucru care merită să fie notat: femeia a suferit o deshidratare severă, zice Sissi în cele din urmă și se uită la ceasul care se ivește de sub mâneca halatului. Nu în sensul că n-a consumat lichide o perioadă îndelungată, ci o deshidratare instalată rapid. A vomitat mult înainte de moarte, lucru confirmat de ceea ce am găsit în gură și în esofag. Testele de sânge inițiale arată un nivel înalt al hemoglobinei și al volumului celulelor roșii, ceea ce indică deshidratare.

— A vomitat mult… Așadar, cauza morții e legată de ceva ce a mâncat

sau a băut? zice Jessica încet, și are impresia că vorbele sale fac fața Olgăi să se strâmbe îngrețoșată.

— Probabil, pentru că n-am găsit niciun semn de înțepătură. Conținutul stomacului a fost trimis la toxicologie. Ca și proba de sânge.

— Cât timp…? întreabă Jusuf, și Sissi ridică privirea spre el.

— O să vină când o să vină, zice ea și pare că încearcă să prindă privirea cuiva aflat în fundul încăperii. Numele tău e Jusuf, nu-i așa? zice brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva de demult.

Jusuf încuviințează din cap, cu mâinile în șolduri.

— Jusuf Pepple.

— Ascultă, Jusuf Pepple, vrei, te rog, să-mi aduci apa cu miere? Vreau să zic, cana.

Jusuf se uită la Sissi, nevenindu-i să creadă, și arată întrebător cu degetul mare în direcția din care s-au apropiat de moartă.

— Dacă ești amabil, zice Sissi. Nu-mi place să umblu pe acolo cu mănușile astea.

Jusuf se duce să ia cana.

— Și astea? întreabă Jessica și arată spre scobitura cotului moartei.

— Arsuri de gradul întâi. Fără nicio îndoială. Cu siguranță, o procedură dureroasă dacă era conștientă. Am prelevat țesut ars pentru biopsie, poate ne spune ceva. Poate conține urme ale materialului folosit pentru a produce arsurile.

Jusuf se întoarce cu cana în mână și i-o dă lui Sissi, care îi zâmbește recunoscător.

— Mulțumesc, Jusuf Pepple. Și uită-te aici, zice ea și atinge cu vârfurile degetelor înmănușate pielea neregulată din jurul arsurilor. S-a întâmplat cu pielea ceva ce nu este explicat doar de arsuri. O reacție inflamatorie, presupun.

— Ce ar fi putut s-o provoace?

— De exemplu, o substanță care a ajuns în răni.

— Introdusă în ele? zice Jessica.

Sissi ia o înghițitură, rotește prin gură apa dulce și ridică din umeri.

— Răbdare, Niemi. O să aflăm mai multe de la toxicologie.

— Mai e ceva? zice Jessica.

— Pe degete apar pete întunecate. O cantitate mică de substanță neagră – probabil aceeași – a fost recoltată de sub unghii și trimisă la laborator.

Poate ne va spune ceva. Sau poate nu, zice Sissi ridicând cu delicatețe degetele albe ale femeii moarte.

— Și momentul decesului?

— Aș zice că e moartă de trei sau patru zile.

Jessica socotește în gând. Femeia a murit în noaptea de sâmbătă spre duminică. Jason Nervander părea să fie prin apropiere în momentul morții.

— Ai vreo idee când putem aștepta rezultatele? întreabă Jusuf.

Fața lui Sissi Sarvilinna e luminată de un zâmbet neașteptat, imposibil de descifrat.

— Vineri intru într-un concediu de două săptămâni, zice ea, își golește cana și continuă: Bali. Se zice că e superb. Oricum, aș vrea să am rezultatele înainte să plec, așa că o să-i bag în viteză. Nu știu de ce, sunt foarte interesată de acest caz. Nu în ultimul rând de hainele femeii și de urmele de arsură. Uf, ce mister adânc!

— Grozav, zice Jessica și se uită la ceas.

Îi este greu să și-o imagineze pe Sissi Sarvilinna cea cenușie precum betonul într-un loc însorit. Ea e genul care ar aduce nori de ploaie peste Sahara.

Sissi Sarvilinna își scoate mănușile și se duce la chiuveta cromată. Aruncă mănușile la gunoi, se uită în jur și clatină din cap. Își potrivește boneta de protecție verde pe părul strâns în coc.

Sissi Sarvilinna e înaltă și suplă, frumoasă într-un fel clasic, chiar dacă un pic intimidant, însă chipul alb cu trăsături bine desenate nu emană niciun strop de energie sexuală.

— Nici nu-mi mai amintesc când mi-am luat două săptămâni de concediu, zice Sissi și își freacă mâinile între ele. Ce miroși în această încăpere, moartea… Simțul mirosului mi-a amorțit de multă, multă vreme. Însă după două săptămâni departe de acest loc mă tem că o să mă îmbolnăvesc de boala profesională a medicilor legiști, *desire cadaveris.*

— Ce este?

Sissi își arată din nou dinții, care sunt bine înfipți în gingiile cu tentă liliachie.

— Dorul de moarte.

24.

Rasmus Susikoski își scoate ochelarii și se uită la reflecția sa încețoșată din oglinda toaletei bărbaților, își freacă aripile nasului cu vârfurile degetelor mari și simte muchia ascuțită a osului, deformat de o încăierare disproporționată care a avut loc la școala elementară, în urmă cu mulți ani. Încăierare, îmbrânceală, burdușeală: atacuri care sună nevinovat și pe care legea le tratează diferit de agresiuni datorită tinereții făptașilor. Rasmus își amintește că a privit de atâtea ori un pumn venind, încât nu e sigur că ar fi putut spune nici măcar în anii de școală cine l-a pocnit, când și de ce. Însă un lucru e sigur: Rasmus era, în general, cauza izbucnirilor violente ale colegilor de clasă. Izbucniri care veneau inevitabil după ceva ce spusese el, sau nu spusese. Își oferea părerea când nu i-o cerea nimeni și înghețа când i se cerea să clarifice vreun comentariu. *Ce-ai zis, poponarule*? *Spune-mi un motiv pentru care să nu-ți pocnesc dracului mutra aia chiar acum.*

Rasmus își împinge la loc ochelarii și oftează. Nu nasul strâmb e ceea ce îl urâțește. Sau, mai exact: nu *doar* nasul strâmb e ceea ce îl urâțește. Nu încape nicio îndoială că e urât și respingător, din ce alt motiv ar locui la etaj în casa părinților din Puu-Käpylä, într-o cameră în care mama lui dă cu aspiratorul și schimbă cearșafurile în fiecare marți?

Din când în când, Rasmus simte că pentru a se muta în propria casă n-ar avea nevoie decât de un imbold, un mic brânci în spinare: o încurajare cât de mică din partea tatălui și mamei. Însă părinții lui Rasmus nu par să creadă în puterile lui, ca și cum ar ști că aripile băiatului au fost vătămate și că în momentul în care ar cuteza să iasă din cuib s-ar prăbuși drept pe stânci și și-ar frânge gâtul. *E o lume aspră, Rasse. Foarte aspră. Ce-i rău dacă locuiești aici*?

Câteodată, mai ales noaptea, Rasmus se trezește în fața realității: îi vine să plângă și să urle cu fața în pernă, să-și ia sabia de lumină și să doboare pe podea toate tâmpeniile de plastic de pe rafturi. Și după ce curăță mizeria, aspiră podeaua și o spală bine, își face bagajele și se mută cât mai departe posibil. Cel puțin în celălalt capăt al Helsinkiului.

Însă nu acesta este Rasmus Susikoski. Întotdeauna a făcut ce i-au spus

tata și mama, a scrâșnit din dinți și și-a înăbușit furia. I s-a spus că puține lucruri în viață merg așa cum vrei tu și că, de obicei, bosumflarea e inutilă. *Lasă-i să te lovească, Rasse. Lasă-i să râdă. În adâncul lor sunt invidioși și e destul să știi asta.*

Invidioși pe ce?

Ușa WC-ului se deschide și Rasmus trage o sperietură zdravănă. Intră un bărbat înalt și slab, care arată tare ciudat. Degete subțiri atârnă din palme cât farfuriile, care ar putea cuprinde o minge de baschet.

Rasmus îl salută cu o înclinare a capului pe Jami Harjula, care se îndreaptă spre o cabină, dar se întoarce brusc.

— Auzi, Susikoski, zice el și se apropie de Rasmus cu mâinile în șolduri. Ce părere ai despre cazul cu *manga*?

Rasmus își înalță bărbia și apoi o coboară, căci privirea intensă a bărbatului înalt devine prea apăsătoare.

— De fapt, nu-mi place…, începe Rasmus, însă Jami Harjula îl întrerupe, râzând cu blândețe.

— Vreau să zic, dacă crezi că aceste cazuri sunt legate între ele.

Rasmus ia câteva prosoape de hârtie din suport și își șterge meticulos degetele. Țevile din perete huruie când e trasă apa în toaleta femeilor.

— Cred, zice Rasmus și înghite în sec. Mi se pare evident.

Jami Harjula se uită câteva clipe la Rasmus și încuviințează. Nu în mod critic sau sceptic, ci mai degrabă intrigat. Harjula este unul dintre puținii anchetatori din unitate care nu se folosesc de prezența lor fizică pentru a umple tot spațiul pe coridoarele sediului. Egoul lui Harjula, dacă are așa ceva, se manifestă probabil acasă și în timpul liber. Cu toate astea, bărbatul cel înalt îl face pe Rasmus să se simtă ca un gândăcel.

— Această presupunere se sprijină și pe altceva decât ceea ce purta Olga Belousova când a fost găsită? întreabă Harjula.

— O să afli la ședință, zice Rasmus și aruncă la gunoi prosoapele boțite. Peste un sfert de oră.

Rasmus pune mâna pe clanță, însă Jami Harjula pășește într-o parte și îi taie calea.

— OK, bine. N-am vrut să zic că nu cred. De unde să știu…, zice Harjula, apoi observă că gestul său nu e necesar și se trage deoparte. Însă voiam, de fapt, să te întreb cu totul altceva. Despre o persoană pe care o cunoști mult mai bine decât mine.

— Cine?

— Niemi.

Rasmus simte cum pulsul i-o ia la trap.

— Jessica?

— Exact. Jessica. N-am mai lucrat niciodată cu ea…

— Sub ea, zice Rasmus încet și imediat îi pare rău.

Se vede în curtea școlii, în fața spațiilor modulare pentru clase, scoțând pe gură tâmpenii la un pas de urechile unor colegi mai înalți cu un cap decât el.

Însă Jami Harjula nu-l pocnește, desigur, ci mormăie binevoitor.

— Exact, sub ea. De această dată, zice el scărpinându-și bărbia. Și se pare că tu ai lucrat *sub ea* la mai multe cazuri.

— Da…

— Mă gândeam doar că…

Rasmus îi aruncă o privire întrebătoare. *Indiferent ce pui tu la cale ca să scapi de Jessica, eu n-o să te ajut.*

Harjula își strânge buzele, apoi se uită la ușile cabinelor ca să se asigure că în toaletă sunt doar ei doi. Deschide gura să mai întrebe ceva, dar nu se poate hotărî. În cele din urmă, râde și clatină din cap.

— Las-o baltă, Susikoski. Scuze. Trăncăneam. Ne vedem la ședință.

25.

Jessica urcă sărind câte două trepte, cum făcea în copilărie, și când se apropie de palierul etajului trei, simte în coapse acidul lactic. La 34 de ani nu ești bătrân, dar nici tânăr. N-ar fi rău să facă o pauză de la alergare, care în ultima vreme a devenit nebunească. Mai ales când există riscul ca pe aleile din Parcul Central să dea peste zărghiți obsedați de Ajunul Crăciunului, care vor s-o sugrume printre înghițituri de lichior de lemn-dulce.

Jessica dă năvală pe ultimele trepte și deschide cu cartela ușa unității Crime Violente.

Trece pe lângă mese de lucru la care stau polițiști, cu insigna atârnată la gât. Telefonul cuiva sună la nesfârșit. Zeci de degete zboară peste tastaturi. De obicei e un grup în spatele cuiva ca să discute ceva legat de muncă sau, poate, să se amuze de un clip cu pisici. Însă astăzi nu e niciun grup strâns în pauză în biroul comun, ci fiecare e la computerul său și ridică bărbia în semn de salut când trece ea. Jessica a devenit abia de curând conștientă că aproape toată lumea o observă și o salută. Știe dintotdeauna că nu trece neobservată, cu toate că se străduiește din răsputeri să se topească în masa cenușie. Însă interesul neobișnuit pe care i-l arată colegii de sex masculin nu se datorează vreunei trăsături izbitoare din înfățișarea ei: felul în care se poartă ea este involuntar impresionant. *Drăguță într-un fel insolent.* Ceea ce nu-și dau seama prostănacii este că ea știe exact ce vorbesc între ei în vestiar când se închide ușa.

Cu toate că vremurile și obiceiurile se schimbă, se pare că bărbații rămân bărbați, cel puțin în sediul poliției. Ce-i drept, nici acolo nu mai există hărțuire sexuală directă. Așadar, de ce să regreți asta? Și apoi, poate că Jessica a profitat de situație de vreo două ori de-a lungul anilor. Băieții mari trebuie să accepte joaca, dacă au de gând s-o facă, fie că sunt sau nu ocupați.

Jessica o salută cu un semn discret din cap pe Marjut, de la anchetarea incendiilor criminale, aflată lângă automatul de cafea. Marjut își suge arătătorul.

A alergat toată săptămâna pe teren și a reușit să se ardă la deget cu

cafeaua.

Jessica zâmbește și își continuă drumul spre sala de ședințe. Cine știe de ce, femeile n-au sentimente negative față de ea, așa cum s-ar putea întâmpla în alte locuri de muncă. Mă rog, devine evident că Hellu n-o poate suferi, cât despre Nina, ei bine, Nina are un motiv excelent s-o deteste pe Jessica.

Când vorbești de lup.

— E și zece, zice Hellu și bate cu degetul în ceas.

Nina, care stătea lângă ea, se strecoară în sala de ședințe fără să scoată un cuvânt.

— Am venit direct de la…, începe Jessica.

— Unde-i Jusuf?

— A dus mașina în garaj. Vine imediat.

— Începem fără Jusuf, zice Hellu și îi face semn Jessicăi să intre.

Sala de ședințe e deprimantă ca întotdeauna, însă dacă intri cu ochii închiși, ai impresia că ai pășit într-o patiserie de târgușor. Întotdeauna la pornirea unei investigații sunt servite prăjituri și cafea, și ziua de azi nu face excepție. Totuși, nu sună vreun clopoțel la sosirea ei, nici n-o salută călduros nimeni. Helena Lappi nu-i o mătușică stând în spatele vitrinei, în mână cu o pungă de hârtie care miroase a cardamom.

— Salut, zice Jessica, fără să se adreseze cuiva anume.

În încăpere sunt deja Rasmus, Nina și Harjula. Hellu se așază între ultimii doi și întinde mâna spre un melc cu cardamom.

Grozavă echipă. Grota leilor.

— Salut, răspunde Rasmus în stilul lui, care o duce cu gândul pe Jessica la o cârtiță care s-a târât sub pământ ca să scape de o explozie nucleară.

Însă în acest moment prezența lui Rasmus este mai prețioasă decât aurul. Dintre cei patru așezați la masă e singurul care o place pe Jessica. Sau se străduiește, în mijlocul turbulenței.

În ce-l privește pe Jami Harjula, este, desigur, un polițist și un om bun: un bărbat cu familie, însă cu care, cine știe de ce, pur și simplu n-are nicio afinitate. Uneori, Jessica are impresia că Harjula o citește ca pe o carte deschisă, bănuiește pe drept cuvânt că ceva nu-i în ordine la ea. Chiar și Erne i-a spus mai demult: *Trebuie să ai grijă cu Harjula, Jessica. E ca un câine inteligent și bine antrenat. Nu-i om rău, însă e fidel unui singur stăpân, și anume sistemul.*

La rândul ei, Nina Ruska este persoana minunată, caldă, a cărei încredere Jessica a spulberat-o în primăvară, când s-a culcat în două rânduri cu colegul lor și iubitul Ninei, Mikael.

Faptul că Mikael s-a dovedit a fi un criminal cu sânge rece, un măr stricat în cadrul poliției, nu schimbă faptul că Nina l-a iubit.

Jessica nu izbutește să priceapă cum a putut să uite chipul blând, zâmbitor, al Ninei, sticlele cu limoncello făcut în casă pe care Nina le-a dăruit tuturor de Crăciun, în urmă cu un an, și felicitările migălite de ea, peisaje idilice executate cu un amestec de artă meticuloasă și naivitate de copil. Jessica le-a păstrat pe amândouă, însă nu îndrăznește să se uite la niciuna. I-ar plăcea să guste licoarea de lămâie care așteaptă în frigider, dar știe că n-o merită.

Totuși, niciodată n-a fost apropiată de Nina și nimeni n-ar fi trebuit să afle, totul ar fi trebuit să fie ca înainte. Pentru Jessica n-a fost decât un act sexual fără importanță, pofta de moment care trece cu tăvălugul peste orice gând rațional, după care vin adesea regretele, mai ales când sentimentele altora ajung să fie afectate. La naiba, toată chestia a fost aiurea și n-ar fi trebuit s-o facă, nu încape îndoială. Însă acum e prea târziu ca să mai dreagă ceva.

Jessica își încrucișează brațele la piept, ascultă foșnetul pungii de hârtie și privește cum prăjiturile dispar în înghițituri hulpave.

Și apoi, desigur, e Helena Lappi: mama vitregă cea rea dintr-un film de Disney sau, să zicem, Annie Wilkes și Cersei Lannister{12} în același ambalaj. O femeie care este atât de protectoare și posesivă față de statutul său, de parcă ar fi într-o nouă relație și nu și-a dat seama decât prea târziu că în familia combinată este o fiică vitregă. Și aici este adevărata problemă: spectrul lui Erne este pretutindeni, respectul și dorul după acest bărbat sunt atât de palpabile în întregul sediu, încât locul rămas gol e enorm, legenda estoniană e peste tot. Fotografia înrămată la panoul de onoare al unității, lângă distribuitorul de apă, observațiile pătrunzătoare ale lui Erne care n-au fost uitate, glumele și amintirile care dăinuiesc în gândurile subordonaților. Uneori se mai varsă lacrimi. Toate sunt amintiri despre Erne, un exemplu de șef care, prin forța carismei și omeniei sale, se ridică deasupra celorlalți și ajunge aproape la statutul de sfânt la locul de muncă.

Unii vor să-și amintească, Hellu vrea ca ei să uite, însă un lucru i-l amintește permanent lui Hellu pe Erne: Jessica Niemi. Câtă vreme fata

trăiește în casă, mama vitregă cea rea nu va avea niciodată ceea ce își dorește: atenția și respectul depline ale unității. De aceea Jessica știe că, dacă putea să forțeze linia pe care i-o trasase cu generozitate Erne, Hellu i-o va tăia scurt de îndată ce va avea un motiv valabil. Nu încape nicio îndoială.

— Scuze pentru întârziere, zice Jusuf în spatele ei și închide ușa.

Jessica simte cum se împrăștie neliniștea.

Din fericire, există Jusuf. Ultimul aliat adevărat din unitate și cel mai bun prieten al Jessicăi.

26.

Hellu se lasă pe spătar și privește încăperea de parcă ar fi seiful unei bănci pe care plănuiește de mult să-l jefuiască. În general, Jessica simte că își citește șefa destul de bine, în afară de momentele în care ea stă și se uită drept în față, fără nicio expresie. Azi au fost mai multe astfel de momente.

— Bun. Toți sunt aici, zice Hellu și apasă pe cadranul *smartwatch*-ului.

Poate că își măsoară ritmul cardiac în timpul ședinței?

Hellu își scutură fărâmele de zahăr de pe degete pe o farfurioară de hârtie și se apleacă în față. Fălcile îi mestecă alene o prăjitură, apoi se opresc brusc.

— Uitați-vă în jur, asta e echipa de bază a investigației. Vom aduce ajutoare dacă este nevoie, zice ea.

Jami Harjula este singurul care chiar se uită la ceilalți, pentru că așa le-a spus Hellu. *OK, mai punem ceva în caracterizare, chiar după „inteligent”: lingău nerușinat.*

— Jessica va conduce investigația, continuă Hellu și îi aruncă o privire tăioasă.

Jessica încuviințează din cap. Cu câteva minute mai devreme, în mașina lui Jusuf, i-a trecut prin minte că Hellu va alege să-i dea lui Jami Harjula răspunderea investigației. La urma urmei, el a fost desemnat să ancheteze cazul femeii din Aurinkolahti, singurul cadavru găsit în toată povestea asta. Însă acum, când se gândește mai bine, e evident: Hellu a ales-o pe ea ca paratrăsnet. Conducând ancheta, Jessica are un risc mai mare s-o dea în bară. Să facă o greșeală, să pară proastă, chiar dacă este rezolvat cazul. Și Hellu vrea să fie rezolvat, firește, este doar al doilea caz de omucidere de când e ea comisar-șef. Dar, cine știe, poate că planul este ca Jessica să fie sacrificată. Așa încât cazul să nu fie rezolvat datorită Jessicăi, ci în ciuda Jessicăi.

— Așa cum știți deja cu toții, avem de-a face cu o investigație neobișnuită, prin faptul că unește trei cazuri separate, dintre care doar despre unul știm sigur că implică o moarte. Și nici acea moarte nu implică în mod obligatoriu o omucidere. Două dintre cele trei se presupune că sunt

legate între ele, dispariția Lisei Yamamoto și a lui Jason Nervander, însă deocamdată legătura cu Olga Belousova, găsită la Aurinkolahti, este circumstanțială, bazată doar pe îmbrăcămintea pe care o purta moarta când a fost găsită. Cu toate acestea, am hotărât să combin cele două anchete, pentru că nu cred din principiu în coincidențe, zice Hellu și își deschide laptopul.

Proiectorul începe să zumzăie și peste o clipă pe peretele alb apare un pătrat de lumină.

— Informațiile de la releu arată că Jason Nervander era în Aurinkolahti în perioada estimată a morții Olgăi Belousova. În plus, tehnicienii criminaliști au găsit acasă la Lisa Yamamoto un tablou *manga* în care îmbrăcămintea personajului se potrivește perfect cu hainele pe care le purta ucraineana, zice Hellu și dă clic pe o imagine cu cele două fotografii alăturate: desenul *manga* al Lisei și Olga Belousova, care zace pe spate pe nisipul înghețat. Hainele din imagini sunt identice, inclusiv rucsacul.

— Dumnezeule! exclamă Rasmus.

— În acest moment este neclar dacă Lisa Yamamoto a desenat-o pe Olga Belousova sau hainele acesteia au inspirat desenul Lisei. Care a fost întâi, oul sau găina? zice Hellu.

— Însă fata din desen nu-i Olga Belousova, zice Jusuf.

Toți se uită de la o imagine la alta, ca și cum și-ar aminti lor înșile că femeile sunt complet diferite.

— Nu e. Însă mă îndoiesc că asta schimbă ceva, zice Hellu și împinge spre Harjula coșul cu prăjituri de pe masă.

Ia un biscuit, papagalule, și zi ceva care să-ți facă șefa să arate bine.

Jessica simte o privire care îi sfredelește fruntea și se uită la Nina, care se răsucește iute spre imaginile proiectate pe perete. Încăperea e ca un butoi cu praf de pușcă gata să explodeze la aprinderea unui chibrit.

— Bine, Jessica. E rândul tău, spune Hellu și iar își face de lucru cu ceasul multifuncțional.

Jessica își îndreaptă spatele și încrucișează mâinile pe masă.

— Mai întâi vreau să-l întreb pe Rasse dacă imaginile camerelor de supraveghere arată unde s-a dus Lisa după ce a plecat de la Fenix, zice ea.

— A plecat pe jos spre stația de metrou Kamppi. Camerele o arată stând o vreme la coadă la taxiuri, dar s-a plictisit curând să aștepte. Apoi a pornit în jos pe Runeberginkatu spre Töölö.

— Spre casă? Lisa apare pe alte camere de pe drum?

— Asta e mai greu, camerele de supraveghere din Etu-Töölö sunt rare, zice Rasmus.

— Caută în continuare, OK? zice Jessica și apoi se adresează tuturor celor din jurul mesei. În privința suspecților: în acest moment avem dovezi clare că acest bărbat de origine asiatică – Jessica împinge spre mijlocul mesei o foaie imprimată –, în jur de 45 de ani, de înălțime și corpolență medii, care folosește aftershave cu miros puternic, este implicat în dispariția Lisei Yamamoto, dacă nu mai mult.

— Aftershave cu miros puternic? De unde vine această informație? întreabă Hellu amuzată.

— De la Essi, colocatara Lisei. A spus că atunci când bărbatul a vizitat-o pe Lisa, mirosul a rămas în încăpere după plecarea lui.

— Așa că acum nu ne mai trebuie decât un golden retriever antrenat, zice Harjula și chicotește.

— Nu avem un miros de referință pe care să i-l dăm câinelui, spune Jessica sec.

— A fost doar o glumă, mormăie Harjula cu ton de scuză, însă Jessica nu se uită la el.

— Acest bărbat, căruia deocamdată îi spunem Fantoma, i-a comandat Lisei un tablou cu farul, pe care probabil că Lisa i l-a predat înainte să dispară. Pe baza unei schițe găsite în camera Lisei, imaginea este aproape identică cu fotografia postată pe Instagram în această dimineață. Singura deosebire este că în tabloul Lisei e și o fată. În fotografie nu este decât farul.

— Cine e fata? întreabă Hellu.

— Nu știm.

Un moment, singurele sunete din încăpere sunt sorbiturile din cafea și mestecatul prăjiturilor.

— În ceea ce o privește pe Olga Belousova: eu și Jusuf tocmai ne-am întors de la Sissi Sarvilinna, continuă Jessica și scoate din buzunar o foaie imprimată împăturită. În acest moment e clar că Olga Belousova n-a murit înecată. Sissi a spus că a murit la o oră târzie în noaptea de sâmbătă.

— Cauza morții?

— Nedeterminată la examinarea preliminară. Au fost găsite câteva vătămări interne, însă nu destul de grave ca să provoace moartea. Două

coaste și sternul fracturate.

— A fost bătută? întreabă Hellu.

— Sissi Sarvilinna nu crede asta. Trauma pare mai potrivită cu vătămările clasice produse de resuscitare. Se pare că s-a făcut o încercare de a salva viața Olgăi prin apăsarea puternică a pieptului și probabil procedura a provocat fracturile.

— Cineva care nu se pricepea, zice Harjula, însă Jessica clatină din cap.

— Vătămările provocate de resuscitare sunt ceva foarte obișnuit. Astfel de vătămări apar la două din trei cadavre la care s-a încercat resuscitarea. Nu doar atunci când primul ajutor l-au dat amatorii, ci și când a intervenit personal medical care nu lucrează la urgențe, zice ea și continuă: Presupun că la urgențe sunt mai puține vătămări pentru că personalul are mai multă experiență.

— Deci, inima ei s-a oprit și femeia a murit? zice Harjula.

— Nu murim cu toții când inima ni se oprește? zâmbește Jusuf.

— La naiba! zice Harjula, dar fără să-și piardă atitudinea calmă, de Buddha bovin. Vreau să zic, e sigur că victima n-a suferit o violență vizibilă și a încetat brusc să respire.

— Asta indică încercarea de resuscitare, da, zice Jessica și își mușcă buza. Dar Sissi Sarvilinna încă n-a putut să ne spună *de ce* s-a oprit inima ei.

— Supradoză? Și apoi cineva s-a speriat și a aruncat cadavrul în mare, anunță Harjula sigur pe sine și mușcă din prăjitură.

— Teoretic e posibil, însă în acest caz drogul a fost ingerat. Olga nu s-a injectat, venele îi sunt intacte. În mucoasele nazale sau bucale n-au fost depistate urme de cocaină sau alte substanțe care pot fi aspirate. Dacă există în stomacul ei toxine, vor ieși la iveală la analiza toxicologică.

— Când? întreabă Hellu.

— *As ASAP as possible,* zice Jessica și Jusuf râde încetișor.

Nimeni altcineva nu râde. Expresia este din repertoriul pe care și l-a creat Jusuf ca să mai destindă atmosfera când sunt pe teren. *Very important VIP person. RIP in peace*.[{13}] Și așa mai departe.

Hellu dă clic pe următorul diapozitiv. O imagine de aproape a punctelor negre din scobitura cotului Olgăi Belousova.

— Iată ceva interesant, zice Jessica.

— Ce e asta? întreabă Hellu.

— La prima vedere pare tatuaj, răspunde Jessica. Dar semnele au fost create prin arderea pielii, nu prin injectarea de cerneală.

Jami Harjula pare ciudat de încântat. Probabil e mândru că a fost primul care a observat semnele de arsură.

— Vreun simbol? Marca vreunei bande? sugerează Hellu.

— Nu-i imposibil. În orice caz, semnele au fost făcute cu atenție, cercurile mici alcătuiesc un cerc perfect. În sensul acesta, e ca un tatuaj desenat și executat cu grijă. Modelul nu are nimic întâmplător. De exemplu, arderea, pielii cu o țigară n-ar lăsa urme atât de curate, așa încât Sissi Sarvilinna bănuiește că au fost făcute cu un obiect dur, poate metal încins.

— Medicul legist a spus ceva despre momentul în care au fost făcute arsurile? întreabă Harjula și Jessica încuviințează din cap.

— Sunt foarte recente. Probabil din ziua morții.

— Așadar, trebuie să fie legate cumva de motivul morții, zice Hellu.

— Probabil.

— Harjula, zice Hellu și se întoarce spre bărbatul de alături, toate astea îți sprijină teoria.

Jami Harjula pare mândru.

— Teoria? N-ai vrea să ne-o împărtășești și nouă? zice Jessica și își ciugulește o pieliță ruptă de pe degetul mare.

Harjula arborează un zâmbet blând, dar un pic îngâmfat, și ridică din umeri.

— Păi, e doar o bănuială… Mi-a dat prin cap în clipa în care am văzut cadavrul pe plajă. Și dacă Olga Belousova este victima traficului de persoane și a fost adusă ilegal în țară? Poate că a fost drogată și marcată.

— Asta ar explica supradoza, intervine Hellu.

— Deocamdată nu există niciun indiciu că ar fi fost drogată, de fapt, chiar dimpotrivă, le amintește Jessica încet și se alege cu o privire ucigașă din partea șefei sale.

— Și dacă a fost dusă cu un vas într-unul dintre porturile de iahturi din apropiere de Vuosaari sau din estul Helsinkiului… Dacă vasul era un pic mai mare, ar fi putut să vină tocmai din Estonia. Marea a fost agitată în noaptea de sâmbătă, dar nu era imposibil. Am verificat, zice Harjula și soarbe din cafea.

— Continuă, Harjula, zice Hellu încurajator.

— Semnele de arsură sunt proaspete, așa că probabil a fost marcată sau

torturată pe vas și apoi ceva n-a mers cum trebuie și au aruncat cadavrul în mare.

— Semnele sunt ordonate, subliniază Jessica. Nu cred că e posibil să-i faci asta unei persoane care e conștientă și se zbate. Nici măcar dacă ar ține-o patru bărbați voinici.

Peste încăpere se lasă tăcerea.

— Asta nu sugerează decât că femeia era inconștientă în acel moment. Cum ziceam, a fost drogată…

— Și apoi a murit din senin? zice Jessica pe un ton care să-l provoace pe Harjula.

— Și dacă un ticălos care trăiește într-o casă mare de pe plajă a comandat o femeie care nu doar să fie îmbrăcată sexy, ci să fie și inconștientă? zice Jusuf.

Nina ridică privirea de la masă și pare concentrată.

— Sindromul prințesei adormite, zice, și toți ochii se răsucesc spre ea.

Sunt primele cuvinte pe care le rostește de când a început ședința.

— E o chestie reală. Somnofilie.

— Când vrei să i-o tragi cuiva care e deja inconștient? zice Jusuf și se uită pe furiș la Hellu ca să vadă cum reacționează la limbajul grosolan.

Erne l-ar fi mustrat cu o clătinare a capului, însă Hellu nu pare deranjată și e complet prinsă de explicația Ninei.

— Ca și cum ai face sex cu o păpușă? sugerează Hellu.

Nu se știe de ce, dar în gura ei vorbele sună foarte obscen, ca și cum bunica sau Tove Jansson{14} ar fi spus un cuvânt urât.

Nina clatină din cap.

— Nu, cei care au treabă cu păpușile sunt altceva. Somnofililor le place să facă sex cu cineva viu, împotriva voinței lui, însă, din câte știu, atracția este faptul că partenera nu este conștientă și nu se poate împotrivi, precizează ea.

— Deci, în esență, un violator care vrea să-i fie ușor, zice Jusuf.

— Tehnic vorbind, da, spune Nina, iar Jessica are impresia că Nina se adresează tuturor celor din încăpere în afară de ea. Și așa cum puteți bănui, probabil, somnofilia poate să ia forme noi și să evolueze cu ușurință în necrofilie, care presupun că e un termen mai cunoscut tuturor.

Urmează o tăcere, pe care Rasmus o întrerupe pompând cafea din termos.

— Olga a suferit vreo violență sexuală? zice Harjula și se uită la Jessica.

Jessica ridică foaia scoasă la imprimantă.

— Nu. Probabil că aș fi spus deja asta, spune ea rar și îl face pe Harjula să mârâie.

— Bun, e clar că e o direcție care trebuie să fie explorată, sugerează Hellu, însă Jessica clatină din cap.

Hellu o fulgeră cu privirea pe Jessica de parcă ar vrea să treacă cu vederea protestul tăcut și să încheie ședința. Apoi își încrucișează mâinile pe masă și pocnește din limbă de câteva ori.

— Însă Niemi are, evident, altă părere, zice ea.

— Teoria șchioapătă, zice Jessica și își privește pe furiș mâna.

Pielița ruptă sângerează.

— Ce vrei să zici? întreabă Harjula.

În ciuda frustrării din voce, bărbatul nu ridică tonul.

— Să nu mă înțelegi greșit, cred că cea mai mare parte a scenariului funcționează. O femeie tânără și frumoasă adusă ilegal în Finlanda din Europa de Est, îmbrăcată ca o școlăriță. E drogată pe vas, ca să-i fie ușor clientului s-o violeze fie acasă la el, unde victima e dusă direct de la debarcader, fie direct pe vas. Dar greșesc dozarea și femeia nu mai respiră. Traficanții se blochează, apoi intră în panică, îi acordă primul ajutor pe vas și, când ea nu-și revine, o aruncă în mare pe întuneric. Cadavrul plutește un pic și eșuează pe cea mai apropiată plajă, mânat de vântul puternic, încheie Jessica și răsuflă adânc.

— Are logică, zice Hellu și se uită la Harjula, care pare mulțumit de sine.

— Însă? întreabă Jusuf fără să ridice privirea.

O cunoaște pe Jessica mai bine decât toți ceilalți care stau la masă.

— Însă, zice Jessica și continuă: În primul rând, n-avem nicio dovadă că femeia ar fi fost pe un vas. Nu erau vase ancorate în portul din apropiere. În al doilea rând: nu cred că tipii cei răi ar arunca peste bord o femeie pe care puțin mai devreme în acea noapte o marcaseră. Ar fi putut la fel de bine să-i scrie pe frunte numărul lor de telefon, ca să-i poată suna polițiștii.

— Haide, asta-i cam exagerat, zice Harjula. Marcajul sau simbolul, sau logoul, ce o fi, nu este cunoscut poliției și nu ne-ar duce automat la făptași. La urma urmei, încă nu știm ce înseamnă.

— OK, spune Jessica și își încleștează mâinile pe ceafă. În al treilea

rând: explică-mi de ce avea cartea de identitate în rucsac. Victimelor traficului uman nu li se iau actele de identitate, ca să nu poată fugi?

Peste încăpere se lasă din nou tăcerea. Proiectorul de pe tavan, e nou și zumzetul lui slab nu domină sunetele din încăpere așa cum făcea huruitul puternic al celui vechi. Jessica se uită la Hellu și, după expresia pe care o are, mârâitul gros care se aude ar putea la fel de bine să izvorască din urechile ei.

27.

Jessica ține sub apa rece ca gheața mâna cu pielița ruptă până când sângerarea se oprește cu totul. Își umple sticla de la robinet, ia un analgezic și îl face să alunece pe gât cu o înghițitură de apă. Electricitatea statică din sala de ședințe i-a dat o durere care îi zvâcnește în cap și pe care speră să i-o alunge Ibuprofenul sub forma pilulei albe.

Jessica se privește în oglindă: părul negru tras spre spate într-o coadă și fața aproape fără machiaj. Coșul care se ițește deasupra pometelui drept și zgârietura de sub el, fără îndoială, de la încăierarea de dimineață, de pe cărarea pentru alergare. Ca să pună capac, durerea pătrunzătoare din încheieturile degetelor care au izbit falca acelui smintit. Chiar ar trebui să se ducă la cabinetul medical.

Ușa din spatele ei se deschide.

— Niemi.

Jessica închide ochii și tânjește după zilele în care putea scăpa de șef ducându-se la toaletă. Când Helena Lappi a preluat acest post, acest privilegiu a trecut în partea bărbaților. În afară de cazul în care Hellu, orbită de putere, hotărăște să declare unisex toaletele de la acest etaj. Atunci nimeni n-ar mai fi în siguranță.

— Da? zice Jessica și își clătește mâinile cu apă caldă.

Hellu stă în spatele ei, cu mâinile în șolduri.

— Ce mama naibii a fost asta?

— Ce?

— De ce a trebuit să fii așa de al dracului de nepoliticoasă cu Harjula?

Jessica își șterge mâinile cu prosopul de hârtie și se răsucește. Hellu e neplăcut de aproape, poate chiar prea aproape, conform normelor finlandeze legate de spațiul personal și distanțarea socială.

— Nepoliticoasă? N-am spus decât ce gândesc.

— Deci, ai fost nepoliticoasă, fir-ar să fie! zice Hellu, și e ceva amuzant în felul în care Hellu zice *al dracului* și *fir-ar să fie.*

Am fost al dracului de nepoliticoasă, fir-ar să fie?

— Am fost? Nu dinadins.

— Mă aștept ca tu, care conduci investigația, să ai o atitudine mai

receptivă. De acum încolo o să asculți părerea tuturor celor din echipă fără să-i dobori pe loc, zice Hellu cu voce calmă, dar apăsată. Cel puțin Harjula încearcă să-și formeze o imagine generală asupra lucrurilor. Ceea ce nu se poate spune despre vechea ta echipă. Se pare că s-a creat o cultură a slugărniciei. Vorbește Mikson. Vorbește Niemi. Și din când în când Rasmus mormăie ceva, iar Jusuf face o glumă prostească.

Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci și patru de ore Jessica arde de dorința să-i arate Hellenei Lappi ce înseamnă cu adevărat *nepoliticos*. Femeia încă n-a văzut *nepoliticos*.

— Am înțeles, se mulțumește ea să răspundă și încuviințează din cap. Data viitoare o să mă comport mai bine. Mergem înapoi să continuăm?

Jessica aruncă hârtia mototolită în coș și pășește pe lângă Hellu spre ușă.

— Niemi, zice Hellu.

Jessica răsuflă adânc și se răsucește să se uite la șefa sa.

— Aș fi putut să-l aleg pe Harjula să conducă investigația.

Și de ce mama dracului n-ai făcut asta?

— Sunt conștientă de asta, răspunde Jessica.

Stau atât de aproape una de alta, încât Jessica observă pentru prima dată rădăcinile negre ale părului lui Hellu care răzbat prin peroxid ca și cum ar striga să fie băgate în seamă.

— Nu mă face să-mi regret decizia, zice Hellu, apoi trece pe lângă Jessica și deschide ușa.

28.

Jessica intră în sala de ședințe. Hellu e deja așezată, iar Rasmus, Nina și Harjula își fac de lucru cu telefoanele. Jusuf e la fereastră și ține în mână șnurul storurilor. E deja întuneric, luminile de la Tripla Mall și din blocurile turn care îl înconjură strălucesc puternic pe cerul cenușiu.

— Vă cer scuze pentru întrerupere, zice Jessica, și ceilalți ridică privirile.

Jusuf rămâne la fereastră, cu brațele încrucișate pe piept.

— Cred că lucrurile vor începe să se clarifice când vom primi mai multe informații despre cauza morții Olgăi Belousova. Până atunci, hai să încercăm să găsim o legătură între Olga și Lisa.

— Ce propui? întreabă Hellu ca și cum ar fi la un interviu de angajare.

Jessica nu s-a mai simțit niciodată atât de singură la serviciu. Își concentrează privirea pe Rasmus, care contemplă tavanul.

— Rasse? zice Jessica și își drege glasul.

— Da?

— Ai cercetat contul de Instagram și fotografiile postate acolo. Ai ceva să ne spui și nouă?

Rasmus se foiește și își ascunde mâinile sub masă.

— Păi, începe el și face o pauză de efect de câteva secunde. La început am căutat metadatele fotografiei cu farul care a fost postată pe contul Lisei Yamamoto…

— În finlandeză, Rasse, zice Jusuf de la fereastră.

— Vrei să explic ce sunt *metadatele*? zice Rasmus încet, și probabil și-ar da ochii peste cap dacă ar îndrăzni.

Jessica n-a mai auzit pe nimeni repezind pe cineva cu așa ton de scuză.

Jusuf încuviințează din cap spre Rasmus.

— Zi.

— Metadatele sunt informații care descriu un document. Sunt disponibile multe informații despre orice document postat pe Instagram sau pe altă platformă digitală, fie el fotografie, video sau text. În cazul fotografiilor sunt de obicei tot felul de informații, printre care unele mai puțin relevante pentru o investigație: formă, mărime, rezoluție, specificații

ale culorilor, copyright. Dar sunt și informații incredibil de folositoare, cum ar fi momentul exact în care a fost făcută fotografia, chiar și marca și modelul aparatului cu care a fost făcută.

Rasmus deschide laptopul care e pe masă în fața sa, tastează concentrat, în tăcere, și peste o clipă imaginea de pe perete se schimbă.

— Am înțeles că nu mai pot fi salvate pentru meta-analiză fotografiile postate pe rețelele de socializare, zice Hellu, vigilentă. Instagram, Facebook și Twitter au blocat salvarea imaginilor postate, din motive de confidențialitate.

Rasmus se uită la comisarul-șef ca și cum asta ar fi cea mai ridicolă afirmație din lume.

— „Blocat" e cuvântul greșit. Dificil, da. Însă tot ce trebuie să faci ca să ocolești blocajul este să copiezi linkul imaginii într-un instrument *revelator*.

Rasmus continuă să tasteze: peste o clipă peretele din spate al sălii de ședințe devine negru și apar pe el zeci de șiruri de text verde. Priveliștea amintește de sistemul de operare MS-DOS pe care computerele Microsoft îl foloseau demult. Acum suntem adânciți în lumea lui Rasmus.

— Așadar, poți să vezi cu ce aparat a fost făcută fotografia farului? zice Jessica și se așază.

— Da, din fericire e o fotografie originală, nu captură de ecran, zice Rasmus și arată cu degetul universul digital proiectat pe perete. Uite. *Device Manufacturer*[{15}]: *OnePlus* și *Device Model*[{16}]: *OnePlus 5*.

— Dumnezeule mare, de ce nu ne-ai spus mai devreme?

— Pentru că acestea sunt toate informațiile, zice Rasmus. Zeci de milioane de OnePlus 5 au fost vândute în întreaga lume. Nu știm decât că fotografia a fost făcută cu unul dintre ele.

— Și la ce naiba ne folosește? întreabă Jusuf.

Rasmus pare dezumflat și Jusuf observă.

— Nu-i chiar așa de rău, Rasse. Însă dacă nu putem depista acel aparat anume…

— Așadar, nu putem găsi codul MAC sau vreo altă informație care să ne spună al cui aparat este? zice Jessica.

— Nu. Însă când o să primim informația din Japonia despre abonamentul Fantomei vom afla și modelul telefonului său. Și dacă este un OnePlus 5, putem să fim relativ siguri că…

— Același bărbat a făcut fotografia, zice repede Jessica. OK. Și putem

vedea acolo și când a fost făcută fotografia.

— Da. Când și unde. Data este 20.11.19, cu alte cuvinte, miercurea trecută. La ora 11:12, ceea ce mi se pare foarte interesant.

— De ce? zice Hellu.

Rasmus mărește un șir de numerale de pe ecran.

0° 06’ 34” N, 25° 24’ 36” E

— Coordonatele locului în care a fost făcută fotografia. Farul din Söderskär. Așadar, fotografia este nouă și a fost făcută anume pentru această schemă. La început am fost sigur că e o imagine dintr-o bancă de fotografii sau o captură de ecran. Dar nu. Conform metadatelor, tipul implicat în dispariția bloggerilor a fotografiat el însuși farul.

În sala de ședințe e un moment de tăcere deplină.

— Așadar, fotografia a fost făcută la 11:12. Și știm că după cinci ore Fantoma s-a dus la ușa Lisei și a comandat un tablou bazat pe această fotografie, zice Jessica.

— A luat cineva legătura cu vreo persoană de la farul din Söderskär? Poate ne spun cine i-a vizitat miercurea trecută? sugerează Jusuf.

— Asta e ciudățenia, zice Rasmus și pare îngrijorat. Söderskär se află la circa douăzeci și opt de kilometri la est de Helsinki. Ar fi nevoie de aproximativ o oră ca să ajungi acolo cu o barcă obișnuită. Probabil tot atât și din Porvoo. Nu e programat niciun trafic spre insulă atât de târziu în timpul anului.

— Așadar, fotograful trebuie să fi ajuns pe insulă cu propriul vas?

— Și marea a fost destul de agitată toată săptămâna, zice Harjula.

— Trebuie să aflăm dacă vreo firmă de închiriat bărci sau un vas de pescuit a dus acolo pe cineva, contra plată, propune Jusuf și ceilalți aprobă.

— Poliția din Itä-Uusimaa poate să cerceteze asta. O să iau legătura cu ei, zice Hellu.

— Stați.

Jusuf se uită atent la Jessica și apoi continuă mai prudent:

— Pe imaginile camerelor de supraveghere din clubul de noapte se vede telefonul?

— Tocmai mă gândeam la asta. Când măresc imaginea e destul de încețoșată, dar ne-ar putea da niște indicii. Mai e ceva legat de Instagram?

întreabă Jessica.

Rasmus o privește în ochi. De obicei face tot ce-i stă în răsputeri să evite asta.

— L-am găsit pe Akifumi, zice el.

Jessica își împinge scaunul departe de masă.

— Poftim? De ce n-ai spus imediat?

— Adică… Nu l-am găsit pe el, dar știu cine este persoana din fotografie.

— Ei bine?

— Ne întrebam de ce fața arată așa de ciudat. Cumva disproporționată și deosebită de restul fotografiei. Ei bine, pentru că e o mască, zice Rasmus. E masca unui politician social-democrat din Japonia. Am găsit pe Google un articol în care scrie că au fost făcute zeci de mii de măști ale președintelui partidului, Akifumi Sato, pentru un protest al studenților.

— La dracu'! înjură Jusuf.

— Păi, nu că ne-am fi așteptat să aflăm multe din acea fotografie, oricum, zice Jessica.

— Deci, asta înseamnă că ne-am întors la ideea că Fantoma și Akifumi ar putea fi o singură persoană? sugerează Jusuf.

— Da, zice Jessica.

— Grozav. Hai să mergem mai departe! zice Hellu nerăbdătoare și se uită la ceas. Ce se întâmplă după aceea, Niemi?

Mintea Jessicăi se blochează un moment, se simte din nou ca și cum ar fi la un interviu pentru angajare și s-a pus o întrebare neașteptată. Tușește în pumn ca să câștige timp și se uită peste însemnări.

— Trebuie să vorbim din nou cu colocatara Lisei. Să vedem dacă știe ceva despre Olga sau a auzit de o ucraineană pe care s-o fi întâlnit Lisa. Sau dacă arsurile de pe brațul Olgăi îi spun ceva, zice ea.

Hellu încuviințează din cap și își notează ceva.

— Jusuf și cu mine am vorbit deja cu ea, așa că ar fi firesc să ne întoarcem acolo, zice Jessica și Jusuf aprobă. Rasmus, continuă lucrul la Instagram și fotografii. Să sperăm că Hellu poate să-ți facă rost de mai mulți ochi și mâini dacă asta ar face lucrurile să meargă mai repede.

Rasmus încuviințează din cap, își scoate ochelarii și freacă lentilele cu o bucată de material negru, care se dovedește a fi o fâșie de piele de căprioară ruptă de undeva.

Privirea Jessicăi se plimbă în sensul acelor de ceasornic, trece peste Hellu, care se uită țintă la ea, și poposește pe Jami Harjula.

— Harjula, te ocupi de moartea Olgăi. O să-i cer lui Sissi Sarvilinna să ia legătura cu tine când o să știe mai multe.

Jami Harjula se uită cu coada ochiului la comisarul-șef, apoi încuviințează. Fața lui a fost tot timpul senină, calmă. Ca o Mona Lisa masculină, în ochii căreia e ceva atotștiutor și viclean. *Tipul o să ne facă probleme.*

— Nina, zice Jessica.

A ajuns la partea delicată a ședinței. Ea și Nina nu și-au vorbit de când s-au întors amândouă din concediul medical, în aprilie.

— Știm cel mai puțin despre mișcările lui Jason Nervander. Vezi tu despre ce e vorba. Și încearcă să afli dacă Jason era violent în general, sau doar cu Lisa.

— OK, zice Nina fără să se uite la Jessica și își strânge buzele într-o linie subțire.

Hellu pare să se bucure de neînțelegerile dintre cele două polițiste. Și nu încape îndoială că se bucură.

29.

E două și un sfert și ora prânzului se apropie de sfârșit. Totuși, restaurantul faimos pentru pizza la pachet e ticsit. În ciuda decorului improvizat și cu mult plastic, restaurantul are o atmosferă autentică și plină de viață, din bucătărie se aud exclamații puternice în limba turcă și bufetul e alimentat mereu cu carne care sfârâie în grăsimea încinsă. Aroma persistentă de usturoi, coriandru și roșii dulci umple aerul.

Rasmus și Jessica se așază într-un separeu de patru persoane din fundul sălii și comandă chebap și salată.

Cu un sfert de oră mai devreme Jessica l-a invitat spontan pe Rasmus la prânz și el a acceptat cu o surprindere plină de încântare.

— Cum îți merge, Rasse? zice Jessica după o vreme și umple amândouă paharele din carafa cu apă.

Rasmus pare stingherit și se uită la covorul persan de pe perete înainte să deschidă gura.

— Bine.

— Asta-i bine. În ultima vreme lucrurile au fost cam ciudate în unitate, zice Jessica și mormăie cu simpatie.

— Da. Fără îndoială, mormăie Rasmus și își încrucișează mâinile pe masă.

— Sper că te simți… Ca și cum poți lucra în liniște. Fără să-ți sufle cineva în ceafă. Și că știi că ești o verigă foarte importantă a echipei.

O vreme, Rasmus se uită la Jessica de parcă ar vorbi în altă limbă. Și Jessica își dă seama brusc că e o prostie să tatoneze gândurile lui Rasmus de parcă ar fi un țânc. Uneori, faptul că este retras și introvertit dă impresia că nu e în stare să citească situațiile și emoțiile. În realitate, nici vorbă de așa ceva. Ar fi greu să găsești în poliție un observator mai atent decât Rasmus. Și de aceea este un membru de neînlocuit al echipei.

— Și *tu* ești bine, Jessica? zice Rasmus neliniștit și Jessica zâmbește obosită. Pentru că, dacă ești îngrijorată…, continuă el și își lasă privirea să rătăcească pe perete, ca să nu trebuiască s-o privească pe Jessica în ochi… că n-o să-ți fiu credincios… Apoi Rasmus tace și clatină din cap. Nu

trebuie să-ți faci griji, Jessica.

Jessica lasă ochii în jos și se simte rușinată că a căutat consolare la Rasmus în nesiguranța sa: de la un om care știe că ocupă o poziție neutră în echipă. Scopul prânzului a devenit jenant de limpede pentru Rasmus.

— Și apoi, Jessica, continuă Rasmus. De când îți pasă atât de mult de ceea ce cred despre tine cei de la etajele de mai sus?

Chelnerul aduce la masă pâine și tsatsiki.

Jessica se uită la Rasmus și încuviințează din cap aproape imperceptibil. Simte că lumea tocmai s-a răsturnat, că cel mai sfios celibatar din zona metropolitană tocmai a împoldit-o spre lumină, a încurajat-o să-și țină fruntea sus.

— Mulțumesc, Rasse, zice ea stânjenită și își îndreaptă spatele.

— Și apoi, continuă Rasmus, iar Jessica încearcă să-și amintească alt moment în care el a arătat atâta inițiativă într-o situație din afara serviciului. Jami Harjula. Lumea crede că e un tip cumsecade. Dar eu cred că e un rahat.

Șocată, Jessica rămâne cu gura căscată.

— Rasmus Susikoski! Tocmai l-ai numit pe Harjula *rahat*?

Rasmus duce un deget la buze și chicotește pe furiș în pumn.

— Rahat *cu moț*.

Jessica își alungă zâmbetul de pe față și se uită în jur. La masa de alături stau trei femei în haine de birou și un bărbat cu cravată. În spatele lor, patru muncitori din construcții mestecă de zor, cu ochii lipiți de telefoane, vestele reflectorizante sunt puse pe spătarul unora dintre scaune.

Un camion enorm al salubrității huruie dincolo de fereastră, acoperind pe moment muzica din Orientul Mijlociu care se aude din difuzoare.

— Crezi că o să aflăm ceva din profilul lui Akifumi, sau că are ceva de-a face cu cazul?

— Nu știu, Jessica. Însă e ceva pe care m-am gândit să-l spun în ședință… un gând neterminat, cu care mă lupt.

— Ce anume? întreabă Jessica.

Rasmus rupe o bucată din pâinea moale și o îndeasă în gură.

— *Masayoshi, zice* el. *Dreptate.* Ceea ce a scris Akifumi pe fotografia Lisei. Am făcut niște cercetări, să văd dacă se referă la ceva anume… Era, practic, o încercare fără mari speranțe, însă…

— Ai găsit ceva?

— Am găsit un site, *masayoshi.fi,* care e un fel de blog.

— *Punct fi*? Blog finlandez?

— Asta arată domeniul, desigur, și mai ales faptul că e administrat de Lisa Yamamoto, zice Rasmus și Jessica simte furnicături de emoție în vârfurile degetelor.

— Poftim? Lisa are deja un blog legat de contul de Instagram.

— Însă acesta e diferit, zice Rasmus și continuă mai prudent: Nu era nimic pe site, nicio imagine, niciun text. Doar funcția de căutare caracteristică unui blog. Așadar, e un blog pe care n-a postat nimeni. Sau asta, sau…

— Sau ce?

— Conținutul a fost șters.

— De ce n-ai spus nimic despre asta la ședință?

— Pentru că e acolo ceva ce încă n-am priceput, zice Rasmus sfios. Lisa a reușit cu mare iscusință să-și acopere urmele ca administrator al *masayoshi.fi.* Și-a ascuns adresele de IP, probabil cu o rețea TOR, ceea ce, în sine, presupune o inițiere un pic mai profundă în arcanele științei informatice.

Jessica se lasă pe spătar, în vreme ce chelnerul aduce la masă mâncarea. Anii lungi de investigator garantează că înțelege ceea ce spune Rasmus. Rețeaua TOR este un soft gratuit care își ascunde utilizatorii cu ajutorul unor substraturi de încriptare precum foile de ceapă, de unde îi vine numele: *The Onion Router.* Pe mulți, rețeaua TOR îi duce cu gândul la delincvenți, cum ar fi pedofili, traficanți de arme sau droguri, însă în realitate nu-i niciun delict să descarci sau să folosești softul pentru a ascunde o adresă IP. Cu toate acestea, Jessica știe o mulțime de cazuri în care TOR a oferit anonimitate unor criminali.

— Stai un pic, Rasse, zice Jessica în clipa în care el întinde mâna spre furculiță. Așadar, Lisa a fost administratorul site-ului și s-a străduit mult să ascundă acest lucru. Și-a șters urmele.

— Așa e.

— Și atunci cum naiba ți-ai dat seama că Lisa e în spatele site-ului?

Rasmus zâmbește timid și pune furculița pe masă. Din spatele tejghelei se aude deja de mai mult de un minut o sonerie de telefon enervantă, lătratul unui câine care se tot repetă.

— Uite, ca să-ți dai seama. Ai auzit de grupul de activiști hackeri

Anonymous?

— Sigur, răspunde Jessica și duce cu degetele la gură o bucată de salată.

— În 2011, doi dintre acei hackeri au creat un site anonim în Nuevo Laredo, Mexic, pe care au postat amenințarea că vor dezvălui informații secrete despre cartelul drogurilor local. Puțin după aceea au fost găsiți morți, atârnând de o pasarelă. Și tipii ăștia erau hackeri iscusiți, care își acoperiseră urmele cu grijă. Cartelul n-ar fi reușit niciodată să pescuiască informația despre identitatea lor dacă ei ar fi…

— Ce anume?

— Dacă ar fi evitat o greșeală esențială: au vrut să folosească Google Analytics pentru monitorizarea traficului. Pentru asta e nevoie de un ID de Analytics. Acum, un ID de Analytics poate fi folosit la monitorizarea traficului de pe mai multe site-uri. Cartelul a căutat în codul sursă al site-ului pe care a fost postată amenințarea și a găsit ID-ul de Analytics, pe care unul dintre hackeri l-a folosit și la blogul personal. După ce ai ID-ul, poți face o căutare pe orice motor de căutare inversă și legi la aceeași sursă două site-uri care aparent n-au nimic comun.

— Prin urmare, celor din cartel nu le-a fost greu să dea de chipul și numele tipului?

— Și să-i pedepsească pe el și pe prietenii lui ca să dea un exemplu altora.

— Și așa ai găsit-o pe Lisa? Cu ID-ul de Analytics?

Rasmus încuviințează din cap și ochii îi strălucesc de mândrie profesională.

— Lisa voia să monitorizeze numărul de vizitatori de pe amândouă site-urile, ceea ce e de înțeles, dacă ne gândim că marfa pe care o vând bloggerii este vizibilitatea. Însă n-ar fi trebuit să folosească același ID dacă voia să țină secret celălalt site. Acum site-ul public l-a dat de gol pe cel privat.

Jessica se uită la Rasmus și mușcă din chebap, care e surprinzător de piperat.

— Crezi că e la fel cu ce s-a întâmplat în Mexic?

— Că cineva care căuta administratorul lui *masayoshi.fi* a găsit-o pe Lisa și i-a făcut ceva? zice Rasmus și ridică din umeri. E posibil. E motivul pentru care bănuiesc că a fost șters conținutul site-ului.

— Înainte să dispară Lisa sau după aceea? întreabă Jessica și ridică privirea spre abajurul cromat al lămpii de deasupra mesei, ale cărui etichetă

și cod de bare arată că e un castron cumpărat de la IKEA. Un decor simplu și surprinzător de funcțional.

— Nu știu. De aceea am hotărât să nu spun nimic până ce nu înțeleg mai bine ce înseamnă toate astea.

— OK, zice Jessica după ce rumegă o vreme ideea. Mulțumesc, Rasse. Acum mănâncă-ți chebapul.

30.

Nina Ruska își vâră la loc în bluză ecusonul de la gât. Așteaptă răbdătoare ca administratorul să găsească șperaclul printre cheile de pe inel și să deschidă ușa apartamentului lui Jason Nervander. Când a sunat la firma de întreținere, au spus că îl vor trimite pe administrator, și Nina se aștepta să găsească pe casa scării un bărbat de vârstă medie, dolofan, cu mustață, încălțăminte de protecție cu talpă groasă și cămașă de flanelă decolorată. În schimb, ușa e deschisă de o femeie atletică, evident mai tânără decât Nina, cu un snop de chei și unelte atârnând de cureaua blugilor strâmți. Degetele delicate, dar hotărâte, ale femeii sunt pătate de ulei.

— Poftim, zice, și ochii ei negri zâmbesc în vreme ce ține ușa deschisă ca să intre Nina, apoi o închide în urma ei.

Nina stă singură în holul lui Jason Nervander și aude administratoarea coborând la parter. O patrulă a fost trimisă deja de dimineață, așa că Nina știe că n-o așteaptă nimic dramatic: dobermani turbați de foame, pereții stropiți cu bucățele de creier sau cadavre care putrezesc. Probabil că Jason Nervander n-a mai ajuns acasă de sâmbătă. Cu toate acestea, pașii Ninei sunt prudenți în vreme ce se plimbă prin apartamentul gol, ca și cum cineva s-ar putea repezi la ea în orice clipă. Apartamentul cu două camere de la etajul întâi al unei clădiri aflate la colțul lui Castréninkatu cu Kirstinkatu pare, cumva, mohorât și spectral. Peste ferestre au fost trase draperiile și lumina galbenă de la spoturi e surprinzător de slabă. Interiorul e extrem de ascetic și în alte privințe: pereții albi sunt goi, ca și podeaua de lemn pătată. În living sunt o canapea de piele neagră și un televizor pe suport, alături de o bibliotecă mare în care se află câteva cărți cartonate. Rezemate de pereți sunt teancuri de cutii cu încălțăminte și haine, probabil trimise de firmele partenere.

Nina cercetase toată ziua postările lui Nervander pe rețelele de socializare și a ajuns la concluzia că e un contrast cum nu se poate mai mare între postările lui îngrijite și apartamentul cel mohorât. Realitatea reală față de realitatea de pe rețelele de socializare.

Nina se duce la bibliotecă și se uită la titlurile de pe coperți. Richard

Dawkins: *God Delusion* și *Outgrowing God.* Sam Harris: *Letter to a Christian Nation.* Christopher Hitchens: *God Is Not Great*: *Why Religion Poisons Everything.*

Nina știe că aceste cărți sunt critici ale religiei scrise de ateiști de vază. De fapt, a citit una dintre cărțile lui Dawkins – numele finlandez era *Jumalharha* – și i-a plăcut că autorul a abordat subiectul în mod logic și pragmatic. În orice caz, având în vedere colecția mică de cărți a lui Jason Nervander, pare un pic ciudat că prietenul care i-a raportat dispariția este un pastor de vârstă medie. Însă, pe de altă parte, Nina are prieteni care nu cred în instituția poliției.

Nina pleacă de lângă cărți și trece prin bucătărie în drum spre dormitor. La fel ca restul, dormitorul e mohorât. Jason n-a pus pe pereți nici măcar un tablou, și singurele pete de culoare sunt cutiile colorate îngrămădite pe podea și cuvertura roșu închis care acoperă patul frumos aranjat. Pe birou sunt șiruri ordonate de produse pentru îngrijirea pielii și pentru ras, abia scoase din cutii. Nu că apartamentul ar fi neîngrijit, suprafețele au fost șterse de praf, cutiile sunt așezate în teancuri ordonate. Numai că e complet lipsit de confort.

În peretele din fund, lângă pat, e o ușă de lemn îngustă care trebuie să fie a unei debarale. Nina traversează încăperea și pune mâna pe clanță, însă e încuiată.

Ia mâna de pe clanță. Imaginația pornește în galop. Patrula n-a cercetat întregul apartament? Își ține respirația, îi vin în minte întâmplările îngrozitoare din primăvară, când a fost prizoniera unui cult și aproape și-a pierdut viața. A supraviețuit, și-a revenit și și-a jurat că nu se va mai pune niciodată în pericol în acest fel. Că nu va mai merge singură într-o misiune care pare să aibă cel mai mic risc. Și acum uite-o aici. Singură într-un apartament straniu, întunecat, în fața ușii unei debarale care e încuiată. În spatele căreia Dumnezeu știe ce se află.

Se dă cu câțiva pași în spate și se gândește un moment dacă n-ar trebui s-o cheme înapoi pe administratoarea cu funduleț strâns în blugi. Sau să cheme o patrulă. *La dracu*'! Se uită pe gaura cheii, apoi se răsucește, scotocește prin birou și găsește într-un sertar o cheie de modă veche, de bronz. *Prea ușor.*

Se întoarce la ușa îngustă, bagă cheia în încuietoare, o răsucește și, după ce aude un clinchet slab, apasă pe clanță și împinge. Ușa scârțâie

amenințător. Nina sare înapoi instinctiv și își înăbușă un țipăt când își dă seama că de tavanul debaralei strâmte atârnă o siluetă omenească.

— Dumnezeule mare, strigă Nina, cu toate că nu-i credincioasă.

31.

Jusuf parchează în același loc de pe Messeniuksenkatu în care parcase mai devreme. În timpul după-amiezii mohorâte temperatura a coborât sub zero și acum fulgi mici plutesc în aer.

— S-ar spune că acest loc ne este rezervat, zice Jusuf și deschide portiera.

De data aceasta îmbracă jacheta de piele.

Jessica iese din mașină și o vede pe Essi, care vine spre ei cărând sacoșe din plastic cu alimente.

— Sincronizare perfectă, zice Jusuf și își aprinde o țigară.

— De ce naiba durează atâta până ca firmele din telecomunicații să ne dea informațiile despre locul acela? întreabă Jessica și flutură mâna spre Essi.

— Deci, telefonul Fantomei e acum închis?

— A fost închis ieri în Karvopuisto, la ora 15:10.

Aburul care iese pe nările lui Jusuf se amestecă cu vântul și dispare pe loc.

— Ar trebui s-o întrebăm pe colocatară despre celălalt blog? zice el.

— Nu știu. Cumva, cred că trebuie să avem mare grijă cum folosim această informație. Dacă o folosim, zice Jessica.

Essi traversează pe zebră și Jusuf se apropie de ea.

— Salut, pot să-ți duc o sacoșă.

Essi zâmbește scurt și acceptă oferta lui Jusuf. Arată mai obosită, mai șocată decât mai devreme. Poate că gravitatea situației a devenit treptat mai concretă.

Se îndreaptă toți trei spre clădire. Essi deschide ușa și Jessica aruncă o privire spre noul interfon, care a fost obiectul atâtor discuții astăzi.

Peste o clipă liftul mic, aproape jenant de strâmt, ajunge la etajul doi și Essi deschide ușa de modă veche. Jusuf preferase să urce pe scări, și cei trei se întâlnesc la ușa apartamentului.

— Toată lumea zice că trebuie să-mi amintesc să mănânc. N-am niciun pic de poftă de mâncare, zice Essi și vâră cheia în yală.

Jessica se uită la Essi care se trudește cu cheia solidă: e clar că n-a

folosit prea des yala, sau deloc. Dar situația s-a schimbat fundamental de la dispariția colocatarei sale.

Apoi Essi trece la broasca obișnuită, însă ușa nu se deschide.

— Haide odată…, se roagă Essi.

Jessica și Jusuf se uită discret unul la altul.

— Nu obișnuiam…, continuă Essi și începe iar să bâjbâie cu yala. Acum o țin tot timpul încuiată…

Trece o vreme, cât Essi încearcă yala. Jessica nu se poate împiedica să creadă că a fost tot timpul descuiată, că Essi e atât de tulburată, încât a lăsat ușa descuiată.

În cele din urmă ușa se deschide.

Essi intră și lasă pe podea cumpărăturile.

— Puteți rămâne încălțați, zice ea și își continuă drumul spre living.

Jessica și Jusuf își scot hainele groase, o urmează pe Essi și își rotesc privirea prin living. Tablourile au dispărut de pe pereți și camera pare jefuită și goală.

— Au venit și au luat toate desenele Lisei, zice Essi și Jessica aprobă din cap.

Ordinul Hellenei Lappi de a confisca toate tablourile *manga* ca probe pare acțiunea unei dictaturi totalitariste.

— De-abia acum…, zice Essi cu mâinile în șolduri, apoi își șterge ochii. De-abia acum, că pereții sunt goi, am impresia că Lisa a dispărut cu adevărat.

— Vor aduce înapoi tablourile, zice Jusuf cu blândețe, deși știe că nu-i o consolare.

Nu pereții fără tablouri sunt cauza suferinței lui Essi.

— La dracu’ cu ele, zice Essi și suspină.

Ia un șervețel dintr-o cutie și își suflă nasul. Apoi se așază pe canapea și își întoarce ochii înlăcrimați spre detectivi.

Un moment pare că Essi va fi în stare să se adune destul de repede. Apoi ceva din expresia ei se schimbă, tristețea se transformă în uimire și, peste o clipă, în panică. Jessica a mai văzut asta. Fața unei tinere izbite de o groază explozivă, copleșitoare. Lui Essi tocmai i-a venit o idee înspăimântătoare.

— Dumnezeule mare…, zice Essi și își duce mâna la gură.

Jessica se uită repede la Jusuf, care pare atât confuz, cât și alertat.

— Ce-i, Essi? Ce e? întreabă Jessica și face un pas spre canapea.

Tânăra respiră precipitat.

— E aici…, șoptește Essi.

— Cine? zice Jessica și degetele i se duc instinctiv spre pistol.

Și apoi Jessica înțelege ce vrea să zică Essi. Mirosul dulceag care nu era mai devreme în apartament. Aftershave. *Fantoma.*

În acel moment ușa de la camera Lisei se deschide brusc și, înainte să poată reacționa cineva, o siluetă masivă năvălește spre Jusuf, îl azvârle peste măsuța de cafea, picioarele de lemn cedează și sticla se sparge sub greutatea lui.

Camera se umple de zăngănitul sticlei și de țipetele disperate ale lui Essi.

— Stai! strigă Jessica la persoana care își continuă goana prin hol și pe ușă afară.

— Prinde-l, Jessi! strigă Jusuf dintre cioburi și așchii de lemn și încearcă să se ridice.

Din mână îi țâșnește sânge.

Jessica își scoate pistolul și dă buzna pe coridor. Aude dedesubt ecoul pașilor și se repede după el.

— Oprește-te! Stop! repetă și coboară în grabă scările.

Prin grilajul care încadrează casa liftului zărește din când în când bărbatul cu haină neagră și pălărie cu boruri mari, care înaintează cu o viteză surprinzătoare spre parter și spre ușa blocului.

Jessica îl aude alergând prin holul de la intrare. Aude deschizându-se ușa de jos. Un câine mare latră într-unul dintre apartamentele de la etajul întâi.

Jessica ajunge repede la ușă, iese în stradă și vede în fața clădirii o pereche de bătrâni. Bărbatul împinge un cadru. Amândoi privesc speriați pistolul din mâna Jessicăi.

— Încotro a luat-o?

Bătrâna arată spre Topeliuksenkatu și Jessica o ia la goană.

Trece de peticul de iarbă și de copacul singuratic și începe să coboare în fugă treptele de granit care duc spre Messeniuksenkatu. Sunt alunecoase și mâna stângă a Jessicăi prinde balustrada de oțel fixată în zid.

Trebuie să-l prind pe individ. Căuta…

În clipa aceea Jessica simte o lovitură în diafragmă, aerul îi iese din piept, se ghemuiește și se prăbușește.

Vede în zidul din blocuri de granit o adâncitură de mărimea unui om, în

care e o ușă plină de mâzgălituri. O ascunzătoare isteață. Jessica așteaptă șutul în cap, poate flacăra de la gura țevii pistolului, orice o fi care să pună capăt urmării ei jalnice. Însă nu vine nimic din toate astea. Silueta întunecată pășește peste ea și dispare după colț. Jessica gâfâie și își stăpânește voma, cu obrazul lipit de caldarâm. *Fir'aș a naibii… Două trânteli în aceeași zi.* Apoi zvâcniturile dureroase din stomac devin copleșitoare și din esofag îi țâșnește fiere. În vreme ce scuipă gustul acidului gastric, aude pașii lui Jusuf care se apropie.

32.

– BDSM, zice Nina Ruska și oprește mașina la vest de Kallio, biserica de pe Itäinen Papinkatu, unde este biroul pastorului. Costum negru de cauciuc. Fermoar peste gură. Tot tacâmul.

— În debaraua lui Jason Nervander? întreabă Hellu la telefon și Ninei i se pare că surprinde o notă de amuzament în vocea șefei.

— Mda. Puse pe o blestemată de femeie gonflabilă. Care era atârnată cu cătușe de tavan.

Acum Nina chiar o aude pe Hellu râzând.

— Scuze, Nina. La urma urmei, acum avem un caz special, zice Hellu.

— Avea acolo cutii cu accesorii sado-masochiste. Reviste, cărți. Jason Nervander pare să fie un adevărat adept, zice Nina și oprește motorul.

— Dar nimic ilegal? Sau care sugerează *manga*? zice Hellu.

— Nu. Cele mai multe arătau a chestii SM tipice. Perverse, dar nimic mai mult.

— Bine. Probabil încă nu i-ai spus Jessicăi? zice Hellu.

— Nu…

— Așa m-am gândit, zice Hellu și vocea ei continuă să fie ciudat de voioasă.

Ca și cum ar fi fost într-o dispoziție excelentă chiar și înainte să sune Nina.

— În clipa asta Jessica și Jusuf își ling rănile în Töölö. Au luat bătăiță.

— De la cine? zice Nina și coboară din mașină.

— De la Fantomă. Dar nu-ți face griji, a reușit să scape. Revin curând, zice Hellu sarcastic și închide telefonul.

Nina se încruntă. Privește clădirea de granit proiectată în stilul Romantic Național al lui Lars Sonck, care, dacă își amintește bine, a fost construită la începutul secolului trecut. Biserica e o priveliște impunătoare, e în vârful unui deal, cu turlele semețite spre cer și, ca atare, cea mai înaltă clădire din centrul Helsinkiului. Nina a trăit toată viața în acest oraș, dar de-abia în ultimii ani a început să prețuiască frumusețea arhitecturii lui. La fel ca peste tot în lume, locuitorii din Helsinki trec adesea pe lângă splendorile locale fără să se sinchisească.

Nina urcă treptele de piatră spre o platformă care înconjoară clădirea și merge mai departe pe aleea arcuită din dreptul fațadei. Birourile bisericii sunt în capăt.

De-abia apucă să se uite la interfon când ușa este deschisă de un bărbat zâmbitor, bărbos, al cărui guler preoțesc se vede de sub puloverul roșu închis.

— Nikolas Ponsi? întreabă Nina.

— Da, intrați, vă rog, răspunde bărbatul și întinde mâna.

Nina i-o strânge.

Ponsi e suplu și destul de scund, însă strânsoarea mâinii lui e puternică. Nina a practicat toată viața artele marțiale, a învățat să recunoască forța ascunsă sub o înfățișare înșelător de fragilă, și exact asta emană Nikolas Ponsi.

Nina intră și merge în urma lui spre biroul pastorului. Trec pe lângă câteva încăperi cu ușile deschise, în care se zăresc niște oameni trebăluind.

— Doriți cafea? întreabă Ponsi și îi face semn Ninei să ia loc.

Ea refuză cu un gest politicos și cercetează rapid micul birou. E ordonat și miroase a biserică: rumeguș vechi și butoaie de smoală goale. Mirosul te duce cu gândul la cărți colbăite din biblioteci și o carte de imnuri cu o mie de file extrem de subțiri. În spatele biroului lui Ponsi e un Iisus pe cruce sculptat în lemn. Cu toate că Nina nu e credincioasă, n-are nimic împotriva mersului la biserică. La fel ca multe altele, e un lucru adânc înrădăcinat. Și apoi, de ce s-ar opune la ceva care le oferă oamenilor speranță, mai ales celor a căror viață e plină de necazuri?

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru mine, domnule pastor, începe Nina, însă Ponsi ridică un deget, zâmbind.

— Paroh, zice el.

— Mă scuzați?

Ponsi zâmbește stingherit.

— Nu, eu îți cer scuze. Desigur, despic firul în patru, dar sunt unul dintre parohii acestei biserici. Postul necesită un grad pastoral suplimentar, zice Ponsi și râde, nevenindu-i să creadă, ca și cum l-ar fi amuzat meschinăria și ridicolul fălirii sale. Iar mă dau mare. Spune-mi Niko și totul e în ordine.

— OK, Niko, zice Nina și se așază pe un scaun din lemn.

Ponsi se așază de cealaltă parte a biroului, pe un scaun care arată ergonomic.

Nina cercetează fața rotundă a lui Nikolas Ponsi, de un alb ca al zăpezii murdare, cu urmele de vărsat de vânt acoperite doar în parte de barba deasă. Ochii lui expresivi sunt neobișnuit de albaștri și strălucitori și par să zâmbească odată cu gura prietenoasă. Nina privește în jur și ochii i se opresc la o fotografie înrămată de pe perete, în care e un grup mare de oameni cu o pancartă LGBT. Ponsi observă și tușește în pumn.

— E de la parada Pride de anul trecut. De aproape un deceniu sunt implicat în activitățile bisericii legate de drepturile minorităților sexuale. De fapt, am și pregătire de sexolog, însă… ei bine, n-are nimic de-a face cu asta. Îmi pare rău că trăncănesc așa despre mine, oftează bărbatul zâmbind și apoi se întunecă. Sunt agitat, după cum îți dai seama, cu toate că încerc să gândesc pozitiv. Poate că Jason e bine, zice Ponsi și își încrucișează mâinile pe masă, ca și cum s-ar pregăti de rugăciune.

— E bine să fii pozitiv, zice Nina și scoate din buzunar un carnet. Și e foarte posibil ca Jason să-și facă apariția viu și nevătămat.

Zâmbetul nu revine pe chipul lui Ponsi.

— Posibil, însă nu probabil, nu-i așa? zice el și ia un stilou așezat pe suport, ca și cum asta l-ar face să se simtă în siguranță.

Nina îl privește în ochi și așteaptă să dispară întrebarea, odată cu nevoia de a răspunde la ea.

— Cine este? face ea semn cu capul după o vreme spre o fotografie alb-negru de pe perete, mai ales pentru că vrea să înceapă discuția de la zero.

În imagine este un tânăr blond și chipeș, cu o medalie prinsă pe uniformă.

— Acela, începe Ponsi cu forță și își apasă laolaltă vârfurile degetelor, este Witold Pilecki. A luptat împotriva naziștilor în Armata Polonă Secretă. Din câte știu, Pilecki a fost singurul om care s-a oferit să fie dus la Auschwitz ca parte a unui plan de a ajuta rezistența să-i înfrângă pe germani. În ciuda tuturor greutăților, a reușit să supraviețuiască doi ani în acel infern, ba chiar a construit un radio și le-a transmis informații camarazilor din afara lagărului. Ia gândește-te, milioane de oameni au fost duși cu de-a sila în lagăre ca să moară… iar Pilecki s-a lăsat dus de bunăvoie ca să-i ajute pe ceilalți.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Nina și se simte surprinzător de interesată.

E clar că în educația sa este o lacună în ce-l privește pe Pilecki.

— Pilecki și-a alcătuit un grup care ar fi trebuit să preia conducerea în lagăr și să elibereze prizonierii. Însă când a venit momentul, Armata Polonă Secretă n-a reușit să asigure sprijinul din afară și planul a căzut. Pilecki și-a sacrificat libertatea și a suferit degeaba.

— A murit în lagăr?

— Nici vorbă! chicotește Ponsi. Pilecki a găsit o soluție ingenioasă și a evadat din Auschwitz. Era un truc care n-ar fi trebuit să fie posibil. Și totuși, el a izbutit. Însă povestea n-are un sfârșit fericit, după război comuniștii au hotărât că Pilecki a fost spion în slujba puterilor occidentale și l-au executat în vara lui 1948. A fost un asasinat în adevăratul înțeles al cuvântului comis de justiție.

— O poveste fascinantă.

— Într-adevăr. Și acum motivul pentru care această fotografie este aici… Ar putea fi la fel de bine fotografia altui om curajos. Istoria e plină de oameni buni care au pus binele comun înaintea propriilor interese. Însă pentru mine Pilecki reprezintă valorile și virtuțile la care ne îndeamnă Biblia. Și nu mă pot împiedica să văd unele asemănări…, zice Ponsi și zâmbește enigmatic.

Lumina slabă care vine pe fereastră dă un pic de culoare pielii lui palide.

— Cu Iisus? zice Nina.

Privirea lui Nikolas Ponsi zăbovește pe fotografie.

— Hai să zicem doar că lumea ar avea nevoie de mai mulți oameni ca Pilecki.

Nina își mută privirea asupra însemnărilor. E vremea să treacă la treabă. După mica încălzire, Nikolas Ponsi pare mai dispus să răspundă la întrebări.

— Ești prieten cu Jason? zice Nina în cele din urmă.

— Am devenit al naibii de apropiați, da, zice Ponsi și își face de lucru cu stiloul. El se trage din Rovaniemi, și când s-a mutat în Kallio{17}… Când să fi fost asta, acum patru ani?

— În toamna lui 2014, zice Nina verificându-și însemnările.

— Într-adevăr… Jason a luat parte la activitățile pentru tineri din parohie. Așa ne-am cunoscut, și de atunci încoace am petrecut mult timp împreună.

— Așadar, sunteți apropiați?

— Foarte. Ne vedem sau vorbim zilnic, zice Ponsi.

— Ai vreo idee pe unde ar putea să fie Jason?

Nikolas Ponsi clatină din cap, oftează neliniștit și privește pe fereastra umbrită de un arțar uriaș.

— Îți vine în minte cineva care ar putea să-i vrea răul lui Jason? zice Nina.

— Am încercat să mă gândesc la asta, dar nu.

— Când l-ai văzut ultima dată? continuă Nina.

Știe din experiență că cel mai bine e să pui cât de multe întrebări cât mai repede posibil, fără să fii agresiv.

— Vineri.

— Ai observat atunci ceva neobișnuit? Jason a spus ceva despre planurile de weekend?

Pe fața parohului apare o expresie criptică.

— Jason nu prea era în apele lui în ziua aceea. Mai neliniștit decât de obicei. A zis că cineva spune despre el lucruri rele.

— Ce lucruri rele?

— Că cineva spune minciuni. Însă nu părea deloc să fie un conflict serios. Vreau să zic că, judecând după discuție, nu cred că acel lucru are de-a face cu faptul că Jason e acum dispărut. Era doar necăjit că cineva născocește lucruri despre el, asta-i tot. A zis că o să clarifice totul în weekend.

— Însă n-ai aflat despre ce vorbea, sau cu cine trebuia să clarifice lucrurile? zice Nina și Ponsi clatină din cap.

— Jason a spus că a încercat să dea de Lisa. Însă ea nu i-a răspuns la telefon, zice el în cele din urmă.

— A zis de ce vrea să vorbească cu Lisa?

— N-am întrebat, zice Ponsi și expresia lui pare să fie de regret că și-a neglijat îndatoririle.

Nina înghite în sec de câteva ori, are gâtul iritat. Dea Domnul să nu se îmbolnăvească. Urma să se apuce iar de antrenament în seara asta, după o săptămână de leneveală.

Își întoarce privirea spre crucifixul de pe perete și își amintește cărțile pe care le-a văzut în apartamentul lui Jason Nervander.

— Jason e credincios?

Ponsi pare să iasă dintr-un soi de visare. Expresia lui spune că nu e o întrebare cu răspuns simplu.

— Jason e deschis la diferite interpretări ale vieții. La toate. Asta îl face să fie o companie atât de interesantă, zice Ponsi serios. Am avut cu el multe

discuții profunde despre aceste subiecte: viața și sensul existenței, în general.

— Jason a căutat alinare în parohie? Avea probleme?

Ponsi mijește ochii ca și cum s-ar uita direct la soare.

— N-ar trebui să vorbesc despre viața spirituală a lui Jason, zice el brusc și își masează fruntea.

— Ar putea fi o chestiune de viață și moarte. De fapt, poate chiar este, în ciuda faptului că sperăm să fie bine, zice Nina. Trebuie să-mi spui tot ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Jason.

— Înțeleg, însă…

— Ce fel de relație avea Jason cu Lisa Yamamoto?

— Cu Lisa? Au fost împreună o vreme.

— De ce s-au despărțit? întreabă Nina.

Nikolas Ponsi îi aruncă Ninei o privire îndurerată, ca și cum ar fi supărat că poliția îl pune să ia o decizie neplăcută. Apoi pare să ia curaj de la fotografia lui Pilecki. *Ar fi putut fi mai rău, Nikolas.*

— Jason nu i-a fost credincios Lisei, zice Ponsi în cele din urmă și își mângâie barba.

Își împinge un pic scaunul în spate și se apleacă sub birou. Peste o clipă, nasul Ninei prinde un miros slab de picioare transpirate. Pastorul, sau oracolul, sau parohul sau ce-o fi, tocmai s-a făcut mai comod descălțându-se.

— Cine era cealaltă persoană?

— N-a spus. Mi-a spus doar că a înșelat-o pe Lisa.

— Jason a fost vreodată violent? întreabă Nina și Ponsi, surprins, ridică privirea de la stiloul pe care îl are în mână.

Apoi îl pune la loc pe suport.

— De ce întrebi asta?

Nina nu răspunde, ci se uită țintă la paroh. El îi susține privirea cu o secundă prea mult.

— Nu.

— Nu? Ești sigur?

— Jason n-ar face rău unei muște. Are problemele lui, bea prea mult și uneori asta îl face să-și piardă controlul. Însă asta nu se manifestă ca violență, ci ca un lucru nevinovat, cel mult abateri morale care ajung să creeze probleme în relațiile lui, zice Ponsi și zâmbetul îi revine pe față.

Nina nu se poate abține să se gândească la femeia gonflabilă care atârnă în debaraua lui Jason, îmbrăcată în latex.

— Și prin abateri morale vrei să zici…

— Relații sexuale. La petreceri a manifestat întotdeauna o oarecare lipsă de inhibiție.

— Deci, n-ai auzit niciodată că Jason ar fi lovit-o pe Lisa?

Ponsi își încrucișează brațele pe piept și își strânge buzele.

— Nu. Niciodată. Nu cred că s-a întâmplat vreodată așa ceva.

— OK, mulțumesc, zice Nina și se ridică de pe scaun. A, da, încă ceva. Știi cumva de ce s-ar fi aflat Jason în Vuosaari sâmbăta trecută, noaptea?

Nikolas Ponsi se ridică și, cine știe de ce, pare mai scund în spatele mesei de lucru.

— N-am nicio idee. Îmi pare rău.

33.

Ceasul din livingul Lisei și al lui Essi bate, semnalând ora. Jusuf și Jessica stau pe canapea și privesc solemn drept înainte.

Helena Lappi a venit la fața locului cu o patrulă deoarece, după spusele sale, ia în serios violența împotriva polițiștilor – și mai ales a celor din unitatea sa. Însă Jessica știe foarte bine că șefa ei se bucură în taină de umilirea ei și a lui Jusuf. Hellu a venit să învârtă cu mâna ei cuțitul în rană înainte să se întoarcă să se preumble prin sediu, pe umăr cu un papagal pe nume Jami Harjula.

— *Gone, baby, gone*[{18}]. Evaporat ca un pârț în Sahara, zice Hellu și se așază în fotoliu.

Privește măsuța de cafea sfărâmată, sângele care pătează covorul și tifonul alb care înfășoară mâna dreaptă a lui Jusuf. Așezată acolo, destinsă, cu mâinile odihnindu-i-se pe brațele fotoliului, Hellu pare, cumva, periculoasă, ca o regină imprevizibilă, impulsivă, care ar putea în orice moment să poruncească desprinderea de gât a capului cuiva dintre cei de față.

Ușa camerei lui Essi se deschide și iese un tânăr, pe care Hellu l-a adus ca să ofere consilierea de criză.

— Cum se simte? îl întreabă Hellu calmă.

— Mai bine. Știind că cei de la întreținere vin astăzi să schimbe încuietorile…, zice el și își ia haina groasă. Dar sunt multe de procesat pentru o persoană tânără.

Hellu înclină din cap și se răsucește spre Jessica și Jusuf, în vreme ce consilierul de criză iese din apartament. Pe palier se zărește spatele unei uniforme de polițist. Un polițist va păzi apartamentul în restul zilei, dacă nu și mai mult, oricât de mic ar fi riscul ca Fantoma să revină curând.

— Ai spus că Essi l-a mirosit? zice Hellu în cele din urmă.

— Da, zice Jessica și ridică privirea din podea. Tot locul mirosea.

— Același aftershave ca…

— Miercurea trecută.

— Afurisita de Fantomă, oftează Hellu. Și fața lui? I-ați văzut-o?

Jessica și Jusuf clatină din cap.

Hellu oftează, ridicându-se din fotoliu, și se duce la fereastră, cu mâinile încleștate dramatic la spate. Spatele jachetei sale este presărat cu fire lungi de păr alb. Blugii largi și evazați sunt din mileniul anterior.

— I-a dat cuiva prin cap că Fantoma s-ar putea întoarce în apartament? Că, dacă o are pe Lisa, probabil că are și cheile Lisei? zice Hellu, privind pe fereastră.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf, care pare îndurerat. Atâtea s-au întâmplat în cursul zilei, încât e ușor să uiți cele mai simple lucruri.

— Presupun că acum sună prostește, oftează Jessica, însă nu pare probabil ca un răpitor să se întoarcă în casa persoanei pe care a răpit-o când polițiștii tropăie pe acolo toată ziua. Vreau să zic, aproape a fost prins de data asta…

— Dar n-a fost, fir-ar să fie! zice Hellu energic și bate cu degetele în geam. Apoi se duce în mijlocul camerei, din nou cu mâinile încleștate la spate. Ce căuta?

— Nu știu. Toate tablourile *manga* și laptopul Lisei sunt la sediu, răspunde Jessica.

— Poate a crezut că sunt tot aici?

— Mă îndoiesc. Presupun că el căuta ceva ce știa că Lisa ascunsese.

— Părea să aibă la el ceva când a fugit?

Jessica clatină din cap.

Hellu râde încetișor și privirea ei dezamăgită se plimbă pe tavan.

— Vor veni criminaliștii să ia din nou amprentele. Să sperăm că sunt unele noi. În afară de ale voastre, adică, zice ea. Jusuf, mâna ta o să se facă bine?

— Asta nu-i nimic, zice Jusuf cât de convingător poate.

Ca de obicei, bravează. Jessica a văzut ciobul lung înfipt în degetul mare înainte ca medicul să i-l scoată din mușchi și să coasă rana.

Hellu încuviințează din cap și se uită la *smartwatch*.

— Închipuiți-vă. O întâmplare norocoasă ar fi putut să rezolve acest caz. Dar n-ați fost decât doi împotriva unuia, spune ea, apoi se duce la ușă. A, da. A sunat Nina. A găsit în debaraua lui Jason Nervander o grămadă de accesorii sado-maso, zice Hellu și zâmbește, în vreme ce Jessica și Jusuf își întorc spre ea fețele uluite. Fiecare cu marota lui în lumea asta mare.

34.

Jessica bate la ușa lui Essi și aude o voce slabă care îi spune să intre.

O vede pe tânără culcată în pat pe o parte, cu ochii înroșiți de atâta plâns.

Jessica își trage un scaun lângă pat.

— Acum ești în deplină siguranță în casă. Încuietorile vor fi schimbate curând și un polițist păzește clădirea.

Essi se ridică în capul oaselor și își suflă nasul.

Jessica se uită prin cameră, care este complet diferită de cea a Lisei, pe care o obsedează *manga*. Camera lui Essi are pereții zugrăviți în albastru închis și plini de fotografii celebre în format mare și postere de propagandă din Al Doilea Război Mondial. *Keep calm and carry on*.[{19}] Chestii de-astea.

— Era tipul acela, zice Essi.

Jessica încuviințează din cap.

— Ai idee ce căuta?

Essi clatină din cap.

— OK. Motivul pentru care veniserăm aici este să te întrebăm de această femeie, zice Jessica și îi dă lui Essi telefonul.

— Ce să întrebați? zice Essi încet.

— O cunoști?

Essi ridică din umeri.

— Nu. Cine e?

— Numele ei este Olga Belousova. Ucraineană. Îți spune ceva numele?

Essi pare să se concentreze. Mărește cu degetele imaginea.

— Frumoasă, zice și îi înapoiază telefonul Jessicăi.

— Dar n-o recunoști? Nici măcar numele?

— Nu.

— OK, zice Jessica și se ridică. Mai e ceva… E legat de Jason.

— Da?

Jessica tace un pic, ca să se gândească la cel mai bun fel de a pune problema, apoi alege abordarea directă:

— Jason era violent cu Lisa?

Essi mototolește în mână șervețelul, dar nu zice nimic.

— Era, Essi? Jason a lovit-o pe Lisa?

Capul lui Essi se mișcă repede. O serie de încuviințări scurte.

— Cred că da. Chiar la sfârșit, șoptește Essi. Pe fața Lisei erau vânătăile alea și… A zis că a căzut după ce s-a îmbătat la o petrecere, dar… nimeni nu cade așa. Am fost sigură că Jason a lovit-o.

— De ce nu ne-ai spus asta înainte?

— Păi, pentru că… Lisa are o personalitate puternică și n-ar fi vrut să știe lumea. Și apoi, n-ar putea să aibă nimic de-a face cu asta, nu? Vreau să zic, Jason a dispărut și el… iar asta a fost acum un an.

Jessica pune mâna pe clanță și deschide ușa.

— Dacă îți mai amintești ceva, Essi. Peste o oră, la noapte, mâine. Sau dacă observi că lipsește ceva. Sau dacă a apărut ceva ce n-ai mai văzut până acum. Trebuie să mă suni imediat, OK? Orice informație ar fi foarte importantă acum.

— OK, zice Essi și încuviințează din cap.

— Acum încearcă să te odihnești, spune Jessica și închide ușa.

35.

Jessica urcă în mașină, închide portiera și își prinde centura de siguranță. Jusuf stă în dreptul portierei, ținând între degete o țigară pe jumătate fumată, și se uită la palma sa înfășurată în tifon alb. Noaptea s-a lăsat parcă pe furiș peste oraș și fulgii mânați de vânt par licurici galbeni în lumina felinarelor. Cerul se oglindește în asfaltul ud al trotuarelor pustii.

După o vreme Jusuf intră în mașină și pornește motorul. Jessica e copleșită de o senzație de *déjà-vu,* însă momentul s-a repetat și în realitate de zeci de ori. Portiera se deschide, mirosul lui Jusuf de țigară abia fumată și de aftershave plutește înăuntru și motorul mic, dar viteaz, al Golfului pornește sforăind. Muzica umple mașina ca un roi uriaș de viespi.

— Ar fi trebuit să ghicim că el o să se întoarcă, zice Jusuf.

— După război mulți viteji s-arată, oftează Jessica.

— Crezi că Fantoma a otrăvit-o pe Olga Belousova?

Jessica se răsucește spre Jusuf.

— Acum ai hotărât că a fost otrăvită?

— Dacă nu s-a înecat.

— Greu de spus.

— Gândește-te, picturile *manga,* hainele, urmele de arsură. Poate că avem de-a face cu un cult ciudat, poate că Olga s-a îmbrăcat de bunăvoie așa și a luat un drog sintetic pe care Fantoma l-a adus prin contrabandă în Finlanda din Japonia, zice Jusuf și își prinde centura de siguranță. Poate avem noroc și Sissi Sarvilinna găsește în sângele Olgăi vreun drog nou pe care să-l putem urmări.

— La fel ca Greierașul Jiminy{20}?

— Da, zice Jusuf.

Jessica ridică din umeri. Greierașul Jiminy era numele dat de polițiști unei bande de români care în urmă cu câțiva ani adusese în Finlanda un drog sintetic nou, pe care polițiștii l-au putut urmări după ce un tânăr a luat o supradoză. Un rol important în caz l-a jucat un progres tehnic din toxicologie: analiza prezumtivă a structurilor moleculare.

În mod tradițional, medicii legiști trebuie să aibă la dispoziție o referință

– o mostră din drogul respectiv, ca să o compare cu proba luată din cadavru. De obicei, vameșii sau polițiștii oferă laboratorului de medicină legală mostrele.

Însă în ultimii ani toxicologii au reușit să creeze o metodă care poate fi folosită la prezicerea structurii moleculare a oricărei substanțe, pe baza masei ei moleculare. Este posibilă identificarea, de exemplu, a unei substanțe care are structura de bază a unei amfetamine, căreia producătorul i-a adăugat ceva. Asta face să fie mai simplă căutarea atât a substanței, cât și a sursei ei, chiar dacă substanța însăși nu le este cunoscută autorităților.

— Presupun că n-au găsit nimic la Söderskär, oftează Jusuf și iese cu spatele din locul de parcare.

— Nu. Nimic, zice Jessica. Și au pus scafandri să cerceteze coasta.

— La naiba! Fundături în ambele direcții. Rasmus a trimis un mesaj, că niciuna dintre firmele de curierat n-a luat vreun pachet de la adresa Lisei în ultima lună. Cu toate că au fost livrate câteva zeci.

— Îmi închipui. Toate produsele cărora să le facă reclamă Lisa, chestiile gratuite pe care le capătă influencerii…, spune Jessica și clatină din cap.

Își amintește muntele de cutii goale aflat lângă pereții din dormitorul Lisei.

— Și apoi e preferința lui Jason Nervander pentru ceva mai tare. Crezi că se leagă de *manga*?

— Mere și pere, zice Jessica și clatină din cap. Dacă pe Nervander l-ar fi excitat *manga,* Nina i-ar fi găsit în debara *manga,* nu latex negru.

— Presupun că da. Ce facem acum? întreabă Jusuf.

— Trebuie să închid ochii o clipă și să mă gândesc. Crezi că poți să mă lași acasă?

— Mă descurc eu, la naiba! zice Jusuf și rânjește obosit.

Undeva, dincolo de pătura cenușie, soarele coboară sub orizont și zugrăvește cu galben norii joși. Este, poate, cel mai frumos moment al zilei, o străfulgerare de viață și de început înainte să se instaleze implacabilul întuneric de optsprezece ore.

36.

Jessica răsucește cheia în broască, deschide ușa și intră în garsonieră.

Pe podea zac două scrisori și ziarul din Töölö.

Ascultă zgomotele care răzbat de pe scară, cineva care urcă la etajul întâi sau doi și sună la o ușă. Peste o clipă ușa se deschide și casa scării se umple de țipete încântate de copii. Apoi ușa se trântește și vocile devin un murmur abia auzit.

Jessica închide ușa și își scoate canadiana. Culege de pe podea cele aduse de poștă, apoi se duce la fereastră, care dă spre curte și spre priveliștea tipică pentru zonă: rastel pentru biciclete, tomberoane, precum și un suport din țevi groase sudate pentru bătut covoare. Ziduri tencuite, pe care luminile din curte le fac să arate bej, zeci de apartamente luminate. Acoperișuri negre și cu plăci de metal care lucesc, mortal de alunecoase, sub umezeala înghețată. Hornuri mari, învelite în metal, unele pufăind spre cer fum cenușiu.

Jessica se reazemă de fereastră și se răsucește spre garsoniera sa micuță, al cărei unic rol e să slujească de fațadă pentru cei din afară. În frigider se prea poate să fie ceva mucegăit, iar în pat n-a dormit nimeni de nu mai știe când. De fapt, ultima dată când a fost folosit patul n-a fost pentru dormit: în urmă cu cinci săptămâni ea și Fubu au ajuns la concluzia că n-au niciun viitor și au pecetluit despărțirea făcând sex. N-a fost mai bine, mai rău sau mai spectaculos decât de obicei, cu Fubu sexul era întotdeauna relaxat. Chiar și când știau că este pentru ultima oară.

Privind înapoi, pare absurd faptul că Fubu a fost acolo de atâtea ori fără să cunoască adevărul. Culcată în pat după plecarea lui Fubu, Jessica s-a gândit că după ce ajungi să cunoști pe cineva pe baza unor jumătăți de adevăruri, dezvăluirea întregului adevăr devine aproape imposibilă. Chiar dacă ai ajuns să ai destulă încredere în el ca să-i spui adevărul, n-ai cum să știi dacă va mai rămâne lângă tine după ce îl aude. Asta încurajează păstrarea în continuare a secretului.

Telefonul Jessicăi sună în buzunarul blugilor.

Numărul e ascuns.

Jessica șovăie. Astăzi a făcut o mulțime de noi cunoștințe, inclusiv

nemernicul de pe cărarea de alergare. Dacă răspunde și aude iar vocea lui: *Ajunul Crăciunului*? Însă, fiind conducătoarea investigației, Jessica nu-și poate permite în acest moment să aleagă apelurile la care răspunde, orice informație poate fi semnificativă.

Jessica apasă pe butonul verde și duce telefonul la ureche. Aude pe fundal muzică. Apoi vocea unui bărbat. Vorbind în engleză cu altcineva.

— Alo? zice Jessica.

— *Sorry*! *Hi, detectiv*[{21}], răspunde vocea, și după o clipă Jessica își dă seama că e directorul clubului Fenix.

Tipul care s-a uitat la ea într-un fel atât de memorabil mai devreme în acea zi: senzual, poate, însă în același timp afectuos, ca un vechi prieten.

— Sunt Frank Dominis, zice el.

Vocea îi este carismatică și se simte zâmbetul.

— Scuze, numărul clubului e secret. Am pe masă cartea ta de vizită.

Jessica se duce înapoi la fereastră, cu telefonul la ureche. În partea cealaltă a curții, cu două etaje mai jos, un bărbat și o femeie fac yoga în living, în vreme ce la televizorul lor este un documentar despre natură. Jessica se așază pe pervaz și dă drumul aerului din plămâni.

Își zice că ar putea să-și lase garda jos un moment și să fie altceva decât o polițistă rece care se teme să se lase în voia vieții.

— *How can I help you, Frank*?[{22}]

37.

De acasă până la Manala nu sunt decât vreo două sute de metri, însă vântul rece tot reușește să o cuprindă pe Jessica în vreme ce traversează repede strada.

La venirea serii temperatura a scăzut cu câteva grade sub zero, iar ploaia care a căzut toată ziua a așternut pe asfalt o pojghiță de gheață neagră. Fulgi mici se învârtejesc în vânt și o fac pe Jessica să mijească ochii.

În stația de taxiuri sunt câteva mașini. Șoferii nu lasă vântul să-i descurajeze, au ieșit din mașini ca să discute și să fumeze. La grillul Jaska, aflat la colțul lui Töölönkatu cu Dagmarinkatu, s-au strâns zeci de oameni, unii mestecând deja, alții încă la coadă. În ciuda întunericului din jur – sau poate tocmai de aceea – adunarea aceea semnalează căldură, arată că locuitorii din Helsinki pot să creeze o atmosferă plăcută chiar și în perioada cea mai întunecată și deprimantă a anului. Se aud strigăte, râsete și observații vesele. Paltoane groase de sub care răsar pantaloni de la costum sau tivuri de fuste, colanți și pantofi cu toc înalt. *Dichisire după orele de muncă.* Electricitatea din aer a începutului de iarnă, precum și flirturile, entuziasmul, așteptarea nerăbdătoare și speranța că într-o bună zi se va întoarce vara. Atmosfera de Crăciun, în mirosul vinului fiert cu mirodenii, care în căldura lui iulie, la Flow Festival[{23}], bând vin spumant, pare o amintire îndepărtată, dar plăcută.

Jessica deschide ușa grea de la Manala și intră în bar. Dinspre bucătărie vine o cavalcadă de arome puternice, mai ales de brânză și usturoi.

Îl vede pe Frank Dominis acolo unde se aștepta: în colțul opus ușii, cu un pahar și o sticlă de coca-cola pe masă, în fața lui.

— N-am mai fost aici de o grămadă de vreme, zice Dominis în engleză și se ridică, politicos, când Jessica se apropie. Trebuie să fie dinainte de renovare.

— Locuiesc în apropiere, zice Jessica, își scoate canadiana, o pune pe spătarul scaunului și se așază amândoi.

Din difuzoare se aud primele acorduri din „Kun olet poissa” al lui Eppu Normaali.

— Prin urmare, ești clientă obișnuită, zice Dominis și duce la gură paharul.

— Nici chiar așa.

— Ce bei? Fac cinste, continuă Dominis și ridică un deget ca să atragă atenția chelnerului.

Jessica se uită la sticla goală de pe masă și la paharul cu gheață care are pe fund un pic de lichid cafeniu. Frank Dominis observă unde se uită ea.

— Nu te uita la asta. Comandă ce vrei, zice el și zâmbește, dezvelindu-și dinții. Apoi zâmbetul îi pălește un pic și spune ceea ce Jessica ghicise cu câteva secunde înainte: Opt ani, cinci luni și două zile.

— De la ultima înghițitură?

— Înghițitură, linie, înțepătură, orice.

Jessica se uită la el impresionată. Există un soi de clișeu sau chiar o idee romantică despre faptul că eroul trebuie să ajungă cel mai jos posibil ca să devină măreț. Lumea îi ridică în slăvi pe artiștii și atleții care au învins alcoolismul și dependența de droguri, în vreme ce aceia care nu scapă niciodată hățurile din mâini sunt lăsați deoparte. Aceeași atracție ciudată pândește în criminalii reformați, nu trebuie decât să trântească o autobiografie și lumea va da năvală la autografe. *E grozav că ai renunțat la o viață de jafuri și beții. Respect*! *Hai să fac un selfie.*

— S-a schimbat? întreabă Jessica.

Desigur, întunericul lăsat în urmă o fascinează și pe ea. Ar fi o ipocrizie să pretindă că nu.

— Ce anume?

— Viața, zice Jessica și îi comandă chelnerului un pahar cu vin alb.

Frank Dominis privește pe fereastră, și un moment pare că fulgii care se învârtejesc în lumina felinarelor de pe stradă și mișcările lor neașteptate sunt cel mai frumos spectacol, care se poate sfârși în orice clipă și, prin urmare, trebuie să fie admirat chiar acum.

— Nu, zice el în cele din urmă și își întoarce privirea spre pahar și spre Jessica. Nimic nu se schimbă. În afară de tovarășii de băutură, totul rămâne la fel, viața și cei din jurul tău. Sărbători, plăceri, triști, drame, crize, războaie, dezamăgiri, trădări, dragoste… Singurul lucru care se schimbă este felul în care privești lumea. Sau, mai degrabă, felul în care o tratezi, zice Dominis și își suflecă mânecile.

Jessica se așază picior peste picior și își pune mâinile în poală.

Cunoaște mulți alcoolici și dependenți de droguri cărora renunțarea le-ar rezolva, fără îndoială, cele mai multe dintre probleme. Ce-i drept, mulți dintre cei care luptă să se elibereze de dependențe sunt descurajați când își dau seama că renunțarea, în sine, nu-i suficientă: trebuie să fii pregătit să înfrunți lumea fără siguranța stării de beție, să cureți mizeria pe care ai făcut-o. Altfel, sticla te ademenește iarăși. Faci mizerie când ești beat și cureți când ești mahmur. Una e distractivă și ușoară, cealaltă nu-i deloc așa.

— Știi unde e Anchorage? întreabă Dominis după un moment de tăcere și golește paharul.

Jessica clatină din cap.

— Anchorage este cel mai mare oraș din Alaska, zice Dominis și arată cu degetul spre podea, ca și cum orașul ar fi exact în cealaltă parte a globului. De acolo vin.

— Uau. Ești departe de casă, zice Jessica în vreme ce chelnerul pune pe masă paharul cu vin.

— Lauttasaari[24] nu-i chiar așa de departe, spune Dominis și comandă încă o cola. Opt ani, cinci luni și două zile.

— Te-ai mutat în Finlanda și ai renunțat la băutură? Sau invers?

— M-am trezit din beție în timpul zborului. Eram beat când am urcat în avion. Fugeam de alcool, de mine, de Anchorage. Aș fi putut să mă mut oriunde.

— De ce la Helsinki?

— Dacă renunți la tot ce știi, ai putea să păstrezi ceva care ți-e familiar.

— Climatul?

— Climatul, zice Dominis, se lasă pe spătar, cu brațele încrucișate pe piept, și continuă mai criptic: și întunericul.

Jessica gustă vinul. Buzele îi sunt încă reci de la plimbarea scurtă, rapidă, și paharul rece pare cald când îi atinge gura.

— Orașele sunt cu adevărat diferite, continuă Dominis, însă climatul e aproape identic. Veri plăcute, pline de lumină, destul de calde, și ierni lungi, friguroase, cu întuneric ca-n iad.

— Te simți în largul tău în întuneric?

— Hai să zicem că mă simt în largul meu *în casă.* Și apoi n-are decât să fie întuneric afară. Înțelegi ce vreau să zic, *detective*?

— Jessica.

— Cum vrei tu, *detective,* zice Dominis, îi mulțumește chelnerului și își umple iar paharul. Oamenii din Alaska beau mult. Oamenii cred de obicei că e vorba de militarii plictisiți. Foștii militari. E adevărat că în Alaska sunt al naibii de mulți militari, însă oamenii de acolo beau din aceleași motive ca cei de aici. Vor să scape cu ajutorul alcoolului de întuneric și să sărbătorească minunata vară. Cei de la latitudinile mai joase nu știu nimic despre niciuna dintre ele. Acolo vara și lumina sunt de la sine înțelese. Iar întunericul absolut este un concept atât de absurd, încât nici măcar nu și-l pot imagina, în afară de cazul în care au citit benzile desenate ale lui Frank Miller sau au văzut ecranizările lor.

— Ai fost în armată, Frank? întreabă Jessica.

Dominis izbucnește în râs.

— Arăt eu a militar?

— Arăți ca și cum ai fi putut să fii orice înainte să renunți la băutură și să te muți la Helsinki.

— O să consider asta un compliment.

— Poate că n-ar trebui. Vorbeam despre ceva ce ai fi putut să fii acum multă vreme.

— Într-adevăr, zice Dominis și zâmbește iar.

Un grup de petrecăreți intră în restaurant și tropăie pe covorul de la intrare.

Jessica se uită la ceas. E atât în timpul serviciului, cât și în timpul liber, și nu trebuie să uite de muncă.

— Ai ceva să-mi spui. Ceva legat de Lisa Yamamoto și Nervander, zice ea și încearcă să nu pară interesată.

În realitate, e tocmai invers, nu se poate minți singură. Însă nu-i nevoie ca Frank Dominis să știe ce gândește ea. Omul are ceva extraordinar de sincer: felul în care se dezarmează singur în timpul discuției este incredibil de atrăgător. Cu toate că abia s-au cunoscut, dezvăluie multe despre sine. A cunoscut destui bărbați, a făcut destule greșeli și a căzut de multe ori în capcana vorbelor iscusite ca să știe când sensibilitatea este reală. Sau când e falsă. Desigur, asta nu spune totul despre o persoană. Sensibilitatea poate și ea să ascundă motive întunecate și intenții rele. Dar asta e cu totul altă chestiune.

— Sunt numai urechi, continuă Jessica.

Pe moment, Frank Dominis pare prins pe picior greșit, poate că un pic

dezamăgit.

— Aha, răspunde el și își trece degetele prin părul des, care este presărat cu cenușiu la tâmple. Aveam de gând să-mi țin cărțile ascunse până termini vinul, continuă și zâmbește.

— De ce? La ce ar folosi?

— Poate mai comanzi unul.

— O să-l beau pe acesta în vreme ce vorbești, dacă nu-ți e cu supărare.

— Ce am de spus nu durează mult.

— Dar tot e destul de important ca să vrei să vorbim față în față, zice Jessica, și acum ia o înghițitură mai mare.

Piciorul paharului e ud, poate că a vărsat vin fără să-și fi dat seama.

— Presupun că există delicte mai mari, zice Dominis.

Jessica nu răspunde. Pune paharul pe suport și își șterge mâinile cu șervetul de hârtie.

Un hohot de râs străbate încăperea. Grupul care a intrat s-a așezat la bar, la numai câțiva metri de locul în care stau Jessica și Frank Dominis.

— Ceea ce o să-ți spun… Nu vreau să se întoarcă împotriva mea, e clar? zice Dominis, și acum vocea lui nu mai are nonșalanța care a atras-o pe Jessica mai devreme.

Jessica încuviințează. Ar putea să spună ceva liniștitor, că întotdeauna își protejează sursele, că a se purta altfel ar însemna o încălcare a eticii sale profesionale, însă în acest moment ar suna fals. Dominis hotărâse deja să-i spună când a sunat-o.

— Lisa e o fată de treabă. Isteață și, cumva, deasupra acelor aiureli superficiale. Joacă un rol, e ca un pește în apă în cercurile sociale din Helsinki, însă n-o face decât ca să supraviețuiască. De fapt, nu-i place și nu se dă în vânt după apreciere așa cum fac ceilalți din cercul ei. Și de aceea mi-a plăcut întotdeauna de ea.

— Cât de apropiat ești de Lisa? zice Jessica pe un ton care nu lasă loc de interpretări.

Frank Dominis rânjește, ia o înghițitură și rontăie un cub de gheață care i-a ajuns în gură.

— Știu că mă citești bine, *detective*. Însă Lisa e una din zece. Cu celelalte nouă m-am culcat.

Jessica tace și mai ia o înghițitură. Greu de spus dacă întrebarea sa implicită este relevantă pentru caz. Pășește pe teren nesigur dacă începe să

cerceteze amănuntele vieții sexuale ale lui Frank Dominis.

— Însă Lisa mi-a spus anumite lucruri, zice Dominis cu vocea mai scăzută acum, chiar dacă zarva de la masa alăturată e destul de mare ca să acopere o conversație la volum normal. Genul de lucruri pe care în împrejurări normale nu le mărturisești cuiva…

— Împrejurările nu sunt deloc normale, Frank, zice Jessica și se apleacă în față, ca să creeze condiții mai bune pentru confidențe.

Dominis face să se învârtă cuburile de gheață în paharul pe jumătate gol. Pare pe cale să treacă un hotar, să iasă din zona de confort în care de obicei secretele prietenilor sunt păstrate.

— Lisa mi-a spus că tatăl ei are un trecut dubios. De aceea și-a făcut bagajele și a plecat din Japonia. S-a mutat undeva unde nu s-ar gândi nimeni să-l caute.

— Finlanda.

— Exact. Și a adus-o pe Lisa, care pe atunci n-avea decât câțiva ani…

— Stai un pic, zice Jessica încruntată. Am crezut că Lisa s-a născut în Finlanda.

Dominis clatină din cap.

— După ce au ajuns aici, tatăl Lisei s-a însurat cu o finlandeză. Se pare că mama naturală a Lisei a murit în Japonia, la naștere, din cauza unor complicații.

Jessica își amintește fotografia pe care a văzut-o în camera Lisei. Își dă seama acum că a presupus, pur și simplu, că mama Lisei e finlandeză. Lisa nu-i pe jumătate finlandeză, e pur și simplu o finlandeză ai cărei părinți s-a nimerit să fie japonezi.

Această conversație este un exemplu perfect că polițiștii pot să le dea informatorilor o imagine neprofesională despre ei înșiși.

— OK. Deci, tatăl Lisei avea motive să se ascundă acolo unde nu l-ar putea găsi nimeni. Dar de cine? De poliție?

— Nu știu. Nici Lisa nu știa. Și nu era decât o bănuială a ei. Evident, tatăl refuza să vorbească despre trecut. Despre motivul pentru care a trebuit să plece din Japonia.

— Și toate astea se întâmplau… la sfârșitul anilor ’90? Și crezi că au de-a face cu dispariția Lisei.

— Nu cred… Adică nu știu dacă au de-a face. Însă știu că Lisa se temea de tatăl ei.

— Ce vrei să zici?

— Se pare că totul a început atunci când popularitatea Lisei a devenit brusc uriașă pe Instagram. În câțiva ani, a atras sute de mii de urmăritori din Finlanda și din alte țări, și tatălui Lisei nu i-a plăcut asta. Relația lor s-a stricat.

Jessica privește buzele lui Dominis care rostesc cuvintele englezești. Acum înțelege de ce a crezut el că e important.

— Neînțelegerea a fost din cauza prezenței ei pe rețelele de socializare, în general? Sau din cauza lucrurilor pe care Lisa le posta pe Instagram? întreabă Jessica.

— Nu știu. Tatăl ei i-a spus doar să nu mai posteze. A spus că dacă nu face asta, ar putea fi în primejdie.

— Vrând să spună că…

Frank Dominis ridică din umeri și golește paharul.

— Să fii amenințată așa de propriul tată. Fără vreun motiv real.

— Și acum Lisa a dispărut, zice Jessica încet.

Își imaginează Fantoma așteptând-o pe Lisa la Fenix. Oare Fantoma îl cunoaște pe tatăl Lisei? Până la urmă, despre asta e vorba?

— M-am gândit că ai vrea să știi, zice Dominis și își pune mâinile pe masă.

Acum, că și-a luat povara de pe suflet, pare din nou relaxat ca înainte.

— Absolut. Mulțumesc că ai luat legătura cu mine. Când s-a întâmplat asta? Vreau să zic, când ți-a spus Lisa?

— Ultima dată când am văzut-o singură. La club, după ora închiderii. Acum vreo două luni.

— Înțeleg, zice Jessica și bea restul vinului.

— Mai vrei un pahar?

Jessica scoate din buzunarul canadienei o bancnotă de douăzeci, o strecoară sub pahar și se ridică în picioare.

— Tu poți să continui. A treia coca-cola.

Frank Dominis pare dezamăgit.

— Am bătut tot drumul din Lauttasaari.

— Mulțumesc, Frank, zice Jessica și își pune canadiana. Poate o suni pe una dintre cele nouă.

Frank chicotește trist și rostogolește gheața prin paharul gol.

— Hei, *detective*! zice el în vreme ce Jessica se răsucește spre ieșire.

— Da?

— Crezi că tatăl Lisei are ceva de-a face cu dispariția ei?

Jessica se uită lung la bărbatul a cărui față arată aproape ca un tablou în lumina galbenă, slabă.

— *Have a good night*[{25}], *Frank,* zice Jessica și îi zâmbește senin.

— *You too*[{26}], *detective.*

Jessica își înfășoară gâtul în fular în vreme ce iese în vântul înghețat. Pășește pe zebră și scoate din buzunar telefonul.

Capul îi vâjâie de idei contradictorii. E improbabil ca tatăl Lisei, care se întoarce mâine din Brazilia, să fie răspunzător de dispariția ei, însă el trebuie să fi aflat de o amenințare iminentă, oricare o fi ea.

Jusuf răspunde la telefon surprinzător de repede.

— Salut! Află la ce oră aterizează mâine-dimineață avionul părinților Lisei. Ne ducem să-i întâmpinăm la aeroport. Și spune-i lui Rasse sau altcuiva să cerceteze trecutul tatălui Lisei.

— Ai ceva nou? întreabă Jusuf.

— Da, poate. Îți spun mâine.

— Unde ești?

— Tocmai mă îndrept spre casă.

— Singură? Ești sigură?

Jessica oftează sonor.

— Noapte bună!

În telefon se aude cum Jusuf râde în hohote.

— Zic și eu, Jessi. Fii cu băgare de seamă. Dominis ăla e un căpcăun. Craii ăștia de modă veche, care…

— Du-te dracului, Jusuf, se stropșește Jessica și închide telefonul.

38.

Jusuf se uită o vreme la ecranul telefonului, de pe care au dispărut numele și chipul Jessicăi. Pune aparatul în buzunarul de la piept, închide până sus fermoarul jachetei de piele și trage în piept aerul rece, proaspăt, al pădurii. Cu cincisprezece minute mai devreme era în drum spre parcare, dar s-a răzgândit și s-a hotărât să facă o plimbare. De la sediul poliției a pornit spre sud pe Pasilanraitio, și-a continuat drumul pe Winqvistinkatu și, în cele din urmă, Fanninpenger și cărarea din mijlocul pădurii. La început, lumini, claxoane, huruitul motoarelor, zdrăngănitul șinelor de tramvai, și apoi, nimic. E de-a dreptul uimitor cât de repede peisajul urban se transformă într-un cadru natural fără pic de zgomot, care, mai ales pe întuneric, pare altă lume, codrul întunecat, fermecat, din basmul cu Hannu și Kerttu[{27}], cu căsuța de turtă dulce ascunsă în el.

Poteca îngustă de pământ care trece printre molizi e ca un labirint: în multe locuri, copacii sunt atât de deși, încât crengile lor de jos s-au uscat. Sunt condamnate să moară fără lumina soarelui, care nu ajunge la ele. Și acum, în această seară de noiembrie, un strat subțire de zăpadă s-a așternut pe crengile moarte: pentru scurt timp li se îngăduie să poarte văluri albe, la fel ca cele vii.

Lui Jusuf nu i-a fost frică niciodată să se plimbe noaptea prin pădure. Dimpotrivă, a crescut înconjurat de copaci în Söderkulla, Sipoo, a prins broaște, a tras cu praștia în crupa unui lup, și-a petrecut noaptea într-un adăpost construit de el și a prăjit sute de cârnați până ce pielița crocantă se înnegrea și avea doar gust de cărbune. Jusuf a îndiguit pâraie și a construit o căsuță pe două crengi de stejar atât de înalte, încât verii săi din oraș n-au îndrăznit să urce în ea. Jusuf e un băiat de la țară care a intrat în pulsul orașului pentru o perioadă trecătoare a vieții sale. Sunt zile în care se gândește dacă e sau nu prea devreme ca să lase în urmă agitația din Helsinki și munca grea de polițist. Dacă e sau nu vremea să se întoarcă la rădăcinile sale și să se apuce de ceva nou.

Jusuf închide ochii. Trage în piept mirosul de mucegai al mlaștinii, aude țipătul puternic al cocorilor, și dintr-odată are din nou opt ani. Pedalează împreună cu Basse, Sebu și Jepe pe drumul de pământ și întreabă cu glas

tare cum arată monstrul care iese din noroi în fiecare noapte. Dacă e verde sau cafeniu. Și dacă din piept îi răsar labe de crocodil cu gheare lungi, sau poate tentacule de caracatiță.

Toate îi năvălesc în minte: râul Sipoonjoki, care taie ca o sabie Söderkulla, vegetația bogată de pe maluri, al cărei miros ajunge până la barca cu vâsle, fumul înmiresmat al focului cu lemne de la saune, care e prins în cețurile de pe suprafața apei.

Florile și polenul primăverii. Balsamul folosit de mama sa. Trandafirii roșii și fata. Amândoi poartă toca de absolvent și lumea există doar pentru ei doi.

Familia Annei locuiește la câteva străzi de casa lui Jusuf. Se cunosc din copilărie, dar n-au început să se întâlnească decât la sfârșitul liceului. Astfel de povești nu sunt sortite oare să aibă un sfârșit fericit: doi oameni se cunosc, au încredere unul în altul și apoi se găsesc unul pe altul? Ori sunt sortiți eșecului, din cauză că totul e prea frumos prea devreme?

Jusuf se oprește, trage pe nări mirosul pădurii de parcă ar fi pentru ultima oară. Și chiar este în această seară.

Bricheta lui scoate un țăcănit în întuneric și mirosul de tutun acoperă toate celelalte arome. Poate că e felul lui de a ucide nostalgia, tăind aripile unui lucru care încearcă să fie mai mult decât o amintire.

Poate că el și Anna chiar vor fi din nou împreună cândva și vor construi casa de piatră albă pe mal sau, cel puțin, în apropierea râului, după cum le va îngădui bugetul. Vor avea copii și îi vor vedea că se bucură de aceleași lucruri de care se bucurau el și Anna în tinerețe, că vor face aceleași greșeli prostești pe care le-au făcut ei când erau copii, și nu se aleg din ele decât cu niște vânătăi, la fel ca părinții lor. Vor merge cu o mașină mare la supermarketul cel mare și vor face grătar în curtea umbrită de mesteceni mlădioși, cu saună într-un colț și trambulină pentru copii în altul. Poate. De ce nu? Însă nu vor face aceste lucruri împreună, ci separat, cu alți oameni. Oameni cu care încă nici nu s-au întâlnit. Și asta doare mai tare decât ar durea vreodată amintirile.

39.

Jami Harjula închide ușa garajului și se răsucește să privească spațiul supraaglomerat, ai cărui pereți sunt plini de tot soiul de chestii, unelte, sacoșe albastre de la IKEA și dispozitive electrice. La suprafață, totul pare organizat, însă inutilitatea acumulării face ca scena să arate haotic. În decursul anilor, Harjula a adunat un număr înspăimântător de unelte în micul său atelier, nu pentru că s-ar fi gândit că ar avea vreodată nevoie de ele, ci pentru că a le avea este obligatoriu pentru visul clasei de mijloc.

Harjula își scoate mănușile din piele bej și le pune pe mașina de un negru mat. Automobilul de muzeu e un Rambler American din 1965, lumina ochilor și hobby-ul adorat al lui Harjula. *Grozăvenia.* Chiar dacă fabricarea mașinii care a fost până de curând populară în Finlanda a fost oprită încă din 1969, după aceea a fost fabricată sub licență timp de încă două decenii în diferite părți ale lumii. Acum marca nu mai este cunoscută de tineri. Nici măcar dacă taților lor le spun că este cea mai fiabilă mașină din lume. *De fapt, Rambler a fost primul care a pus volanul în mașină,* este prezentarea favorită a lui Harjula în serile în care el și Sini au musafiri și când, la sfârșit, îi duce în garaj, cu pahare de whisky Islay cu gust de fum. Paharele sunt ciocnite, cauciucurile sunt împunse ușurel cu picioarele încălțate în șosete. Hai să stăm un pic pe scaunele tapițate din nou în urmă cu vreo doi ani, să adulmecăm mirosul de piele și pe cel ca de marțipan al uleiului de motor și să-i admirăm bordul fără zorzoane. *Nu-i Porsche, însă are personalitate.*

Apropo, e un whisky pe cinste.

Astfel de seri sunt tot mai rare.

Dar, pe de altă parte, sunt și călătorii de plăcere: *Grozăvenia* a fost scoasă la plimbare în iunie. Harjula se uită o vreme la mașină, se lasă ademenit de gândul de a se așeza la volan și de a răsuci cheia în contact. Să asculte răgetul mașinii de 3,2 litri pe benzină când pistoanele încep să danseze în cei șase cilindri. Să deschidă ușa garajului și să cedeze, să scoată în marșarier mașina cu cauciucuri de vară. Sau ar putea, pur și simplu, să închidă ușa garajului, să închidă ochii și să lase spațiul de joacă

să se umple treptat cu gaze de eșapament. Până în urmă cu câțiva ani, cadavrul poate că i-ar fi fost găsit în aceeași zi, însă acum Sini nu i-ar simți lipsa până dimineață, asta în cazul în care i-ar simți, totuși, lipsa. Când copiii erau mici, Sini a preluat povara zilelor de muncă lungi. Erau perioade în care o durea că *Jami pune întotdeauna munca mai presus de familie.* Oricât de egoist ar suna, și-ar dori s-o audă pe Sini vorbind așa în prezent. I-ar plăcea să simtă că lui Sini îi pasă, să audă asta în vocea plină de disperare și dezamăgire că el nu poate să vină la cină din pricina unei investigații urgente. În zilele astea, plecarea, purtarea distantă și neglijarea celor dragi sunt ignorate cu o ridicare din umeri. A devenit o spirală care se hrănește din ea însăși.

Harjula își ia mănușile și deschide ușa laterală a garajului.

Se descalță lângă ușă și își pune haina în cuierul din hol. Din bucătărie vin zumzetul hotei și mirosul de ceapă călită și verdețuri proaspete.

— Bună, zice Harjula din ușa bucătăriei.

Sini privește peste umăr în vreme ce scurge apa dintr-o oală. Privirea scurtă și zâmbetul distrat se presupune că sunt destul. Îmbrățișările și sărutările sunt de domeniul trecutului. Și le dădeau când fetele erau mici, înainte de fete. Pe atunci, îmbrățișările și sărutările erau date pentru că el și Sini doreau asta, nu pentru că se așteptau la ele. În ziua de azi nu mai e nici măcar așteptarea.

— Cina e aproape gata, zice Sini și întoarce friptura în tigaie.

— Bine.

Harjula intră în living cu mâinile în șolduri.

Știe că ar putea s-o ia în brațe pe Sini și să-i dea o sărutare pe obraz, să-i spună că o iubește. Însă o forță mistică îl împiedică s-o facă. Poate că reînvierea cadavrului care a înțepenit demult pare fără rost, cu toate că s-ar simți, poate, mai puțin laș dacă ar încerca.

Televizorul își debitează reclamele în fața unei canapele goale. Fetele sunt în camerele lor, făcându-și lecțiile sau folosindu-și telefoanele. Probabil că el și Sini au oferit un model excesiv de eficient în al doilea caz.

Harjula se așază pe canapea și închide televizorul. Aude sfârâitul grăsimii în tigaie și ușa bufetului trântită. Și apoi îi vine o idee ciudată și contradictorie: casa e plină de viață, toți membrii familiei sunt acasă, dar, cu toate astea, pare pustie. Curând mâncarea preparată de Sini va fi gata, fetele vor da năvală în bucătărie, flămânde, salutându-și tatăl. Vor sta toți

patru la aceeași masă, fiecare pe partea lui, și vor avea o cină liniștită. Și totuși, îi mocnește în minte gândul să stea pe scaunul de piele bine întinsă al Ramblerului și să răsucească cheia. Și să meargă acasă, orice o fi însemnând asta.

Harjula răsucește în mână telecomanda și se uită la ecranul gol. Un ciclu care se repetă de la sine. Poate că pe Sini a atras-o ambiția lui neabătută. Și apoi și-a pierdut interesul, când a văzut că bărbatul ei nu va urca niciodată în ierarhia poliției. *Fir-ar să fie*! Ideea nu-i chiar nouă, însă niciodată n-a luat o formă atât de clară: Sini crede că el și-a pierdut energia. Acum stă pe canapea așteptându-și cina ca o namilă papă-lapte, cu toate că stăruința lui, etica profesională neclintită și serviciul de noapte au fost ceea ce le-a păstrat proaspătă relația. Când a încetat să se străduiască?

— Unde te duci? întreabă Sini indiferentă când Harjula trece prin bucătărie și apare peste o clipă cu canadiana și căciula.

— Dau un tur cu mașina, răspunde el și deschide ușa garajului. Te iubesc.

40.

Jessica se uită la ceas, e nouă fără cinci. Închide ochii și ascultă zdrăngănitul și țăcănitul liftului vechi care urcă spre etajul cinci. Clădirea e întunecată, Jessica n-a aprins lumina pe scară când a intrat, iar palierele care trec pe alături sunt luminate doar de becul galben, slab, al cabinei care urcă.

Blocul vechi de un secol, care a trecut prin două războaie mondiale, cuprinde o comoară de informații, experiențe, senzații, gusturi gustate și mirosuri mirosite, vieți trăite, iubiri, divorțuri, nașteri și, inevitabil, morți.

Moartea a fost prezentă în apartamentul Jessicăi. Erne și-a dat ultima suflare în camera ei de oaspeți, în vreme ce ea îi mângâia încheieturile scheletice ale degetelor. De atunci a trecut o jumătate de an, însă Jessica are impresia că Erne a fost aici chiar ieri. Și, în același timp, pare, cumva, că de la plecarea lui Erne până în clipa de față a trecut o viață întreagă.

Uneori, axa timpului pe care e măsurată viața se încețoșează și Jessica are impresia că totul s-a întâmplat un pic mai devreme – are impresia că simte mirosul din mașină în dimineața în care mama ei a izbit-o de un camion care venea. Felul în care degetele moi ale lui Toffe le cuprindeau pe ale ei, cum a răcnit tata ca o fiară când mama a tras de volan și a pecetluit cu acest gest soarta micii sale familii.

Și cum Jessica tot a reușit să-i spună lui Toffe – vrea să creadă asta, vrea să-și aducă aminte că a spus, cu toate că nu poate fi sigură – că totul va fi bine. Că frățiorul ei nu va mai trebui niciodată să-și facă griji. Tot ce trebuie să știe este că, indiferent ce se întâmplă, el și Jessica vor rămâne întotdeauna împreună și se vor ajuta unul pe celălalt. Și peste numai câteva secunde acea viziune frumoasă a devenit imposibilă.

Trupușorul nevinovat al lui Toffe a fost mutilat în accident. La fel și al Jessicăi. Însă ei i s-a îngăduit să continue. Nu, a *trebuit* să continue, n-a fost un privilegiu, ci o uriașă piatră de moară pe care a trebuit s-o târască an după an.

Jessica simte cum o lacrimă i se rostogolește pe obraz până pe bărbie și cade pe podea.

E ca și cum timpul ar fi stat în loc.

Liftul s-a oprit la etajul cinci și becul slab de pe tavan s-a stins. Jessica

nu știe de cât timp stă acolo.

Jessica.

Jessica deschide ochii, nu din cauză că vocea o sperie, ci pentru că speră că făcând asta o s-o amuțească. Vocea e din altă lume, din alt timp și loc, însă e mai mult decât o simplă amintire.

Nu acum. Următoarea lacrimă se rostogolește pe fața ei și o vreme urmează calea celei dinainte, până ce își află sălașul sub pomete.

Jessica.

De obicei, cealaltă realitate se deschide când e adormită, însă uneori și când e trează, când oboseala izbește în pleoapele ochilor închiși.

Din apartamentul bătrânei arțăgoase de la etajul doi se aude lătratul unui pudel. Apoi se lasă iar tăcerea deplină.

Jessica simte pe umeri degetele mamei. Răceala lor răzbate prin haina groasă și prin bluză, până la piele. Știe că senzația nu-i reală, n-are cum să fie, însă ca întotdeauna e copleșită imediat de îndoiala că ceva atât de concret, frumos și, în același timp, spectral, poate fi rodul propriei imaginații.

Jessica.

Jessica se răsucește încet ca să vadă chipul care o privește din oglinda liftului. Fața mamei e întreagă, frumos proporționată, și oasele nu sunt sfărâmate de o ciocnire dezastruoasă. Însă flash-urile dezvăluie adevărul, amintesc de locul în care sângele închegat pătează cu roșu închis, aproape negru, fruntea strivită. Sângele din craniul lovit s-a scurs peste celălalt ochi spre bărbie. Jessica închide ochii o clipă și când îi deschide mama e din nou ea însăși. Ea însăși cea frumoasă.

Nu plânge, Jessi. O să fii bine, iubito.

Mama oftează tandru și își descleștează mâna de pe umărul Jessicăi. Expirarea are un rost, e ca ultima suflare înainte de frigul veșnic. Mama iese din lift.

Adevărul e întotdeauna mai mult sau mai puțin la vedere, dragă Jessica. Adevărul înseamnă contururi care trebuie să fie umplute cu culori, iar culorile nu te așteaptă întotdeauna pe masă. Uneori trebuie să le scoți la lumină dintr-un loc rău.

Nu înțeleg.

Unii nu spun nici când sunt întrebați. Alții spun fără să fie întrebați.

Jessica închide ochii și, când îi deschide, mama a dispărut.

La parter se deschide ușa blocului și peste o clipă se aprinde lumina pe scară.

Jessica își șterge lacrimile cu mâneca și deschide ușa liftului.

41.

Jessica intră în garsonieră și se duce la pat fără să se descalțe, se așază și închide ochii. N-a aprins lumina și, cu ochii închiși, întunericul pare perfect. Lumina care se reflectă din curte nu-i străbate pleoapele închise.

Alții spun fără să fie întrebați.

Jessica simte o durere rece ca gheața care o fulgeră în umăr și se ridică. Se duce repede la peretele opus în care e a doua ușă.

Vino acasă.

Vin.

Jessica iese pe palier, cu cheia în mână.

Casa scării întunecată, care acum un veac era intrarea servitorilor, e ca un spațiu liminal care desparte două lumi, o poartă între două realități. În fiecare seară când vine de la lucru, timp de o clipă e Jessica Niemi, până ce deschide ușa spre altă realitate și devine cea care are numele pe cutia poștală de la scara A. *Von Hellens*.

Intră în apartamentul în care Erne și-a petrecut ultimele zile. Locuința care, în ciuda faptului că e uriașă, pare sigură și confortabilă.

Jessica tastează codul alarmei și luminile se aprind automat în holul cel mare. Închide ușa și pune cheile pe comodă.

Trece din hol în livingul spațios, unde ferestrele se scaldă în luminile strălucitoare din centrul Helsinkiului. Undeva, în apropierea muzeului Amos Rex, o fâșie de lumină puternică e îndreptată spre cer, ca și cum ar căuta zadarnic luna.

Jessica intră în bucătărie, deschide laptopul pe masă și pornește ceainicul electric.

Un moment, liniștea e deplină.

Tăcerea îi amintește de Erne. Își amintește fața lui de vulpe, năpădită de peri cenușii, căreia ridurile îi dau un aer jucăuș și carismă. Jessica trebuie să și-l imagineze pe Erne cum era când trăia, nu cum era când a murit. În primăvară era atât de slab, încât ridurile îi erau înghițite de scobiturile obrajilor. Brațele îi erau așa de atrofiate, că n-ar fi putut să salveze pe nimeni, s-o tragă pe tânăra Jessica afară din inima întunericului, în lumină.

Jessica închide ochii și așteaptă în tăcere ca apa să înceapă să fiarbă.

Ia dintr-o cutie de lemn un pliculeț cu ceai de măceșe și îl pune într-o cană.

Ceainicul fierbe. Jessica apasă pe întrerupător.

Apa ajunge în fundul cănii și se înroșește, e ca sângele care se amestecă implacabil cu apa din baia cuiva care își ia viața cu o lamă de ras. Jessica se gândește adesea la asemănarea dintre cele două, chiar dacă nu știe de ce. O singură dată, cu mult timp înainte, s-a gândit la sinucidere. Când nori negri de nestrăpuns s-au ridicat peste canalele din Murano și i-au făcut trupul și sufletul siluite să fie sfâșiate de tristețe și rușine.

Jessica se așază la masă, scoate din buzunar un *stick* de memorie și îl introduce în laptop.

Deschide câteva fișiere cu imagini. *Lisa Yamamoto. Jason Nervander. Accesorii de cauciuc în debara. Mască BDSM. Fantoma la Fenix. Akifumi2511946. Fotografia farului. Schița farului făcută de Lisa. Olga Belousova.*

— Două bloguri, șoptește Jessica și scrie amândouă URL-urile pe o notă digitală.

www.*thelisayamamoto.fi*

www.masayoshi.fi

— … dintre care unul e secret.

În acel moment sună telefonul. Numărul care pulsează pe ecran e neobișnuit de scurt. Jessica își amintește că l-a mai văzut.

Ridică telefonul la ureche.

— Niemi.

— Pari obosită. Nu-i în *office hours*[28], însă m-am gândit că asta ar trebui să fie urgent, zice laconic o voce de femeie.

Un moment Jessica e cu totul în ceață.

— Scuze. Desigur, zice ea apoi.

Îi trebuie câteva secunde până să recunoască vocea nazală a medicului legist Sissi Sarvilinna, care e atât enervată, cât și enervantă. Telefonează de la serviciu.

Jessica aude pe fundal cum cineva lovește frenetic în taste.

— Am reușit să-i grăbesc pe cei de la laborator cu analizele hematologice ale moartei. Rezultatele sunt interesante. Se pare că i-a fost pus ceva în rănile de arsură cât era în viață, zice Sissi Sarvilinna cu o voce

care pe jumătate scrâșnește, pe jumătate mormăie, poate că rozând cu dinții ascuțiți o gumă de șters.

— Ce anume? zice Jessica.

— E un soi de cocktail de peptide: în principal dermorfină și deltorfină. Ambele sunt substanțe opiacee care blochează receptorii, adică analgezice precum morfina, numai că mult mai eficiente. Pe lângă alte peptide, cum ar fi dermaseptin și adenoregulin. Aceste denumiri probabil că nu-i spun mare lucru unui neinițiat, însă iată, în esență: aceste peptide, sau mici proteine, apar într-o anumită formă neobișnuită.

— Care?

— Otrava unui mic organism numit *Phyllomedusa bicolor.*

— Meduză?

— Nu-i meduză, ci o broască din pădurile tropicale.

Jessica ia o înghițitură mare de ceai și introduce termenul în fereastra de căutare de pe Google.

Phyllomedusa bicolor.

— Ești acolo, Niemi? se stropșește Sissi Sarvilinna după ce și-a pierdut publicul timp de două secunde.

— Da. Tocmai mă uitam la…

— Presupun că ai găsit articolul din Wikipedia în care scrie că tribul Marubo folosește otrava ca să-și crească șansele la vânătoare…

— *Șamanul arde pielea bărbaților cu o creangă aprinsă și pune pe rană otrava broaștei. Urmează vărsături. Șamanul aruncă copiii în râu, de unde ies curând, vindecați,* citește Jessica cu voce tare și simte că toate se așază la locul lor. La naiba!

— Exact. Ceea ce articolul nu spune, Niemi, este că obiceiul a fost adus de câțiva ani în țările occidentale ca tratament alternativ. Și acum îmi amintesc că am citit despre asta. La naiba, ar fi trebuit să știu în clipa în care am văzut semnele de arsură de pe pielea moartei, înjură Sissi încet. Se crede că otrava broaștei curăță trupul și spiritul. Practica este numită *kambo.*

Kambo.

Unii nu spun nici când sunt întrebați. Alții spun fără să fie întrebați.

Și acum mintea îi este plină de vorbele șoferiței de taxi.

… Fata de douăzeci de ani a auzit ceva despre o nouă chestie legată de sănătate. Komba sau kombo… Cineva iresponsabil… cred că era Yoko Ono

asta dispărută…

— Oh, la naiba! Lisa a făcut reclamă la *kambo*, zice Jessica încet, vorbind de fapt cu sine, chiar dacă o face cu voce tare.

— Poftim? zice Sarvilinna.

— Cum… Vreau să zic… Poate fi mortal?

— Tocmai ajungeam la asta, Niemi. Ca profesionistă în medicină, mă opun total acestei șarlatanii. Nu există dovezi științifice despre vreun beneficiu pentru sănătate adus de *kambo*. Și chiar dacă elementele componente dau o stare de euforie, substanța e o otravă pe care broasca o secretă atunci când se apără de inamicii ei naturali. N-aș lăsa tâmpenia aia să se apropie de sistemul meu circulator nici dacă m-ai plăti.

Jessica ascultă vorbele lui Sissi și tastează *kambo* pe bara de căutare. Apar zeci de fotografii cu broaște verzi și semne roșii de arsură pe piele făcute cu un bețișor. Unele dintre arsuri sunt în linie dreaptă, altele în cerc. Pielea din jurul rănilor e ridicată și înroșită, întocmai ca pielea de pe brațul Olgăi Belousova. Nu încape nicio îndoială. Ucraineanca a participat la acest ritual ciudat.

— Dar e posibil ca…

— Te grăbești să ajungi undeva, Niemi?

Întrebarea e urmată de câteva clipe de tăcere.

— Nu, însă…

— Răspunsul scurt: e posibil să mori din *kambo*. În toată lumea au fost raportate decese rezultate din tratamente cu *kambo*. *Pacienții* au suferit atacuri de cord.

— Sună exact ca ceea ce i s-a întâmplat Olgăi Belousova.

— Mă uit la statistici, Niemi. Iată de ce totuși nu cred că e foarte probabil. Însă am un punct culminant din două părți care ar putea aduce un pic de clarificare. Prima parte este că au fost găsite în răni substanțe care în niciun caz nu provin din broaște. Nici măcar de la meduze, zice Sissi, și Jessica o aude chicotind ușurel. Prima era codeină, care este folosită ca analgezic. Poate că a fost adăugată în cocktail ca să reducă durerea care rezultă din ritual. De fapt, am făcut un mic sondaj Gallup internațional: am sunat un coleg din Londra, care mi-a confirmat bănuielile legate de *kambo* și compoziția lui, însă a spus că n-a auzit niciodată ca alte substanțe să fie combinate cu toxina. Nici măcar ca să reducă durerea. Însă în rănile Olgăi Belousova a fost pusă codeină și, peste toate, în sânge i-a fost găsită o

cantitate relativ mare de morfină.

— OK. Altceva?

— Așa, aici povestea devine interesantă, zice ea, apoi continuă: în sânge i s-a găsit și buprenorfină.

— Subutex? zice Jessica.

Subutex, sau, mai familiar, *subu,* îi este foarte familiar Jessicăi – și tuturor polițiștilor. La începutul anilor 2000, cei din Helsinki care foloseau droguri tari preferau heroina, însă războiul din Afghanistan a făcut să stagneze producția de opiu. În scurt timp, utilizatorii au descoperit că Finlanda trecea, mai ales pe filiera franceză, pe buprenorfină, care, inițial, era destinată tratării opiomanilor.

— Da. Așa cum poate știi, buprenorfina singură nu poate să omoare, datorită efectului de plafonare, dar împreună cu cocktailul de otravă de broască și morfină, poate, cred eu, să ducă la colaps respirator și la stop cardiac, zice Sissi Sarvilinna.

Jessica se lasă pe spătar și simte că palmele încep să-i transpire pe telefon.

— Deci, în cocktail au fost combinate trei opioide?

— Da.

— Dar, de ce?

— Ca să-i producă euforie celui care primește *tratamentul*?

— Sau să-l facă dependent, zice Jessica și închide ochii.

Sissi mormăie ceva despre mierea care creează dependență, înainte să încheie, în sfârșit, convorbirea.

Jessica pune telefonul pe masă, prinde cu amândouă mâinile cana cu ceai și se uită la chipul său oglindit în fereastra care nu are pe fundal decât întunericul. Negru în mijlocul negrului.

Afară, vântul înghețat învăluie clădirea și face hornul din bucătărie să se jeluiască, de parcă ar fi un flaut uriaș.

42.

În nordul orașului Helsinki, în cartierul idilic Puu-Käpylä, dezvoltat la începutul anilor 1920, pe Nyyrikintie, e o casă cu un etaj și mansardă, din lemn alb. În podul țuguiat este o cameră micuță, la a cărei fereastră lumina arde în fiecare seară. În ultimii 34 de ani, acest cuibușor de cincisprezece metri pătrați a fost tărâmul lui Rasmus Susikoski.

E ora cinei. La parter se aude zgomotul lingurilor lovite de castroane, însă Rasmus Susikoski nu stă acolo să cineze cu părinții. Urcă cu grijă scara de lemn scârțâitoare, ca să nu își stropească degetele cu ciorba de cârnați fierbinte.

Rasmus deschide ușa cu piciorul și traversează camera cocoșat. N-a mai putut umbla în picioare pe aici de când avea doisprezece ani.

Pune castronul aburind lângă computer și își trage scaunul super-ergonomic pentru jocuri. Pisica ghemuită sub masă se freacă de piciorul lui.

Aici o să mănânce Rasmus cina gătită de mama sa, așa cum face aproape în fiecare seară. E înconjurat de pereți plini cu postere din filme și rafturi care gem de obiecte de colecție: o consolă neagră de jocuri Atari, un View-Master cu discurile lui de carton, figurine din *Transformers* și *Masters of the Universe,* așezate în formație militară. Unele încă nu sunt scoase din ambalajul lor original, ca să-și păstreze valoarea de colecție. Raftul cu jocuri de societate se fălește cu clasici precum *Kongman, Ghost Castle* și *Heroquest.* Camera lui Rasmus le-ar stârni celor născuți în anii ’80 o profundă nostalgie și admirație. Tragedia este că în acea cameră – în afară de el însuși – probabil că n-a pus piciorul nimeni născut în anii ’80.

Singurul lucru care deosebește camera de suprema călătorie prin decenii este computerul lui Rasmus, care nici vorbă să fie retro: două monitoare HD de 24 de inchi cu tehnologie G-Sync, unul pentru căutări pe net și altul pentru jocuri. O carcasă ATX de înălțime maximă, cu lumini colorate sub sticlă, un Intel Core I9-9900K îmbunătățit, cu frecvență mărită la 5,1 GHZ, și plăci grafice RTX 2080 Ti modificate în SLI, care, desigur, sunt păstrate la temperaturi sigure de un *circuit personalizat,* un sistem de răcire cu apă făcut manual. Cireașa de pe tort a acestei minuni sunt cele mai bune căști

pentru jocuri de pe piață, un mouse wireless, proiectat special pentru jocuri, o tastatură mecanică și un scaun Secretlab. Una peste alta, Rasmus a cheltuit o mică avere cu instalația, și pentru cumpărarea ei a fost nevoie de economii grijulii. Pe de altă parte, nu le plătește niciun ban părinților pentru chirie, iar locuința e la pachet cu curățenia săptămânală și demipensiune. De fapt, hrana, nisipul și vaccinurile necesare celor trei pisici din casă sunt singurele cheltuieli pe care le plătește Rasmus din buzunarul lui.

În schimbul generozității părinților săi, Rasmus, care a absolvit dreptul, se ocupă de chestiunile juridice ale firmei tatălui, care în ultimii ani și-a restrâns semnificativ activitatea. Mica firmă depinde de exporturile în Marea Britanie și a bătut pasul pe loc de când cetățenii Regatului Unit au votat pentru Brexit. Uneori, Rasmus se întreabă când vor rămâne fără bani părinții săi. O să vină ziua în care să-i ceară să-și plătească partea din întreținerea casei? Rasmus o s-o facă, desigur, nu trebuie decât să i-o ceară. Însă până atunci fondurile lui vor merge la dotarea acestui *bârlog băiețesc* prin excelență.

Rasmus și-ar putea permite un echipament și mai bun pe un salariu de avocat, însă nu sunt șanse să-și schimbe vreodată angajatorii, cel puțin nu de bunăvoie. Motivele sale pentru a lucra la poliție sunt două. Unul este atmosfera lejeră, încurajatoare, care s-a deteriorat de la moartea lui Erne și sosirea lui Hellu. Rasmus n-ar rezista nicio secundă într-un serviciu care depinde de punerea în evidență a propriei excelențe sau în care pentru succesul profesional îți trebuie coate ascuțite. Cel de-al doilea este că Rasmus a fost întotdeauna fascinat de mistere, mai ales cele de tipul camerei încuiate, în care investigatorul trebuie să găsească nu doar soluția, ci și elementele care o sprijină. Oricât de mult detestă Rasmus violența și moartea, adoră o provocare pe cinste. Din cele care îi aduc mintea la cea mai înaltă frecvență posibilă.

În mod normal, Rasmus s-ar repezi la mâncare ca un lup și apoi ar plonja în jocuri. *Apex Legends, PUBG, Escape from Tarkov* sau *CoD*, în funcție de seară și de dispoziție. Însă acum e prea ocupat ca să fie Everglazer85, marele erou războinic din realitatea virtuală. Investigația actuală e, pur și simplu, prea captivantă.

Rasmus deschide e-mailul în care tocmai a intrat un mesaj de la Helena Lappi.

Mesajul conține două documente în engleză: un mandat și o notificare

care confirmă existența unei investigații preliminare. Mesajul însuși e leit Hellu, scurt și la obiect. *Iată materialul pentru Facebook. Hellu.*

Rasmus lucrează cinci minute la pregătirea cererii oficiale către Facebook. Dar fiind că este o investigație legată de crimă, sunt mari șanse ca cei din Irlanda să o considere urgentă și informațiile despre utilizatorul de Instagram cu numele *Akifumi2511946* să ajungă la sediul din Pasila mâine-dimineață.

Rasmus verifică dacă a completat articolele obligatorii pe formularul electronic și dă clic pe *Trimite.* Se uită la ecran un moment, apoi se apucă de ciorbă. S-a mai răcorit și e tocmai bună de mâncat.

Undeva, departe, se jeluiește o sirenă și Rasmus privește pe fereastră: fulgii se răsucesc și saltă neobosiți, pentru prima dată lumea de dincolo de fereastra mare, prin care răzbate vântul, arată a iarnă. Rasmus iubește iarna, întunericul ei: faptul că nu trebuie să se simtă vinovat că stă în casă, jucându-se, în timp ce alții își scot cămășile în Taivaskallio[29]. Îi place că vremea friguroasă îl face să se înfășoare în haine groase, pantaloni și pulovere, că nu mai trebuie să-și ascundă trupul stângaci, dolofan, ca în zilele calde de vară.

Nu că iarna n-ar avea și părți rele: când scade temperatura, camera devine ghețărie și, din copilărie încoace, ierni întregi a dormit cu pijama groasă și șosete de lână. Dar acum nu-i frig, ba dimpotrivă: ciorba caldă îi face pielea capului să transpire și îi dă mâncărimi. *Trebuie să-mi amintesc să-mi dau cu mai multă loțiune.*

Rasmus pune castronul pe birou, tastează la computer și pe ecran apare fotografia unui tânăr japonez. De dimineață era convins că utilizatorul care a comentat la postarea Lisei Yamamoto n-are cum să fie implicat în dispariția ei sau a lui Jason Nervander. Însă dintr-odată, după ce a dat de site-ul *masayoshi.fi,* e convins că toate sunt legate între ele.

De dimineață încoace, Rasmus se tot gândește la semnificația secvenței numerice 2511946. La prima vedere, pare să fie o dată de naștere. Dar are o cifră prea mult, sau prea puțin. Sau ar putea să fie 25 ianuarie 1946.

Poate că e o serie de cifre la nimereală pe care Akifumi a vrut să le folosească pentru a-și asigura caracterul unic al profilului. Însă atunci ar fi putut reuși asta cu mai puține cifre. Akifumi sunt o grămadă, însă cel mai mare număr de care a dat Rasmus în căutări este Akifumi145.

Rasmus se lasă pe spătarul scaunului său de cea mai bună calitate și

oftează. Nu, *2511946* nu e un număr secvențial, nici nu e la nimereală. Nu poate fi. Of, dacă ar putea să-și dea seama ce era în site-ul *masayoshi.fi* al Lisei Yamamoto înainte să fie șters conținutul.

Telefonul sună. E Jessica. Rasmus se uită un moment la numele care pâlpâie pe ecran și se gândește ce plăcut și relaxant a fost să stea amândoi în restaurantul zgomotos și plin de grăsime. Pentru puțin timp, asta l-a făcut să creadă că, dacă ar avea destulă încredere în sine și ar uita de complexele legate de înfățișare și de capacități, ar putea fi ca oricare alt bărbat. Să-și facă prieteni, să meargă la întâlnire, să facă sex. Știți voi.

— Alo?

— Scuze că sun atât de târziu…, zice Jessica.

— Nicio problemă. Tocmai mă uit pe ecran la fotografia lui Akifumi.

— Mereu pe baricade, ca noi toți, spune Jessica iute. Pare un pic agitată. Ai auzit vreodată de un ritual numit *kambo,* în care se folosește venin de broască? În care toxina este introdusă în corp prin arderea pielii?

Rasmus lasă o vreme vorbele Jessicăi să i se așeze în minte.

— *Kambo*? Nu… Despre asta e vorba aici? Semnele acelea de pe corpul Olgăi Belousova…

— Totul indică în această direcție. Și, în plus, avem motive să credem că Lisa Yamamoto a promovat *kambo* în rețelele de socializare.

— OK. Sună ciudat.

— Însă am văzut toate fotografiile ei de pe Instagram și nicăieri nu pomenește de *kambo,* zice Jessica.

— Cum rămâne cu textele?

— Așa e. Din păcate, nu sunt vizibile decât 24 de ore.

— Le putem citi dacă primim acces la contul de Instagram al Lisei.

— Cum poate fi așa de greu, Rasmus? Doar este investigarea unei crime.

— E și o parte bună, Jessica. Să nu li se permită autorităților accesul la orice. Trebuie să existe pe lume și un pic de confidențialitate, zice Rasmus și ia câteva linguri de supă în vreme ce așteaptă răspunsul Jessicăi.

Mușcă dintr-un ardei iute care plutește în zeamă și se delectează cu arsura.

— Rasse, ai zis că nu e nimic pe *masayoshi.fi.* Și acum se pare că Lisa a șters din rețelele de socializare tot ce era legat de *kambo.* Înseamnă că a făcut curățenie înainte să dispară.

— Da, sau a făcut asta cineva care are acces la telefonul ei.

— În acest moment cred că *masayoshi.fi* avea pe el informații despre *kambo.* Dacă am putea să aflăm cine i-a aplicat *kambo* Olgăi Belousova, am putea să aflăm cu cine era Olga în noaptea în care a murit.

— *Kambo,* zice Rasmus încet în vreme ce se uită pe Google.

Broaște și arsuri umplu ecranul lui de douăzeci și patru de inchi.

— O să încep să caut, zice el. Cel puțin la prima vedere, nu pare să fie nimic ilegal în *kambo,* i se face reclamă fățiș pe internet. De vreme ce nu se face pe ascuns, cred că o să găsim locul. Mai ales că nu pot fi foarte multe.

— Mulțumesc, Rasse, zice Jessica. O să fie o noapte lungă.

Jessica oftează la telefon și probabil că se pregătește să-i ureze noapte bună, însă Rasmus i-o ia înainte.

— Jessica…

— Da?

— Mulțumesc pentru prânz. A fost… plăcut.

— Eu îți mulțumesc, Rasse. Va trebui să facem asta mai des.

43.

Helena Lappi oprește mașina în Konala, în fața casei roșii din șirul de case lipite între ele, și trage frâna de mână. Se uită la fereastra de la etaj și zărește o femeie înaltă și blondă care trebăluiește prin bucătărie. De dimineață, în drum spre serviciu, Hellu s-a uitat la ușa frigiderului, unde Hanna cea pedantă afișează meniul săptămânii: la cină vor avea *dal* indian. Perfect acceptabil, însă un pic prea sănătos după părerea lui Hellu. În plus, Hellu știe că foamea o s-o trezească în toiul nopții, așa cum se întâmplă întotdeauna când au la cină tofu sau grăunțe.

Hellu face ghemotoc ambalajul cheeseburgerului dublu și îl aruncă în torpedou. Apoi deschide geanta laptopului și scoate dosarul de plastic.

Motorul mașinii încă merge când își umezește cu limba arătătorul și răsfoiește teancul subțire. Verificarea elementară făcută de Serviciul Securității în 2007 este chiar deasupra. Este investigația de rutină făcută pentru oricine candidează la Academia de Poliție. Când și-a depus candidatura Jessica Niemi, în vârstă de douăzeci și doi de ani, s-a considerat că are un trecut impecabil și a primit aprobarea.

Următorul document este raportul confidențial pe care directorul-adjunct al poliției, Jens Oranen, l-a cerut recent de la Serviciul Securității, și este mult mai lung.

Accident… Moartea părinților. Hellu își simte inima bubuind. Ridică documentul aproape de ochi, ca să poată citi în lumina slabă a plafonierei.

> *Mama, Theresa von Hellens* (*260560-1521*), *tatăl, Axel Koski* (*040158-113A*) *și fratele, Kristoffer von Hellens* (*241289-1412*), *au murit în accidentul de mașină din 4 mai 1993. Conform raportului poliției rutiere din Los Angeles despre ciocnire, probele tehnice culese de la fața locului și declarațiile celuilalt șofer și membrilor familiei arată* (*chiar dacă nu sunt dovezi irefutabile*) *că Theresa von Hellens a intrat intenționat cu mașina pe contrasens, cu intenția de a se omorî pe sine și familia sa.*

Hellu tresare când vede o siluetă fulgerând în oglinda retrovizoare. Peste o clipă vede pe geam spatele vecinului care se îndepărtează plimbându-și câinele, și se întoarce la document.

Adoptată în iunie 1993. Raimo și Paula Niemi… Părinții adoptivi… Sora tatălui… Decedați în 2002 (*tumoare cerebrală*) *și 2004* (*atac de cord*).

Hellu clatină din cap și întoarce pagina. *Atâta moarte, Jessica Niemi. Jessica von Hellens. De aceea ai ajuns așa cum ești*? *Ai pierdut prea mult la o vârstă fragedă*? *A fost Erne a treia ta figură paternă*? *Și acum a plecat și el.*

Vătămare gravă a coloanei vertebrale. Se crede că va provoca probleme motorii în tot restul vieții…

Telefonul lui Hellu sună. E Hanna, care ține telefonul la ureche în fereastră și flutură mâna. *Vin, vin,* mormăie Hellu, arată spre hârtiile din poală și oprește motorul.

Hanna s-a obișnuit cu faptul că zilele de lucru ale lui Hellu continuă și acasă. Poate că munca de asistentă medicală a Hannei e mai epuizantă din punct de vedere emoțional decât a lui Hellu, însă cel puțin nu trebuie să care după ea fișele pacienților la sfârșitul turei.

Hellu dă pagina până la ultima filă din teanc. E clar că e fotocopia unui document mai vechi: un diagnostic din 1998, redactat la o mașină de scris și semnat de psihiatrul pediatru Olli Vuonamo. Pe colțul din dreapta, sus, e lipit un post-it pe care a scris Jens Oranen: *Asta nu apare în nicio bază de date*! *Mikson a știut tot timpul.* Epicriza ocupă aproape întreaga pagină și Oranen a evidențiat câte o frază din loc în loc cu marker galben.

Ar putea fi o fază presimptomatică, ce se caracterizează prin experiențe subiective neobișnuite și simptome nespecifice, precum anxietate și depresie… simptomele prezente includ gândire și comportament fragmentate, disfuncție asociativă (*disociere*) *și halucinații legate, de exemplu, de lucrurile din*

jur și de alte persoane…

— Acum te-am înșfăcat zdravăn de ouțe, Niemi, șoptește Hellu și vâră hârtiile la loc în dosar.

Dintr-odată, mâncarea de linte indiană nu mai sună atât de rău. Și apoi, acum e ațâțată, poate dă Domnul să fie și Hanna în dispoziția potrivită.

44.

Telefonul a sunat de cel puțin zece ori, însă n-a răspuns nimeni. Jessica e pe cale să închidă când aude vocea înceată a unei tinere.

— Krista.

— Salut, sunt Jessica Niemi de la poliție, zice ea.

— Bună, răspunde tânăra șovăielnic.

E Krista Günsberg, fiica taximetristei. Un pic mai devreme, Jessica a scos o chitanță de taxi din portofelul pe care l-a vârât instinctiv în buzunar de dimineață. Un noroc ca din basme, cum rareori se întâmplă, din păcate, într-o investigație.

Jessica își cere scuze că sună așa de târziu, însă pe fundal se aud zgomote care arată că nici vorbă ca fata să doarmă.

— Am acest număr de la mama ta, pe care am cunoscut-o astăzi în taxi.

— Da?

Vocea Kristei e încordată, și nu-i de mirare. Puțini oameni sunt entuziasmați când primesc un telefon de la poliție la ora zece într-o seară de miercuri.

— N-ai de ce să-ți faci griji, zice Jessica blând. Vreau doar să te întreb ceva legat de un blog pe care e evident că îl urmărești pe Instagram. Lisa Yamamoto. Și *kambo*. Am nevoie să aflu cum și unde a fost menționat *kambo*. I-ai spus mamei tale despre asta.

O vreme nu se aud decât râsetele de pe fundal. Apoi Krista pare să le spună celor din jur să tacă și, în cele din urmă, vocile amuțesc. Jessica aude cum se închide o ușă.

— Despre ce este vorba? întreabă Krista acum dintr-o cameră în care, judecând după tăcere, nu mai este nimeni.

— Nu ești suspectată de nimic. Atâta doar că mi-am dat seama că Lisa Yamamoto trebuie să fi vorbit cândva despre *kambo*. Ai putea să-ți amintești unde a spus? Pe Instagram? Sau pe site?

Krista Günsberg tace. Câteva secunde se aude curgând un robinet.

— Krista?

— Pe Instagram, da, zice fata în cele din urmă. Și cred că a postat și câteva fotografii.

— OK, mulțumesc. Îți amintești când?

Vocea Kristei Günsberg se schimbă un pic, probabil a oprit difuzoarele și acum ține telefonul în mână.

— Stai un pic… sunt pe acoperiș. Urmează o tăcere chinuitor de lungă. Se pare că au fost șterse acele fotografii…

Jessica își apasă degetele pe frunte.

— Da, știu. De aceea am întrebat dacă *tu* îți amintești când au fost postate fotografiile.

— Acum vreo două săptămâni.

— Și Lisa și-a îndrumat urmăritorii spre un loc anume pentru *kambo*?

— Da.

Jessica mută telefonul la cealaltă ureche și pune degetele mâinii drepte pe tastatură.

— Unde?

— Eu… am fost acolo la tratament, continuă Krista.

— Tratament *kambo*? În locul recomandat de Lisa?

— Lisa a fost și ea acolo. A pus pe Instagram două fotografii despre procedură.

— Ce fel de loc este? întreabă Jessica și vocea îi devine nerăbdătoare.

Se uită la fereastra de căutare de pe Google, goală, care imploră o căutare.

— AIH. „Alternative & Iubire Helsinki”. E pe Toisella linja, în Kallio. E un spațiu mic, o singură sală. Dar bine echipat. Pe tip îl cheamă José.

Jessica scrie în fereastra de căutare „AIH Kallio” și găsește rapid locul. Brusc, nu mai e niciun mister, există un site și un număr de telefon sub adresă.

Jessica copiază repede datele într-o agendă electronică.

— Numele Olga Belousova îți spune ceva? întreabă ea apoi.

Krista tace un moment.

— Nu.

— OK. Dacă ai timp mâine, du-te la un doctor să-ți ia o probă de sânge. Nu te îngrijora, însă trebuie să știm exact ce ți-au dat acolo.

— Venin de broască. Asta e…

— Știu, totuși… O să-ți trimit un mesaj cu instrucțiuni. Asta e și pentru binele tău. Nu te stresa. N-ai de ce să-ți faci griji. Nu ne interesează nimic altceva decât compoziția acestui *kambo*.

Jessica așteaptă ca Krista să fie de acord cu propunerea, îi spune „la revedere” și închide telefonul.

Se uită la ceasul de la mână, e ora zece fără cinci. Are destule dovezi ca să facă o percheziție la sediul AIH în noaptea asta.

45.

Jami Harjula își încleștează degetele pe volanul îmbrăcat în piele al mașinii sale American Rambler. La stopul pe roșu din intersecția dintre Meripellontie și Rusthollarintie pune schimbătorul în punctul mort și turează motorul V6, care cântă cu forță, chiar dacă un pic fals. Noaptea de noiembrie din estul Helsinkiului nu pune în valoare timbrul motorului, e făcut să toarcă în serile de vară pline de lumină din Kaivopuisto. Serile în care Merikatu se umple de mașini sport din toate epocile, oamenii stau la coadă la înghețată și jet schiurile saltă și fac slalom gonind între Liuskaluoto și Sirpalesaari. E uimitor cum poate un oraș să aibă două fețe atât de diferite.

Drumul cu mașina de la casa lui din Vartiokylä până în Aurinkolahti nu durează decât vreo zece minute. Harjula parchează la colțul Pieței Aurinkolahti, la vreo sută de metri de locul în care a parcat de dimineață, după ce i s-a spus de cadavrul aruncat de valuri pe țărm. Însă nu *Grozăvenia* a fost cea care a răcnit atunci, ci compania Octavia.

Harjula ia lanterna de pe scaunul pasagerului și iese din mașină. Rafalele de vânt din larg par să-l îmbie la dans. Apa e o câmpie imensă de întuneric, crestele albe ale valurilor îi amintesc privitorului că, în ciuda întregii ei suferințe, planeta e încă foarte vie.

Harjula se uită în jur. Clădirile albe cu cinci și șase etaje care se înalță în toate direcțiile sunt construite la malul apei și fiecare apartament are un balcon închis cu sticlă. Elegant. Își amintește foarte bine înfrumusețarea de care a avut parte zona la schimbarea mileniului. Înainte de asta, Aurinkolahti era numit Mustalahti{30}. Schimbare de nume îndrăzneață, dar, se pare, de succes.

În cea mai mare parte a apartamentelor lumina e aprinsă, cu toate că e ora zece și jumătate. În cartier locuiesc peste opt mii de oameni, și nici măcar unul n-a venit ca martor în cazul Olgăi Belousova. Dacă s-a fi plimbat pe acolo îmbrăcată ca un personaj din desenele animate japoneze, cu siguranță și-ar fi amintit cineva. Și de aceea cadavrul trebuie să fi ajuns acolo din mare.

Harjula se oprește la malul apei lângă portul de iahturi. Care are patru

debarcadere lungi și peste o sută de locuri de amarare. Acum doar vreo duzină de ambarcațiuni sunt legate de pasarelă, și unele par să fie în stare atât de proastă, încât șansa ca cineva să le scoată pe mare iarna este infimă.

Între port și plajă e un dig solid, lung de vreo trei sute de metri, ceea ce elimină posibilitatea ca trupul Olgăi Belousova să fi fost aruncat de pe o ambarcațiune ancorată în port.

Harjula se răsucește în cealaltă direcție. La o jumătate de kilometru, la capătul plajei, e un port mai mic, construit într-o radă adăpostită cât de cât de dig.

Felinarele luminează promenada. Harjula începe să traverseze plaja atât de aproape de apă, încât valurile îi ling tălpile pantofilor. Se urcă pe un bloc de granit de la jumătatea plajei și se uită în jur, de parcă înălțarea cu câțiva metri ar limpezi totul.

Locul în care a fost găsit cadavrul Olgăi Belousova e la vreo zece metri mai departe pe plajă. Urmele de pași ale echipei de criminaliști și ale sale încă se văd pe nisipul întărit de îngheț.

Cum naiba ai nimerit aici, Olga?

Harjula se uită la mica peninsulă acoperită de copaci care se iețește între plajă și al doilea port, apoi își scoate telefonul din buzunar. După cum arată *Google Maps*, e lungă de o sută de metri și lată de cincizeci și se numește Suorttio.

Conform declarațiilor unui expert, cerute mai devreme, e posibil ca un corp aruncat în apă în afara golfului să ajungă la mal între blocul de granit și Suorttio, însă, ținând cont de curenți, e improbabil. Același expert era aproape sigur că acel cadavru a fost lăsat pe mal în locul în care a fost găsit, sau pe aproape, în golfuleț.

Însă, dacă așa ar sta lucrurile, cineva trebuia să vadă ceva.

Fir-ar să fie!

Harjula merge mai departe spre capătul plajei și se oprește la marginea golfulețului. La dreapta e Suorttio, care se întinde în mare, și nu sunt decât vreo zece metri între peninsulă și pontonul din extremitatea portului mai mic.

Vântul se întețește și zguduie navele amarate.

Harjula mijește ochii. Dacă Olga a fost aruncată în apă de pe peninsula împădurită, nimeni n-ar fi văzut neapărat ceva. Dar mai întâi cadavrul ar fi trebuit să fie dus acolo cu mașina sau să fie lăsat în apă de pe o barcă.

Harjula hotărăște să exploreze peninsula. Simte sub tălpi stâncă și e surprins cât de înalți pot crește pinii pe un sol atât de pietros. Se ferește de crengile joase și înaintează spre vârful peninsulei. La dreapta e apa și, dincolo de ea, la vreo sută cincizeci de metri, e locul în care a fost găsită Olga. Întunericul deplin dinspre mare și felinarele de pe promenada Aurinkolahti alcătuiesc un contrast puternic, ca două lumi care se ciocnesc. Acum, că se gândește la asta, cadavrul Olgăi Belousova a fost găsit acolo unde se amestecă lumina și întunericul.

Brusc, Harjula simte sub talpă ceva care nu e nici mușchi, nici piatră.

Ridică piciorul și vede o cărțulie pe jumătate înfundată în pământul plin de mușchi. Privită mai de aproape, e o agendă.

Harjula scoate din buzunar mănuși de plastic și le trage peste mănușile groase.

Ridică agenda și o deschide. Filele albe sunt ude și reci ca gheața.

O răsfoiește de la început până la sfârșit. Câteva pagini din față sunt rupte, însă pe prima pagină rămasă sunt trei nume scrise de mână frumos.

46.

E unsprezece fără cinci. Jessica stă în spatele unei dube a poliției la colțul dintre Toinen linja și Castréninkatu. Vântul dansează prin crengile copacilor desfrunziți de pe terenul de joacă pustiu și mai departe, dincolo de Ilolanpuisto, se înalță alb pe cerul cenușiu închis Teatrul Municipal din Helsinki. Din radioul dubei bubuie hitul de pe locul întâi al topurilor: cântecul care dă numele noului album al lui Kex Mace's, *Spider's Web*.

Versurile îi amintesc Jessicăi de întâlnirea din acea zi de la Căluțul-de-mare cu rapperul cel un pic sfidător și mult prea sigur pe sine. Deschide pe telefon Instagram și intră pe pagina lui Kex Mace's. Alături de imaginea de profil și numele @kexmaces e un mic simbol albastru, marca de autenticitate oferită de Instagram. În numele celor foarte celebri sunt deschise nenumărate conturi false, iar punctul albastru are rolul de a le arăta urmăritorilor că acel profil este autentic.

Sunt aproape un milion de urmăritori. În cont sunt peste o mie de fotografii. De la petreceri, gale, spectacole, vacanțe, piste de jogging, iahturi, elicoptere, acasă. În multe apare un păianjen și cu un clic pe fotografie afli că e noul lui animal de companie, Escobar. Jessica se întreabă dacă Escobar a fost inspirația pentru album, sau tovarășul cu opt picioare este un truc de PR care să pună temelia lumii noului album.

Jessica derulează mai departe imaginile, dar se oprește când vede chipul Lisei. Într-o fotografie alb-negru, Kex și Lisa pozează cu obrajii lipiți, zâmbind luminos. *Cel mai la modă blogger din Finlanda*! *Urmăriți-o*! *@thelisayamamoto*. Fotografia a fost făcută în interior, fundalul este un perete gri închis și se vede colțul unui tablou înrămat. Fotografia a fost pusă pe Instagram în urmă cu două luni, în septembrie.

— Pare un loc liniștit, zice polițistul în uniformă de pe scaunul șoferului și rulează între degetul mare și arătător un pic de tutun de mestecat.

Jessica pune telefonul înapoi în buzunarul canadienei. Părul negru îi este prins la spate în coadă și are pe cap o șapcă bleumarin cu New York Yankees. Își dă seama că arată a polițistă dură, Kima Greggs din serialul american *The Wire*.

Pe trotuarul celălalt, în diagonală, între un teren cu mașini la mâna a doua și barul Café23, este o mică vitrină pe care scrie cu litere fistichii „Alternative & Iubire Helsinki”. Câțiva clienți din Café23 fumează afară, dar în rest strada e pustie.

— Am terminat aici?

— Așteaptă, zice Jessica și scoate telefonul.

În acest moment Jusuf, împreună cu altă patrulă, bate la ușa lui José Rodriguez, care se află la doar câteva sute de metri de acolo, pe Alppikatu.

Jessica închide ochii când Jusuf sună, în cele din urmă.

— José Rodriguez nu pare să fie acasă, zice Jusuf cu vocea obosită. Am vorbit cu unul dintre vecini, care zice că l-a văzut ultima dată azi-dimineață.

— OK, oftează Jessica.

— Hellu n-a autorizat o percheziție?

Jessica își privește încheieturile degetelor, care au acum noi nuanțe de roșu. În zilele astea, justificările pentru măsuri coercitive cum ar fi perchezițiile trebuie să fie foarte solide, lucru care, presupune ea, este bun când este vorba despre intimitate și drepturile civile. Totuși, uneori duce la așteptare fără rost, chiar și în situații foarte justificate, care necesită intervenție rapidă.

În acest moment autorizația este în așteptare: lucru destul de surprinzător, în Helsinki există mai multe centre de tratament *kambo,* ceea ce înseamnă că nu există nimic care să lege nemijlocit AIH de Olga Belousova. Totul pare evident, însă pe hârtie pare nefondat.

— Nu, zice Jessica. Încă n-avem autorizația.

— Ce ai de gând să faci?

Jessica își trage în sus șapca și se scarpină pe frunte.

— O să aruncăm o privire prin vitrină. Sună-mă dacă se întâmplă ceva, zice Jessica și închide telefonul.

47.

În căști urlă „Killing in the Name” al celor de la Rage Against the Machine. Nina Ruska lasă greutățile pe covorul de cauciuc și își trage răsuflarea. Se uită la oglinda mare din față și se vede în maiou, în mijlocul spațiului ascetic care e dominat de fier alb, piele neagră și greutăți colorate. Mușchii umerilor și ai pieptului sunt umflați și pielea de pe ei e înroșită. Își simte carnea zvâcnind și vibrând.

În sală nu mai e nimeni. Cei câțiva care trag de fiare seara sunt probabil pe teren sau își iau o binemeritată zi de pauză de la sala de sport. Majoritatea colegilor și colegelor vin la sală dimineața, dacă le permite munca. Și apoi e Jusuf, care vine când se nimerește, uneori de două ori pe zi. Nina, care de douăzeci de ani trage de fiare în mod riguros, nu poate să-i înțeleagă pe cei care descoperă dintr-un capriciu ridicarea de greutăți. Jusuf e un exemplu perfect: un tip evident atletic, al cărui corp reacționează inițial la ridicarea de greutăți prin dezvoltarea rapidă a mușchilor și care, încântat de rezultatele rapide, pune pe haltere greutăți mai mari fără să aibă un plan de antrenament rezonabil. Iar când entuziasmul o să i se stingă, mușchii se vor topi la fel de repede cum au crescut. Cu toate acestea, Nina e preocupată de impresia sâcâitoare că, după săptămâna de joacă iresponsabilă, singurul motiv pentru care s-a întors la sală este să dea aici de Jusuf. Ceva din transformarea lui îi atrage atenția. Poate că are de-a face cu noul lui statut de despărțit de prietenă: poate că ea caută, în subconștient, o pradă rănită.

Nina prinde greutățile și se lasă pe spate pe banca reglată la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Greutățile mari și ridicările lente îi încing pieptul și umerii. Ultima serie e cu forță maximă. *Nouă, zece, unsprezece, doisprezece*…

Nina vrea ca fiecare fibră musculară din trupul său să se încordeze până la limită, fiecare celulă să dea tot ce poate și nicio fărâmă mai puțin. Când mâinile care țin greutățile tremură de oboseală, vede lucrurile mai limpede. Efortul îi golește mintea și alungă tot ce îi abate atenția. Îi silește mintea să se concentreze pe supraviețuire.

Treisprezece. Se vede pe podeaua pivniței întunecate, neajutorată și

goală, învelită într-un cearșaf alb. În jurul său forfotesc bărbații din unitatea specială de intervenție.

Mâinile i se ridică încet și durerea minunată, arzătoare, din piept e atât de ascuțită, încât Nina are impresia că o să-i explodeze inima.

Paisprezece.

M-am uitat în ochii tăi, Micke, și am spus că te iubesc. Și mi-ai răspuns la fel, cu toate că tu, nemernicule, n-aveai habar ce e iubirea.

Încă o serie. Poate două. La dracu'!

Cincisprezece!

Jessica Niemi. N-am spus niciodată că suntem prietene. Însă eram colege care se presupune că puteau să aibă încredere una în cealaltă. Dracu' să te ia, Jessica. Jessica cea minunată, căreia i se iartă totul, care s-a culcat cu Micke pe la spatele meu și pe care toată lumea o iubește în continuare.

Nina simte cum i se umflă venele de pe frunte.

Trădarea nu e ștearsă de faptul că Micke le-a trădat pe amândouă.

Șaisprezece.

Încă una. Pumnii care țin greutatea se trudesc să se ridice spre tavan, trupul ei e pe cale să cedeze, aproape că nu mai poate să respire, însă trebuie să termine această ultimă ridicare, fir-ar să fie, dacă a zis că o s-o facă.

Jessica merită s-o încaseze zdravăn. Un pumn în mutră și pe-aci ți-e drumul.

Șaptesprezece!

Nina scoate un răget de leoaică. Greutatea cade pe podea și saltă pe covorul de cauciuc înainte să se rostogolească mai departe.

Nina închide ochii. I se învârte capul. Brațele îi sunt complet amorțite.

Își scutură capul, ia telefonul de pe podea și se fotografiază în oglindă.

Arată groaznic, are fața roșie și picură de pe ea sudoarea, pielea îi e presărată cu vinișoare sparte. Însă așa trebuie să fie. *Cel mai bun antrenament autentic.*

> Instagram. Filtru New York. *#antrenamentdenoapte #maximum #leulplajei #lepla01072020*

Nina e pe cale să posteze imaginea, însă degetul tremurător zăbovește

deasupra ecranului. Îi trebuie un moment ca să digere ceea ce tocmai a intuit. E ceva foarte simplu, un lucru pe care încă nu s-a gândit nimeni să-l cerceteze.

— Dumnezeule mare…, șoptește Nina și își smulge căștile.

48.

Chefliii care fumează urmăresc cu atenție polițiștii care traversează strada – doi, în uniformă. Jessica e în fruntea lor, în civil, și se preface că nu aude mormăielile disprețuitoare ale celor doi bărbați de vârstă mijlocie de pe terasă. În acest loc și moment al zilei ar fi prostește să te aștepți ca cineva să le aprecieze eforturile pentru siguranța societății.

Jessica și cei doi agenți în uniformă se opresc la ușă. Pe ambele părți ale ușii de sticlă sunt vitrine mari peste care sunt trase în jos storurile albe.

Jessica încearcă ușa, însă e încuiată, așa cum se aștepta. Clanța de metal e ca gheața sub degetele ei goale. Când a plecat de acasă a uitat să-și ia mănușile.

— Poftim, zice agentul chel și bărbos, care e mai mare în grad, și îi dă o lanternă lungă.

Jessica prinde tubul de metal rece, plin cu baterii, mișcă raza prin ușa de sticlă și vede un spațiu cam cât garsoniera sa din Töölö: plante de interior, câteva fotolii-puf, adecvatele imagini cu broaște, o tejghea înaltă cu un laptop. Pe podea sunt covoroșe de yoga rulate, lumânări, cărți și câteva găleți. Pe perete e atârnată o pelerină de ploaie galbenă.

Și ceva care îi atrage atenția Jessicăi. E pe podea, ascuns în parte de unul dintre fotoliile-puf.

— Vino să vezi, zice ea. Acela e un telefon?

Agentul aflat cel mai aproape ia lanterna și mijește ochii.

— S-ar putea, zice, cu fruntea lipită de geam.

— Stinge un pic lanterna, zice Jessica și își scoate mobilul.

Găsește numărul pe care i-l dăduse lui Jusuf în urmă cu o jumătate de oră și sună. Trec câteva secunde. Apoi forma neagră de pe podea se luminează.

Jessica simte cum pulsul începe să-i galopeze. Știe că nu există vreun motiv logic ca un telefon să fie pe podeaua unui centru de sănătate *kambo* la ora unsprezece, într-o noapte de miercuri. Mai ales într-un loc atât de vizibil: dacă proprietarul s-ar fi întors să-l caute, l-ar fi găsit imediat.

Jessica bate puternic în ușă, dar nu răspunde nimeni. Așteaptă un pic și

bate din nou, mai tare.

Nicio reacție.

Posibilitatea ca José Rodriguez, vânzător de tratamente *kambo,* să fi adormit la centrul său de sănătate la sfârșitul unei zile obositoare începe să pară ireală.

— Trebuie să intrăm, zice Jessica. Aduceți uneltele.

Agentul mai mare în grad se uită lung la ea, se răsucește spre stâlpii de cafenea care îi privesc de la vreo zece metri și apoi spre încuietoarea ușii. Apoi ridică partea din spate a lanternei. Jessica îl privește întrebător.

— Aș putea intra, pur și simplu, cu asta, zice agentul.

— OK, îmi asum răspunderea, zice Jessica și se trage deoparte. Dă-i drumul.

Agentul mai mare în grad nu șovăie decât vreo două secunde până să lovească puternic cu dosul lanternei în sticlă. Cei doi care îi urmăresc de pe terasă încep să strige batjocoritor. *Haha*! *Cineva nu și-a plătit abonamentul la televizor. Porcii dracului*!

Agentul înlătură cu lanterna cioburile ascuțite din ramă, apoi bagă mâna înmănușată prin gaură și răsucește zăvorul. Descuierea nu declanșează vreo alarmă. Scrâșnetul sticlei sub tălpi e singurul sunet care sparge tăcerea.

Jessica pune mâna pe pistol și agentul mai mare în grad face la fel. Celălalt polițist păzește intrarea.

Jessica acționează comutatorul de lângă ușă și se aprinde lumina. Plutește o duhoare neliniștitoare de tămâie și carne arsă.

Pe peretele din fund sunt trei rafturi cu vase de lut, borcane de sticlă și alte accesorii al căror rost Jessica nu-l cunoaște. În încăpere nu e nimic ce n-au putut vedea prin ușă.

Jessica ia cu mâna liberă de pe podea telefonul lui José Rodriguez și apasă pe butonul *Home.*

12 llamadas perdidas.

12 apeluri nepreluate. Telefonul zace pe podea de ceva vreme.

Jessica face semn cu capul spre o ușă neagră de pe peretele din spate.

— José Rodriguez? zice ea tare, cu toate că pare fără rost. Suntem de la poliție.

Cu pistolul în mână, agentul pune mâna pe clanță.

— *Hello, anyone*?[{31}]

Când nu vine niciun răspuns, Jessica încuviințează din cap și bărbatul deschide ușa.

Lumina pătrunde imediat în întunericul din toaletă. Ochii bărbatului cu codițe rasta care stă pe scaunul de WC, complet îmbrăcat, sunt de un albastru strălucitor. Sunt larg deschiși, cu toate că a trecut un timp de când glonțul tras între ei l-a adormit pe vecie și i-a împrăștiat o parte din conținutul țestei pe plăcile de faianță bleu.

49.

Rasmus Susikoski se uită la ora din colțul din dreapta, sus, al ecranului. Este 00:12 și pleoapele încep să i se îngreuneze. Nu că miezul nopții ar fi prea târziu în lumea lui Rasmus, chiar și în zilele de lucru un joc online poate să continue până la două sau trei dimineața. În plan fizic, Rasmus n-a fost niciodată un atlet, nici măcar pe aproape. Însă are o super-putere folositoare: nevoie minimă de somn. În vreme ce mulți dintre membrii echipei de investigare devin zombi în cazurile grele, în care este nevoie de atenție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, Rasmus poate funcționa o săptămână fără mai mult de câteva ore de somn pe noapte și rămâne relativ vioi și ager. Și pentru asta n-are neapărat nevoie de băuturi energizante, chiar dacă în general bea litri întregi.

Însă în această seară Rasmus n-a intrat pe *Apex Legends* sau *Call of Duty,* ci pe ecranul său s-a derulat un volum imens de informații și imagini despre broaște, *kambo,* José Rodriguez și îmbrăcăminte *manga.*

Mirosul care plutește prin camera lui este un amestec de băutură energizantă acră și ciorbă de cârnați care s-a sleit în castron.

Se aude un bip slab în căștile conectate wireless la computer, și Rasmus intră pe Facebook Messenger. Mesajul e de la Nina.

De la Nina!

Rasmus simte cum i se accelerează pulsul. Dă clic pe fereastra de discuție.

Nina Ruska: *Treaz*?
Rasmus Susikoski: *Da.* =)
NR: *Am văzut că ești online.*
Ai auzit de chestia de pe Toinen linja?
RS: *Mda.*
Mi-a trimis mesaj Hellu.
NR: *La fel.*

Rasmus se lasă pe spătar și ia o înghițitură din sucul cu maté. Discutarea

problemelor de serviciu în rețelele de socializare este strict interzisă, chiar și în mesajele private. Însă chiar asta sunt aceste mesaje: private, și nimeni n-are dreptul sau măcar ocazia să le monitorizeze în acest moment.

RS: *Se pare că Jessi și Jusuf tocmai au plecat. Și începe investigația tehnică.*

NR: *OK.*

Dumnezeule, iar e un caz încâlcit.

RS: *Este.*

NR: *Mă gândeam la Akifumi.*

Numărul.

RS: 2511946?

NR: *La început am crezut că după nume e o secvență întâmplătoare de cifre.*

Lungă, ca să se asigure că nimeni nu mai are acel nume. Sunt al naibii de mulți Akifumi.

Însă pare să fie ceva acolo.

RS: *Știu ce zici.*

NR: *Dar apoi mi-a dat prin cap altceva. Grupul nostru de antrenament are propriul* hashtag.

#lepla010720, care înseamnă că până la 1 iulie vom fi cu toții în formă pentru plajă. Precum leii plajei.

LOL.

RS: *Da*?

NR: *Și, pentru că toată chestia asta se întâmplă pe Instagram, am hotărât să verific acolo secvența numerică.*

RS: *Ce ai găsit*?

NR: Hashtaguri.

#2511946

Sunt aproape douăzeci.

Rasmus simte o împunsătură în inimă. *Hashtaguri*? De ce nu s-o fi gândit la asta?

Deschide imediat alt tab, intră pe browserul Instagramului și tastează *2511946.*

Sunt optsprezece fotografii cu *#2511946.*

Asta e prea secret ca să discute online. Rasmus ia telefonul și apelează numărul Ninei. Peste o clipă colega sa răspunde cu voce vioaie.

— Scuze, nu știu dacă poți vorbi…

— M-am gândit eu că o să suni, zice Nina.

— Te-ai uitat la fotografii? întreabă Rasmus și derulează pagina în jos.

— Da. La prima vedere n-au nimic în comun, sunt făcute în locuri diferite și postate de utilizatori diferiți, însă dacă le cercetezi mai bine îți dai seama că…

— Toate sunt baruri?

— Da, și restaurante, hoteluri, moteluri. Fără să apară în imagine vreun om. Însă la fiecare apar informațiile despre adresă.

— Sunt toate…

— În Suedia, zice Nina și Rasmus simte un strop de dezamăgire.

— Suedia? întreabă el și își înclină scaunul pentru jocuri într-o poziție mai relaxantă.

— Da. Cele mai multe, în Stockholm, însă și în Uppsala, Örebro, Helsingborg, Malmö, Göteborg… De la magherniță la locuri de înaltă clasă. Moteluri sărăcăcioase și hoteluri de cinci stele. Baruri obișnuite și cluburi de noapte selecte. Am studiat destul de multă vreme fotografiile și am încercat să-mi dau seama de ce să facă cineva o fotografie neinteresantă a unei clădiri și a firmei de pe ea, să marcheze locația și să adauge câteva *hashtaguri,* printre care și *#2511946.* E întotdeauna ultimul, explică Nina și apoi face o pauză mai lungă.

— Întotdeauna ultimul… Asta arată clar că e un fel de protocol.

— Exact. E primul lucru la care m-am gândit, că există ceva care leagă între ele aceste locuri și acesta este motivul pentru care cineva a vrut să le marcheze cu secvența numerică. Gândește-te, Rasmus. Dacă este adevărat, un utilizator de Instagram poate să caute lista acelor locuri…

— Dacă cunoaște seria de cifre corectă, zice Rasmus, își scoate ochelarii și în mintea sa misterul ia o formă nouă, verbală. E un termen de căutare.

— Da, spune Nina. E un afurisit de termen de căutare, Rasse!

Rasmus simte cum excitarea i se împrăștie prin gât, apoi în jos până în vârful degetelor. Descoperirea nu dovedește, de fapt, nimic, în acest moment locurile marcate din Suedia n-au nicio legătură cu seria de crime pe care o investighează ei. Și totuși, în clipa asta totul pare limpede și strălucitor.

— Poate că un termen de căutare secret care ar funcționa și ca…

— Parolă, continuă Nina propoziția lui Rasmus.

— Dar pentru ce?

— Ajungem și acolo. De aici am făcut un pas mai departe.

Nina cea minunată. Nina cea isteață, frumoasă, ingenioasă. Nina cea puternică. Nina care vrea să-și împărtășească descoperirea cu mine și numai cu mine.

— Ei bine?

— Mă întrebam de ce Suedia. 18 fotografii de firme suedeze din domeniul hotelier. Și apoi mi-a picat fisa: patruzeci și șase.

— Patruzeci și șase?

— Ultimele două cifre. *2511946.* Patru. Șase. Este codul Suediei. Le-am înlocuit cu 358 și ia ghici?

Rasmus își ține răsuflarea și tastează în câmpul de căutare de pe Instagram *25119358.*

Apasă pe *Enter* și pe ecran apar câteva fotografii: 10, mai exact.

— Formula este aceeași, însă aceste adrese sunt în Finlanda. Și ghici a cărui club de noapte este una dintre ele? zice Nina.

— Fenix.

— Exact.

— Fir-ar să fie! mormăie Rasmus, chiar dacă știe că nu e cea mai grozavă înjurătură. Și… și celelalte coduri ale țărilor? Fiecare țară are propriul *hashtag*?

— M-am gândit la același lucru. Am verificat câteva și se pare că sistemul funcționează în țările nordice, în afară de Islanda. Sunt cinci marcaje pentru Norvegia și paisprezece în Danemarca. Același sistem n-a dat niciun rezultat în Germania, Franța sau Estonia.

— Nordice… Cum? Are vreo legătură cu *kambo*?

— Practicarea de *kambo* nu-i ilegală în niciuna dintre aceste țări, din câte știu.

— Droguri?

— Totul e posibil, Rasse, zice Nina, și are perfectă dreptate.

Rasmus se gândește la rețeaua TOR, la investigațiile în care s-a confirmat că poți căuta orice online, droguri, fildeș, arme sau pornografie infantilă, folosind anumiți termeni de căutare pe care îi cunosc doar membrii cercului. Și de aceea polițiștilor le era greu să dea de urma lor.

— Jessica știe? Sau Hellu? întreabă Rasmus.

— Încă nu. Am vrut să vorbesc întâi cu tine.

Rasmus simte o căldură în pântece. El este contactul ICE al Ninei. *In case of emergency*[32].

— OK…

— Am vrut mai întâi să-mi fac o idee despre cine este Akifumi. Și de ce a folosit codul Suediei în numele său de Instagram, zice Nina și oftează în telefon.

— Poate că este cel care trage semnalul de alarmă? Cineva care a vrut să atragă atenția poliției?

— Dar atunci de ce n-a trimis, pur și simplu, un mesaj poliției, spunându-ne direct? De ce ne-a dat un indiciu atât de obscur, pe care nici nu era obligatoriu să-l putem interpreta corect.

— Nu știu. Însă partea bună este că nu trebuie decât să-l găsim pe unul dintre cei care au postat aceste imagini pe Instagram și să-l silim să ne spună…

— Nu merge, Rasse, zice Nina.

— De ce nu? La urma urmei…

— Toate conturile sunt false. Și de pe fiecare cont a fost postată doar o imagine, continuă Nina, și brusc Rasmus se simte nespus de obosit.

Poate că speranța l-a ținut treaz, însă adevărul în care este vârât cu nasul o stinge pe loc. Cu cât intră mai adânc în enigmă, cu atât priveliștea din jur pare mai întunecată.

50.

Jusuf se reazemă de capota mașinii sale și aprinde o țigară. O dubă de poliție e parcată în fața centrului *kambo* de vizavi și trotuarul e blocat de banda alb cu albastru a poliției. Pe blocurile cenușii de locuințe aflate de o parte și de alta a centrului, care nu are decât parter, fulgeră lumina albastră puternică. De la balcoane privesc în jos fețe curioase.

Jusuf trage nicotină în piept, apoi își ține respirația, ca și cum i-ar da otrăvii o șansă să fie absorbită așa cum se cuvine în sistemul circulator. Apoi dă drumul fumului pe la colțul gurii, într-o fâșie îngustă.

În ultima vreme Jusuf a fumat mai mult ca de obicei. A renunțat treptat la toate sporturile care implică efort respiratoriu: jogging, *floorball* și fotbal de sală, și s-a concentrat pe ridicarea greutăților. După despărțirea de iubită, în primăvară, Jusuf a simțit că numai ridicarea greutăților îi liniștește mintea. Muzica în căști, zăngănitul greutăților, norișorul de cretă care i se ridică din palme și mirosul de transpirație. Acidul lactic inundându-i mușchii și valul de arsură în corp la ultimele exerciții dintr-o serie lungă de repetiții. Mușchii umflați și tremurând de efort. Dezvoltare destul de rapidă și vizibilă. Umflăturile care au apărut pe bicepși în numai o jumătate de an, care atrag în special privirea femeilor.

Mai mult ca orice, presupune că e vorba de reinventarea sa. Jusuf nu mai vrea să vadă în oglindă același băiat negru, atletic și frumos, pe care toată lumea îl place, care marchează trei goluri unul după altul pe teren, apoi merge la duș și se grăbește să ajungă acasă la logodnică. A venit vremea să fie altceva. Vrea mai multă agerime și credibilitate. Vrea să știe cum e să fii cel mai tare: cum e să fii în formă atât de bună în vara viitoare, încât femeilor să li se umezească chiloții pe ringul de dans de la Mummotunneli.

Și în același timp Jusuf știe: *e al dracului de ridicol.* În ciuda lăudăroșeniei și a jurămintelor făcute la oglindă, în ultimele luni pe frontul feminin e liniște deplină. Dar acum n-are chef de sex. Iritarea generalizată l-a jefuit de libido.

Jusuf ridică privirea de la pantofi. O camionetă dublă trece încet spre centru, și când mașina dispare, în cele din urmă, o vede pe Jessica

traversând strada spre el.

— În frigider sunt câteva sticle, zice ea după ce ajunge lângă Jusuf și continuă: Vor fi duse la laborator pentru analize. Poate că vor apărea toate substanțele găsite, fie în amestec cu otrava de broască, fie separat.

— Sunt sigur că vor fi găsite. În afară de cazul în care pistolarul le-a luat deja.

Un tramvai dă colțul și zdrăngăne leneș pe alături, în drum spre Piața Hakaniemi și stația de metrou. O duzină de elevi de liceu cu pelerine verde închis chefuiesc în ultimul vagon.

— Ce părere ai? Despre toate astea, întreabă Jessica și se așază pe capotă, lângă Jusuf.

Jusuf trage din țigară și își ridică fața spre cerul ca antracitul, de pe care norii groși au furat luna.

— Olga Belousova a venit aici sâmbătă. Poate singură, poate cu cineva. Poate că acel cineva a prins de veste azi că am găsit un cadavru în Vuosaari. A hotărât că trebuie să fie Olga. Și că semnele de pe brațul ei vor aduce poliția aici să pună întrebări, zice Jusuf și își scarpină nasul, ca și cum fumul ar fi intrat prea departe în el. Și apoi a venit aici și l-a lichidat pe tipul cu *kambo,* ca să nu vorbească.

— Fantoma? șoptește Jessica.

— El trebuie să fie, zice Jusuf și scoate un mic gunoi de sub unghia arătătorului.

— Dar e ceva care mă deranjează…, începe Jessica, și Jusuf se răsucește spre ea. În mașină am făcut niște cercetări, am căutat online informații despre José. Pare să fi fost un fel de deschizător de drumuri în afacerea cu *kambo*. Cel puțin în Finlanda. Tipul are o grămadă de clienți mulțumiți, care insistă că prin *kambo* și-au îmbunătățit viața.

— Și?

— N-avea cum să amestece morfină și buprenorfină cu *kambo* la toți clienții. Ar fi fost prea euforici și ar fi fost prins. În plus, o astfel de doză e foarte scumpă, nu cred că sunt mulți oameni gata să plătească.

— Așadar, crezi că a creat amestecul doar pentru anumite persoane?

— Exact. Că avea două clientele diferite.

— Interesant.

— Gândește-te, Jusuf. Dacă vrei să faci pe cineva să creadă că trebuie să vină regulat la tratament, metoda perfectă este să amesteci otrava cu ceva

care nu numai că amplifică euforia, ci dă și dependență. Dar, cum ziceam, José n-ar fi putut și n-ar fi vrut să facă asta pentru toți, zice Jessica, în vreme ce Jusuf aruncă pe jos mucul țigării.

— Zi mai departe, Jessi. Ești pe val.

— Trebuie să fie mai multe fete precum Olga Belousova. Poate nu știu că sunt dependente, dar sunt. Nu-și dau seama din cauză că au încredere în *kambo* și își închipuie că unele senzații fac parte din ceremonie.

— Așadar, cineva adaugă ceva în veninul de broască, așa încât clienții să revină mereu? Așa cum fac cei din industria tutunului?

— Exact, zice Jessica și se uită la locul în care Jusuf tocmai a strivit mucul țigării.

— OK, zice Jusuf. Cine organizează porcăria asta?

— Cineva care aduce în țară tinere. Cred că traficanții au depășit faza cu „ia-i fetei pașaportul și îndoap-o cu droguri”. Pe fața unei femei silite să se vândă vezi disperare și frică. E o afacere proastă. Și de aceea Olga Belousova avea la ea actul de identitate. Sunt prizoniere, dar nu-și dau seama de asta. Ca un fel de închisoare deschisă.

— A cărei celulă deschisă este dependența de *kambo*?

— În acest moment probabil că ar trebui să vorbim de o dependență de *kambo*-plus, nu?

— Presupun că da.

O dubă albă a tehnicienilor parchează între cele două dube de poliție.

— Așadar, crezi că Olga Belousova a suferit un fel de complicație? continuă Jusuf, în vreme ce din mașină coboară un bărbat și o femeie, care încep să-și pună echipamentul de protecție alb.

— Aici sau în altă parte. Poate pe vasul de care vorbea Harjula. Oriunde o fi fost, nimeni nu se aștepta. Au încercat s-o resusciteze pe Olga, însă nu puteau s-o ducă la spital, pentru că medicii ar fi vrut să știe unde a fost îndopată cu medicamente o femeie care era în țară ilegal. Așa că au aruncat-o în mare, fără să se gândească, și peste câteva zile a găsit-o cineva care trecea pe acolo.

— Cum rămâne cu teoria lui Harjula că un *creepster*[{33}] voia o femeie inconștientă pe care s-o violeze?

— Nu cred în ea. Adică, cred că există în lumea asta bolnavă la cap oameni care ar putea fi interesați de așa ceva, dar, nu știu de ce, nu cred că este cazul aici, zice Jessica și își trage mânecile în jos peste degete.

— Bravo, Jessi. O să încheiem acest caz mâine, zice Jusuf și își aprinde altă țigară.

O vreme stau pe capotă fără să vorbească. Câteva ore de fulguială au așternut pe asfalt un strat subțire alb. Candelabre și ornamente în formă de stea strălucesc la ferestrele blocurilor înalte. Însă în acest moment, cu gândurile învârtindu-i-se în jurul bărbatului care stă pe WC în mica lui firmă, lui Jusuf îi vine greu să creadă că e mai puțin de o lună până la Crăciun.

51.

Jusuf oprește mașina pe Töölönkatu, în dreptul locuinței ei.

Jessica nu întinde imediat mâna spre portieră, ci își lasă capul să cadă pe rezemătoare. E o tradiție tacită să împărtășească un moment de tăcere înainte să se despartă. Fac parte din ea hârșâitul cu care Jusuf trage frâna de mână, torsul motorului, ștergătoarele de parbriz care împing deoparte zăpada și bubuitul dat mai încet al listei de cântece Spotify pe care Jessica n-o poate suferi. Töölö nu i-a fost niciodată în drum lui Jusuf, însă întotdeauna s-a oferit s-o ducă pe Jessica acasă.

Uneori, chiar dacă rar, Jessica se simte prost pentru că a început să considere de la sine înțeles să fie condusă acasă. Faptul că îl lasă să fie șoferul ei a devenit o parte din spectacolul care are rostul de a-i transmite lui Jusuf un mesaj, că Jessica este la fel ca toată lumea: are nevoie zilnic de un strop de bunătate. *Poți să-mi împrumuți o sută*? *Ai putea să mă duci acasă*?

Uneori, poate o dată sau de două ori, Jessica s-a pomenit că se întreabă dacă Jusuf nu și-ar dori să oprească motorul, să lase mașina pe stradă și să vină sus.

Jessica însăși și-ar dori asta? Nu prea. Jusuf e un prieten bun de multă vreme, și ea n-are de gând să lase sexul să le primejduiască relația. Unul dintre motivele pentru care ei doi s-au înțeles de minune întotdeauna este faptul că nu există între ei niciun strop de tensiune sexuală. Sigur, ar arăta bine împreună în teorie, însă Jessica a observat că îl asociază pe Jusuf cu Toffe, fratele mai mic pe care l-a pierdut demult. Și apoi, până în primăvară, Jusuf a fost cu Anna. Idila din liceu, care a continuat să înflorească an după an, le-a dat privitorilor speranța că nu toate relațiile ajung la discordie. Iar acum castelul din nori s-a năruit și el.

— Mulțumesc că m-ai adus, zice Jessica.

Știe că n-o spune destul de des.

— Nicio problemă, răspunde Jusuf și zâmbește obosit. Mâine o luăm de la capăt.

Înainte să închidă portiera, Jessica îl aude pe Jusuf lălăind împreună cu Gasellit, care se trudesc să ajungă la refren. *Hei. Ce caut eu în Málaga*? *Mă*

simt grozav aici.

52.

Jessica încearcă apa cu vârful degetelor și apoi pășește peste marginea căzii. Apa aproape clocotită îi mângâie pielea și îi face firișoarele de păr de pe ceafă să se ridice. Încetul cu încetul, se afundă, lasă fiecare por să se desfete cu gâdilarea apei fierbinți care o învăluie. Prea curând va trece, ca toate plăcerile: trupul se va obișnui și ceea ce era delicios va deveni normal. Căldura dulce pare deja călâie, de aceea trebuie să te poți bucura de fiecare senzație atunci când trăirea este cea mai vie, să trăiești clipa de față. Mai ușor de zis decât de făcut.

Jessica închide ochii și când îi deschide iar, în cele din urmă, pleoapele par mai puțin grele. Își lasă privirea să rătăcească prin baia mare. În urmă cu câțiva ani, pereții cu plăci de faianță albe au primit un strat de microciment gri. Jessica își amintește că Erne a admirat eleganța simplă a suprafeței mate texturate când Jessica l-a ajutat să se îmbăieze. Uneori Erne uita cu totul de stresul și rușinea de a fi un pacient și se destindea, îi slăbea nevoia de control. În acele momente își lăsa capul pe rezemătoarea moale a căzii și închidea ochii, în vreme ce Jessica îl spăla pe cap cu șampon cu miros de smoală. Lui Erne îi plăcea mirosul, zicea că îi amintește de copilărie, de acareturile clădite din bușteni din Saarenmaa, unde atârnau carcasele mistreților de-abia tăiați, în diminețile reci de toamnă.

Jessica închide iar ochii, simte prezența lui Erne și se simte în siguranță, ca și cum el ar fi în baie cu ea.

•

— Sunt tare bucuros că ai asta, zice Erne într-o seară, în cadă, și închide ochii, în vreme ce Jessica îi clătește părul cu apă călduță.

Erne rostește vorbele rar și vocea îi e firavă, dar hotărâtă. Poate că trupul îi moare, însă mintea îi funcționează ca întotdeauna. La bine sau la rău.

— Ce anume?

— Păi, asta, chicotește Erne, își rotește degetul și are un mic acces de tuse.

Apoi înghite de câteva ori, ca și cum s-ar asigura că vocea încă i se aude,

și continuă:

— Însă ai putea… poate că ar trebui să te gândești să-ți deschizi casa pentru prietenii tăi adevărați. Pentru oamenii buni, cei în care ai încredere. Jusuf. Sau chiar Rasse… De fapt, Fubu nu știe…

— Erne…, zice Jessica și oftează. Mă faci să-mi pară rău că te-am adus aici.

Erne încuviințează din cap cu părere de rău.

— Scuze. Cu cât îmbătrânești, cu atât mai multe sfaturi vrei să dai, ai observat? Sau poate că nu-i doar îmbătrânirea, ci faptul că mori. Cumva, asta te convinge că ai ajuns la înțelepciunea maximă.

Jessica își șterge mâinile cu prosopul și se ridică în picioare. E atâta liniște, că se aud căzând în apa din cadă picăturile din robinetul pe care ea tocmai l-a închis.

— N-ar trebui să-ți faci griji că nu te vor mai plăcea fiindcă ai toate astea… sau că faptul că ai bani te face un om mai rău. Diferit. Altcineva decât te știau…

— Poate că e mai bine să nu afle, zice Jessica.

— Atâta doar că mă tem, Jessi, că ești singură fără niciun motiv. Mulți oameni sunt singuri pentru n-au de ales. Pentru că sunt niște ticăloși urâți, scorțoși și morocănoși ca mine. Cu sufletul și trupul ramolite după o viață de secrete și greșeli adunate… Tu mai ai timp să-ți deschizi viața spre cineva în care ai încredere, Jessi.

— Poate că îmi place să fiu singură în castelul meu de basm, zice Jessica. Poate că îmi prieste să țopăi între două lumi. Poate că asta e libertatea.

— Sub camuflaj?

— Nu, ci fiind în stare să alegi cine și ce ești. În fiecare zi.

Erne încuviințează din cap, ostenit, știe că n-are rost. Jessica se duce la chiuvetă, își pune în palme cremă hidratantă și o întinde pe mâini. Se privește în oglindă și îl vede pe Erne culcat în cadă. Jessica știe că de-acum e o chestiune de zile, cel mult două săptămâni. Pe moment, Erne e destul de vioi, aproape ca vechea sa personalitate, însă la sfârșitul scurtei băi va fi atât de sleit, încât nu va putea să-și țină ochii deschiși. Jessica știe că timpul se apropie de sfârșit. Doctorul a spus că Erne, amorțit de analgezicele puternice, spre sfârșit o să fie tot mai obosit, o să doarmă tot mai mult. Până ce într-o zi n-o să se mai trezească. Jessica a început deja să

scrie discursul pentru înmormântare. Ține neapărat să-l audă Erne. El poate să fie publicul de la repetiția generală.

Jessica își pune loțiune pe frunte și vede în oglindă că fața lui Erne se crispează.

— Erne? Ce e?

Jessica se răsucește brusc.

Fața lui suptă e strâmbată de plânsul tăcut, de neoprit. Deschide ochii, se uită în ochii ei mai adânc decât oricând.

— Promite-mi că o să ai grijă de tine, Jessi. Altfel va trebui să mă întorc… și să mor din nou, zice Erne și își șterge lacrimile de la colțul ochilor cu mâna plină de săpun.

Jessica se apleacă să-i șteargă fața.

Promit, dragul meu Erne.

•

Jessica trage aer în piept, îi dă drumul și se scufundă în cadă, trupul îi alunecă încet până pe fund. Aude năvala apei în urechi, vede bulele care i se ridică din gură. Părul negru se răsucește spre suprafață ca tentaculele unei caracatițe. Își ține respirația. Numără secundele până ce gândurile încep să-i rătăcească. Apoi pierde noțiunea timpului. A stat sub apă un minut. Poate mai mult. Simte presiune în plămâni și trahee. Prin asta a trecut Erne în patul din camera ei de oaspeți cu o clipă înainte ca plămânii să nu-i mai funcționeze? A fost inuman să-l vadă cum se sufocă treptat, ca un pește pe uscat? Poate că un prieten adevărat i-ar fi împlinit lui Erne dorința să moară cât e fără dureri și fără dezorientarea produsă de neajutorare.

Jessica închide ochii și vede brusc fotografia alb-negru cu Tim Taussi și Lisa Yamamoto. Nu-i în ea nimic neobișnuit sau suspect, însă nu și-o poate scoate din minte. O să-l întrebe despre ea pe Taussi mâine-dimineață, la prima oră.

53.

Jessica.

Șoapta plutește prin încăpere.

Ceasul rotund din living arată patru fără un sfert. Jessica s-a ridicat de pe canapea în urmă cu un sfert de oră. La trei și jumătate. Momentul adevărului. Felinarele de pe stradă se leagănă pe sârme mai jos de fereastră și lumina lor nu pătrunde în clădirea veche. Numai neobosita strălucire a mării de fosfor care este centrul Helsinkiului conturează mobilierul și celelalte obiecte din cameră și le împiedică să se topească în întunericul pur.

Mâna Jessicăi se mișcă lin pe hârtie, alcătuind meticulos literele, așa cum a învățat-o mama. Însă mama n-a trăit destul de mult ca să vadă cum crește mâna care ține stiloul, să audă gândurile ascunse în spatele scrisului frumos al Jessicăi. Jessica matură. Jessica cea care are ceva de spus, e în stare să-și îmbrace gândurile în fraze care curg fără efort.

Uneori, fata uită cu bună știință ce i-a făcut el și își amintește Veneția scăldată în soarele de iunie. Zilele dinainte ca degetele puternice ale lui Colombano să i se înfășoare în jurul gâtului, înainte ca el să-și lepede masca. Atunci când pieptul lui se ridică și coboară alături, în vreme ce tăcerea dimineții face loc sunetelor orașului care se trezește. Dimineața folosește ca instrumente orașul, oamenii și păsările lui. Pescărușii care țipă, vioara unui cântăreț ambulant. În curțile interioare înfloresc umbrelele și copertinele care se derulează își scutură pe pietrele cubice rouă pe care au adunat-o peste noapte. Bărci cu motor mic străbat canalele, strigătele gondolierilor, pălăvrăgeala turiștilor. Frumusețea Veneției nu se poate compara decât cu cea a iubitului ei, însă când Colombano o privește cu dispreț, norii par să sufoce soarele și duhoarea canalelor se ridică până la nările ei. Iar când el îi înfige în gât vârfurile crăpate ale degetelor, îi taie răsuflarea și își înfige mâna acolo unde cândva a fost poftit, unde cândva ea a dorit-o, fata simte că ceva din ea moare.

Jessica lasă stiloul pe masă și așteaptă.

În ciuda luminii slabe, cerneala albastră se vede clar pe hârtia albă. Trece un moment până ca mama să termine de citit ceea ce a scris Jessica. Sau poate că citește de două ori, ca să înțeleagă exact ce spune fiica sa.

Dragă Jessi…

Când mama vorbește, pe Jessica o trece un fior, ca și cum ea ar fi deschis ușa și s-ar fi oprit acolo, lăsând să intre aerul înghețat. Jessica își strânge mai bine cordonul halatului de baie și își ascunde pieptul gol.

Încă ești în ghearele lui, nu-i așa?

Unghiile negre lucioase mângâie rândurile scrise de Jessica, surprinzător de sigure și drepte, ca și cum ar fi fost scrise pe hârtie liniată.

Jessica ridică privirea de pe pagini și o lasă să alunece peste degetele suple în sus pe brațul alb, pe rochia de seară neagră care nu acoperă decât în parte sânii semeți, pe decolteu și, în sfârșit, pe față, a cărei deformare face să fie aproape insuportabil s-o privești. E scăldată în sânge, pe teritoriul neutru dintre fruntea strivită și pomeții sfărâmați nu se văd decât câteva insule de piele albă.

Te credeam mai puternică, Jessi.

Îmi pare rău, mamă.

Un oftat horcăit. Mama ia în mână foaia, degetele îi fojgăiesc pe ea precum picioarele unei insecte mari. O împăturește în două. Un moment, Jessica crede că mama o s-o vâre în poșeta care atârnă pe spătarul scaunului. Dar brusc hârtia e mototolită în pumnul tremurător al mamei și dispare în mâna cu vene proeminente. Mama își ridică pleoapele și ochii par să i se mărească prin tot acel sânge.

Uneori felul în care gândești mă doare, Jessi. Te-am crescut să fii puternică.

Vocea mamei e rece și mustrătoare.

Îmi pare rău, mamă.

Du-te la culcare și uită acel bărbat. Poartă-te așa cum trebuie s-o facă o von Hellens.

Jessica lasă capul în jos și se ridică în picioare încet. Scaunul nu hârșâie și nici podeaua de lemn veche nu scârțâie, așa cum fac în timpul zilei. Momentul care unește tonurile sumbre ale nopții își alege propria lume a sunetelor. Vocea mamei. A sa. Scârțâitul slab al stiloului pe hârtia groasă.

Foșnetul hârtiei mototolite.

Jessica se oprește în fața scării.

Dar l-am omorât.

Se aude oftatul mamei.

Merita să moară, Jessi.

Vocea mamei e plină de dispreț.

L-am omorât, mamă.

Jessica închide ochii și simte că plutește spre altă realitate, alt timp și loc, cu lumină inundând fereastra și înecând nesfârșita întunecime a iernii. Însă deschide iar ochii, trebuie să joace scena, să-și rostească toate replicile. Și să meargă pe picioarele sale până în patul de sus…

Concentrează-te pe prezent, Jessi. Concentrează-ți energia pe lucrurile pe care încă le poți influența.

Jessica își privește mama, care se ridică.

Îți amintești scamatoria cu cărțile de joc pe care tatăl tău o făcea pentru tine și Toffe? *Iar și iar.*

Jessica încuviințează din cap.

Magicianul n-are nevoie să știe ce carte ai ales, Jessi. Doar cartea de lângă ea.

Jessica își simte buzele mișcându-se în vreme ce repetă ceea ce tocmai a spus mama.

Noapte bună, mamă.

Noapte bună, dragă Jessi.

Jessica se uită la canapeaua pe care a ațipit acum câteva ore. Temporizatorul a închis televizorul. Când începe să urce scara spre al doilea etaj al apartamentului său, își aude mama plângând. Fiecare treaptă o duce mai departe de copilărie și mai aproape de momentul prezent. Când Jessica aruncă o ultimă privire spre masa lungă, mama nu mai e acolo. Numai tăcerea ca un nod în gât, stiloul și scrisoarea. Totuși, simte mirosul puternic care a trezit-o: lemn ars, care amintește un foc de tabără, și un parfum ca al unui strat de flori.

Magicianul n-are nevoie să știe ce carte ai ales, Jessi. Doar cartea de lângă ea.

54.

Joi, 28 noiembrie

Plânsul slab al mamei e înecat de tânguirea unei sirene de poliție.

Jessica simte cum visul se amestecă cu senzațiile reale: cum oamenii și sunetele din jur se evaporă, în vreme ce atinge cu obrajii, șoldurile, genunchii și tălpile cearșafurile de satin.

E dimineață. În sfârșit.

Jessica deschide încet ochii. Își privește mâna. Camera e întunecată, dar se mai vede cerneala uscată pe muchia palmei. Se simte neliniștită și mahmură, cu toate că aseară n-a băut decât un pahar de vin alb. Acele nopți pe care le petrece în întregime sau parțial în conversații cu mama sa o lasă sleită de puteri: ca și cum i-ar sorbi puțina energie dată de nopțile de somn neîndestulător cronic.

Jessica se ridică cu grijă în capul oaselor pe marginea patului lat de 180 de centimetri. Obiceiul datează din vremea în care o mișcare bruscă putea să-i stârnească un junghi de durere. Diminețile erau cele mai rele, călcâiele și genunchii păreau că s-au umplut noaptea de spini care se rotesc nebunește, ca acul unei busole stricate. Durerea care fulgera prin șale, umeri și încheieturile mâinilor era ca și cum ar fi străpuns-o mereu o sabie lungă, ținută de o mână care nu obosea niciodată.

Ar fi imposibil să explice cuiva ce i-a făcut accidentul trupului ei, cum i-a mutilat coloana vertebrală și nervii. Adesea, după o operație grea sau o transfuzie, pe când zăcea pe patul de spital, își dorea să fi murit. La fel ca tatăl, mama și Toffe. De ce a trebuit să fie ea cea care a supraviețuit, și chiar dacă așa i-a fost dat, ar fi prea mult să ceară să sufere mai puțină durere? Ca să poată fi măcar în parte recunoscătoare pentru soarta sa.

Și chiar dacă Jessica va învăța într-o zi să-și prețuiască viața, conștiința faptei sale nu va pieri niciodată. A omorât un om, l-a înjunghiat cu un cuțit și a privit cum viața i se stinge în ochi. Oare spiritul lui Colombano era mai puțin valoros doar pentru că el era un violator și un sadic? Oare omorul a fost strict autoapărare sau crimă premeditată? Jessica își amintește că a luat

cu ea cuțitul când a plecat din hotel. A ales să lupte, nu să fugă. Așa cum a formulat Erne chestiunea corect. Erne n-a vorbit niciodată de răzbunare, însă Jessica știe că asta a fost datorită tactului.

Ai făcut ce trebuia făcut, Jessica.

Jessica își drege glasul și își pune ceasul la mână. E șase patruzeci și cinci.

Cască, se ridică în picioare și își rulează tălpile de la vârf la călcâi, ca și cum s-ar asigura că o țin picioarele. *Totul o să fie bine.*

Ia telefonul de pe noptieră și, încă dezbrăcată, traversează covorul negru până în baie.

Saltă capacul WC-ului și se așază să urineze, cu telefonul în mână. Pe WhatsApp are un mesaj de la Rasmus.

Nina și-a dat seama ce înseamnă Akifumi2511946. Un pas înainte, dar până acum, fundătură.

Jessica închide ochii. Se gândește la noaptea trecută. Discuția de la masă pare un vis, însă știe că atunci când o să meargă jos o să găsească pe masa mare din living un stilou și o foaie de hârtie. Ca întotdeauna, a fost chinuitor de real. Oamenii, mirosurile, timpul și locul. Inevitabil, a doua zi dimineața apartamentul pare o scenă părăsită, presărată cu recuzita lăsată în urmă de actori.

Jessica simte o undă din parfumul mamei.

Trage apa și afișează pe ecran numărul lui Rasmus.

55.

Din difuzoarele mașinii se aud știrile de pe YLE[{34}]. Jusuf își lasă capul pe volan și se preface că sforăie. Ocolișurile produse de lucrările de construcție de la aeroportul Helsinki-Vantaa fac ca în orele de vârf să fie cozi lungi la „Plecări”. Șirul de mașini înaintează chinuitor de încet. În mașină se aude huruitul avioanelor care decolează și aterizează.

Jessica se uită la aplicația de pe telefon, unde scrie că avionul cu care vin de la Londra părinții Lisei a aterizat în urmă cu cinci minute. Din fericire pentru ei, exact la timp.

În fața lor coboară dintr-o mașină un bărbat mai în vârstă și o tânără. Bărbatul scoate din portbagaj o valiză. Poate tată și fiică, poate altceva. Jessica îi privește cum se îmbrățișează la despărțire și mâinile bărbatului zăbovesc un pic pe umerii femeii care plânge.

•

— O să fie bine, zice Erne și îi strânge ușor umerii.

Jessica are un nod în gât, îi este greu să respire. Tocmai au coborât dintr-un taxi la aeroportul Marco Polo din Veneția.

— Ai auzit ce-am zis, Jessica. Totul o să fie bine, zice Erne și privește în jur pe furiș.

Doi bărbați în uniforme care nu le vin bine stau la altă intrare, mai departe. *Polizia.* Priveliștea care a făcut-o pe Jessica cea de nouăsprezece ani să icnească acum o clipă.

— Ei nu știu nimic, șoptește Erne, apoi face un pas în spate și își aprinde o țigară.

Jessica adulmecă fumul înțepător. O liniștește. Așa cum se întâmplă cu tot ce ține de estonianul care stă în fața ei.

— Bărbatul acela nu… Nu era deloc bărbat, Jessica, zice Erne în timp ce fumul îi iese din nări și se amestecă cu aerul răcoros al începutului de iarnă din nordul Italiei.

— Vreau să mă duc acasă, zice Jessica și se înfășoară mai bine în jerseu.

— Bine.

Pe fața lui Erne apare un zâmbet blând.

— Hai să luăm întâi micul-dejun.

Jessica închide ochii, aude de undeva fâșâitul ușilor automate și anunțuri în italiană. Simte mâna lui Erne pe umăr.

•

Apoi aude vocea lui Jusuf. *Jessica.*

— Hei, Jessica?

— Ce e?

— Îți sună telefonul.

Jessica se uită la Jusuf și apoi la telefon.

Numărul e necunoscut.

— Niemi, zice Jessica.

Tânăra a ajuns la terminal. Bărbatul a dispărut. Coada înaintează cu o smucitură.

— Salut.

— Cine e la telefon? întreabă Jessica, auzind o voce feminină blândă.

— Krista.

Jessica își dă seama abia după un moment că la telefon e fiica taximetristei. Se uită la ceas. E încă devreme și probabil că fata n-a ajuns la laborator.

— Salut, Krista.

— Tocmai mă duc pentru acele analize de sânge.

— Bine.

— Însă am sunat din cu totul alt motiv.

— Da?

— Am spus ieri că Lisa Yamamoto a scos imaginile cu *kambo* de pe Instagram.

— Și? Ai dat de ceva…

— De fapt, dimpotrivă, zice Krista. Am observat că au fost șterse și alte imagini.

— Ce imagini?

— N-aș putea spune. Numai că îmi amintesc clar că avea în cont în jur de o mie de postări. Iar acum se pare că nu mai sunt decât vreo nouă sute.

— OK, mulțumesc pentru telefon, zice Jessica, îi urează succes la analize și închide telefonul.

Rămâne cu ochii ațintiți înainte.

— Ei bine? zice Jusuf nerăbdător și oprește mașina într-un spațiu de

parcare.

— Din contul Lisei au fost șterse de curând o sută de fotografii, zice Jessica rar.

— Nu erau atât de multe postări despre *kambo,* nu-i așa? zice Jusuf, și Jessica clatină din cap. Așadar, au fost șterse și alte lucruri, continuă Jusuf, lăsându-și capul să cadă din nou pe volan. Dar ce anume?

— Trebuie să-l întrebăm pe Rasse dacă se pot recupera imaginile șterse de pe Instagram, spune Jessica și se uită la o femeie în salopetă cu logoul Finavia care împinge spre ușile terminalului un lung șir de cărucioare, care zdrăngănesc ca un miriapod imens. Hai să mergem, zice ea și Jusuf ridică fruntea de pe volan.

— Spre noi aventuri, spune el, își pune o țigară între buze și deschide portiera.

Vântul răzbate în mașină când Jessica deschide și ea portiera. Se îndreaptă împreună spre „Sosiri”. Jusuf trage rapid din țigară și își închide fermoarul jachetei de piele. Curând va trebui s-o schimbe cu o haină mai puțin bătătoare la ochi, una care chiar să-i țină de cald.

Jessica aruncă o privire spre Skoda neagră aflată în zona de parcare din fața terminalului, cu doi bărbați pe scaunele din față.

— Ce-ți face mâna? întreabă Jessica în vreme ce intră în clădire.

— Nu cred că voi mai ridica greutăți o săptămână sau două.

— Bine. Fă alergări între timp, zice Jessica și își face loc printr-un grup de turiști care ocupă toată lățimea coridorului.

Jusuf rânjește.

— Nu m-am simțit niciodată atât de bine, zice el.

Jessica nu răspunde. Crede că nu-i decât o aiureală, însă nu-i treaba ei cum își petrece timpul altcineva.

Jessica își prinde părul la spate și se asigură că bluza cu nasturi, în dungi albastre și albe, e bine vârâtă în blugi.

Se opresc în dreptul ușilor glisante din sala sosirilor, pe unde se scurge un șuvoi nesfârșit de pasageri. Cei care pot fi recunoscuți ca finlandezi arată odihniți și un pic posomorâți. Concediul s-a terminat. Peste o clipă se vor deschide ușile spre îmbrățișarea întunecată a nordului. Sunt și mulți turiști, probabil se așteaptă să vadă peisajele înzăpezite promise de ilustrate și cu siguranță se simt trădați de stratul subțire, dezamăgitor, de zăpadă din noaptea trecută, care se va topi înainte ca soarele să urce pe cer. Cei

prevăzători au venit la Helsinki doar ca să sară în următorul avion, spre Levi sau Ylläs sau vreuna dintre celelalte destinații de vacanță aflate mai sus în nord. Unde pot să vadă tărâmul fermecat al iernii. Și pe Moș Crăciun. Chiar și Moomini, dacă au noroc.

— Jessi, zice Jusuf încet și face semn cu capul spre ușile glisante. Uite-i.

Jessica se răsucește și vede perechea a cărei fotografie a salvat-o pe telefon. E un mare contrast între oamenii care zâmbesc în fotografia făcută împreună cu Lisa și perechea palidă, vizibil obosită, din fața lor.

Împreună cu Jusuf, se uită la ei cum își târăsc bagajele mari spre ușile terminalului.

— Scuzați-mă, spune Jessica după ce ajunge lângă bărbat și își scoate de sub canadiană legitimația.

Jusuf face la fel.

O clipă, bărbatul și femeia doar se uită la ei, uluiți. Arată storși de puteri, călătoresc de douăzeci și patru de ore, fără să știe ce s-a întâmplat cu fiica lor. Jessica știe cum e să te uiți pe hubloul unui avion, știind că i-ai pierdut pe cei pe care îi iubești cel mai mult. Cât de mic te poți simți la o înălțime de zece mii de kilometri, cât de neputincios să influențezi o serie de evenimente tragice.

Tatăl Lisei încuviințează din cap reținut. E un bărbat cu umeri lați, față mare și piept enorm. Cămașa albă, vesta tricotată și costumul negru poate că nu sunt cele mai comode haine pentru un zbor lung, însă pare genul care nu renunță la stil nici măcar când călătorește.

— Știți unde…, zice mama Lisei – sau mama vitregă – și dă drumul mânerului valizei.

Privirea îi este nesigură și îngrijorată. E blondă, minionă și îmbrăcată vizibil mai puțin protocolar decât soțul.

Jessica își strânge buzele și clatină din cap.

— Încă nu. Dar fiecare oră contează. De aceea am vrea să vorbim cu dumneavoastră imediat. Și, de fapt, separat, zice Jessica.

În ochii japonezului masiv fulgeră mânia, însă își păstrează pojghița imperturbabilă.

— Înțeleg. Unde? Aici? zice el.

Are un accent, însă articularea e puternică și limpede. Înainte să-l audă, Jessica nu reușise să-și imagineze cum ar suna finlandeza vorbită de un japonez.

— Nu, nu aici. Cei de la vamă ne lasă să le folosim spațiul, ca să putem vorbi în liniște, zice Jessica. Vă rugăm să ne urmați.

56.

Helena Lappi se uită la telefon, unde aplicația pentru sănătate a făcut un grafic al calității somnului de noaptea trecută și al nivelurilor de recuperare. La somn stă bine, cu toate că s-a trezit pe la două, după un vis despre caz și reacția Jessicăi Niemi când Hellu i-a spus de dosarul aflat în posesia ei. În vis, Niemi o ia cu totul razna, scoate pistolul și o amenință pe Hellu, furibundă. În cele din urmă, Hellu o doboară pe Jessica pe rogojină cu niște lovituri de *kung fu* și îi pune cătușe pe încheieturile subțiri. În niciun caz un coșmar, dimpotrivă.

Însă, în ciuda somnului bun, rezultatul măsurării recuperării fizice este mic din pricina ritmului cardiac, care a scăzut la niveluri deprimante. *Treisprezece. Ce mama naibii e cu mine*?

— Hellu? zice nerăbdător Harjula, așezat în fața ei.

— Scuze.

Hellu își concentrează privirea pe carnetul pe care Harjula l-a pus un pic mai devreme pe biroul ei.

— N-am dormit bine.

— Sunt scrise acolo de mână trei nume, spune Harjula și continuă: Medeia Lazakovici, Miep Loos și Tamara Jugeli.

Hellu clatină din cap ca să arate că nu știe despre ce e vorba.

— Am început să cercetez. N-a durat mult. Am căutat pe Google numele și ghici ce am aflat? întreabă Harjula și face o scurtă pauză, ca și cum ar aștepta un răspuns de la Hellu. Văzând că nu primește niciunul, continuă: S-a dovedit că fiecare a ajuns fără să vrea la știri. Toate sunt prostituate.

— Și au ajuns la știri…

— Prin moarte, zice Harjula mecanic și Hellu își pune telefonul în buzunar.

— Prin moarte? Ce vrei să zici?

Simte brusc mustrări de conștiință pentru că a amânat începerea discuției ca să vadă cum a dormit noaptea trecută.

Harjula își linge degetul și pune pe masă trei foi scoase la imprimantă.

— Lazakovici, cetățenie rusă, 21 de ani. A fost găsită moartă în Sankt-

Petersburg pe 12.11.2018, zice Harjula și dă deoparte prima filă. Loos, 28 de ani, a fost găsită moartă acasă la ea, în Amsterdam, pe 04.02.2019. Și ultima: Jugeli, 27 de ani, prostituată ucraineană, a fost găsită pe 6 iunie în Lvov, Ucraina. În fiecare caz, o crimă extrem de brutală.

— Și numele acestor femei erau scrise în carnet? întreabă Hellu și se uită la articolele printate de Harjula.

Fiecare e însoțit de fotografia unei tinere frumoase, zâmbitoare.

— Cum de nu a fost găsit de dimineață? zice Hellu, bătând cu degetul în carnet.

Harjula pare îndurerat.

— L-am găsit acum, Hellu.

Hellu răsfoiește paginile goale ale carnetului de parcă ar fi ziarul de cu o zi înainte.

— Fie aceste decese sunt cumva legate, fie Olga cunoștea personal aceste femei.

— Nu-i cam același lucru? zice Harjula sigur pe sine. Acum toate sunt moarte.

— Aceste morți implică veșminte *manga* sau tratamente *kambo*? întreabă Hellu.

— Nu scrie în articole. Nicăieri în Europa nu sunt dezvăluite presei amănuntele unei anchete, în afară de cazul în care e absolut necesar pentru rezolvarea cazului, zice Harjula serios.

Hellu nu știe ce să creadă despre purtarea subordonatului său. După tonul cu care vorbește pare un pic prea mult profesor și nu destul de elev.

— Însă trebuie să luăm imediat legătura cu autoritățile care au investigat crimele și să aflăm, continuă Harjula.

— Bine. Pot să mă ocup de asta. Cu cât e gradul mai înalt, cu atât mai rapid e răspunsul, zice Hellu și se ridică în picioare. Bună treabă, Harjula. Admirabil devotament. Și, dacă pot să te rog ceva…

Harjula e deja în picioare, cu mâna pe clanță ca să plece.

— Ce anume?

— Ține o vreme pentru tine această descoperire. Sunt acum atâtea părți în mișcare, încât nu vreau s-o copleșesc pe Niemi. O să văd ce aflăm din străinătate și după aceea informăm împreună echipa.

57.

Jessica pune pe masă două pahare de carton. Pentru ea a luat de la automat ceai. Tatăl Lisei a cerut apă. *Nu rece ca gheața, la temperatura camerei. Mulțumesc.*

Ei doi sunt într-o cameră rezervată pentru interogatoriile luate de vameși, iar Jusuf discută cu mama Lisei dincolo de hol.

— Vă rog să luați loc, zice Jessica și se uită la pașaportul pe care i l-a cerut tatălui Lisei.

Hirokazu Yamamoto.

Hirokazu își mângâie încheieturile degetelor. Pare să fie tot mai agitat, bănuitor și impulsiv. Însă Jessicăi îi este greu să creadă că o să-și piardă cumpătul: înfățișarea lui șlefuită semnalează un caracter complet incompatibil cu afișarea publică a emoțiilor.

— Lisa, zice Hirokazu și se așază, iar picioarele scaunului de aluminiu scrâșnesc pe podeaua de ciment neted. Și-a pus haina pe spătar. Unde e Lisa?

— Vom face tot ce ne stă în puteri ca să…

— Am fost plecați două săptămâni, zice Hirokazu, cu mâinile în poală.

Jessica își încrucișează mâinile pe masă și se uită la el.

Hirokazu Yamamoto este cu adevărat o prezență intimidantă, și nu doar datorită masivității. Jessica nu poate să nu-și amintească ce spusese Frank Dominis despre Lisa: că îi este frică de tatăl ei. Ochii lui sunt ca de rechin, morți, fără suflet. *Ce fel de om ești, domnule Yamamoto*?

— Știu, zice Jessica. Trebuie să vă fie foarte greu.

Hirokazu încuviințează din cap de câteva ori.

— Este, zice și își scarpină capul ras.

Pe tâmplă se vede o cicatrice lungă, subțire.

— Aveți idee ce s-a putut întâmpla cu Lisa? întreabă Jessica și se încordează un pic în așteptarea reacției bărbatului, ce va spune și cu ce ton.

Hirokazu nu pare să fie iritat de întrebare, doar clatină din cap alene.

— Dumneavoastră sau mama Lisei aveți dușmani? continuă Jessica.

Hirokazu se uită la Jessica și își trage discret în jos mânecile cămășii.

— Care s-o fi atacat pe Lisa? întreabă el.

— Nu se poate spune în această fază dacă cineva a fost atacat, răspunde Jessica și apoi continuă: Însă trebuie să cercetăm…

— Cunoașteți o firmă numită SuperServis?

Jessica încuviințează din cap. S-a familiarizat aseară cu informațiile găsite despre Hirokazu.

— Spălătorii de haine cu autoservire, zice Hirokazu. Șapte spălătorii. În Helsinki, Tampere, Lahti, Kouvola, Oulu.

Hirokazu numără orașele pe degetele mâinii stângi. Degete foarte groase.

— Am spălătorii de haine cu autoservire. Spuneți-mi, cine urăște proprietarii de spălătorii? continuă el și își desface brațele, semnalând că nu știe. Vă spun eu, nimeni. N-am dușmani.

Jessica încuviințează din cap. Acea carte a fost jucată. E vremea să arunce pe masă asul.

— V-ați mutat în Finlanda în 1998, când Lisa avea trei ani, așa este? zice Jessica.

Hirokazu încuviințează din cap încet și cu hotărâre, într-un fel pe care Jessica l-a văzut pentru prima dată în urmă cu câteva minute și îl va ține minte toată viața.

— *Kondo,* zice Jessica și ceva moare în ochii bărbatului.

Se golesc brusc de încredere și sclerotica capătă o nuanță roșiatică. Apoi Hirokazu zâmbește pentru prima dată de la întâlnirea lor, însă gura îi rămâne închisă.

— Este fostul dumneavoastră nume de familie și al Lisei, nu-i așa? zice Jessica.

Bărbatul n-o slăbește din ochi pe Jessica, în vreme ce tace în continuare. Mândria îi interzice să se întoarcă într-o parte chiar și atunci când bătălia e pierdută. Așa cum bănuia Jessica, Hirokazu nu va da nimănui satisfacția de a-și recunoaște înfrângerea.

— Nu-i așa? insistă Jessica.

— Ce legătură are asta cu locul în care se află Lisa? zice Hirokazu în cele din urmă și își scarpină încheietura pe sub ceasul de aur.

— Nu știu, zice Jessica liniștită. Însă trebuie să eliminăm posibilitatea unei legături, oricât de dureros ar fi. Așa că aș vrea să-mi răspundeți la întrebări cât mai sincer posibil.

Hirokazu clipește, ca și cum ochii i s-ar fi uscat în timpul înfruntării îndelungate dintre priviri. Apoi ia paharul de carton și îl golește. Se aude un scrâșnet și paharul dispare în pumnul mare ca o mașină strivită într-o presă hidraulică.

— Un zbor lung. Două zboruri, zice el și își dezmorțește gâtul.

— De ce v-ați mutat cu Lisa în Finlanda? Și v-ați schimbat numele de familie? Ați avut probleme cu poliția în Japonia?

Hirokazu nu răspunde. Oricum, Jessica știe că nu trebuie să aștepte mult un răspuns. Până la prânz vor primi de la poliția japoneză dosarul lui Hirokazu Kondo. Însă acum contează fiecare minut. Lisa ar putea fi încă în viață și tatăl ei trebuie să știe asta.

— Domnule Yamamoto. Jessica i se adresează din respect pe numele de familie pe care și l-a ales el în Finlanda. Singurul scop al acestei cercetări este să ne ajute s-o găsim pe Lisa. Ceea ce s-a întâmplat în Japonia acum douăzeci de ani nu ne interesează deloc pe mine și pe colegii mei.

Bărbatul nu răspunde. Prin ușa închisă răzbate un anunț care le cere pasagerilor să-și supravegheze bagajele. Jessica ia o înghițitură de ceai, dar e încă prea fierbinte ca să-l poată bea.

Cu cărțile pe masă, Hirokazu Yamamoto.

— I-ați spus Lisei să nu folosească rețelele de socializare. De ce?

Hirokazu clatină din cap și mârâie.

— Nu-i adevărat, zice și saltă un pic bărbia.

— Nu? zice Jessica, apoi lasă privirea în jos spre însemnările sale și vorbește mai apăsat. Așadar, v-ați luat fiica și v-ați mutat în cealaltă parte a planetei. V-ați schimbat numele. Următorul lucru a fost să cumpărați o casă mare în Järvenpää. Cu tot luxul, însă departe de lumina reflectoarelor. V-ați căsătorit, ați deschis o spălătorie de haine cu autoservire. Apoi alta. Ați stat retras, doar familia și munca. Fiica a crescut și s-a mutat la Helsinki. A început să câștige singură din activitatea de influencer. Zece, cincizeci, o sută, două sute de mii de urmăritori. Ați început să vă îngrijorați. De ce? Cred că vă temeați că tehnologia informațiilor are să distrugă tot ce v-ați trudit atât de mult să clădiți. Că prezența Lisei pe rețelele de socializare o să atragă atenția asupra dumneavoastră. Că cineva din Japonia o s-o recunoască. Nu fața, desigur, când a plecat din Japonia Lisa era un copilaș, ci poate că ar pune laolaltă doi și cu doi. Un blogger de douăzeci și patru de ani, născut în Japonia. Mutat în Finlanda în 1998.

Improbabil? Sigur, foarte. Posibil? De ce nu? Și de aceea i-ați spus Lisei să înceteze. De ce să riscați? Și dacă unul dintre sutele de mii de urmăritori era un pericol potențial…

În acel moment Jessica simte cum masa de aluminiu îi alunecă brusc de sub palme și peste o clipă se izbește de peretele de beton alb. Se aude un zgomot asurzitor și ceaiul roșu se varsă pe podea ca sângele dintr-o rană de glonț. Jessica se trage repede în spate, scaunul se răstoarnă și ea se poticnește.

Mâna îi bâjbâie după pistol.

— Nu știi despre ce vorbești! strigă Hirokazu.

A făcut un pas înainte și a ridicat arătătorul gros în fața Jessicăi.

— Nu înțelegi!

Jessica încearcă să se ridice în picioare, însă umbra bărbatului enorm o face să se îndoiască de șansele sale. Dacă Hirokazu o lovește acum, dacă mâinile lui uriașe o prind pe Jessica de gât, ar avea timp s-o stranguleze sau să-i frângă gâtul înainte ca Jusuf sau oricine să se repeadă în ajutorul ei.

— Caut-o pe Lisa și gata! Caut-o dracului pe Lisa! zbiară Hirokazu un pic stângaci, împroșcând cu salivă.

Însă n-o lovește. Nici n-o strangulează. Își scutură praful invizibil de pe rever, se retrage încet și înșfacă blazerul.

Apoi, gâfâind ca un taur înfuriat, se duce la ușă, o deschide smucit și se pomenește față în față cu Jusuf, care dă buzna înăuntru. Jusuf se uită la Hirokazu, apoi la masa răsturnată, la Jessica rezemată de peretele din spate și la ceaiul vărsat pe podea.

— Ce s-a întâmplat aici? zice Jusuf, și un moment pare că Hirokazu o să treacă peste el ca un buldozer.

Bărbații se uită unul la altul ca doi cocoși în poiată, gata să se izbească unul pe altul cu clonțurile până la moarte.

— Am terminat aici, Jusuf. Te rog să-l conduci afară pe domnul Yamamoto, spune Jessica și își potolește respirația.

Și spoi Jessica observă ceva care îi scăpase înainte: unul dintre degetele groase e mai scurt decât celelalte. Lui Hirokazu îi lipsește cel puțin jumătate din degetul mic de la mâna dreaptă.

58.

Jessica ridică masa și o împinge la loc. E singură în cameră, însă starea explozivă persistă. Încă mai simte prin trup valul de adrenalină. Multă *acțiune* brutală într-un timp scurt. Întâi a fost atacată pe cărarea de jogging, apoi pe scările din Taka-Töölö. Acum a fost amenințată fizic de un bărbat furios de 140 de kile, un tată care își caută fiica și pe care ea a reușit să-l scoată din sărite cu întrebările.

Jusuf se întoarce în cameră și închide ușa. Se reazemă de perete cu brațele încrucișate pe piept.

— Ce naiba, Jessica? Ești bine? Am fi putut să-l arestăm pentru asta, zice el calm.

— Pentru că și-a ieșit din fire? Și ce-i cu asta?

— Ce anume i-ai spus?

— L-am împuns un pic, zice Jessica și își masează tâmplele. Cum e cu mama?

Jusuf clatină din cap.

— N-ai aflat nimic? zice Jessica și se așază pe scaun.

— Nu.

Jusuf se apropie și prinde în mâini spătarul scaunului de vizavi.

Jessica se uită la afișele înrămate care atârnă pe pereți. Ele informează pasagerii despre ce le este permis să aibă în bagaje și cantitățile care trebuie să fie declarate. S-ar putea spune că pentru cineva care stă în această încăpere instrucțiunile vin prea târziu. Au dat deja cu oiștea-n gard.

— Hirokazu Yamamoto a fost gangster, zice Jessica brusc, ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea.

— Informația a venit din Japonia?

— Nu.

Jusuf se încruntă.

— Și atunci de unde? Vrei să zici că a mărturisit că aparține mafiei japoneze?

Jessica ridică mâna dreaptă și arată spre degetul mic. Se preface că îi retează vârful.

— *Yubitsume.* O veche tradiție printre criminalii japonezi. Dacă cineva

din *yakuza* o dă în bară, trebuie să-și taie degetul mic. Presupun că nu mai e un procedeu curent, dar sunt sigură că era la sfârșitul anilor ’90.

— Îi lipsește o parte din deget?

Jessica încuviințează din cap.

— La început am crezut că fuge de poliție. Sau de fisc, sau așa ceva. Părea să aibă o grămadă de bani când s-a mutat aici. Însă poate că le-a tras clapa celor din *yakuza,* zice ea.

Jusuf se așază vizavi de Jessica.

— Oare Fantoma e gorila trimisă de *yakuza*? Vor să se răzbune pe babacu’, așa că o răpesc pe Lisa? întreabă Jusuf. Poate că o țin ostatică pentru ca el să scoată banii?

Jessica încuviințează din cap.

— Îmi sună plauzibil.

— Fir-ar să fie! zice Jusuf și zâmbește satisfăcut, însă apoi devine serios. Dar de ce a trebuit mai întâi să-i comande Lisei un tablou? Și s-o sune de mai multe ori? Și ce legătură are Jason Nervander cu toate astea?

— Sau Olga Belousova. Sau *kambo,* zice Jessica și își îngroapă fața în mâini, cu coatele pe masă.

— În orice caz, dacă toate astea sunt adevărate… Dacă Fantoma îl vizează într-adevăr pe tatăl Lisei, trebuie să nu-l scăpăm din ochi! Gorila ar putea…, spune Jusuf și arată cu degetul mare spre ușă.

— Deja o facem, zice Jessica și ridică privirea.

Jusuf își desface brațele întrebător.

— Am ordonat o supraveghere a terminalului de către poliție, continuă Jessica. Se vor ține după Hirokazu toată ziua.

Jusuf chicotește, impresionat. Apoi scoate din buzunar o cutiuță și își aruncă în gură câteva pastile de mentă.

— De unde ai știut?

— Ce să știu?

— Că e ceva dubios cu tatăl Lisei? zice Jusuf și sparge între dinți o pastilă. Jessica aude întrebarea, însă nu răspunde. Hei? Ce ți-a spus ieri craiul ăla?

— Dominis a spus că Hirokazu a încercat s-o silească pe Lisa să renunțe la rețelele de socializare. Părea evident că tipul are ceva de ascuns. După părerea lui, activitatea Lisei era mult prea publică. Și riscantă, confirmă Jessica și se ridică în picioare.

Se gândește un pic dacă să curețe mizeria de pe podea înainte ca ea și Jusuf să le redea camera celor de la vamă.

— Dominis a spus-o? Și Dominis știe asta pentru că…

— I-a mărturisit Lisa.

Jusuf bate din palme voios.

— Dominis i-o trăgea Lisei.

— Se pare că nu.

— Nu poți fi atât de naivă, Jessi.

— Ce-ar fi să uităm de faptul că Dominis și Lisa și-o trăgeau sau nu și să ne întoarcem la muncă? zice Jessica și se duce la ușă.

Jusuf clatină din cap și o urmează pe coridor.

— Of, la naiba! Ai trecut de partea întunecată, Jessi. Te-a prins în gheare!

Jusuf râde, însă Jessica nu-l ascultă. A apelat numărul lui Tim Taussi și a dus telefonul la ureche. După un moment răspunde un bărbat cu voce obosită.

— Sunt Jessica Niemi.

— Știu. Ți-am salvat numărul. Nu răspund la numere necunoscute, zice Tim Taussi și pare că își întinde oasele.

— Întrebare rapidă. Pe Instagram e o fotografie cu tine și Lisa. Din septembrie.

— Ce-i cu ea?

— Unde a fost făcută?

— Acasă la Lisa.

— În Töölö?

— Da, în camera ei. Ce legătură are asta? Trebuie să-mi chem avocatul? chicotește Tim Taussi.

— Mă îndoiesc. Cel puțin nu încă, zice Jessica și închide telefonul.

Traversează împreună terminalul spre uși. Jusuf trebuie să grăbească pasul ca să nu rămână în urmă.

— Cine a fost?

— Slim Shady al nordului.

— Kex Mace's? a apărut ceva?

Jessica se oprește lângă uși și se uită la bărbații cu veste galbene de afară care dirijează taxiurile.

— Ieri am găsit pe pagina lui de Instagram o fotografie cu el și Lisa. În

imagine par cumva… un pic prea intimi. Nu știu de ce mi-a atras atenția. Voiam doar să-l întreb pe Kex despre ea.

— Jessica, tipii ăia își câștigă pâinea pozând. Nu poți trage vreo concluzie…

— Știu, însă rapperul tocmai m-a mințit. A zis că fotografia a fost făcută în dormitorul Lisei, cu toate că pereții din camera ei sunt albi, nu închiși la culoare, zice Jessica și îi arată lui Jusuf poza.

El privește lung, dar nu pare convins.

— Destul de firav argumentul, Jessi. Ai văzut toată acea vopsea acasă la Lisa și Essi. Probabil că a zugrăvit de când a fost făcută fotografia, zice el.

Jessica își dă seama că e iritată, dar nu prea știe din cauza cui.

— Rasse poate să-și facă metamagia și pe asta, zice ea și iese pe ușile glisante ale aeroportului.

59.

Sala de ședințe e plină de tensiune, nu-i niciun strop din spiritul de echipă destins care domnea în vremea lui Erne. Jessica știe că vina nu este decât în parte a lui Hellu. La urma urmei, să te culci cu iubitul colegei e o modalitate imbatabilă de a otrăvi atmosfera la lucru.

E clar că Jessica va trebui s-o ia pe Nina deoparte și să discute între patru ochi, însă e greu de găsit momentul potrivit pentru ceea ce va fi, probabil, o întâlnire incredibil de stânjenitoare. Sau poate că Jessica pur și simplu își vâră capul în nisip de câte ori apare unul.

Se uită la Nina, care scoate din rucsac o linguriță și două ouă fierte tari învelite în șervețele de hârtie. O gustare ciudată și, în același timp, tipică pentru Nina.

Jessica zâmbește aproape imperceptibil când o vede pe Nina punând ouăle pe masă. Faptul că practică judo din tinerețe și antrenamentele constante sunt evidente nu numai în brațele vânjoase ale Ninei, ci și în postura ei, în felul în care își controlează trupul și îndeplinește sarcinile de zi cu zi. Cu toate că fizicul ei o face o adevărată mașină de ucis, Nina a ajuns să aibă probabil munca cea mai puțin solicitantă fizic din unitate: să caute cu lupa surse ale dovezilor.

— Ei bine, domnilor și doamnelor, zice Hellu și își face de lucru cu lobul unei urechi. E cam ca titlul unui cântec de-al lui Kex Mace's: *The web is getting tighter.* Plasa se strânge.

Jessica își mușcă buza ca să-și oprească rânjetul. E surprinsă că șefa cea anostă s-a ostenit să memoreze versurile lui Kex Mace's cu atâta precizie.

În încăpere, în afară de Hellu, Nina și Jessica, sunt și ceilalți din echipă: Rasmus, Jusuf și Harjula, care poartă blugi decolorați și un pulover pe gât negru. La începutul ședinței, Jusuf și-a jucat rolul în crearea încordării, întrebându-l pe Harjula dacă are de gând să lanseze pe loc un nou iPhone. Pe Harjula n-a părut să-l deranjeze comparația cu Jobs, ci a lăsat doar să-i plutească pe buze zâmbetul à la Mona Lisa, de-acum obosit. *Amuzant, Jusuf. Bună poantă.*

— Jessica, te rog. Spune-ne cum stăm, zice Hellu.

Jessica deschide agenda și citește din însemnările făcute.

— Krista Günsberg, cea care a dezvăluit locul unde se fac tratamentele *kambo,* și-a făcut în această dimineață analizele de sânge și a primit rezultatele. Nu a fost găsit niciunul dintre drogurile identificate la Olga Belousova.

— *Niciunul* dintre ele?

— Păi, canabis, însă n-are legătură cu investigația, zice Jessica.

Hellu arată ca și cum ar crede că e un delict grav, dar se mulțumește să ofteze adânc.

— Ceea ce sprijină presupunerea că Rodriguez vindea două feluri de tratamente la centrul lui de sănătate. În acest moment nu se știe ce vindea și cui, și dacă unii dintre clienți comandau anume cocktailul mai puternic, zice Jessica, îi privește în ochi pe toți cei din jur și apoi se întoarce la agendă. José Rodriguez, care a fost ucis ieri în centrul de sănătate, are dosarul perfect curat. N-au fost găsite acolo droguri, însă locul a fost scotocit și e limpede că a fost luat ceva de pe rafturi, în plus s-au găsit urme de droguri în unele pahare și farfurii, zice Jessica și dă clic pe o fotografie a locului crimei, ca să vadă toți. Totul era acolo: telefonul pe podea, portofelul în buzunar și câteva sute în casa de marcat. Putem elimina posibilitatea unui jaf cu omor.

— Ați mai găsit și altceva acolo? întreabă Hellu.

— Nu cine știe ce. O haină de ploaie galbenă atârna pe perete, cu un spray de curățare în buzunar.

— Și asta a declanșat niște idei? zice Hellu privind-o pe Jessica drept în ochi.

— De fapt, da, pentru că haina de ploaie galbenă nu părea să fie stilul victimei. Și apoi, acel spray de curățare arată că Rodriguez – dacă haina e a lui – voia să-și șteargă urmele. Unde și de ce… Alt mister.

— Dar nu era și o cârpă în buzunar? zice Hellu.

Jessica clatină din cap.

— A văzut cineva făptașul? întreabă Nina, sparge un ou cu latura linguriței și începe să-l curețe.

Jessica își privește colega surprinsă. Oul fiert își leapădă iute coaja între degetele puternice ale Ninei.

— Nu, zice Jessica. Nimeni nu s-a prezentat ca martor și acolo nu sunt camere de supraveghere. Pe tejghea era un registru în care Rodriguez nota

programările…

— Poate că numele ucigașului e în acel registru, o întrerupe Hellu.

Jessica se uită pe sub sprâncene la șefă și nu se poate împiedica să nu se gândească la refrenul altui hit de-ale lui Kex Mace's, „Euthanizing Her Softly"[{35}].

— Dacă ar fi fost așa, pistolarul l-ar fi luat cu el la plecare, fără îndoială, zice Jessica atât de diplomatic cât poate, însă eșuează.

Hellu îi aruncă o privire ucigașă. Îți poți imagina că în acest moment gândește *La dracu', să nu îndrăznești să mă umilești în fața unității mele, Niemi.*

Când Jessica a ajuns în această dimineață la sediu a izbit-o senzația ciudată că s-a schimbat ceva. E sigură că ochii lui Hellu arată acum nu numai dispreț și ură, ci și triumf și încântare.

— Fantoma e pistolarul, zice Harjula și nimeni nu obiectează.

Însă expresia lui Rasmus spune că ideea îl deranjează.

— Spune, Rasse, zice Jessica.

Rasmus ridică privirea speriat.

— Eu? Nimic.

— Nu, spune, insistă Jessica.

Rasmus vorbește puțin, dar ce spune contează. Jessica a învățat să deslușească situațiile în care trebuie să-l încurajeze să spună ce gândește. Sunt precum ideile care îi vin în cap unui scriitor în toiul nopții: dacă nu sunt scrise imediat, ar putea fi pierdute definitiv.

Rasmus înghite în sec zgomotos și se uită la Nina căutând sprijin. Sau poate se uită la oul din care femeia tocmai a mâncat jumătate. Prin încăpere plutește un miros neplăcut.

— De fapt, nu știm mare lucru despre Fantomă, începe Rasmus. Nu știm decât că luase legătura cu Lisa și a comandat tabloul cu farul și…

— Și asta nu-l face să fie ucigașul? râde Harjula. Ce ne mai trebuie?

Rasmus nu răspunde imediat, pentru el o scurtă tăcere absoarbe șocul.

— Nu neapărat, continuă el apoi. Hai să o luăm de la început. Dacă Lisa a promovat *kambo* pe rețelele de socializare și presupunem că Fantoma e răspunzător de dispariția Lisei… de ce să-l împuște pe José Rodriguez?

— Poate că Fantoma voia să oprească totul? zice Hellu.

Rasmus pare surprins.

— Adică Fantoma e un soi de filantrop? Un justițiar…

— Dexter. Batman. Tarzan, zice Jusuf zâmbind.

— La naiba! șoptește Nina și își îndeasă în gură restul oului.

— Hannu Karpo[{36}]…

— Liniște! zice Hellu tăios, dar fără să ridice vocea. N-are rost să facem speculații. Avem nevoie de mai multe dovezi. Mai e ceva concret?

Jessica încuviințează din cap, își drege glasul și apoi zice:

— Nina și Rasmus au făcut ieri o mare descoperire…

— Nina a făcut-o, zice Rasmus încet și Nina zâmbește.

— Identitatea lui Akifumi e încă un mister, însă Nina a găsit logica secvenței 2511946, zice Jessica și dă clic, deschizând pe ecran fișierul pe care i l-a trimis Rasmus aseară. E folosit ca *hashtag* pe Instagram. Ultimele cifre din serie sunt codul unei țări. De exemplu, 2511946 înseamnă Suedia, 2511947 Norvegia și 25119358, Finlanda. În fiecare caz, *hashtagul* apare pe fotografia unui restaurant sau hotel.

Hellu pare vrăjită.

— De ce acele locuri? zice Harjula.

— Încă nu știm, dar se leagă cumva de acest caz. Și nu doar prin profilul de Instagram al lui Akifumi. Una dintre cele zece adrese din Finlanda este Fenix. Mă îndoiesc că e o coincidență.

— La naiba! zice Harjula. Directorul ăla cu care ați vorbit voi…

— Frank Dominis, zice Jessica fără tragere de inimă.

O nemulțumește extrem de tare ceva din ideea că americanul cu înfățișare șmecherească și reputație discutabilă e tipul cel rău din poveste. Și prea bate la ochi. Jessica refuză să înghită asta pe nemestecate.

Sau poate că Jessica vrea să creadă ceva ce n-ar trebui în niciun caz. Nevinovăția unui suflet chinuit. A mai făcut-o cândva, în viața dinainte. Și, de ce nu, cu Mikael.

— Frank Dominis trebuie să știe ceva, zice Harjula.

— O să merg cu Jessica să vorbim cu el, zice Jusuf.

— Și cum e cu conturile de Instagram care au postat *hashtagurile*? Cine sunt? întreabă Hellu.

— Nina a observat imediat că sunt profiluri false, zice Rasmus. Am putut să confirm că acele conturi au fost create acum câțiva ani într-o fabrică de troli din Ucraina. Desigur, o să încerc să dau de utilizatorul final, care a plătit crearea lor. Dar mă tem că au reușit foarte bine să-și șteargă urmele.

— OK, ce se aude de la Facebook? Când putem aștepta informațiile despre profilul Akifumi? întreabă Jessica.

Rasmus ridică din umeri.

— Nu știu. Curând, sper, zice el. Am trimis cererea aseară. La fel și cu abonamentul telefonic al Fantomei. Încă n-am primit răspuns de la autoritățile japoneze.

Jessica încuviințează din cap și afișează pe ecran următoarea imagine.

— În același timp, încearcă să obții de la Instagram recuperarea tuturor imaginilor care au fost șterse de curând din contul Lisei. Putem face asta? zice Jessica.

— Dacă îmi amintesc bine, se poate înainte să treacă 30 de zile de la ștergere. Mai fac o cerere, zice Rasmus și începe să tasteze.

— Și acesta este al patrulea lucru la care așteptăm să ne ajute autoritățile străine. În acest caz, Japonia, zice ea, în vreme ce pe perete apare imaginea unui bărbat cu umeri lați, nas vulturesc și fața ca o farfurie mare. Hirokazu Yamamoto, tatăl Lisei, zice Jessica. Născut Hirokazu Kondo. S-a mutat din Japonia în Finlanda împreună cu Lisa în 1998. Și-a schimbat numele. Mi s-a spus că Hirokazu i-a poruncit fiicei sale să părăsească rețelele de socializare. Pe un ton categoric, chiar amenințător.

— De unde vine această informație? zice Hellu.

Jessica înghite în sec abia auzit. În lumina informațiilor de astăzi, Frank Dominis s-ar putea să nu fie sursa cea mai de încredere, însă Jessica nu pricepe de ce ar fi născocit povestea despre tatăl Lisei. Și apoi, declarația lui Dominis a fost sprijinită de felul în care a reacționat Hirokazu la aeroport. *Pregătește-te să iei șuturi de la toată echipa.*

— Mi-a spus Dominis, răspunde Jessica și își ia aerul cel mai curajos posibil.

Jami Harjula izbucnește în râs, și nici Hellu nu pare prea convinsă.

— Lisa i-a mărturisit lui Dominis. Sunt amici, se grăbește să explice Jessica.

— *Amici.* Moșu' cu buzunare pline și tânăra bloggeriță, zice Harjula cu tonul plin de sarcasm.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf, despre care știe că gândește cam la fel. Însă Jusuf nu se alătură zeflemelei. Nu acum, când lucrurile se întorc împotriva Jessicăi. *Mulțumesc, Jusuf.*

— În acest moment cred că putem presupune că Dominis spune adevărul

și că Hirokazu avea un motiv ca să-i spună Lisei să nu mai folosească rețelele de socializare. Cred că se teme că l-ar putea găsi cineva. Cineva din cauza căruia a fugit din Japonia. Și că acesta este motivul pentru care a dispărut Lisa.

— Spune-le despre degetul mic, zice Jusuf și soarbe din cafea.

Jessica încuviințează din cap și face o mică pauză.

— Lui Hirokazu îi lipsește o parte din degetul mic, zice ea după ce le-a stârnit curiozitatea.

— *Yakuza*, zice Rasmus încet, și toți par să știe la ce se referă.

Ceea ce nu-i garantat, nici măcar în poliție: odată, un membru al comitetului director a confundat într-o conferință de presă *yakuza* cu *Jacuzzi,* și încă se mai vorbește despre asta.

— Așadar, Hirokazu a fost gangster? zice Hellu. Poate că e într-un program de protecție a martorilor?

Jessica scoate un oftat de ușurare.

— Exact, zice ea. Asta ar explica nemulțumirea lui față de activitatea Lisei pe rețelele de socializare. De aceea am cerut ajutor de la Serviciul Securității, doi agenți în civil îl urmăresc cu mașina de la aeroport. Îmi raportează mie și vor interveni dacă văd ceva suspect.

— Excelent, zice Hellu brusc și se ridică în picioare. Facem progrese. Bine. Acum am o ședință cu cei de mai sus. Țineți-mă la curent, bine?

Cum nimeni nu protestează, Hellu iese din încăpere.

Jessica rămâne acolo, aude picioarele scaunelor din jur scrâșnind pe podea, în vreme ce detectivii se ridică și își întind oasele. Numai Nina rămâne așezată, pe gânduri. La începutul anului Jessica ar fi întrebat-o la ce se gândește. Dar acum pare riscantă o astfel de inițiativă. *Ce mama naibii, comportă-te matur, Jessica.*

— La ce te gândești, Nina? zice Jessica cu vocea îngroșată.

Nina își mută privirea la Jessica și cele două se înfruntă din ochi. Dacă privirea ar putea să ucidă, probabil că Jessica ar fi deja moartă.

— Mi-a dat prin cap ceva, zice Nina în cele din urmă, cu vocea de gheață. Nikolas Ponsi, pastorul care a raportat dispariția lui Jason Nervander, a spus că, deși nu știe să fi fost Jason vreodată violent, băutura l-a dus adesea la *abateri morale* – care este un termen foarte interesant pentru înșelare.

— Și? zice Jessica și ignoră cu bună știință săgeata îndreptată spre ea.

— Nikolas Ponsi este – pe lângă paroh – sexolog și terapeut sexual cu diplomă, care consiliază tineri pe probleme legate de sexualitate. Mă întreb de ce au devenit atât de apropiați el și Jason. Un pastor de vârstă mijlocie și un blogger ateu cu cincisprezece ani mai tânăr, căruia îi place ori să biciuiască pe cineva, ori să fie biciuit.

— E un pic ciudat, dar…

— Când ne-am întâlnit, Ponsi a spus că Jason este activ în munca cu tinerii din parohie și că așa au ajuns să se cunoască. Așa că am dat vreo două telefoane și am descoperit că da, Jason este activ în munca cu tinerii, însă nu în parohie, ci la FBSH. „Fundația pentru Bunăstare Sexuală din Helsinki”. N-are nicio legătură cu biserica. Se pare că Ponsi nu l-a implicat pe Nervander în activitățile cu tinerii ale bisericii decât mai târziu.

— Așadar, Nikolas Ponsi a mințit despre felul în care s-au întâlnit?

— Poate că a trebuit s-o facă, pentru că nu voia să dezvăluie faptul că s-au cunoscut în contextul terapiei sexuale. Dacă Jason i-a spus lui Ponsi despre predilecțiile sau frustrările sale sexuale? De exemplu, sado-masochismul? Dacă Jason n-are doar un fetiș S&M, ci un fetiș al școlărițelor – și i-a mărturisit pastorului?

Jusuf, care a zăbovit în prag, se întoarce la masă, intrigat.

— Știind ce era în debaraua lui Jason, revistele cu gagicuțe și chiar agățămintele normale pe Tinder n-aveau cum să-l satisfacă, nu-i așa? Poate că tocmai de aceea era Jason în Aurinkolahti în noaptea aceea, zice Nina. Pentru că plătise pentru o femeie. Pentru că nu se putea abține. Însă Olga a avut un atac de cord și Jason a încercat s-o resusciteze. N-a reușit. Și atunci a trebuit să dispară.

— Interesant, zice Jessica încurajator. Însă asta nu explică de ce acel „Odihnească-se în pace” a fost postat pe Instagram.

— Nu, într-adevăr, zice Nina. Însă cred că ar trebui să mai vorbim odată cu Nikolas Ponsi. Poate că a crezut că nu e corect să intre în amănunte. Fiind îndrumător spiritual. Sunt sigură că știe despre Jason ceva ce nu ne-a spus încă. Și pariez că e mult mai scandalos decât costumele de latex.

— O să mă duc eu în Kallio. Mulțumesc, Nina, zice Jessica, în vreme ce ecranul telefonului de pe masă se luminează.

Un mesaj de la Essi.

60.

Jessica și Essi coboară cele câteva trepte până în părculețul de lângă sediul poliției și se așază la capetele unei bănci, cu mai mult de un metru între ele. Copacii din jur, cu crengile lor dezgolite, le fac semne liniștitoare și oferă adăpostul potrivit pentru discuție.

Fesul de lână al lui Essi e tras până deasupra ochilor mari și triști. E mai machiată decât era ultima dată și pare, cumva, mai bătrână și mai matură decât tânăra înlăcrimată care ședea pe patul său, jelindu-și colocatara dispărută.

— Cred că ar fi trebuit mai bine să sun, zice Essi și se uită în jur.

E limpede că e dezorientată și înspăimântată. E lucrul cel mai chinuitor în cazurile de dispariții: nesiguranța, care lasă prea mult în seama imaginației. Te macină grija pentru persoana dispărută, dar apar și întrebări despre propria siguranță. Dacă i s-a întâmplat ceva groaznic cuiva apropiat de tine, de ce să nu ți se întâmple și ție?

— Însă oricum treceam cu trenul prin Pasila…, continuă ea, își scoate mănușa dreaptă și bagă mâna în buzunarul trenciului roz.

Jessica se reazemă de spătar și așteaptă răbdătoare ca Essi să spună la ce se gândește.

— E în ordine, zice ea, în vreme ce Essi scoate ceva din buzunar.

— Toată chestia e tare ciudată, zice Essi, și Jessica vede un paralelipiped de plastic negru din care iese un fir lung.

Privit mai de aproape, e un încărcător. Un Nokia vechi, din care Jessica nu-și mai amintește să fi văzut în ultimii zece ani. Până și Erne, care se uita chiorâș la inovațiile tehnologice, își luase un *smartphone* în urmă cu cinci ani.

— Nici nu știu de unde să încep, zice Essi, îndeasă încărcătorul în mâna Jessicăi și oftează adânc. Probabil de la sunet…

— De la sunet?

— Mi-am amintit că auzeam uneori din camera Lisei un bip… ca al unui dispozitiv electronic, care părea nepotrivit în acest moment, în această epocă. Însă nu i-am dat atenție. Am întrebat-o o dată pe Lisa ce este, însă a

zis doar că probabil e e-mailul sau o înștiințare despre vreo aplicație…

— Lisa a avut două telefoane, zice Jessica încet, cu ochii la încărcătorul vechi, nu ca să întrețină conversația, ci mai degrabă pentru sine.

Fantoma căuta în camera Lisei al doilea telefon. De aceea scotocea pe acolo.

Jessica simte furnicături în vârfurile degetelor. Ridică privirea și o vede pe Essi confirmând din cap.

— Și când tipul ăla era ieri în camera Lisei…, continuă Essi, și Jessica o vede cum se cutremură: Sunt sigură că acel telefon îl căuta.

— Din ce deduci asta?

— Pentru că l-a găsit.

Jessica se uită la Essi întrebător.

— M-am dus de dimineață în camera Lisei. Mă întrebam ce naiba căuta el acolo. O răpise deja pe Lisa și făcuse… și totuși s-a întors.

Jessica vede venind spre ele un bărbat cu un câine. Ceva la el îi amintește de atacul de ieri-dimineață, răsuflarea râncedă, plină de alcool, și încheieturile dureroase ale degetelor. *Ajunul Crăciunului.* Jessica își amintește că pe când zăcea pe pământul înghețat a auzit cum latră un câine și cum îl strigă stăpânul. Poliția încă nu l-a prins pe bețivul nebun și presa a avertizat lumea despre agresorul care bântuie prin Parcul Central.

— În acel moment nici nu mă gândeam la vreun telefon. Am scotocit o vreme prin lucrurile Lisei, eram un pic isterică și panicată, mi-am zis că, dacă mi-aș putea da seama că lipsește ceva, aș putea s-o ajut pe Lisa și să mă ajut pe mine…

— Și ai găsit asta…

— Era în spatele unui tablou. Cele mai multe dintre tablouri au fost luate și au mai rămas doar câteva, cele pe care nu le-a pictat Lisa. Unul era un pic strâmb… pictura unei pisici în stil Andy Warhol, la dreapta cum intri pe ușă. L-am luat de pe perete și am găsit în spatele lui un ascunziș mic, zice Essi și scoate din buzunar un pachet de țigări.

Jessica se străduiește din răsputeri să-și ascundă frustrarea și iritarea. Cum a putut să le scape ascunzătoarea și ei, și lui Jusuf, și echipei de criminaliști?

Jessica se uită la femeia care scoate bricheta și o duce la țigara pe care o are între buze. Vârful devine de un roșu strălucitor, ca jarul unui foc de tabără, până ce Essi nu mai trage în piept și își ține respirația.

Duhoarea acră se amestecă repede cu aerul curat.

— O ascunzătoare în care era acest încărcător? zice Jessica, văzând că Essi nu pare să continue povestea din proprie inițiativă.

— Nu era nimic acolo… doar o gaură făcută în peretele de ipsos. Am găsit încărcătorul în spatele următorului tablou, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că un telefon vechi s-ar fi potrivit perfect în acea mică ascunzătoare.

— Așadar, crezi că bărbatul care a intrat în apartamentul vostru a găsit telefonul și l-a luat cu el? Dar nu și încărcătorul.

— Poate că a silit-o pe Lisa să-i spună unde a ascuns telefonul. Și-a acoperit urmele punând tabloul la loc și nu s-a gândit să caute încărcătorul în spatele tabloului de alături. Și apoi, când ne-a auzit intrând… probabil că îți amintești restul, zice Essi un pic stângaci, cu toate că nu încearcă să fie spirituală.

Jessica pune încărcătorul în buzunarul canadienei. Privesc amândouă în tăcere bărbatul care trece cu un câine lup mare, negru.

Jessica oftează. Acum e esențial să se abțină de la speculații în discuția cu colocatara Lisei. Nu trebuie decât să afle toate lucrurile concrete și Essi poate să plece.

— OK, zice Jessica și își întinde brațele pe spătarul băncii. Deci, se pare că Lisa avea un Nokia din anii ’90 și din când în când primea pe el mesaje sau apeluri, presupun că la asta te refereai când ai zis de bipurile pe care le auzeai din camera ei.

— Da, zice Essi.

Frigul i-a înroșit un pic obrajii. Sau poate că agitația.

— Și asta-i tot? N-ai văzut niciodată telefonul?

Essi pare cu gândul în altă parte, ochii ei urmăresc o frunză de arțar mânată de vânt care se zorește pe cărarea cu nisip ca un păianjen mare, galben. Apoi se trezește, ca și cum ar fi auzit întrebarea cu un decalaj de câteva secunde.

— Nu, zice și își scoate telefonul. Însă sunt sigură că Lisa m-a sunat de pe el acum o lună.

— De unde știi că apelul fost făcut pe acel telefon?

— Își rătăcise telefonul, era întoarsă pe dos, pentru că toată munca ei se învârtește în jurul telefonului și rețelelor de socializare. Până la urmă telefonul a apărut, îl lăsase acasă la un prieten în seara dinainte. Dar îmi

amintesc că m-a sunat de la un număr ciudat și m-a rugat să-i iau telefonul când plec de la lucru, că e mahmură și simte că se îmbolnăvește, sau așa ceva. Și când am întrebat-o de la ce telefon mă sună, a zis că e al unui prieten, cu toate că ar fi trebuit să fie acasă, mahmură și bolnavă. N-avea niciun sens. Mi-am dat seama că minte, însă mi-am zis că o fi telefonul vreunui tip și nu vrea să vorbească despre asta.

— Așa că nu i-ai mai pus întrebări?

— Nu în acel moment. Dar mă sâcâia chestia asta, în parte și pentru că tot mai auzeam uneori câte un *ping* din camera Lisei. Așa că într-o zi am sunat la acel număr. Întâi am ascuns numărul meu, și de cum a început telefonul să sune am auzit *ping* în camera Lisei. Și atunci am știut că are încă un telefon și un număr de care, dintr-un motiv sau altul, nu vrea să știe nimeni. Că m-a mințit tot timpul, zice Essi și izbucnește în plâns.

— Ce e? zice Jessica și, când lacrimile lui Essi încep să șiroiască, se trage mai aproape și îi pune o mână pe umăr. Acum trebuie să fii tare, sunt toate șansele ca…

— Nu de-aia plâng, zice Essi și își șterge lacrimile cu mâneca.

Țigara i-a rămas uitată între degete și în vârf e un centimetru de cenușă. Essi se uită la el, bate cu arătătorul în filtru, ridică țigara la gură și trage din ea până ce vârful devine iar roșu strălucitor.

— Lisa a venit la ușa mea și părea foarte severă… nu era deloc ca de obicei.

Tocmai m-ai sunat?

Poftim? *Nu. De ce*?

Arată-mi apelurile făcute.

— M-am blocat complet. Mai întâi am zis că e bateria descărcată. Nu știu de ce m-a speriat atât de tare… atât situația, cât și Lisa, erau foarte de ciudate. Presupun că mi-am zis de la bun început că telefonul e cumva dubios, că n-ar trebui nici măcar să știu de el. Și că a fost o prostie s-o sun din curiozitate, continuă Essi.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Lisa nu-i proastă. Sigur că nu s-a repezit să-mi ia telefonul ca să verifice dacă e încărcat, dar știa că eu am sunat-o. Își dădea seama după reacția mea, mă cunoaște destul de bine. Doar a stat acolo, în ușă, fulgerându-mă cu privirea, apoi a venit să se așeze la picioarele patului și mi-a pus mâna pe gleznă… Și a zis că nu trebuie să spun nimănui despre

acel număr. Că trebuie să-l șterg imediat, zice Essi.

— Ai întrebat de ce?

Essi clatină din cap.

— Nu știi ce ciudată era Lisa. Am încuviințat doar din cap și mi-am zis că nu mai vreau să știu nimic despre asta. Și apoi Lisa a zâmbit și a propus să comandăm ceva de mâncare. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și când m-am gândit mai mult la asta, mi-am zis că nici nu se întâmplase.

— Mai ai numărul în telefon? zice Jessica și ține pumnii în gând.

Asta ar putea să fie o chestie importantă.

— Nu, zice Essi, dar l-am notat.

Deschide portofelul și îi dă Jessicăi un post-it galben pe care e scris un număr de telefon.

Jessica îi trimite discret un mesaj lui Rasmus.

Află tot ce poți despre acest număr. Prioritate absolută!!!

Apoi blochează ecranul.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme despre asta, însă i-am promis Lisei…, se bâlbâie Essi.

— E bine că mi-ai spus acum, zice Jessica, și vântul care s-a întețit o face să-și tragă până sub bărbie fermoarul canadienei. În acest gen de situații e greu de spus ce secrete trebuie să dezvălui ca să ușurezi găsirea cuiva dispărut. Dar sunt sigură că Lisa n-o să se supere dacă ne spui ceva care ne ajută să dăm de ea. Sau poate chiar…, începe Jessica, și pe dată îi pare rău că îi dă lui Essi speranțe neîntemeiate… să-i salvăm viața.

— Așa-i, zice Essi și aruncă jos mucul țigării.

Îl îndeasă în pământ cu botul bocancului militar galben. Apoi lasă palmele în jos, încet, se ridică în picioare și își netezește tivul trenciului roz. Essi arată ea însăși ca un blogger de modă, hainele foarte aparte ar putea fi de pe coperta numărului din septembrie al lui *Vogue*. Nu că Jessica ar ști ceva despre asta, de mult nu mai încearcă să fie în pas cu moda. E destul de greu să-și joace rolul și fără să-i dea dulapul pe dinafară de haine de firmă.

— Nu cred că mai e ceva de spus, zice Essi.

— Mai am eu vreo două întrebări, zice Jessica și se ridică de pe bancă.

Essi o privește un pic temătoare, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca discuția să meargă mai departe.

— Tatăl Lisei, continuă Jessica. Ai zis că ai auzit-o pe Lisa vorbind în

japoneză cu tatăl ei.

— Da?

— L-ai întâlnit vreodată? A fost pe la voi?

— Niciodată. Ceea ce e cam ciudat, dacă mă gândesc mai bine. Însă vorbeau la telefon.

— Și știi că vorbea cu tatăl ei pentru că…

— … asta mi-a spus ea.

— Deci, teoretic, putea vorbi cu oricine.

Essi pare nedumerită.

— Presupun că da.

— Și a spus Lisa vreodată ce crede tatăl despre profesia ei?

Essi clatină din cap.

— Nu… De ce? De ce să se gândească el la asta?

Jessica aruncă o privire peste umăr. Essi nu pare să știe de amenințările tatălui. Să fie cu adevărat posibil ca Lisa să-i fi spus lui Frank Dominis, dar nu colocatarei? Cât de apropiați erau, de fapt, Dominis și Lisa?

— OK, și încă ceva, zice Jessica. Ai auzit vreodată de *kambo*?

— *Kambo*? Chestia cu broasca? zice Essi și, pentru prima dată, în colțul gurii i se înfiripă un surâs.

— Exact, zice Jessica.

— Lisa vorbea despre chestia asta. Și a și încercat-o, zice Essi.

— Tu ai încercat-o?

— Nici vorbă. Suna complet aiurea.

— Ce fel de experiență era, după spusele Lisei?

— Zicea că e bine. Purificatoare și tămăduitoare, continuă Essi.

— Ai vreo idee de ce și-a șters Lisa de curând din blog și Instagram toate referirile la *kambo*? zice Jessica.

— Poate, începe Essi și culege cu vârful degetelor o scamă. Presupun că s-a certat cu tipul care are centrul de tratament *kambo,* José.

— Rodriguez? zice Jessica. Pentru ce?

— José n-a plătit-o.

— De ce s-o plătească?

Un moment Essi se uită la Jessica de parcă diferența lor de vârstă ar fi mult mai mare decât este și e silită să-i explice ceva unui adult care nu pricepe.

— Era un parteneriat de afaceri. De câte ori Lisa scria despre ceva, era

plătită cu bunuri sau servicii, chiar și bani. Chestii elementare pentru influenceri.

— Așadar, José Rodriguez era clientul Lisei, nu invers?

— Da, teoretic. Așa că Lisa a trimis factura lui José la compania de recuperatori și a șters toate postările în care era pomenită firma lui.

— Știi la fel de multe despre toți clienții Lisei? zice Jessica.

Essi râde fără veselie.

— Nici vorbă, însă *kambo* ăsta mi-a rămas în minte. Era un pic prea nebunesc pentru mine, zice ea, și Jessica își ridică fața spre cer.

— Chiar înainte să dispară, Lisa a mai șters și o mulțime de alte fotografii. Vreo sută. Ai vreo idee de ce? Ce ar fi putut să fie în fotografiile șterse?

Essi clatină din cap uluită.

— Vrei să-mi faci un serviciu, Essi? Fă-ți un pic de timp astăzi să te uiți prin fotografiile Lisei și gândește-te dacă e ceva ce iese în evidență prin absență. E vreo persoană legată de fotografiile șterse, sau poate un obiect sau un loc? Ceva ce Lisa însăși sau altcineva poate că ar fi vrut ca lumea să uite.

— Pot să încerc. Pare imposibil, zice Essi. Să cauți ceva prin fotografii… care nu mai sunt acolo…

Jessica mârâie, pentru că își dă seama că Essi are dreptate. Cererea e complet absurdă.

— Nu-ți face griji. Doar uită-te un pic la acele fotografii, zice Jessica și o trece un fior.

Acum vântul bate mult mai tare.

— Și ultima chestie, zice ea și îi dă lui Essi telefonul. După spusele lui Tim Taussi, această fotografie a fost făcută acasă la voi. În camera Lisei. Însă camera Lisei are pereții albi.

— Lisa a zugrăvit de curând. Luna trecută, zice Essi iute și îi înapoiază telefonul.

Jessica se uită la Essi și își crănțăne interiorul obrazului, pe gânduri. *Jusuf a avut dreptate. Nu-i nimic ciudat cu fotografia.*

Jessica își vâră mâinile în buzunare, ca să le apere de vântul tăios. Se uită la Essi și se gândește ce șocată ar fi dacă ar ști că José Rodriguez zace la morgă chiar în acest moment.

61.

Chiar și de departe, Jessica îl recunoaște pe bărbat după descrierea Ninei. Totuși, nu îi pare atât de scund cât spunea Nina. Are sutană lungă și pantofi negri cu talpă de cauciuc. Pe braț are un palton negru.

Ponsi stă în dreptul fațadei sudice a bisericii Kallio, în capul treptelor de granit care se continuă cu o priveliște panoramică în josul străzii și spre dealul Observatorului, aflat la un kilometru și jumătate.

— Jessica Niemi, detectiv, zice Jessica și îi strânge mâna.

— Desigur, data trecută v-am întâlnit colega. Nina Ruska?

— Vă mulțumesc că v-ați făcut atât de repede timp să ne întâlnim.

— Desigur, cu toate că tocmai trebuie să înceapă o slujbă…

— Nu durează mult, zice Jessica. Și am nevoie să-mi răspundeți sincer la toate întrebările, chiar dacă asta ar putea să încalce confidențialitatea…

Nikolas Ponsi pare stingherit. Se uită la burniță și se înfășoară în palton.

— Despre ce este vorba? zice el și coboară câteva trepte, ca și cum ar încerca să se distanțeze de clădirea sfântă.

Poate că în acest fel ceea ce spune el despre treburile particulare ale lui Jason nu va ajunge la urechile Domnului său.

— Noi, detectivii, nu ne bazăm pe zvonuri, de aceea trebuie să întreb direct, zice Jessica și îl urmează pe trepte în jos. În ce rol l-ați întâlnit pe Jason? Ca preot sau ca terapeut sexual? Ponsi își mușcă buza, cu un aer grav. Știm că Jason e ateu, zice Jessica.

— În rolul de terapeut sexual, răspunde bărbatul în cele din urmă. Însă în niciun caz nu voi accepta să discut asta mai amănunțit.

— Bine, zice Jessica. Și dacă se întâmplă să am nevoie de părerea unui sexolog – nu în legătură cu Nervander anume –, ci în general, mă pot baza pe dumneavoastră?

Nikolas Ponsi se uită la Jessica de parcă tocmai i-ar fi întins o capcană.

— Și apoi, credeam că numai duminica faceți slujba aici, continuă Jessica și face semn cu capul spre biserică. Ar fi trebuit să găsiți o scuză mai bună.

Ponsi pare rușinat.

— Îmi pare rău, zice în cele din urmă, lăsând capul în piept. Însă simt că

fac un lucru rău dacă vorbesc cu cineva de la poliție despre ceea ce mi-a mărturisit un tânăr…

— Înțeleg. Dar să presupunem că discutăm subiectul la nivel general, continuă Jessica, în vreme ce Ponsi arată spre o bancă din parc.

Se așază amândoi.

— Ce subiect?

— Fetișurile, răspunde Jessica, și bărbatul nici nu clipește. Vă sunt familiare?

Ponsi confirmă din cap și se răsucește spre un zgomot care se aude de pe stradă. Un boschetar cu barbă lungă zbiară înjurături în intersecția dintre Siltasaarenkatu și Neljäs linja.

— Fetișuri. Interesant că întrebați despre ele un bărbat care e atât sexolog, cât și preot. Am un fetiș chiar aici, sub cămașă, zice Ponsi și chicotește când Jessica se uită la el surprinsă. Cuvântul „fetiș" însemna la origine „talisman sau obiect legat de credința cuiva", ca acesta de aici, zice el și scoate de sub palton o cruce de aur. Fetișurile sexuale, la care presupun că vă referiți, implică interese care vizează un obiect anume, cu toate că obiectul unui fetiș poate fi o parte a trupului sau altă caracteristică omenească. Există o gamă uriașă de astfel de fetișuri.

— Ca tipurile de îmbrăcăminte?

— De exemplu.

— Prin urmare, fetișurile sunt o parte normală a sexualității umane? zice Jessica.

— N-aș zice că această chestiune e chiar atât de simplă, răspunde Ponsi și își mângâie barba. Putem vorbi despre lucruri care sunt considerate în general stimulatoare în planul erotic, ca, de exemplu, sânii și picioarele femeilor, mușchii abdominali și bicepșii bărbaților, însă uneori țintele fetișismului sunt atât de neobișnuite, încât majoritatea oamenilor le consideră ciudate. Și de aceea se întâmplă adesea ca individul care are acel fetiș să-l țină secret. Un exemplu de fetiș extraordinar, dar foarte des întâlnit, este cel al scutecelor, în care un adult folosește scutecul în scopul plăcerii sexuale.

— Și e des întâlnit? zice Jessica încruntată.

— Dacă ați ști, răspunde Ponsi.

— Deci, ca terapeut, ați întâlnit o mulțime de oameni ale căror dorințe deviază de la cele convenționale.

Ponsi încuviințează din cap și se așază picior peste picior.

— Cum să zic… „Deviază” nu-i cel mai bun termen. Mi-am luat licența în sexologie în 1999. După cum sunt sigur că vă amintiți, lumea era foarte diferită pe atunci. Minoritățile sexuale continuau să trăiască la marginea societății și o mare parte din munca mea însemna, pur și simplu, să discut cu tinerii și să-i conving că nu-i nimic rău cu ei. Că sunt bine așa cum sunt. Când te gândești că în Finlanda fetișismul a fost clasificat drept boală până în 2011, la fel ca sado-masochismul și travestirea. Oamenii căutau cu disperare leacul pentru ceva care în niciun caz nu necesita tratament. Asta poate fi o povară pentru sănătatea mintală și imaginea de sine.

Jessica privește o clipă în ochii lui Ponsi, dar privirea lui e perfect neutră. Ponsi tocmai a pomenit sado-masochismul, însă nimic din purtarea lui nu arată că a fost o scăpare. Poate că, pur și simplu, nu e conștient de toate tendințele lui Jason Nervander. Sau poate că sunt cu totul neimportante din punctul de vedere al acestei investigații.

Jessica bagă mâna în buzunar și scoate o fotografie a desenului școlăriței făcut de Lisa Yamamoto.

— Și asta? zice Jessica.

Nikolas Ponsi ia fotografia și, pentru o clipă, Jessica are impresia că e copleșit de un gând, de o amintire.

— Ce… Ce e asta? zice Ponsi și îi înapoiază fotografia.

— Ați întâlnit în carieră fetișuri *manga*?

— Cred că da.

— Sunt obișnuite?

— Din câte știu, sunt mai obișnuite în Asia.

— Școlărițele sunt un motiv frecvent în arta *manga.* Asta înseamnă că fetișurile *manga* au un aspect pedofil?

Ponsi privește din nou în depărtare. Bărbosul nu se mai vede, însă strigătele lui încă se mai aud slab pe undeva.

— Nu atât pedofilie. Mai degrabă efebofilie, sau atracția sexuală pentru tineri în pragul maturității. Piețele pentru asta sunt imense, când te gândești cât de multă pornografie este vândută și privită, dacă folosești termeni de căutare precum „*young*” și „*teen*”[{37}]. S-au făcut multe cercetări interesante pe această temă.

— Și efebofilii obsedați de arta *manga* sunt exclusiv bărbați?

Ponsi clatină din cap.

— Majoritatea, cu siguranță, însă și femeile au o varietate de preferințe. După unele estimări, unul din cinci pedofili e femeie.

Jessica digeră această informație și apoi pune fotografia la loc în buzunar.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, zice ea. Și vreau să vă amintesc că, în cazul în care știți vreun lucru care ar putea salva o viață dacă ni-l împărtășiți, sunteți obligat de lege s-o faceți.

Nikolas Ponsi se uită la Jessica, zâmbește trist și încuviințează din cap.

— Știu foarte bine, puteți să mă credeți sau nu.

Ponsi privește în altă parte, ceea ce îi dă Jessicăi ocazia să-i cerceteze fața ciupită. Cicatricele de pe obraji sunt mici, dar adânci. Pare să fi suferit la un moment dat de acnee sau de vărsat de vânt. Barba e așa de puțin potrivită cu fața lui mică, încât trebuie să și-o fi lăsat ca pe un fel de mască, să acopere cicatricele.

— Acum trebuie să plec.

— Desigur, zice Jessica.

Ponsi se ridică, își trage pe cap gluga și urcă greoi treptele de granit. Jessica se uită după el și vede pantofii de piele care se ivesc de sub sutană, cu tălpile remarcabil de groase, care poate că au rolul de a-i spori încrederea în sine.

Jessica scoate din buzunar telefonul ca să-l sune pe Rasmus, însă el tocmai o sună.

— Salut, tocmai voiam să te sun…

— Am dat de telefonul Lisei.

62.

Jessica se reazemă de biroul lui Rasmus și bate cu unghiile în tăblia lăcuită. Pe birou sunt două monitoare și câteva figurine de plastic, pe peretele despărțitor al cubiculului e tabloul înrămat al unui domn din epoca victoriană din al cărui guler țâșnesc tentacule în loc de cap. *Ce mama naibii, Rasse*?

— Ai găsit ceva? zice ea nerăbdătoare și observă că guma de mestecat cu mentă și-a pierdut aroma.

De obicei nu poate suferi guma, însă în agitația sa a luat două bucăți de la Jusuf când i le-a oferit pe coridor, în urmă cu cinci minute.

— Vrei întâi vestea cea bună sau pe cea rea? zice Rasmus.

— Oricare, Rasse. Zi odată.

— Vestea proastă e că telefonul Lisei nu e deschis. Compania de telecomunicații ne poate spune la ce stație de bază a fost conectat cel mai recent, însă o să dureze un pic.

— Aceeași chestie! Așteptăm, la dracu', de aproape două zile informații de la operatori și de la Facebook și…, geme Jessica și își împinge deoparte părul care i-a căzut peste ochi.

— Vestea bună…, zice Rasmus iute, ca și cum ar fi în fața unei Cleopatre impulsive, care s-a săturat de scuze, iar el încearcă disperat să nu sfârșească în cușca leilor, este că numărul preplătit ne-a dat codul IMEI al telefonului, adică International Mobile Equipment Identity. Pe baza lui, este un Nokia 3210 din 1999. Am cerut operatorilor și o listă cu apelurile primite și trimise de Lisa. Ar trebui să vină dintr-o clipă în alta.

— Asta e o veste bună, oftează Jessica și privește fotografia unui telefon Nokia vechi pe care Rasmus a pus-o pe ecran.

A avut și ea cândva unul. Nu l-a avut întreaga țară?

— Și asta nu-i tot, continuă Rasmus și tastează ceva care să-i ducă la următoarea lor destinație. Mă gândeam la site-ul Lisei *masayoshi.fi*. Și că s-a străduit atât de mult să șteargă conținutul. Că a făcut o treabă atât de bună, încât orice fi fost pe acel site, e imposibil de reconstruit. Însă…

— Ce? zice Jessica și își trage un scaun de la biroul de alături.

— Ah, răspunsul e atât de simplu. Făceam lucrurile să pară mult mai dificile decât sunt. Nu trebuie să reconstruim nimic sau să aducem înapoi informațiile moarte. Există deja online soluții pentru astfel de situații: un soi de mașini ale timpului, zice Rasmus și zâmbește.

— Mașini ale timpului? zice Jessica, cu genunchii săltând și călcâiele bătând în podea.

Încordarea îi macină trupul: soluția pare să fie imediat după colț.

— Sau mai degrabă albume foto din trecut. Un site numit *archive.org* scanează site-urile și adună informațiile din ele în diferite momente. Uite.

Rasmus tastează din nou, introduce *archive.org* și peste o clipă apar pe ecran cu litere mari cuvintele „Internet archive wayback machine”. Rasmus tastează www.masayoshi.fi în fereastra de căutare.

— Așadar, acest soft a înregistrat site-ul așa cum arăta în diferite momente din an? întreabă Jessica.

— Exact. Pot să aleg acest an… iunie, și văd cum arăta atunci site-ul. Nu contează ce a șters Lisa de atunci încoace. Asta e ca fotografia unui mort, explică Rasmus.

— Internetul nu uită nimic, șoptește Jessica, impresionată.

Brusc, avertismentul pe care l-a auzit de atâtea ori devine complet concret. *Postează ceva online și va fi acolo pe vecie.*

— Uite.

Ecranul se umple cu fotografii ale unor tinere.

— Ce naiba…, zice Jessica încet, în vreme ce Rasmus derulează în josul paginii și apar alte fotografii de femei tinere, în poziții sugestive, toate îmbrăcate în același fel: personaje *manga.*

— E un catalog, zice Rasmus și își împinge în sus ochelarii. Iar aceea, a treia din stânga, e Olga Belousova.

63.

– Rasse tocmai a primit informația de la compania de telecomunicații, zice Jessica și face o jumătate de tur în jurul mesei.

Tocmai a pus pe ea foi scoase la imprimantă pline de nume și numere de telefon.

— Ce-i cu aceste numere? întreabă Harjula și trage spre el una dintre foi.

— Lisa a avut tot timpul un telefon mobil secret. Acestea sunt apelurile pe care le-a primit. Și a trimis mesaje la un număr, răspunde Jessica. Informațiile arată că a cumpărat în anul 2010 o cartelă preplătită, pe care a mai încărcat-o în octombrie 2018. Contul a fost activ de atunci încoace, adică de mai bine de un an, explică Jessica.

— Tiparul e întotdeauna același: Lisa e sunată, nu răspunde, însă de îndată ce primește apelul trimite un mesaj, întotdeauna la același număr, zice Rasmus nerăbdător. De parcă Lisa ar acționa ca un fel de dispecer.

— Și nu avem cum să accesăm conținutul acelor mesaje? întreabă Harjula și Jusuf neagă din cap.

— Din păcate. N-avem cum să citim acum mesajele, chiar dacă am avea mandat. În afară de cazul în care punem mâna pe afurisitul de telefon, zice Jusuf.

— Acum telefonul e la Fantomă, se pare, și el s-a dat la fund. Poate că deja a plecat din Finlanda, zice Jessica.

— Un moment, hai să facem un pas în spate, zice Hellu și se uită la ceasul multifuncțional.

Pare în toane rele, cu toate că există șansa unui mare pas înainte.

— Poți să mai explici odată ce speri că vor oferi aceste informații despre telefon?

— Sunt zece numere de telefon. Și ce altceva mai apare de zece ori? răspunde Jessica la întrebarea lui Hellu cu o întrebare, ceea ce nu pare să-i îmbunătățească șefei starea de spirit.

— Pozele de pe Instagram care au ca *hashtag* secvența de cifre cu 358 în coadă, zice Harjula.

— Exact, zice Jessica.

— Am mai găsit și un site de care se ocupa Lisa, *www.masayoshi.fi,* care

în urmă cu două luni încă mai avea un catalog cu fete. Credem că era un site pentru prezentarea de prostituate, zice Rasmus, tușește în pumn și continuă: însă de atunci conținutul a fost șters.

— Cam ca site-ul Sihteeriopisto? zice Nina. În Finlanda nu e ilegal să vinzi sau să cumperi sex. Doar proxenetismul este, continuă ea, cu toate că explicația e inutilă, toți detectivii din încăpere cunosc legislația.

— Însă pe site nu există informații de contact, zice Rasmus și proiectează pe peretele alb o imagine din laptopul său.

Cei șase detectivi văd tinere în haine *manga,* care flirtează cu aparatul de fotografiat și pozează seducător.

— Doar nume. Sau, mai degrabă, roluri. Așa cum vedeți, prietena noastră ucraineană are numele Miyamoto.

— Fără informații de contact? întreabă Hellu încruntată.

— Fără, răspunde Rasmus. Așa cum a zis Nina: vânzarea de sex nu e un delict, însă asta înseamnă că un site cu prostituate ca acesta ar trebui să aibă numerele directe sau adresele de e-mail ale femeilor care oferă serviciile. Și dacă pe site apare un singur număr de telefon…

— … asta implică proxenetism, sfârșește Hellu fraza lui Rasmus.

— Însă acest site n-are nici măcar asta, continuă Rasmus și derulează imaginea în sus și în jos. E un catalog de pe care nu ai cum să cumperi.

— Ceea ce înseamnă că altul era canalul de comunicare între client și proxenet, zice Jessica.

Rasmus se uită în tavan, probabil încercând din răsputeri să nu se uite la laptop sau la imaginea proiectată pe perete mai mult decât este absolută nevoie.

— Ha, zice Harjula destul de tare ca să audă toți cei din încăpere și își întinde brațele.

Acum, cu ele în aer, seamănă mai mult ca oricând cu un urangutan.

Jessica își mută privirea de la brațele lui la Hellu și o surprinde făcând semn cu capul spre Harjula, satisfăcută.

— Se pare că teoria lui Harjula era corectă. Olga Belousova era prostituată, zice Hellu, și un moment în încăpere e tăcere deplină.

Jessica își încrucișează brațele pe piept. Nimeni nu pusese la îndoială profesia Olgăi în niciun moment al investigației. Doar motivul pentru care și-a pierdut viața și în ce condiții.

— În orice caz, acum patruzeci și cinci de minute, Rasmus și echipa

tehnică au început să facă legătura între numerele pe care le vedem pe această listă și hoteluri și restaurante. Apelurile n-au fost făcute direct de la telefoanele fixe ale firmelor – o precauție de înțeles –, însă am găsit deja legături indirecte în patru cazuri. Și sunt sigură că până mâine vom avea dovezi că au fost făcute apeluri la numărul secret al Lisei de la toate cele zece firme cu *hashtagul* 25119358. De la unele, de mai multe ori, de la altele, o singură dată, așa cum arată lista, zice Jessica.

— Și care era rolul Lisei Yamamoto? zice Nina și își masează încheieturile mâinilor de parcă tocmai ar fi fost eliberate din cătușe prea strânse.

— Se pare că Instagramul era folosit la dirijarea clienților spre adresele cu *hashtag* pentru a cere serviciile, de unde i se dădea telefon Lisei, care nu răspundea. Lisa își dădea seama după numărul de telefon unde erau cerute serviciile și îi trimitea un mesaj proxenetului, răspunde Jessica.

— Și prostituata era trimisă în acel loc? La restaurantul sau hotelul în care o ceruse clientul? întreabă Jusuf după o lungă tăcere. Nu prea are sens, fir-ar să fie! De ce naiba să-ți dai atâta osteneală – de ce atâta secret – dacă oricum fata urmează să apară la hotel ca o păpușă în haine *manga*? E ca și cum ai evada din celulă și le-ai striga paznicilor de la poartă *Acum plec*!

— Dar nu-i nevoie de atâta ghicit, Niemi, intervine Hellu cu vocea ei nazală și continuă: Acum știm de unde era sunată Lisa. Să-i întrebăm pe ei.

Jessica încuviințează din cap. *Ăsta și este afurisitul de plan.*

— În vreme ce vorbim se alcătuiește o echipă. Începem acolo de unde s-au făcut cele mai multe apeluri, zice Jessica.

— Unde?

— Localul Fenix.

64.

Jusuf se uită la bărbatul musculos care stă în fața lui.

— Fumezi? întreabă el, și Sahib Alem, îmbrăcat în trening roșu cu două benzi laterale, încuviințează din cap.

Jusuf îi oferă un foc, apoi își aprinde și el țigara.

— Te superi dacă te întreb de unde te tragi? zice Jusuf, cu toate că știe că bărbatul are cetățenie iraniană pe lângă cea finlandeză.

Nu-i prima dată când Jusuf își folosește fundalul etnic încercând să creeze camaraderie cu cineva pe care îl interoghează.

— M-am născut în Helsinki, zice Sahib sec și se așază mai bine pe scaun.

Jusuf rânjește și trage scrumiera mai aproape de mijlocul mesei. Tocmai a fost spălată și lasă în urmă o dâră udă, ca de melc. În principiu, fumatul nu mai este permis în timpul interogării, însă e greu să găsești pe cineva care să se plângă de asta. Mai ales de vreme ce fumatul destinde atmosfera și, astfel, face să se obțină mai repede rezultatele.

— OK, *cool*. Eu sunt din Söderkulla, zice Jusuf cu țigara între degete. Din Sipoo.

— Știu unde e Södis, zice Sahib pe un ton neutru, ca și cum ar întâmpina în club al miilea client la rând.

Jusuf chicotește.

— OK, OK. Bunelu' e din Etiopia.

— Trebuie să fie un loc frumos, zice Sahib rece și trage din țigară.

Cei doi se uită unul la altul în tăcere.

— Bun, cam atât cu flecăreala stimulatoare și drăguță, zice Jusuf și își coboară privirea spre teancul de hârtii de pe masă. Dacă îmi spui acum totul, poate că o să scapi ușor. Dar fă-mi un mare hatâr mie, și mai ales ție însuți, și nu începe să născocești.

Sahib Alem pune țigara într-un șănțuleț din scrumieră și își încrucișează brațele pe piept. Acum e un pocher cu miză mare, sunt destule dovezi care leagă de el numărul de telefon cu cartelă preplătită, dar numai indirect. Abonamentul nu e pe numele lui Sahib, ci pe al soțului surorii lui.

Legătura e prea evidentă ca să fie o coincidență, însă prea circumstanțială pentru o arestare.

— Vreau să știu de ce și în ce împrejurări ai sunat la acest număr, zice Jusuf și împinge pe masă o foaie printată.

Apelurile pe care se presupune că le-a făcut Sahib sunt marcate cu galben, celelalte numere au fost acoperite cu marker negru.

— Sunt mai mult de o duzină de apeluri. Toate făcute în timpul programului de la Fenix, când tu erai la ușă. Am verificat.

Sahib aruncă o privire spre hârtie și Jusuf nu e sigur ce se citește în ochii paznicului. Un pic de tristețe, poate, chiar amărăciune.

— Dacă nu știi nimic despre apeluri, Sahib, va trebui să-l aducem aici pe cumnatul tău. Sau poate că a fost altcineva din casa lui…

— Oprește-te, zice Sahib și se uită drept în ochii lui Jusuf. N-o băga pe sora mea în asta.

Jusuf se lasă pe spătar și face o mutră surprinsă. Bărbatul nu trebuie să știe că tocmai a fost păcălit.

— Atunci vorbește, Sahib, spune Jusuf și îl vede întinzând iar mâna spre țigară.

S-a stins și Jusuf îi oferă un foc. E clar că bărbatul cu prezență fizică intimidantă nu-i un îngeraș, însă are în ochi căldură. Jusuf e sigur că în adâncul lui nu-i băiat rău, dar, ce-i drept, puțini oameni sunt. Totuși, cea mai mare greșeală pe care o poți face într-un interogatoriu este să vii cu propriile interpretări bazate pe sentimente. Adevărul este că Jusuf nu știe nimic despre Sahib Alem, în afară de ceea ce hotărăște acesta să dezvăluie despre sine astăzi.

— Dilema prizonierului, zice Jusuf și trage din țigară.

Judecând după expresia lui, Sahib a priceput la ce se referă Jusuf.

— Sunteți mai mulți și poți pune pariu că cineva o să vorbească. Dacă și când se va întâmpla asta, dacă tu îți ții gura, o să pici rău, continuă Jusuf. Serios, dacă te gândești că ăsta e un joc, ai mai multe șanse să-l câștigi dacă mărturisești acum.

Sahib se uită la Jusuf pe sub sprâncene, mai trage un fum și răsucește mucul pe fundul scrumierei până ce se stinge de tot.

— În Söderkulla, da?

— Da, răspunde Jusuf și simte o căldură în stomac.

Am câștigat runda. Sahib oftează adânc.

— Teheran. Ai mei, adică, zice el. Însă eu sunt de aici. Mă calcă pe nervi când oamenii nu pricep asta.

Jusuf aproape că aude gheața spărgându-se.

— Te înțeleg foarte bine, spune el și își toarnă apă în pahar.

Acum nu mai e nicio grabă.

— OK, zice Sahib în cele din urmă și mușchii feței par să i se destindă: și-a lăsat garda jos. N-am prea multe de spus. Nu știu nimic. Am primit instrucțiuni, le-am urmat. Și am primit ceva bani pentru asta.

— Ce fel de instrucțiuni?

— Mi s-a dat o cartelă SIM. Trebuia să folosesc un model vechi de telefon și nu trebuia să fie înregistrat pe numele meu. Mi s-a dat un număr la care trebuia să sun. Să las să sune de trei ori și să închid. *That's it*.[{38}]

— Când să suni?

— Când venea cineva la ușă și întreba *dacă James e aici.*

— Cine e James?

— Tipul care mi-a propus toată chestia. La început n-am priceput ce joc este, dar apoi l-am văzut că-l ia cu mașina, un Mercedes SUV negru, pe unul dintre tipii care au venit să întrebe de el. El era la volan.

— Așadar, acest James îl lua pe cel care întreba de el la Fenix? zice Jusuf și se uită la reportofon ca să se asigure că lumina roșie încă arde.

Sahib încuviințează din cap liniștit.

— Și nu știi unde era dus cel care întreba de el?

— Nu. E adevărul curat. Primeam două sute pentru fiecare.

— Și tot ce trebuia să faci era să suni la acel număr, iar un pic mai târziu apărea James în mașina lui.

Sahib confirmă din cap și își șterge fruntea.

— Cum primeai partea ta?

— James venea să mă caute la ușa de jos. De două ori pe lună. Și îmi strecura un teanc de bancnote.

— Erau multe fete care lucrau la Fenix? zice Jusuf și își trage scaunul un pic mai aproape de masă.

Sahib pare surprins.

— Nu încurajăm aici prostituția, dacă asta vrei să spui, zice el. Dacă ești îmbrăcat cum se cuvine, poți să intri, când păzești ușa e greu să te apuci să ghicești care-i târfă și care nu.

Jusuf știe că Sahib mănâncă rahat: orașul e mic, paznicii de la cluburi

cunosc foarte bine fetele care bântuie prin cluburi în căutare de clienți. Însă chestiunea nu e relevantă în această investigație.

— L-ai văzut pe James cu vreo femeie?

— Niciodată. James era întotdeauna singur și nu făcea altceva decât să ia clientul.

— Clientul? Așadar, știi unde…

Sahib se zbârlește.

— Ei, la dracu', am zis *client.* Clienți erau toți, bine? Eram sigur că nu-i duce la afurisita de brutărie Fazer[{39}] ca să cumpere o pâine. Însă nu știu dacă la celălalt capăt îi aștepta un munte de droguri, o luptă de cocoși, un pocher ilegal sau un bordel. Nu-i treaba mea, bine?

— Ai văzut vreun client de mai multe ori? întreabă Jusuf repede, fără să-i dea răgaz.

Pune lemne pe foc, tipul începe să se încălzească.

— Am ajuns să cunosc câteva fețe.

— Bărbați?

— Da, zice Sahib și aruncă o privire întrebătoare spre pachetul de țigări.

Jusuf face semn cu capul aprobator și bărbatul își mai ia o țigară. Se aud pași pe coridor în vreme ce Jusuf se apleacă să-i aprindă lui Sahib țigara.

— Cum arăta James?

— Brunet. Tip masiv. M-am gândit că e rus.

— Îl putem vedea pe vreuna dintre camerele de supraveghere? zice Jusuf. Din fața clubului Fenix?

— Puteți încerca. Sâmbăta trecută a venit la ușa de jos. Mi-a adus un plic.

— Sâmbătă? Când a fost lansarea?

— Da. Între orele douăsprezece și unu. Ajutam la pregătiri, zice Sahib și privește fumul care dispare înspre aparatul de aer condiționat.

Jusuf își împinge în față buza de jos și se uită la el, la treningul roșu și la bicepșii umflați. Și un moment nu se poate împiedica să se întrebe dacă merită, la urma urmei, să ai înfățișarea unui culturist. Mai ales dacă scopul este să fie o armură, iar sufletul prizonier înăuntru e condamnat la tot atâta nesiguranță ca a oricui altcuiva. Sahib Alem pare un bărbat care mai întâi și-a creat înfățișarea intimidantă și apoi a început să trăiască la înălțimea ei, nu invers.

— Sahib, o să te mai întreb două lucruri, și trebuie să continui să

răspunzi sută la sută sincer, zice Jusuf.

Sahib pare să cântărească întrebarea câteva secunde și apoi încuviințează din cap.

— Sunt sigur că ai ghicit ce implică telefonul și sosirea lui James. Însă *știai* ceva despre asta în afară de ceea ce tocmai mi-ai spus?

— Nu, zice Sahib convingător și fără nicio șovăială.

— Mai știa despre asta cineva de la Fenix? Sau de altundeva?

Sahib clatină din cap și se uită la ceasul său enorm, ca și cum ar putea să pretindă că e grăbit și să plece din sediul poliției. Dar nu mai e liber să facă asta.

— Numai eu și James. Nu voiam decât să mai câștig un ban. Asta-i tot.

65.

Rasmus fredonează melodia dintr-un show TV din copilărie și caută prin contul de Instagram al lui Jason Nervander. Tipul a postat pe profilul său peste o mie de fotografii și Rasmus s-a uitat deja la ele de câteva ori. Dar tot se poate să-i fi scăpat ceva. Acum o oră le-a cerut din nou celor de la Instagram să recupereze imaginile șterse din contul Lisei Yamamoto.

Rasmus se uită în jur, apoi scoate din buzunar două mingi de golf și le pune sub tălpi. Trebuie să urmeze neabătut instrucțiunile dacă vrea să elimine blocajele din trupul său.

Ia stai un pic.

Ceva de pe ecran i-a atras atenția. A văzut doar în treacăt imaginea și acum derulează înapoi spre ea. Fotografia, făcută în lumina soarelui de iulie, îl înfățișează pe Jason cel chipeș, cu falca puternică, în pantaloni scurți și desculț, așezat pe o suprafață albă care, privită mai de aproape, pare să fie puntea unui vas. *Ce naiba*? Rasmus își amintește că a văzut fotografia mai devreme, însă nu i-a dat prea mare atenție din cauza cadrajului strâns. E imposibil să spui ceva despre vas, dacă asta este cu adevărat.

Jason nu are un vas. Am verificat deja.

Rasmus dă clic pe comentarii. Sunt zeci, și sunt pline de inimioare și emoticoane zâmbitoare. Mesaje universale, trimise probabil de oameni care nu-l cunosc personal pe Jason, sau cel puțin nu sunt foarte apropiați de el.

Însă un comentariu se deosebește de celelalte prin tonul personal.

Ce zi grozavă! *Trebuie s-o mai facem.*

Rasmus dă clic pe profilul celui care a postat comentariul și descoperă, ușurat, că nu e privat. Îi aparține unui tânăr care, judecând după numărul de imagini, își petrece mult timp pe rețelele de socializare. Derulează în jos fotografiile până ce găsește imaginile postate în iulie.

Please, please[{40}]*. Fii acolo. Fii…*

Rasmus își roade unghia degetului mare, rulează mingile de golf tot mai tare sub tălpi, și apoi o vede. O fotografie făcută în portul pentru ambarcațiuni mici Katajanokka din centrul Helsinkiului. O barcă cu motor

mare, cu un grup de tineri pe punte.

— Harjula! strigă Rasmus.

Bărbatul cel înalt înalță capul din cubiculului său, aflat la doar câțiva metri.

— Ce e?

— Uită-te la asta. Tu te pricepi la mașini și bărci…, zice Rasmus, și Harjula vine în spatele lui, cu brațele încrucișate. Ce fel de barcă e?

Harjula privește monitorul lui Rasmus.

— E singura fotografie?

— Deocamdată.

Urmează un moment de tăcere. Rasmus simte cum se răspândește prin el dezamăgirea. Pur și simplu, fotografia nu-i destul de detaliată.

— Înțeleg, dacă unghiul nu e…

— Aquador 28C de nouă metri. Aș spune din 2006, zice Harjula și îi apasă umerii lui Rasmus. O bijuterie.

66.

Jessica lasă să picure în cana de plastic apă rece ca gheața din distribuitor, duce cana la buze și simte cum răceala îi sfredelește tâmplele. *Brain freeze*.{41} Îl vede pe Jusuf venind printre cubicule.

— Cum e? întreabă ea.

— Alem a recunoscut că a sunat la acel număr de câte ori a întrebat cineva de James. Era plătit să sune și neagă că ar ști orice altceva despre aranjament.

— Un mare rahat, zice Harjula ieșind din toaleta bărbaților, și continuă: Ar trebui să arestăm tot personalul clubului pentru că întreține o rețea de prostituție.

— Eu îl cred pe portar, zice Jusuf, și Jessica îi aruncă o privire cu înțeles. Așa lucrează cel mai bine astfel de organizații. Slugile și soldații de rând nu știu nimic despre operațiune, doar ceea ce e nevoie. Orice altceva e riscant.

— Și altcineva de la Fenix? zice Jessica și o tulbură nota de speranță și de teamă din vocea sa.

— Sahib Alem susține că nimeni altcineva nu știe, răspunde Jusuf, și Jessica se simte ușurată.

Nu numai pentru că ar fi arătat prost dacă se dovedea că Frank Dominis, a cărui credibilitate ca sursă a susținut-o ea, face parte din aranjament. Ci pentru că i-a plăcut de el din clipa în care l-a văzut și speră că intuiția n-o s-o trădeze de această dată. Așa cum s-a întâmplat în trecut.

— Și îl crezi? zice Jessica cu ochii lipiți de ecran, prefăcându-se indiferentă.

— Îl cred. James ăsta n-avea nevoie decât de un contact la Fenix. Cineva care să fie tot timpul acolo. Ar fi fost un risc prea mare să implice directorul, care, în cel mai rău caz, ar fi putut să pună capăt operațiunii, zice Jusuf și își trage un scaun lângă ea.

Frank e absolvit de bănuială.

Jessica ridică privirea spre Harjula, care nu pare deloc convins.

— Alem a fost dus la parter, în așteptarea altor întrebări, continuă Jusuf. Rasse et Co. cercetează celelalte numere. Se pare că au mai fost confirmate

două.

— Șase din zece, șoptește Jessica.

— Și oamenii sunt aduși la sediu de îndată ce dăm de ei. Dar, cumva, am impresia că niciunul dintre ei nu știe mai multe decât Sahib Alem.

— Am aceeași impresie, zice Jessica și se uită la Jusuf.

— Portarul a putut să-l descrie pe James? zice Harjula.

— Se pare că arată ca Wladimir Klitschko. Poate rus.

— Klitschko e ucrainean, spune Harjula și zâmbește enervant.

— *Motherfucker*[{42}], zice Jusuf iritat. Crezi că asta dă peste cap investigația?

— Terminați, intervine Jessica aspru și se ridică în picioare. Apare James pe camerele de supraveghere, de vreme ce se pare că a fost la Fenix?

Jusuf încuviințează din cap apăsat.

— Se pare că a fost acolo cu vreo șase ore înainte de lansarea lui Kex Mace's. Propun să cercetez înregistrările, zice Jusuf. Cred că am deja în computer întreaga zi de la Fenix.

— Bine, zice Jessica, își desface cocul și își lasă părul să cadă pe umeri. Și vreau ca toată lumea să se gândească la un lucru în vreme ce își vede de treburi: ce ar trebui să înțelegem din toate astea? Adică rețeaua de contacte, zice ea și trage aer în piept înainte să răspundă la propria întrebare: Totul a început de la Akifumi. Un personaj ciudat cu mască ne-a dat pontul *hashtagului* de pe Instagram pentru identificarea adreselor și pontul site-ului *masayoshi.fi*.

— Așadar, la ce vrei să ne gândim? zice Harjula.

— La cine naiba e Akifumi și de ce ni s-a dat această informație în forma acelui comentariu la postare! zice Jessica cu un aer grav.

În acel moment, tânăra trimisă să-l ajute pe Rasmus la prelucrarea informațiilor apare de după un perete despărțitor. Pare că șovăie, așa cum ar face orice asistent fără experiență silit să întrerupă ședința colegilor de rang mai înalt. Trebuie să fie ceva extrem de important.

— Ce e, Riikka? zice Jessica.

— Au sunat cei de la Serviciul Securității, au încercat să dea de tine.

Jessica simte un junghi în piept și își amintește că telefonul său are sunetul închis. *La dracu*'! Bărbații care îl supravegheau pe tatăl Lisei au încercat să ia legătura cu ea.

— Hirokazu Yamamoto? zice Jessica și asistenta confirmă din cap.

— În Järvenpää… Se pare că a încercat să se sinucidă.

67.

Jessica își aruncă pe ea haina groasă și se repede spre ascensor pe urmele lui Jusuf, când aude în spate vocea lui Rasmus.

— Jessica, o strigă Rasmus.

— Nu acum, Rasse. Avem o problemă.

— Dar e important, insistă Rasmus. Jason avea la dispoziție o barcă. Una mare.

Jessica și Jusuf se opresc și se uită la Rasmus întrebător.

— Am sunat la Traficom și e singurul Aquador 28C înregistrat la Helsinki, pe numele unei fundații în care Jason este foarte activ.

— Ce fundație?

— Cea despre care vorbea Nina mai devreme. FBSH, „Fundația pentru Bunăstare Sexuală din Helsinki". Ajută oamenii care au probleme cu propria sexualitate…

— Și au o barcă pentru activitățile fundației? întreabă Jusuf, nevenindu-i să creadă.

— Barca a fost donată de fondator acum mai bine de zece ani. În orice caz, am sunat la fundație și mi-au spus că Jason Nervander este cel care se îngrijește de barcă, adică se ocupă de întreținere, depozitarea pe timp de iarnă și alte aranjamente necesare.

— Și e depozitată în Vuosaari? zice Jessica. În portul din Aurinkolahti?

Rasmus neagă din cap.

— În Lauttasaari. Însă fundația are o dană și în Aurinkolahti. Ia gândește-te, Jason e singurul care știe cu adevărat cine a folosit barca și în ce scop.

— E al naibii de ciudat că nimeni nu și-a dat seama de asta mai devreme, zice Jessica.

— Președinta fundației mi-a spus la telefon că s-a supărat pe Nervander în dimineața zilei în care el a dispărut. Barca le fusese promisă pentru o activitate cu donatorii, însă Jason Nervander nu știa unde este. A zis că a împrumutat-o cuiva… A zis că o să se ocupe de asta.

— Acum chiar trebuie să ajungem în Järvenpää. Rasse, află tot ce poți despre barcă. Inclusiv unde naiba e acum.

68.

Jessica iese din mașină și se uită la proprietatea întinsă din fața sa, cu grădina de legume în mijloc și casa mare, de un galben pal, aflată dincolo de ea. O zonă pentru grătar, o seră și o piscină cu apă caldă. Totul sub o pătură subțire de zăpadă, care e mai spectaculoasă decât stratul ca o foaie de hârtie din oraș.

Se aud două bufnituri slabe când închid amândoi portierele aproape deodată.

— Se pare că afacerea cu spălătoriile umple buzunarul, zice Jusuf și, credincios viciului său, își aprinde o țigară. Uite de ce merită efortul.

— Până îți vâri țeava unei puști în gură? zice Jessica și pășește într-o parte ca să se ferească de fumul țigării.

Aerul din zona depărtată de țărm e mai uscat și mai rece, și are un miros mai curat decât cel din Helsinki. Dinspre casă se aude clinchetul unor clopoței de vânt și priveliștea are frumusețea unei ilustrate de Crăciun, însă motivul vizitei lor strică atmosfera.

— Ați ajuns repede, se aude o voce din spate.

Un bărbat a coborât din duba de poliție parcată pe cealaltă parte a străzii. Jessica vede un pic mai departe mașina Serviciului Securității. E ironic faptul că bărbații din ea n-au știut ce se întâmplă până când au venit la fața locului echipajele de la urgență.

— Agent Teppo Kajo, zice bărbatul mustăcios, un pic gârbovit, și întinde mâna.

La gât îi atârnă ecusonul de la secția de poliție Järvenpää.

— Soția e înăuntru, continuă el și își suflă nasul cu zgomot într-o batistă albastră.

Pare să fie răcit, însă i se pare că e în ordine să le strângă mâna. Jessica își șterge discret palma pe poalele canadienei. Pielea de sub nasul bărbatului e uscată și crăpată de atâta frecare.

— E în viață?

— Da. Însă starea îi este critică, zice Kajo și se încruntă, boțindu-și și mai mult fruntea.

Jessica și Jusuf intră în livingul mare, ale cărui ferestre imense dau spre grădină și spre mașinile parcate pe stradă. Pereții din bușteni sunt plini de carpete, obiecte decorative, piei de animale și capete de animale împăiate. Paula Yamamoto stă pe canapea, sub capul amenințător al unui lup. Priveliștea pare de un simbolism straniu.

— Hirokazu e în viață, zice Jusuf liniștitor și face un pas spre ea.

— Ar trebui să fiu acolo, zice femeia cu voce tremurătoare și se uită țintă la unghiile date cu ojă albastră.

Jusuf clatină din cap și se apropie încet de ea. El e cel care a interogat-o pe Paula la aeroport, îi cunoaște vocea blândă.

— Acum nu puteți face nimic pentru el, zice Jusuf.

Jessica se uită la femeia care ridică privirea uimită, tristă, de la podea și o îndreaptă spre Jusuf fără să pară convinsă, însă nu protestează.

— Îmi pare rău, zice Jessica destul de tare ca să fie sigură că femeia a auzit-o. Trebuie să văd camera în care…

Camera în care soțul tău s-a împușcat în cap, își zice Jessica și speră că nu va trebui să-și rostească gândul.

Femeia încuviințează din cap și arată o ușă de lângă bucătărie.

Jessica trece pe lângă bucătărie și simte mirosul mării. Vede un pește golit de măruntaie pe o planșetă, a cărui preparare a fost evident întreruptă de împușcătura care s-a auzit din birou. Pe pereții din bușteni sunt tablouri, însă, contrar așteptărilor, sare în ochi absența picturilor Lisei.

La capătul holului e o ușă deschisă.

Jessica scoate din buzunar o pereche de botoșei de plastic albaștri, și-i trage peste pantofi și intră în birou. Sângele împrăștiat pe covorul mițos aproape că pare la locul lui acolo, ca și cum ar fi o parte din tiparul ornamental. Pe podea, la dreapta biroului, e o pușcă de vânătoare, la prima vedere o Sako Bespoke sau Prestige. Lucrul cel mai remarcabil din scenă, poate, este faptul că Hirokazu, care, ca fost gangster, ar fi trebuit să fie familiarizat cu armele, a băgat țeava în gură, a apăsat pe trăgaci și a supraviețuit.

Jessica merge pe podeaua goală, ocolind covorul, ca să nu calce pe sângele scurs din capul bărbatului. Paramedicii n-au fost așa de grijulii, însă ăsta nu e un motiv ca Jessica să fie neglijentă. *Nu-ți poți permite să fii neglijentă, Jessica.* Asta spunea Erne întotdeauna.

Pe biroul solid de stejar e un vraf gros de corespondență. *O călătorie de*

două săptămâni în Brazilia. Plicuri desfăcute și teancuri de facturi. În mijlocul lor, deasupra, sunt o hârtie pentru scrisori și un plic negru care a fost desfăcut.

Jessica ia hârtia și o despăturește.

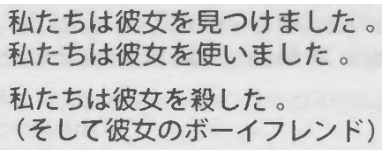

Jessica o fotografiază imediat și i-o trimite lui Rasmus. *Traducerea imediat, please*!

Așteaptă confirmarea că Rasmus a văzut mesajul, apoi își strecoară telefonul la loc în buzunar. Se uită la caracterele care, date fiind împrejurările, presupune că sunt japoneze. Simbolurile de un albastru închis sunt un pic mânjite pe alocuri, ca și cum ar fi venit în contact cu apa. Și apoi Jessica își dă seama că lacrimile au întins cerneala. Suferința lui Hirokazu a dat scrisului viață.

69.

Hellu strânge în pumn receptorul. Firul spiralat e întins la maximum pe pieptul ei. Aparatul e din cu totul alt timp și loc, și senzația pe care i-o dă plasticul solid lipit de ureche îi aduce aminte lui Hellu de copilărie. Lungi discuții la telefon cu prietenii și veșnicele porunci ale tatălui să închidă telefonul ca să poată vorbi și alții.

— *Hello*? zice în engleză o voce de femeie.

— *Yes*?

— Vă cer scuze că v-am făcut să așteptați. Urmăm un protocol strict în privința împărtășirii informațiilor. Luna trecută, un reporter de la un ziar important a reușit să facă rost de amănuntele unei investigații dându-se drept un asistent din biroul procurorului de aici, din Amsterdam… Desigur, asta a provocat un scandal de tot rahatul, fie-mi cu iertare, o grămadă de oameni au luat șuturi în fund…

— Înțeleg, zice Hellu și bate nerăbdătoare cu pixul în mousepad.

E al treilea apel, și ultimul. În cursul discuțiilor, suspansul s-a transformat într-o vagă teamă.

— Dar, ca să revin la subiect, răspunsul la întrebare este da, zice vocea. Dienst Landelijke Operationele Samenwerking confirmă că atunci când a fost găsită, Miep Loos purta haine care corespund descrierii dumneavoastră.

Hellu înghite ca să-și umezească gâtul.

— Pot să vă rog să-mi trimiteți fotografii de la fața locului? Vi le trimitem bucuros pe ale noastre, zice Hellu.

— Desigur.

— Și vă sugerez să luați legătura cu departamentul criminalistic din Lvov și Sankt-Petersburg. După ce încheiem convorbirea o să vă trimit un mesaj codificat cu informațiile, însă bănuim că Miep Loos nu este nici prima, nici ultima victimă a ucigașului.

Când pe circuit se lasă liniștea, Hellu privește pe fereastră și oftează adânc. Dacă pereții ar putea să vorbească, și poate să-și facă însemnări, ar putea să povestească într-o bună zi cum un comisar-șef foarte neliniștit stătea în acest birou, într-o după-amiază de noiembrie.

70.

Jessica se întoarce în living cu scrisoarea în buzunar. Mirosul de pește din bucătărie pare să fi devenit mai puternic în minutele scurse, simțurile Jessicăi sunt ascuțite la maximum. Paula Yamamoto vorbește încet și Jusuf își notează.

— Vă cer scuze, zice Jessica. Plecăm curând. Am înțeles că vine cineva să stea cu dumneavoastră.

— O prietenă, zice Paula și își șterge o lacrimă de pe obraz. Întâi dispare Lisa, acum asta… Nu vreau să fiu singură.

Jessica se îndreaptă liniștită spre canapea și observă că acum în șemineu arde focul. Jusuf trebuie să-l fi aprins, ca să aducă un pic de căldură în încăpere. Numai un băiat de la țară, din Sipoo, ar fi putut să convingă lemnele să se aprindă așa de repede.

Jessica simte în buzunarul de la spate greutatea scrisorii. Nu e sigură că Paula a observat-o când și-a găsit bărbatul pe podeaua biroului. Sau, în cazul în care a observat-o, dacă a citit-o sau a înțeles ce scrie. Câtă vreme conținutul rămâne un mister, nu-i timp de tatonare.

— Am notat esențialul, zice Jusuf și se ridică în picioare.

— Înțelegeți limba japoneză? o întreabă Jessica pe Paula și pe fața Jusuf se ivește o expresie întrebătoare.

Paula Yamamoto își îndreaptă spre Jessica privirea nedumerită.

— Poftim?

Jessica nu repetă întrebarea și nici nu oferă vreo explicație. Urmează o scurtă tăcere, apoi Paula răspunde cu vocea tremurată:

— Nu. N-o vorbesc. Hiro vorbea întotdeauna în finlandeză… Mai mult în engleză la început, desigur, însă… Niciodată în japoneză. Nu-i place s-o vorbească. Face parte din trecutul pe care nu vrea să și-l amintească.

— Ce fel de relație avea Hirokazu cu Lisa? întreabă Jessica, și un moment Paula Yamamoto se uită la ea cu ochii mari, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

Femeia își coboară privirea spre mâini, care încă îi tremură în urma șocului. Și apoi e o schimbare în purtarea ei, ca și cum s-ar fi răzgândit brusc.

— Nu foarte bună. De-abia își vorbeau. Aveau conflicte pe care nu le-am înțeles niciodată, răspunde Paula Yamamoto.

— Ați spus că nu vorbiți japoneza, zice Jessica și scoate scrisoarea din buzunar. Așadar, nu înțelegeți ce e aici.

Paula Yamamoto se uită la caracterele *kanji* trasate pe hârtia albă și pare nedumerită.

— Nu. Ce e asta?

— Am găsit-o pe biroul soțului dumneavoastră. Ștampila poștei arată că a fost expediată alaltăieri. Hirokazu trebuie s-o fi citit după ce ați ajuns acasă.

— Ce scrie? zice femeia încet. Vocea ei tulburată devine îngrijorată. Și apoi mâinile încep să-i tremure mai tare. Spuneți-mi, vă rog, ce scrie?

— Încă nu știm, zice Jessica. Însă mă tem că se leagă cumva de încercarea de sinucidere a soțului dumneavoastră…

În clipa aceea simte cum telefonul de sub haină scoate un *ping*. În vreme ce vâră mâna în buzunar, se uită la doamna Yamamoto, care în urmă cu o secundă a făcut în minte o socoteală cu rezultatul nefericit, chiar dacă evident. *Hirokazu a primit vești rele.* Așa de rele, încât a vrut să-și pună capăt zilelor în după-amiaza din Järvenpää, care începe să se întunece.

Jessica deschide mesajul.

E de la Rasmus.

Și, cu toate că Jessica știe deja de câteva minute, doar acum, când privește durerea Paulei Yamamoto, devine concret.

Am găsit fata.
Am folosit fata.
Am omorât fata.
(*Și pe iubitul ei.*)

71.

– Cazul e mult mai complicat decât am fi putut să prevedem. Mult, mult mai complicat, zice vocea lui Hellu din difuzoarele mașinii. Dar, în loc să pară încordată, vocea ei este nefiresc de calmă. Harjula a găsit ieri o agendă în locul în care a fost descoperit cadavrul Olgăi Belousova. În ea erau scrise trei nume de femei. Am dat niște telefoane și am descoperit că femeile erau prostituate ucise brutal în Rusia, Ucraina și Olanda în ultimii doi ani și – la fel ca Olga Belousova – erau îmbrăcate cu haine *manga.* Se pare că avem de-a face cu un ucigaș în serie sau cu un cult ciudat… N-a fost făcută până acum legătura între cazuri din cauză că autoritățile din acele jurisdicții n-au comunicat între ele așa cum ar fi trebuit. Jessica și Jusuf se uită unul la altul. În ce privește teritoriul nostru: tocmai am vorbit cu Oranen. Cazul începe să se contureze, continuă Hellu. E clar că avem de-a face cu o rețea internațională de traficanți de carne vie, care folosește coduri de Instagram ca să-și întindă tentaculele în țările nordice, precum și, din câte știm în această conjunctură, în Rusia, Ucraina și Olanda. Și ceea ce s-a întâmplat în Järvenpää – scrisoarea și încercarea de sinucidere a tatălui Lisei – confirmă că bănuielile tale erau corecte, Niemi. Trecutul de care încerca să scape fostul gangster l-a prins din urmă.

— Dar asta nu…, încearcă Jessica să intervină, însă Hellu își drege glasul ca s-o oprească.

— Știu că mai trebuie să fie rezolvate multe lucruri. Totuși, în această fază pare clar că Lisa Yamamoto a fost silită să coopereze cu rețeaua traficanților și că criminalii voiau să-i exploateze statutul de influencer, continuă Hellu.

— Cred că rămân prea multe întrebări fără răspuns ca să…, începe Jessica, însă Hellu o întrerupe iarăși, de data asta cu un oftat adânc, care pârâie în difuzoarele mașinii.

În cele două secunde de tăcere care urmează, Jessica ghicește ce vrea să spună Hellu în continuare. Cu toate astea, cuvintele îi străpung inima ca un scuipat în față pe coridorul școlii elementare.

— Cazul este transferat la KRP[{43}].

— Ce mama dracului? fornăie Jusuf de la volan, iar Jessica își îngroapă

fața în palme.

— O să vină mâine aici, continuă Hellu. Cazul a luat o amploare care depășește capacitatea unității Crime Violente a poliției din Helsinki. N-ar trebui nici măcar să încercăm.

— Deci, ești de acord? Că te depășește cazul? șuieră Jessica.

Hellu nu răspunde, pare să treacă peste remarcă fără nicio sancțiune, ceea ce o înfurie și mai rău pe Jessica. Nemernica pasează cazul acum, când a fost făcută munca preliminară excelentă. Sigur că-i convine lui Hellu. De ce să se lupte să păstreze cazul? Fiind comisarul-șef care răspunde de investigație, din acest punct încolo n-are decât de pierdut dacă echipa, în ciuda strădaniilor, rămâne cu mâinile goale. Hellu știe asta, în adâncul ei e un politician care își pune în aplicare planul cincinal. N-are nevoie să prindă Fantoma sau să afle unde sunt îngropați Lisa și Jason. Nu-i pasă decât ca Jens Oranen să-i întindă mâna mare și păroasă și s-o felicite pentru că i-a pus investigației o temelie atât de solidă.

— Știu că pentru voi e o dezamăgire. Însă Europolul a luat deja legătura cu KRP. Și se prea poate să ne coopteze…

— Să ne *coopteze*? zice Jessica.

— Să ia caimacul, mormăie Jusuf, în vreme ce Hellu își continuă monologul pe fundal:

— … am vorbit deja cu toți din echipă și planul este să continuăm munca normală, iar mâine-dimineață vom vedea ce rol ni se atribuie.

— Hellu! N-are importanță câte cadavre sunt în Rusia sau Olanda! Avem patru crime chiar aici, la Helsinki. Nu contează, și n-ar conta nici măcar dacă ar fi amestecat în asta vreun program spațial secret sau asasinarea președintelui SUA.

— Cum ziceam, îți înțeleg frustrarea. Însă decizia e definitivă, zice Hellu cu răceală.

Și tocmai când Jessica își întoarce privirea spre câmpurile cenușii care fulgeră pe alături, tocmai când își zice că lucrurile n-au cum să se înrăutățească, Hellu continuă cu o voce și mai mecanică și ternă:

— Și, Niemi, vreau să vii în biroul meu de cum ajungeți la sediu.

72.

Jessica închide ușa în spatele său. Micul birou al lui Hellu e azi mai cenușiu și mai apăsător decât oricând. Poate din cauză că ticăloasa pe al cărei teritoriu de cincisprezece metri pătrați tocmai a pătruns Jessica pare suspect de sigură pe sine. Purtarea i s-a schimbat: lipsește agresivitatea alimentată de nesiguranță care Jessicăi îi părea incredibil de enervantă, și totuși, cumva, liniștitoare. Însă acum fiecare por de pe fața senină a lui Hellu strigă ceva ce Jessica nu poate desluși, ochii căprui scânteiază de triumf, și pentru prima dată buzele sunt rujate: s-a dichisit pentru gala de premiere.

— Mi-ai cerut să vin, zice Jessica și se așază în fața lui Hellu.

Hellu nu răsfoiește dinadins hârtii și nici n-o face pe Jessica să aștepte. Stă comod pe scaunul ei, cu mâinile încrucișate pe masă, și o privește pe Jessica drept în ochi.

— Avem o problemă, începe Hellu pe un ton neutru.

Spre deosebire de purtare, vocea ei nu semnalează răutate sau voioșie.

— Ce fel de problemă? zice Jessica și își îndreaptă cu bună știință spatele.

— După evenimentele din primăvară au ieșit la suprafață chestiuni vechi. KRP și Serviciul Securității au cercetat trecutul lui Mikael Kaariniemi, ca să înțeleagă cum e posibil ca un detectiv de la unitatea Crime Violente să fie în secret membru al unui cult deviant, ucigaș. În același timp, voiau să se asigure că Mikael Kaariniemi e singurul de această teapă și să descopere dacă altcineva ar mai fi putut să-i cunoască înclinațiile… și problemele de sănătate mintală, zice Hellu și desface capacul unei sticle de apă minerală.

Jessica observă acum că pe masă au fost puse două pahare. Însă numai atunci când Hellu îi oferă apă își dă seama că ceva nu-i deloc în ordine. Apa gazoasă cu aromă de lămâie nu-i un semn de solidaritate, ci ultima cină cu cotlet sau trabucul unui prizonier condamnat la moarte. Fără îndoială, Hellu are de gând s-o lege pe scaunul electric.

— Nu, mulțumesc, zice Jessica încet.

— Și în cele din urmă, *grand finale*[{44}], Serviciul Securității voia să afle de ce cultul vrăjitoarelor te-a luat în vizor pe tine anume, *Niemi,* zice Hellu.

Felul în care pronunță Hellu numele de familie al Jessicăi pare să semnaleze ghilimele. Inima Jessicăi face un salt.

— Trebuie să existe un motiv, nu-i așa? Cu toate că, după spusele tale, n-ai nicio idee, continuă Hellu.

Jessica o înfruntă cu privirea pe șefă. Femeia pe care n-a vrut-o ca șefă, pe care n-ar fi ales-o niciodată pentru această funcție. Se străduiește să vadă făptura umană de dincolo de acea privire chiorâșă, cu propriile presiuni și cu propriul șef nemernic pe cap. Făptura umană pe care a comparat-o în ultimele săptămâni cu Erne, uneori în mod nedrept. Și totuși, în ciuda urii care clocotește în ea, Jessica înțelege că asta nu vine de la Hellu, ci de mai sus. Hellu este cea care predă ștafeta. Însă Jessica ar fi în găleată indiferent de cel în al cărui birou ar sta acum.

Se privesc în ochi îndelung și aprig. Hellu știe că Jessica știe că ea știe. Nu există scăpare. Nu există decât rușinea adâncă.

Hellu își linge degetul și deschide un dosar de pe masă. Scoate un teanc de hârtii și îl împinge spre Jessica.

Jessica își coboară privirea spre documente, observă data, titlul cu litere îngroșate și rândurile evidențiate cu marker galben. Simte că încordarea înăbușitoare se preface în greață fizică. Își adună fiecare fărâmă de curaj, vrea să rămână puternică, să fie ea însăși cea directă, cea care ridică ochii de pe pagină cu indiferență și o întreabă pe Hellu: „Și ce-i cu asta?” Însă nu poate. Gaura săpată de Hellu, sau, de fapt, de viața însăși, e prea adâncă, și prin tăcerea sa și-a semnat deja mărturisirea.

Hellu duce paharul la buze, își umezește gâtul și îi dă Jessicăi un răgaz. Și asta face ca situația să fie aproape insuportabilă. Ca Hellu să abordeze situația cu o delicatețe revoltătoare. Nu vrea s-o lovească atunci când e la pământ.

— Ce ai face în locul meu, Niemi? zice ea în cele din urmă.

— Cine a văzut asta? zice Jessica.

Vocea i-a devenit răgușită.

Hellu clatină din cap.

— Aproape nimeni, zice, și continuă: Și nici nu-i nevoie să mai vadă cineva. Apoi se ridică în picioare și face doi pași spre fereastră, ca și cum ar vrea să dea momentului mai mult dramatism. Asta nu-i ceva personal,

zice Hellu, și Jessica știe că e pe jumătate adevărat. Însă rareori se întâmplă să ai șansa să ajungi la o posibilă rezolvare atât de favorabilă pentru toate părțile ca aceea pe care o avem aici. Și sper că putem profita împreună de această șansă.

73.

Jessica așteaptă să se închidă ușile liftului.

Trebuie să plece. Spre garaj.

La etajul doi intră în lift doi bărbați din administrație și plutește înăuntru mirosul proaspăt de gel de duș. Unul are un sac de sport negru. Părul îi este ud.

Telefonul Jessicăi sună în buzunar.

Hotărârea de a-ți da demisia îți aparține. Și dacă ți-o dai, aceste documente n-au fost găsite niciodată. Nu există.

Jessica își păstrează expresia neutră.

Bărbații coboară la parter. Mirosul de săpun zăbovește în cabină, ca și umezeala de la pielea proaspăt ieșită de la duș.

Liftul ajunge în parcare.

Ușile se deschid.

Jessica traversează micul hol, deschide ușile de sticlă și merge cu pași mari printre mașini spre rampa de ieșire.

Își simte pulsul în urechi. Pe frunte îi apar broboane de sudoare rece.

Nu fugi, Jessica. Nu fugi.

Ce este ea, dacă nu polițistă? Ce o să facă, dacă nu această muncă?

Nu ești decât o puștoaică răsfățată, bogată, care nu-i întreagă la cap.

Telefonul sună.

Respiră.

E pe cale să-și piardă întreaga lume: brusc, îi vin în minte mirosul prăjiturilor din sala de ședințe, cafeaua proaspătă și ceaiul de măceș, deodorantul lui Jusuf, hanoracele pe care le poartă Nina, cu mirosul salonului de bronzare, țigările lui Erne, duhoarea dulceagă de praf de pușcă din poligon și tuburile metalice din palmă, calde încă, transpirația lui Rasmus și odorizantul din toaleta femeilor. Sângele împrăștiat pe podea, cadavrul care a putrezit luni întregi într-un șopron, urină și fecale uscate.

Jessica vede ușa rampei și lumina care răzbate prin ea.

Așteaptă să vină durerea. E sigură că o să vină, că o să-i bumbăcească trupul din creștet până-n tălpi și o s-o azvârle pe podea, o s-o facă să se

zvârcolească la fel ca o căprioară rănită așteptând să vadă țeava puștii vânătorului care s-o elibereze, s-o conducă în lumina albă și în pacea supremă.

Așteaptă să audă vocea mamei.

Însă durerea nu vine, nici mama nu apare în spatele său, nimeni n-o prinde de umeri.

Nu e lumină albă. Nu e pace.

Și apoi Jessica își dă seama că e amorțită cu totul.

Înțelege că e cu totul singură.

Plânge, dar nu i se umplu ochii de lacrimi.

Acum Jessica aude o voce, însă nu e a mamei, ci a sa. Și zice că Jessica tocmai a pierdut totul, că ar fi trebuit să-și asume durerea, ca măcar să simtă că e încă vie.

74.

Jusuf merge cu pași mari pe coridorul care pare să nu se mai sfârșească. Adidașii cu tălpile de cauciuc ude de la lapoviță scârțâie la fiecare pas. Peste câteva clipe se oprește în spatele mesei de lucru a lui Rasmus. Care, cu căștile la urechi, nu-i observă sosirea și pare că răsucește sub tălpi o minge de golf. Când îl observă pe Jusuf, tresare și împinge mingea sub masă. *Ciudat tip.*

— Unde-i Jessica? întreabă Jusuf, gâfâind. Nu răspunde la telefon.

Rasmus ridică din umeri, tulburat, și se încalță la loc.

— Credeam că voi tocmai…

— Da, s-a dus să vorbească cu Hellu și acum n-o găsesc nicăieri, zice Jusuf și se așază cu fundul pe masa de lucru a lui Rasmus.

— Care-i problema?

— Am primit un telefon când eram afară la o țigară, zice Jusuf și își șterge gura cu mâna. Avem o martoră la asasinarea lui Rodriguez. Cineva din blocul vecin care se uita la televizor și într-o pauză pentru reclame a ieșit pe balcon să fumeze când a fost împușcat José Rodriguez. A observat o izbucnire de lumină în vitrina centrului de sănătate, ca declanșarea unui bliț.

— Flacăra de la gura pistolului? mormăie Rasmus.

— Nu i-a dat prin cap pe moment, desigur, însă spune că a ieșit un bărbat îmbrăcat în negru și a tras de clanță ca să se asigure că ușa e încuiată. Și căra două sacoșe, în care trebuie să fi fost substanțele și proviziile pe care le căutam noi, zice Jusuf.

Rasmus pare uluit.

— Nu s-a uitat bine la acel bărbat, însă și-a dat seama că nu e foarte înalt. Poate chiar scund. Balconul ei e la etajul cinci, era întuneric și tipul purta o haină neagră cu glugă, zice Jusuf.

— Scund… Așadar, pistolarul ar putea fi o femeie? zice Rasmus.

— Am pus aceeași întrebare, însă ea crede că era bărbat, zice Jusuf și se ridică în picioare.

Din capătul coridorului se aud hohote de râs. Boșorogul care a investigat

timp de douăzeci și cinci de ani fraudele de la asigurări își sărbătorește azi ultima zi de muncă și se împart tort și cafea, flori și îmbrățișări.

— Și eu am două lucruri. Trebuie să aibă legătură cu acea scrisoare. M-a sunat un expert în limba japoneză și în *kanji,* căruia i-am trimis textul la tradus. A zis că atunci când s-a uitat mai bine la ideograme a observat că sunt destul de bine executate tehnic, însă e clar că nu-i sunt familiare autorului. De obicei, ideogramele *kanji* sunt scrise într-o anumită ordine. Trăsătură cu trăsătură. Scrisul este analizat stabilind locurile în care stiloul a zăbovit cel mai mult, lăsând pe hârtie o urmă mai întunecată, mai mare. Multe trăsături din această scrisoare au fost desenate într-o ordine neobișnuită, ca și cum autorul ar fi folosit un tipar.

— Vrei să zici că persoana care a trimis scrisoarea nu știe cu adevărat să scrie în japoneză?

— Expertul era sigur că așa este.

— Ce mama naibii…

— Și încă ceva, Jusuf, zice Rasmus. Uite.

Jusuf se lasă pe vine lângă Rasmus și se uită la monitor, unde este pregătită pentru vizionare imaginea de la o cameră de supraveghere.

— Scrisoarea către tatăl Lisei a fost scrisă pe o hârtie specială bleu de 220 de grame, din care n-am mai văzut niciodată. E un filigran Paper Poetry în colțul din dreapta, jos. Și plicurile negre sunt destul de rare.

— Vrei să zici că poate fi găsită sursa articolelor de papetărie?

Rasmus încuviințează din cap.

— Se pare că hârtia și plicul au fost cumpărate marți dimineață cu bani gheață de la un magazin pentru arte manuale aflat în Itäkeskus Mall din Piața Tallinn.

— Putem afla cine le-a cumpărat?

— Nu, zice Rasmus, și Jusuf se încruntă. Însă e o cutie poștală chiar lângă magazinul cu papetărie. Știm că scrisoarea a fost expediată în aceeași zi și putem verifica imaginile camerei de supraveghere aflate chiar deasupra. Dacă făptașul s-a dus undeva să scrie scrisoarea și apoi a pus-o în cea mai apropiată cutie poștală. Cutia e golită la ora 14:00 în zilele de lucru, așa că scrisoarea trebuie să fi fost pusă acolo înainte.

— Rasmus, chiar dacă aceea este cutia poștală, nu știi după cine să te uiți. Câți oameni au pus ceva în acea cutie marți dimineața? O sută?

— Plicul negru, zice Rasmus cu fața strălucind de speranță.

Jusuf rânjește.

— Adevărat. Se vede culoarea plicului din acel unghi? zice el.

— Da, zice Rasmus și arată o bătrână care vâră în deschizătură un plic alb.

Jusuf îi prinde de umeri pe Rasmus și îl apasă blând.

— Bună treabă, Rasse. Să sperăm că ai dreptate. Încerc să dau de Jessica.

75.

Jessica urcă spre ușă cu cheia în mână. A intrat pe ea ani în șir, a pășit pe coridorul strâmt și în liftul mic, neîncăpător, care o duce la garsoniera sa de la etajul cinci. Garsoniera a fost o fațadă și intrarea de pe strada lăturalnică a fost poarta spre lumea în care voia să creadă toți ceilalți. Dacă ar fi urmărit-o cineva sau s-ar fi nimerit s-o vadă intrând pe cealaltă ușă, asta ar fi spulberat iluzia?

Oare ea este magicianul de care vorbea mama? Sunt ușile scărilor două cărți de joc, una dintre ele având rostul de a distrage atenția?

Jessica umblă la inelul cu chei și scoate altă cheie. La fel ca prima, are capul negru, însă e marcată cu un inel de plastic galben în loc de unul albastru.

Se răsucește, coboară treptele de piatră și își continuă drumul spre colțul dintre Museokatu și Töölönkatu. Dă colțul pe latura din dreapta a clădirii triunghiulare. Cheia intră în broască și peste o clipă i se deschide în față o scară pe care n-a mai văzut-o de mulți ani, dar al cărei miros ca de muzeu nu l-a uitat.

Nu mai e nevoie să te prefaci, Jessica. Pentru nimic și pentru nimeni, draga mea.

Ușa se închide cu o bufnitură și Jessica pășește șovăielnic, ca și cum ar intra într-o biserică medievală în care o forță nevăzută pare să supravegheze fiecare pas.

Nimeni de pe această scară n-ar recunoaște-o, cu toate că deține cel mai mare apartament din clădire, precum și garsoniera alăturată. Este misterioasa Jessica von Hellens, care de ani întregi e reprezentată de un avocat la ședințele de bloc.

Gata cu furișarea prin intrarea laterală. Gata cu garsoniera.

Jessica deschide ușa ascensorului de modă veche.

Telefonul sună iar, Jusuf a sunat-o deja de patru ori.

Trebuie să răspundă, Jusuf trebuie să audă de la ea.

— Salut, Jusuf, zice Jessica, și când vorbește senzația că are un nod în gât e și mai mare.

— Unde te-ai dus, Jessica?

Jessica aude cum Jusuf suflă fumul de țigară spre microfon.

— Acasă. Am venit acasă, Jusuf, pentru că…

— Acum o oră m-a sunat o martoră care zice că a văzut pe cineva îmbrăcat în negru, nu prea înalt, plecând din centrul de *kambo* al lui José Rodriguez cam în jurul momentului în care credem că a avut loc crima…

În timp ce ascultă vorbele entuziasmate ale lui Jusuf, Jessica se uită la modelul de pe peretele de marmură al holului, care arată ca și cum câteva picături de cerneală neagră s-ar fi prelins în apă limpede.

Închide ochii.

— Jusuf…

— Ascultă, Jessi, la naiba! Rasse tocmai a văzut pe imaginile unei camere de supraveghere pe cineva punând un plic negru într-o cutie poștală din stația de metrou Itäkeskus marți la douăsprezece și un sfert. Hanorac negru cu glugă, pantaloni largi și bocanci militărești…

— Jusuf…

— Fața nu e vizibilă. Însă are 1,65 m. Suplu…

— Jusuf! se stropșește Jessica.

Vocea ei ricoșează în jurul ascensorului, în care pot să încapă mai multe persoane. Și acum Jusuf amuțește, în sfârșit. Jessica își imaginează fața lui surprinsă.

— Am plecat de la sediu pentru că nu mă mai ocup de acest caz, zice Jessica și îi ascultă un moment respirația.

— Ce tot spui acolo, Jessi?

— Îți povestesc mai încolo.

— Cum adică nu te mai ocupi de caz? Ți-a dat Hellu altceva de făcut?

— S-ar părea că nu mai sunt polițistă, Jusuf, zice Jessica cu voce tremurată.

Apoi trage adânc aer în piept, îl ține acolo și apasă pe butonul ascensorului. Trebuie să-și vină în fire.

— Ce vrei să zici că nu…

— Nu spune încă nimănui. Vreau să le spun eu însămi celor din echipă mâine, zice Jessica și închide telefonul.

Își șterge ochii. Jusuf merită o explicație mai bună. Merită să audă tot adevărul. Poate că o să i-l spună după ce doarme o noapte.

În vreme ce ascensorul se oprește la etajul cinci, Jessica își dă seama că, oricât de tare ar durea, acum e în sfârșit liberă. Nimeni nu mai poate să-i

spună ce să facă sau să-i controleze acțiunile. E liberă, însă acum e mai singură ca oricând.

În niciun caz nu poate dormi în apartamentul său adevărat, pentru că acum îi amintește prea mult de Erne, de imensul gol pe care moartea lui i l-a lăsat în inimă.

Ascensorul pornește în jos. Jessica se uită la apelurile primite de curând și alege numele singurei persoane care ar putea acum să-i liniștească gândurile.

76.

– Măi, da’ chipeș mai ești azi, zice Jessica atunci când Frank Dominis se apropie de masă, cu paltonul pe braț.

Are cămașă albastră, costum negru și cravată. Jessica își simte inima bătând așa cum n-a mai bătut de nici nu mai știe când.

Frank Dominis pare exagerat de surprins și își scoate haina de la costum.

— Hei, așa mă îmbrac ori de câte ori e deschis clubul, zice el. E uniforma mea.

— Așa-i… Cu toate că ai zis că e prima ta seară liberă… De cât timp, doi ani?

— Vin de la o întâlnire cu proprietarii lui Fenix. Au de gând să mai deschidă două restaurante, în Helsinki și Turku. Și vor să mă ocup eu de amândouă, zice Dominis zâmbind, își scoate butonii și își suflecă mânecile. Se pare că mă pricep.

— Felicitări, Frank, zice Jessica și îi face semn chelneriței. Încă un motiv de sărbătorire.

— Încă unul?

Jessica îi aruncă o privire ca și cum ar fi lăsat să-i scape ceva.

— Păi, hai să zicem doar că am rezolvat ceva la muncă.

— Ce vrei să zici? Ai rezolvat cazul? Lisa e…

— Frank. Se pare că nu mai fac parte din echipa de investigație, zice Jessica.

Dominis încuviințează din cap și își încrucișează mâinile, pe masă. Mânecile suflecate lasă la vedere încheieturile cu păr negru acoperite de tatuaje.

Jessica comandă vin alb sec, Frank Dominis, o coca-cola. Din difuzoarele restaurantului se aude „My Place” a lui Nelly, despre care Jusuf a zis cândva că e unul dintre cele care „îl fac să i se scoale”, stricând totul.

— Hai să nu vorbim despre asta. Să sperăm că Lisa o să fie găsită, indiferent cine investighează, zice Dominis.

— Azi am avut vreo două ore în care să chibzuiesc. Două lucruri m-au luat prin surprindere, zice Jessica.

— Ce anume?

— Mai întâi, că am avut nevoia asta ciudată să te sun. Să ne întâlnim ca să stăm de vorbă.

Dominis zâmbește duios.

— Sunt flatat, *detective.*

— Celălalt lucru… Implică, de fapt, cuvântul pe care tocmai l-ai rostit.

— Că sunt flatat?

— *Detective,* zice Jessica și își dă ochii peste cap.

Din felul în care se uită la ea Dominis își dă seama că el înțelege implicațiile.

— *Iisuse,* zice el. Vrei să zici… Îmi pare rău, bine?

— N-are importanță. Nu știu dacă mai vreau să fiu investigator, sau măcar polițistă, dacă-i pe-așa.

Frank Dominis pare intrigat. Chelnerița le aduce băuturile și aprinde lumânarea de pe masă. Jessica se uită în jur și vede că ard și lumânările de pe mesele învecinate. Așadar, gestul nu semnalează că femeia ar fi dedus ceva despre natura relației dintre ei doi.

— De ce nu mai vrei să fii polițistă?

— Am pierdut un prieten în primăvară. Un fel de mentor. Cancer.

— Condoleanțe, zice Dominis și își toarnă încet cola peste gheața din pahar, fără să-și ia ochii de la Jessica.

— Și el era polițist, o ancoră pentru mine în această lume. Și acum, că nu mai este, nu știu dacă am avut vreodată chemare pentru această muncă. Sau dacă era doar felul de a-mi ține aproape familia. Și prin familie înțeleg colegii, pentru că…, zice Jessica, apoi se controlează, ca să nu pară proastă făcută grămadă, și simte cum o copleșește un talaz de autocompătimire. Ei sunt singura familie care mi-a rămas.

— Gândește pozitiv, Jessica, zice Dominis încurajator. E grozav că ești apropiată de colegi.

— *Am fost.* La trecut. Exact despre asta vorbesc, Frank. Despre motivul pentru care e vremea să plec, presupun, zice Jessica.

De la bar se aud râsete stridente. *Putem primi OZN-uri*? *Nu*? *Atunci fernet. Azi o facem lată* like never before[{45}].

Frank Dominis rânjește: înregistrează hărmălaia, însă nu-i dă atenție. În universul său, zarva beților e zgomotul de fond care arată că totul e așa cum trebuie. Tăcerea profundă e ceea ce-l face să se întrebe dacă ceva nu e

în ordine.

— OK, nu mai ești polițistă. De aceea ai avut curajul să mă suni, zâmbește Dominis din spatele paharului.

— Ce vrei să zici?

— Dacă ai investiga încă un caz și ai simți cu adevărat că le datorezi ceva șefilor tăi, nu m-ai fi invitat la o băutură. N-ai fi crezut că se cuvine.

— Nu te umfla în pene, Frank. N-ai fost interogat decât ca posibil martor, zice Jessica, și Frank Dominis izbucnește în râs.

— Chiar și așa. Știu colegii tăi – sau foștii tăi colegi, presupun – că ești aici cu mine?

Jessica nu răspunde. Se uită în ochii lui, în care vede sensibilitate și receptivitate. Poate că Frank Dominis e cel care și-a greșit profesia. Jessica și-l poate imagina cu paleta în mână, în fața pânzei, cu o cămașă albă ca zăpada, împestrițată cu stropi din universul care se alcătuiește acolo.

— Nu, răspunde ea în cele din urmă și îl răsplătește pe Frank cu un zâmbet.

— Așadar, am dreptate, zice Dominis.

— Vrei să zici că în subconștient m-am recuzat eu? Doar ca să te pot privi cum sorbi dintr-un suc într-o seară de joi?

— Mintea omenească e minunată, zice Dominis, ștergându-și colțurile gurii cu șervetul roșu închis, și continuă: Sunt sigur că ești un polițist excelent. Însă cred și că ai fi excelentă în orice ți-ai pune în gând să faci, Jessica.

Jessica a văzut și a trăit prea multe ca să se lase îmbrobodită de lingușiri. Însă ceva din cuvintele lui Frank sună cinstit, sincer. Iar în seara trecută Jessica a avut senzația copleșitoare că Frank nu e interesat de jocuri: că poate cândva era satisfăcut de cuceririle sale, însă acea vreme a trecut.

— Ia stai, Frank, zice Jessica și încearcă să frâneze un pic, arătându-se plictisită. Cred că e prima dată când mi-ai spus pe nume.

Dominis își slăbește nodul cravatei și își încrucișează brațele pe piept. Pe lângă bar trece în viteză o ambulanță cu sirena urlând. În vreme ce ascultă vaierul care se îndepărtează, Jessica nu se poate împiedica să-și spună că își aude viața dinainte stingându-se în necunoscut.

— *Gone detective.*[{46}]

Jessica privește buzele care pronunță engleza americană apăsată, perii aspri de pe față și părul negru, des, care încărunțește la tâmple. Între Frank

și Erne e cu siguranță ceva asemănător, au carismă, sunt un pic neșlefuiți și aproape de aceeași vârstă. Și, cu toate că între Erne și Jessica n-a fost niciodată vreun strop de romantism, ea vede înăuntrul său ceva care ar putea să devină cu timpul afecțiune adevărată. Așa cum i s-a întâmplat cu Erne, Jessica are impresia că l-a întâlnit pe Frank de mult, că se cunosc dintotdeauna.

— Sunt sigură că am nevoie de încă unul, zice Jessica și își coboară degetul spre buza paharului.

77.

Jessica deschide ușa garsonierei și se descalță sub cuier.

— Confortabil, zice Frank Dominis.

Stă încălțat în pragul camerei și se uită în jur.

— Crezi? Am văzut și locuri mai confortabile, zice Jessica și se duce la frigider. Am aici două beri…, zice, apoi își dă seama și duce mâna la frunte. Scuze. Am uitat…

Frank Dominis râde cu căldură și își flutură mâna.

— Nicio problemă, Jessica. Nici nu știi de câte ori am comandat în ultimii ani un scotch dublu, însă mi-am amintit realitatea și l-am oferit altcuiva.

— Apă minerală?

— Da, mulțumesc, zice Frank și își lasă pantofii de piele maro alături de ai Jessicăi.

Jessica scoate din bufet două pahare și toarnă în amândouă apă minerală. Îl ridică pe al său și îl golește iute. *Nu*, *acum am nevoie de ceva mai tare.*

— Totuși, aș bea o tărie, dacă nu te deranjează, zice Jessica.

Frank clatină din cap zâmbind. S-a dus spre Jessica și a luat paharul cu apă.

— Frumoasă priveliște a curții, zice Frank impresionat, ia o înghițitură și arată spre fereastră.

Jessica mârâie ușurel, flecăreala asta nu folosește nimănui. De douăzeci de ani, de când Frank Dominis e gazda elitei din Helsinki, cu siguranță a fost prin cele mai selecte locuri pentru VIP-uri, acele *penthouse* din Eiranranta și vile din Kulosaari. Dominis probabil că a zburat cu avioane particulare ale celebrităților și a fost la petreceri pe iahturi în Monaco, chiar dacă a făcut-o fără să bea, așa cum susține.

Nimic din această garsonieră modestă nu l-ar putea impresiona. *Confortabil. Frumoasă priveliște a curții.* Rahat pe băț. O parte din Jessica vrea să-l înșface pe Frank de încheietura mâinii și să-l târască prin ușa din spate pe scară și dincolo, în apartamentul luxos estimat la patru milioane de euro. Să-i arate că și polițiștii știu să trăiască pe picior mare: să-l ducă prin

livingul uriaș și pe lângă obiectele de artă foarte valoroase până la scară, să-l dirijeze prin livingul de sus spre dormitorul cu covor negru, apoi să-l călărească zdravăn în patul uriaș. I-ar plăcea să vadă șocul de pe fața regelui vieții de noapte din Helsinki când e pus în fața bogăției despre care nimeni n-ar crede că-i aparține Jessicăi Niemen.

De ce nu? De ce să nu-i dezvăluie adevărul acum, când cariera sa în poliție s-a sfârșit? La ce îi mai trebuie fațada?

Însă în adâncul său Jessica știe că nu poate. Și-a jucat rolul atâta timp, încât va fi nevoie de mai mult decât o toană ca să ardă decorul. Va trebui să-l demonteze cu eleganță și mare băgare de seamă, la fel de grijuliu cum a construit și a întreținut minciuna atâția ani.

E smulsă din gânduri când Dominis pune paharul pe pervaz și își coboară mâna spre umărul ei.

— Jessica, nu sunt sigur… Nu vreau să crezi…, începe Dominis și își scarpină ușurel cu mâna cealaltă țepii de pe față.

— Ce vrei să zici? îl întrerupe Jessica.

Cuvintele răsună în încăpere mai dur decât voia ea. Dominis pare surprins și înalță o sprânceană.

— Ce…

— Bine, continuă Jessica, cu un aer crispat, însă vocea îi este mai calmă. De ce vorbești despre curți drăguțe și ce vrei sau nu vrei? Ce nu vrei să cred?

Frank râde, nevenindu-i să creadă.

— Uau, zice el, dezvelindu-și dinții drepți.

— Nu-s o afurisită de fâșneață de douăzeci de ani pe care ai cules-o din bar.

— Jessica…

— Ce Jessica? Credeam că o să mă scutești de tot rahatul ăla unsuros.

Frank ia mâna de pe umărul Jessicăi și face un pas în spate.

— *Sorry.* Mă gândeam doar că…

— *Sorry, sorry. Sorry*! Unde mama dracului e Domnul Dominis, cel mai vestit fustangiu din oraș? Cel care le-o trage la nouă din zece?

Dominis stă un moment cu mâinile în șolduri și se uită la Jessica. Apoi fornăie și se îndreaptă spre ușă.

— Vrei să plec, da?

— Nu pleci nicăieri, zice Jessica și îl înșfacă de gulerul cămășii. O să

mi-o tragi chiar acum în garsoniera asta îmbâcsită. O să i-o tragi unei viitoare foste polițiste care nu vrea să fie singură la ora nouă, ci vrea să fie una din nouă, zice Jessica și fraza se sfârșește într-o șoaptă umedă.

Frank Dominis pare alarmat: ca și cum reputația lui de amant feroce n-ar fi decât un zvon, o născocire care se vrea împlinită.

— Ești o nebunatică, Jessica, zice Dominis și o cuprinde cu brațele.

Bărbatul și-a revenit într-o clipă din zăpăceală și în ochi îi lucește din nou încrederea în sine nonșalantă.

Dintr-odată, Jessica nu-și poate stăpâni zâmbetul, se lipește de el și își ridică fața spre a lui, deschide gura și își strecoară limba printre dinții drepți.

Și Dominis începe, în sfârșit, să dea semne încurajatoare. Jessica simte pe ceafă degete sigure, iar peste o clipă el îi descheie primii nasturi și o ajută să-și tragă bluza peste cap.

I se face pielea de găină. Simte limba lui plimbându-i-se pe pielea gâtului și scoate un strigăt de plăcere. Sutienul se desface lin și cade pe podea, apoi bărbatul o ia pe sus și o aruncă pe pat.

Dominis își scoate cămașa, dezvelind un piept plin de tatuaje și o cicatrice mare pe burtă. Tăria tinereții i-a dispărut de mult din mușchi, însă, la fel ca fața, fizicul lui radiază experiență și acel gen de siguranță pe care îl are doar un trup care le-a văzut pe toate și care și-a primit partea de lovituri date de lume și a supraviețuit. Frank e ca o întrupare de arome, sunete și senzații, venit de pe altă planetă, care a ales-o pe Jessica să fie a lui aici și acum. Nimic altceva nu contează. Orice altceva rămâne pe mâine.

Jessica îi simte capul alunecând în jos pe stomac și chiloții ei dispar, făcând loc gurii lui. Limba moale, udă, se învârte șoptind în jurul clitorisului ei și e însoțită de degete aspre dar blânde care se înfig adânc în ea iar și iar. Jessica își dă seama că trupul îi este pregătit pentru orgasm mai repede decât s-a întâmplat de multă vreme.

— Oh, Dumnezeule, șoptește ea în vreme ce degetele bărbatului se mișcă tot mai repede. O să-mi dau drumul…

— Ba nu, încă nu, zice Dominis și se oprește din lins. Nu fără mine.

Se aruncă peste Jessica iute ca o panteră, cu buclele negre căzute peste ochi. Și ea simte îndată cum Frank Dominis se înfige, îi prinde genunchii, îi desface larg picioarele și începe izbiturile ritmice, niciuna la fel ca cealaltă. Dominis își testează limitele, schimbă ritmul, și tot timpul degetul lui mare

continuă mișcarea acolo de unde a plecat limba.

— Să nu te mai oprești, bine? șoptește Jessica, simțind cum se apropie orgasmul.

Care o izbește, arzător, pornit din măduva spinării, și se rostogolește peste trupul ei ca o durere ciudată, cu deosebirea că ar vrea să nu se mai sfârșească ceea ce simte acum.

78.

Jusuf se uită la fotografia alb-negru, înrămată, care atârnă deasupra distribuitorului de apă. De pe perete, comisarul-șef estonian zâmbitor, în uniforma de paradă, se uită la foștii – și, de ce nu, actualii – subordonați. Asta a spus Jessica atunci când a pus pe perete fotografia lui Erne, pe la sfârșitul verii.

Jusuf și Rasmus stau la computer. Jusuf își încrețește nasul, deodorantul lui Rasmus l-a lăsat iar de izbeliște și porii lui difuzează o sudoare cu miros înțepător.

Jusuf e rezemat de spătar, în vreme ce Rasmus e atât de gârbovit peste ecran, încât pare că în orice moment poate să-i plesnească șira spinării. Pe ecran se derulează fișierele video de la camerele de supraveghere ale clubului Fenix.

— Sahib n-a putut să-ți dea un interval de timp mai mic? Dimineața? zice Rasmus.

— Se pare că între douăsprezece și unu. La ușa din spate, răspunde Jusuf.

Dintr-odată, Jusuf se prăbușește cu pieptul pe birou, își îngroapă fața în palme, de parcă s-ar fi pierdut cu totul cu firea.

— Fir-ar să fie, Rasse! zice cu năduf și își aude vocea înăbușită de pânza cămășii.

— Ce e? zice Rasmus, dă clic pe un nou fișier și restrânge căutarea la acel interval.

— Ce rost are să stăm aici până noaptea târziu? Oricum ticăloșii ăia de la KRP vor veni dimineață și vor arunca totul în aer, zice Jusuf și își culcă obrazul pe dosul mâinilor.

Se uită la imaginea mereu schimbătoare de pe ecran. Baxuri de băuturi și alte mărfuri sunt cărate înăuntru pentru petrecerea de lansare.

— Te înțeleg, zice Rasmus și își încrucișează brațele pe piept. E o situație urâtă… Însă nu te interesează să afli adevărul? La urma urmei, nu de aceea facem asta?

— Păi, sigur nu pentru cât ne plătesc, zice Jusuf. Atâta doar că ar fi fost plăcut să ajungem singuri la adevăr, în loc să ne uităm peste umărul fratelui

mai mare.

— Nu știm cum vor fi împărțite rolurile mâine-dimineață. Poate că ne vor lăsa să lucrăm în continuare la caz, zice Rasmus, însă acum atenția lui Jusuf e atrasă de monitor.

Jusuf simte că i se taie respirația.

— Uite, zice.

Ecranul este împărțit în patru, fiecare fereastră arătând imagini din ziua în care și-a lansat discul Kex Mace's. Ceasul digital din colțul din dreapta sus arată douăsprezece și șase minute. Jusuf și-a apăsat degetul pe fereastra care arată intrarea de la parterul clubului, din Piața Narinkkatori. Și când și-l trage deoparte, se vede un bărbat cu palton negru, lung. Jusuf îi aruncă o privire lui Rasmus, care arată de parcă a văzut o stafie.

— Este…

— Fantoma, zice Jusuf încet, ia mouse-ul din mâna lui Rasmus și îngheață imaginea.

Îl studiază amândoi pe bărbatul asiatic, care se apropie de intrarea în Fenix și se oprește la câțiva metri. Așa cum avea să facă mai târziu, la petrecere, așteaptă acolo răbdător, fără să se clintească. Minutele se scurg fără să se întâmple nimic. Apoi își ridică bărbia și se uită în jur. În cele din urmă, privirea îi poposește pe camera de supraveghere și un moment e ca și cum s-ar uita drept în ochii lui Rasmus și Jusuf.

— Ce mama naibii face? zice Jusuf încet.

— E ca și cum ar vrea să fie văzut, răspunde Rasmus.

Mai trec două minute, apoi pe ușa din spate iese cineva îmbrăcat în hanorac. Dă mâna cu japonezul și se duc într-o parte. Fața celui cu hanorac nu se vede în imagine, însă, judecând după corpolență și îmbrăcăminte, e un bărbat de vârstă mijlocie.

Rasmus mărește imaginea, dar rezoluția scade. Fantoma pare să-i înmâneze celuilalt ceva, însă e cu neputință să vezi ce anume.

— Cine naiba-i ăla? zice Jusuf încet.

— Prea slab ca să fie Sahib Alem.

Bărbații par să discute. Trece un minut. Apoi încă unul. Și apoi Fantoma se uită brusc în stânga, spre ușa clubului și mașinile parcate. E clar că vede ceva, pentru că își întoarce fața și iese repede din raza camerei.

— A șters-o. De ce s-a speriat? zice Jusuf atât. Pune imaginea din fața clubului.

Rasmus dă clic pe alt unghi al imaginii. La început nu se vede decât duba albă a clubului, care stă acolo de o vreme. Însă apoi trage lângă ea un Mercedes SUV negru.

— Uite, zice Jusuf. *It's James*.[{47}]

Din mașină coboară un bărbat musculos cu costum și palton negre, cu maxilar puternic și nas mare. *Chiar că seamănă cu Klitschko.*

— Și pariez că următoarea persoană care intră în imagine este Sahib Alem… A tunat și i-a adunat, zice Jusuf.

— Fantoma n-a vrut să-l vadă James.

— Du-te înapoi la prima cameră de supraveghere.

Jusuf scoate din buzunar un pachet de gumă de mestecat. Fălcile mestecă deja, în așteptare.

Rasmus dă clic pe unghiul precedent, bărbatul care vorbea cu Fantoma stă acolo nemișcat, cu mâinile în șolduri, și se uită după el.

— Întoarce-te să vedem cine ești, bulangiule, zice Jusuf și își aruncă în gură câteva bucăți de gumă. *Hai odată*…

Și atunci bărbatul se răsucește și pornește înapoi spre ușă. Gluga îi aruncă pe față o umbră, dar tot se poate vedea că e foarte tulburat.

— Fir-ar să fie…, zice în gând Jusuf și se uită cum bărbatul intră înapoi în club. Sun-o imediat pe Jessica!

79.

Trece un moment până ce Jessica își dă seama că sunetul vine de la telefonul său, care e încă în buzunarul blugilor lepădați pe podea lângă pat.

— Jusuf… Ți-am spus…

— Dormeai?

Vocea lui Jusuf e agitată.

Jessica crapă pleoapele și se uită la ceas, al cărui cadran de-abia se zărește în camera întunecată.

— Da, de ce?

— Dominis!

Numele răzbate puternic din telefon, și Jessica dă iute volumul mai încet.

— Ăăă… Așteaptă, zice ea și se dă jos cu grijă din pat.

Frank Dominis înalță capul de pe perna lui.

— De la serviciu, îi șoptește Jessica bărbatului culcat în pat, apăsând pe piept telefonul.

Pășește pe vârfuri spre baie și închide ușa.

Dominis știe că ea nu mai e polițistă.

Jessica se privește în oglindă, cu telefonul la ureche. Inima îi bubuie în piept ciudat, sălbatic.

— Ce ai spus? îi zice lui Jusuf, nesigură dacă el tocmai a spus la telefon *Dominis*.

Jessica speră din toată inima că s-a înșelat. Sau că Jusuf a sunat doar ca să o tachineze.

— Afurisitul de Frank Dominis, Jessi, repetă Jusuf, și degetele Jessicăi se înfășoară și mai strâns pe telefon.

— Ce… Ce-i cu el?

— S-a întâlnit cu Fantoma, zice Jusuf. Am știut că e băgat în rahatul ăsta… Și s-a făcut că nu-l recunoaște când i-am arătat fotografia. Știa că întoarcem orașul cu susul în jos căutându-l!

Jessica simte cum se prăbușește. Fiecare celulă din trup îi este în stare de alertă.

Nu-i cu putință. Minciunile.

Un moment, Jessica e furioasă pe Jusuf, pentru că el e cel care a trezit-o după o seară perfectă ca să-l calomnieze pe bărbatul care nu poate să fie amestecat nicidecum în dispariția Lisei. La urma urmei, asta a fost confirmat deja.

— M-ai auzit, Jessi? S-au întâlnit. Sâmbăta trecută, în ziua cu lansarea discului lui Kex Mace's, la ora 12:06, în față la Fenix. M-am gândit că trebuie să știi, cu toate că…

— Stai un pic, zice Jessica și deschide robinetul.

Speră că sunetul apei o să-i acopere vocea, să n-o lase să răzbată până în camera de alături.

Creierul său obosit prelucrează ceea ce i-a spus Jusuf în urmă cu numai o clipă. Însă pare așa de absurd, pur și simplu nu poate fi adevărat.

— Ce tot spui acolo, Jusuf? Ce ai…

— Ne uităm chiar acum la imaginile camerelor de supraveghere. Fantoma și Dominis împreună pe stradă. Nu încape îndoială. Bulangiul ăla ne-a tras-o pe la spate în tot acest timp, știe exact cine e Fantoma și de ce s-a dus la petrecerea lui Kex Mace's, zice Jusuf, și inima Jessicăi se oprește un pic. Și știe și Sahib Alem. Nu am găsit Fantoma pe lista cu invitații pentru că nu era pe ea! Dominis i-a spus lui Sahib să-l lase să intre fără să-i pună vreo întrebare. Am revăzut imaginile împreună cu Rasse, momentul în care Fantoma ajunge la garderobă: Sahib doar se face că bifează pe listă un nume. De-abia la următorul invitat apasă pe butonul pixului. E un amănunt căruia nu i-am dat atenție înainte.

— Fir-ar să fie! zice Jessica cu vocea tremurând.

Simte cum baia mică începe să se învârtă ca un carusel.

— Vrei să trimit un echipaj să-l ia pe Dominis de acasă…

— Jusuf, zice Jessica încet și își duce mâna la frunte.

Adevărul e în același timp îngrozitor și jenant. Teama depășește rușinea.

— Ce-i?

— E aici.

Jessica își vâră mâna dreaptă sub robinet. Apa caldă îi face să vibreze pielea îmbrobonată de emoție.

Jusuf tace, pare să-și țină respirația.

— Ce?

— E aici. La mine, în Töölö, șoptește Jessica și încuie ușa.

— Ce mama naibii, Jessica…

Jessica își aude vuietul sângelui. Se gândește la bărbatul din patul ei, cu care tocmai a împărtășit un moment de plăcere intimă.

Jessica se gândește la încheieturile degetelor lui tatuate, părul bogat, buzele care au gustul vieții trăite din plin. Totul se întâmplă din nou. Colombano e din nou în patul ei. *Voglio fare l'amore con te, Zesika*.[{48}]

Dintr-odată, hotărârea de a se întâlni cu Frank pare de neînțeles. Nici măcar nu-și mai amintește clipa în care a hotărât să se culce cu el. E ca și cum i s-ar fi rupt filmul. Amnezie totală.

— Vino, Jusuf, zice Jessica. *Please.* Acum.

— OK, Jessi.

Jessica închide robinetul, se reazemă de chiuvetă și își cercetează fața în oglindă. Agitația face ca asta să se întâmple fulgerător, ca și cum inima i-ar ține ritmul metamorfozei care se petrece înăuntrul său: rimelul i se prelinge pe obraji, dârele negre desenează vârtejuri pe pielea ei netedă. Fața i se albește și mai tare și irisurile nu se mai văd deloc, într-o clipă ochii îi sunt complet albi. Și în acel moment Jessica își dă seama că lichidul care i se scurge din ochi nu e rimel diluat, ci ceva mult mai gros. Și, ca de atâtea ori înainte, simte pe limbă gustul de fier al sângelui.

Ți-am spus, Jessica, însă n-ai vrut să asculți.

Ce mi-ai spus?

Magicianul n-are nevoie să știe decât cartea de lângă cartea ta.

Acum mama stă chiar în spatele ei și face ce îi plăcea atât de mult Jessicăi în copilărie: își coboară degetele pe umărul gol al Jessicăi. De la piele la piele trec energie, căldură și iubire.

Jessica aude parchetul scârțâind de cealaltă parte a ușii. Frank s-a dat jos din pat și traversează camera. E închisă ușa bufetului din bucătărie.

Întrebarea e cine a chemat magicianul și de ce.

Care magician, mamă? *Despre ce vorbești*?

Magicianul este cel care te face să te uiți în altă parte când ar trebui să te uiți la el. La mâinile și degetele lui, la ce face cu cărțile.

Jessica închide ochii și, când îi deschide, mama a tras perdeaua dușului.

Nu se mai văd la marginea ei decât degetele slabe, osoase, și unghiile negre și zdrențuite.

Jessica își privește o vreme mâinile tremurătoare.

Ridică ochii înapoi spre oglindă, unde se vede aceeași Jessica, cea care

s-a dat jos din pat un pic mai devreme. Rimelul i s-a scurs un pic și are ochii înroșiți.

Jessica își mușcă buzele și își adună gândurile: ar putea să stea în baie. Să deschidă dușul și să aștepte, însă ceva din ea o împiedică să se ascundă. *Nu-i cu putință.* Dacă a avut destul curaj ca să aibă încredere, trebuie să aibă curajul să înfrunte tot adevărul, oricât de dureros ar fi.

Jessica oftează adânc și descuie ușa.

Răsucește clanța și iese din baie cu grijă, ținându-și răsuflarea.

Are impresia că garsoniera s-a umplut de electricitate în cele câteva minute pe care le-a petrecut în baie. I se pare că aude un zumzet gros, ca o muscă enormă sau sunetul televizorului care se deschide. *Totul e în capul tău, Jessica.*

Frank Dominis nu mai e culcat în pat, ci stă îmbrăcat doar cu boxerii la măsuța de lângă fereastră. În lumina galbenă care vine pe fereastră, fața lui încruntată arată aproape ca o pictură în încăperea în rest întunecată. Expresia lui e oricum, numai senină nu.

Jessica vede cum mâna lui se înalță spre față, capul lui se lasă pe spate și apoi paharul înalt se lovește de masă cu o mică bufnitură. Dominis ia sticla și își mai toarnă o porție. Sticla de whisky e deja pe jumătate goală. Jessica a primit-o anul trecut de Crăciun de la Fubu și a lăsat-o neatinsă în bufetul din bucătărie.

— Frank, zice Jessica încet.

Și apoi observă pe masă tocul pistolului său și arma în mâna lui Frank.

80.

– Aseară, când ai întrebat…, zice Dominis și face să se rotească în pahar băutura. Da. Am fost.

— Ce ai fost?

— Militar. În Alaska. Demult, zice el și pune pistolul pe masă.

Apoi bea dintr-o răsuflare alcoolul.

Se uită o vreme la paharul gol din mână și zâmbește euforic, ca și cum s-ar fi întâlnit cu un prieten pierdut de mult. Și se pare că asta se întâmplă. Câțiva decilitri din otrava brun-aurie au fost cu siguranță de ajuns ca să-i dea trupului o stare de imponderabilitate. Jessica se uită la ușă: dacă e iute, ar putea să ajungă pe scară și să fugă înainte ca el să ochească și să tragă. Sau poate că el ar avea timp să tragă, dar să n-o nimerească.

— *4th Brigade Combat Team, 25th Infantry Division, Ma'am,* zice Frank încercând un accent din Midwest, însă Jessica nu știe pe cine sau ce imită el.

Jessica se îndreaptă un pic, aproape imperceptibil, spre ușă, însă Dominis pune mâna pe pistol, tăind aripile iluziilor.

— Nu pleca, Jessica, zice el.

Cuvintele sună mai degrabă a rugăminte decât a poruncă.

Jessica trage aer în piept. Ochii i se deprind cu întunericul și acum poate să vadă mai bine în lumina slabă care vine pe fereastră fața lui Frank și pieptul gol tatuat.

— Ce anume ai făcut, Frank? zice Jessica. Ai fost implicat în…

— M-am gândit eu că e doar o chestiune de timp până să-mi explodeze totul în față, ca o grenadă reală pe care o crezi falsă, zice Dominis și umple paharul de pe masă, de data asta până la buză.

Pistolul rămâne neclintit în mâna lui stângă.

— Vino și așază-te, Jessica, zice Dominis și, văzând că Jessica nu reacționează imediat, repetă rugămintea un pic mai apăsat, dar o încheie cu un „Fii amabilă".

Jessica aruncă o privire spre ușă și își dă seama că situația e disperată. Și în clipa aceea înțelege că la telefon a pus în primejdie viața lui Jusuf. Dacă Frank Dominis o împușcă, fără îndoială o să facă la fel cu Jusuf când

o să încerce să intre. Așadar, n-ar fi mai bine să sfârșească pe loc toate astea, ca să nu mai fie nimeni vătămat?

— O să vină, nu-i așa? zice Dominis și se strâmbă.

Tocmai a dat pe gât o treime din pahar.

Jessica încuviințează din cap și se apropie încet de masă.

— Viața nu se sfârșește aici, Frank, zice Jessica. Nu-i nevoie să se sfârșească.

Bărbatul râde neîncrezător și se uită la pistolul din mână.

— Walther P99. O armă care are, într-un fel, încredere în mâna care o ține: nu are siguranță exterioară, zice Dominis și ridică țeava pistolului spre tavan.

Apoi arată cu capul spre scaunul din fața lui, făcându-i semn Jessicăi să se așeze.

— M-ai auzit, Frank? continuă Jessica și se așază la masa mică.

În ciuda încordării, mișcările îi sunt lente și stăpânite.

— Spune-mi tot. Pot să te ajut…

— Uită-te la mine, Jessica, zice Dominis și ridică paharul. Opt ani, cinci luni și trei zile. O să mai trăiesc destul ca să pot spune din nou asta? Voi fi încă liber… în 2028?

— Acum trebuie să…

— Să ce? Să-ți dau arma? Să mă trezesc mâine-dimineață într-o celulă, cu mahmureala mahmurelilor? Știind că vor trece ani până să văd iar lumina zilei? continuă Dominis și golește paharul dintr-o înghițitură. Fața i se boțește într-o grimasă care arată o plăcere năucitoare. Îți amintești că ți-am spus că am venit la Helsinki în căutarea întunericului, aceleași întuneric cu care am crescut în Anchorage? Ei bine, cu siguranță am căpătat ce căutam. Am văzut noaptea în cel mai adevărat înțeles al cuvântului. Mi-am vândut sufletul diavolului, ori cum vrei să-i zici mai elegant. M-am amestecat în lucruri în care n-am vrut niciodată să mă amestec. Și pentru ce? Numai și numai pentru bani. Și, ăsta, Jessica, e afurisitul de întuneric.

— Spune-mi, șoptește Jessica și își pune pe masă mâinile care tremură.

O vreme, Frank Dominis se uită în ochii ei înlăcrimați. A făcut ceva rău, însă în adâncul lui nu este rău. Jessica e încă sigură de asta. Frank nu-i la fel cu Colombano sau cu zecile de sociopați fără inimă pe care i-a aruncat ea după gratii în timpul serviciului. Fața lui Frank Dominis spune o sută de povești. Îi amintește tot mai mult de Erne. Erne, care era ca o comoară de

secrete. Erne, care a făcut-o pe Jessica să înțeleagă că o viziune a lumii în alb și negru nu-i un privilegiu oferit tuturor. E un lux pe care și-l pot îngădui doar cei care au primit totul de-a gata. Și nici măcar ei întotdeauna.

Jessica ia cu grijă paharul lui Frank, își toarnă un strop și îl dă pe gât. N-a mai pus gura pe whisky de un veac, aroma de fum și turbă o face să icnească.

Frank Dominis rânjește, probabil pentru că interpretează asta ca semn de solidaritate. *Hai să bem împreună.*

— Când l-am întâlnit pe japonezul ăla… Am știut că lucrurile sunt pe cale să se ducă dracului, castelul meu din cărți de joc o să se prăbușească, zice Frank și își linge buzele.

Pune pistolul pe masă, însă nu-l lasă din mână.

— Ajută-mă să înțeleg. Și promit să te ajut.

— Presupun că n-aveam cum să ies cu fața curată… Și că în asta chiar e ceva poetic. Faptul că eu am venit, scuze, noi am venit aici, la tine, că am făcut dragoste… Poate că, în subconștient, voiam să mă predau în seara asta. Cine știe? zice Dominis, se sprijină de masă și se ridică încet în picioare.

— Spune-mi, Frank, zice Jessica.

El se duce la Jessica și o mângâie pe obraz cu dosul mâinii. Pe față îi fulgeră un zâmbet duios, seducător și totodată patern.

— Tu nu ești una din nouă, Jessica. Ești una dintr-un milion, spune Frank încet, ia sticla de whisky și se îndreaptă spre ușă, cu pistolul Walther P99 al Jessicăi în cealaltă mână. Mersul îi este sigur, otrava brun-aurie n-a avut timp să dea efectul dorit, în ciuda cantității.

Jessica simte un nod uriaș în gât.

— Frank, zice ea, cântărind înnebunită opțiunile.

Bărbatul pune mâna pe clanță. Jessica trebuie să facă ceva.

Frank Dominis ia o înghițitură lungă și pășește în chiloți în întunericul de pe scară. Se aude zăngănitul cunoscut când cablurile grele se pun în mișcare. Peste o clipă apare liftul, ca soarele ridicându-se de după un munte.

— Frank, ce faci…, zice Jessica, se ridică și pornește spre el.

Liftul se oprește și Dominis deschide ușa. Jessica iese pe scară, însă el închide grilajul de fier și stă acolo, uitându-se la ea.

Jessica nu mai simte nicio spaimă, doar o inexplicabilă tânjire.

— Frank…, zice ea.

— De câteva zile sunt al naibii de fericit. Pentru că la începutul săptămânii am hotărât să părăsesc această lume. Și de atunci plutesc. Iar asta, zice Frank Dominis și arată cu pistolul întâi spre el, apoi spre Jessica. Asta a fost ceva adevărat.

Apoi ridică la buze sticla și apasă butonul pentru parter.

Liftul își începe coborârea lentă, și peste o clipă privirea intensă, însă tristă, nu se mai vede.

— Frank! Așteaptă! strigă Jessica, înhață un palton din cuier în care să se înfășoare și se repede după el.

Tălpile ei goale lipăie pe trepte tot mai repede, simte marmura rece și aude păcănitul și zdrăngănitul liftului vechi pe când coboară spre parter.

— Frank!

Strigătele ei răsună puternic pe casa scării.

Un vecin de la etajul trei deschide ușa când Jessica trece în goană. *Ce Dumnezeu se întâmplă*…?

Jessica aude sticla căzând pe podeaua liftului și acum gonește ca vântul în jos pe scări.

Când ajunge la etajul doi zărește un pic din interiorul liftului, aproape că l-a ajuns din urmă.

Apoi aude ecoul asurzitor al unei împușcături pe casa scării sumbră. Câini speriați încep să latre înverșunat dincolo de uși.

În vreme ce coboară ultimele două etaje, mintea Jessicăi se golește cu totul. Pașii îi încetinesc, brusc nu se mai grăbește.

În cele din urmă ajunge la parter, simte sub tălpi mocheta roșie aspră. Deschide grilajul și ușa liftului, îl vede pe bărbatul aproape gol zăcând fără viață pe podea, rezemat pe jumătate de perete și cu o gaură neregulată în tâmplă. Oglinda e mânjită cu sânge și în mijlocul ei e Jessica, cu fața ca o mască a disperării.

Simte o mână pe umăr. Degetele sunt osoase și reci.

Uită-te în oglindă, Jessica.

Cineva aprinde lumina pe scară și mâna de pe umărul ei dispare. De afară răzbate sunetul sirenelor. Jusuf a adus ajutoare.

În acel moment o atacă durerea. Acele mărunte își încep drumul din partea de sus a șirei spinării, pe toate traseele nervilor și pătrund în organele interne, în mâini și picioare, trudindu-se să țâșnească afară prin

toate degetele. Și peste o clipă simte podeaua sub obraz și întâlnește privirea senină a lui Frank, care pare să-și ceară iertare.

81.

A trecut o jumătate de oră de când Frank Dominis a apăsat pe trăgaci, însă în lumea Jessicăi timpul pare să se fi oprit, încă aude ecoul împușcăturii și simte mirosul greu al prafului de pușcă. Privește pe fereastră și ține în mână un pahar care are pe fund câteva picături de whisky. Poate vedea în fereastră fața lui Frank Dominis, ochii strălucitori și triști care se amestecă cu întunericul din curte. Luminile albastre ale vehiculelor de intervenție parcate pe stradă pătrund prin galeria exterioară, licăresc în ferestrele de la etajele inferioare ale curții.

Jusuf stă pe pat, cu mâinile în poală.

Au trecut mai multe minute de când n-a vorbit niciunul dintre ei. Ușa garsonierei e închisă, dar răzbat de pe scară sunete nedeslușite: corpul lui Frank Dominis e dus din lift în vehiculul care îl va încredința lui Sissi Sarvilinna.

Jessica parcă ar avea un bolovan pe piept, de parcă tocmai a terminat o alergare lungă, răsuflă cu greu. Nu jelește bărbatul pe care nu-l cunoștea aproape deloc. Jelește pentru sine, pentru că a călcat încă o dată pe aceeași mină, s-a lăsat cucerită de un monstru, în ciuda faptului că i-a promis lui Eme că n-o s-o mai facă niciodată. E ceva defect în ea. E rea, și de aceea caută răutatea. Răutatea din Jessica făcut-o pe mama ei să-și ucidă familia. Iar faptul că Jessica l-a ucis pe Colombano, i-a înfipt un cuțit în gât, dovedește că asta e adevărat. Jessica e un păianjen veninos care îi înfășoară pe alții în pânzele ei. Întocmai ca în cântecul lui Kex Mace's.

Numai moarte, Jessica.

Jessica nu reacționează, nu vrea să asculte mustrările mamei, însă mama își apropie gura, așa încât aerul rece curge în urechea Jessicăi.

Tu o cauți cu lumânarea, Jessica…

— Taci! strigă Jessica, izbește de perete paharul de whisky gol și cioburile zuruie pe podea.

Jusuf țâșnește de pe pat ca un cal speriat.

— Ce mama dracului, Jessica? zice el cu mâinile la urechi, apoi își dă seama cât de ridicol arată și le lasă brusc să atârne. N-am zis nimic!

Jessica simte că o năpădește o sudoare rece, inima îi bate sălbatic, își aude gâfâitul.

Sunt smintită, Jusuf. Sunt sărită de pe fix.

— Scuze, nu am…, zice Jessica, însă înțelege că n-are cum să-i explice lui Jusuf totul.

Poate că vor veni momentul și locul, însă nu acum.

— Jessica, ce se întâmplă? întreabă Jusuf și face câțiva pași spre ea.

Cioburile paharului scrâșnesc sub pantofii lui. Jessica e încă desculță, paltonul negru de lână e singurul lucru care îi acoperă trupul gol.

— Toți cei de la sediu știu acum, Jusuf, zice ea încet. Și reputația mea s-a dus pe apa sâmbetei.

Jusuf se oprește și clatină din cap, însă nu se grăbește să răspundă. Jessica simte cum i se strânge stomacul, îi vine să vomite. Bărbatul se lasă pe vine și ia de pe podea două cioburi mari.

— Nu-i așa? insistă Jessica.

Nu e sigură ce ar face-o să se simtă mai bine: dacă Jusuf ar nega sau dacă ar tăcea, confirmând ceea ce ea știe deja.

— Nimeni nu gândește asta, Jessi. Sigur că nu, zice Jusuf oftând și se ridică în picioare.

Pune pe blatul bucătăriei cioburile, apoi se duce la fereastră și se așază la masă. Pe scaunul pe care cu mai puțin de o oră înainte Frank a deschis sticla de whisky. Ultima porție de otravă înainte să pună în fapt verdictul pe care și l-a dat singur.

— Știu că m-ai prevenit…, începe Jessica încet.

— La dracu' cu ce am spus, Jessi. Ce mama naibii știu eu… Ce treabă am eu să dau sfaturi cuiva despre lucrurile astea? N-am mai fost cu o femeie de luni întregi. Și apoi, ce am spus se referea doar la reputația de fustangiu a lui Dominis. Nu m-am gândit niciodată că era… amestecat în chestia asta perversă…

— Ar fi trebuit să știu, zice Jessica și se uită la Jusuf.

— Știi o mulțime de lucruri, Jessi. Dar nu ești oracol. Ori Nostradamus.

Jessica se uită la pat, unde în urmă cu câteva ore se zvârcolea de plăcere sub cearșafuri. Sub care a adormit alături de un bărbat și de sub care s-a furișat în baie cu telefonul în mână. *Dominis.* Așa a început Jusuf la telefon. Trebuie să fi fost singurul lucru pe care Frank l-a auzit în liniștea din cameră. Trezit de sunetul numelui său, s-a dat jos din pat, s-a gândit

dacă să-și tragă pantalonii și să dispară în noapte sau dacă acum ar fi momentul perfect să-și pună în aplicare planul de sinucidere. Poate că a văzut pistolul Jessicăi și a avut nevoie de curaj ca să-l folosească. Sau poate că a dat întâi peste sticlă. Înlănțuirea evenimentelor e un mister. Tot ce pot să facă acum e să ghicească.

Jessica ascultă sunetele de pe scară: nu-și dă seama ce sunt, însă în capul său aude țăcănitul blițurilor fotografilor, discuțiile criminaliștilor și sunetele telefoanelor mobile. Își imaginează pielea lui Frank albăstrindu-se. Frank, al cărui trup cald l-a simțit lipit de ea acum câteva clipe și a cărui privire a simțit-o poposind pe pielea sa.

Jessica se uită la telefon. Ciudat că Hellu n-a sunat. Poate că e logic, dat fiind că, în esență, ieri a dat-o afară în șuturi pe Jessica din unitate. Însă, pe de altă parte, dacă vaca aia nu sună, pierde ultima șansă de a o umili pe Jessica.

Și tocmai în clipa aceea telefonul începe să sune pe masă. Însă cel care sună nu e Hellu, ci Rasmus.

— N-ai de gând să răspunzi? întreabă Jusuf când vede că Jessica se uită țintă la telefonul de pe masă, care semnalizează neobosit.

Jusuf probabil că n-are habar ce întrebare excelentă a pus. Jessica chiar nu are niciun motiv valabil ca să răspundă. Dar încă nu le-a spus celor din echipă că pleacă. Ar fi bine să facă ce trebuie.

— Alo? zice Jessica, obosită.

— Ești bine, Jessica? Am auzit că…

— Sunt, Rasse. De aceea ai sunat?

— Poftim? Nu… Chestia e că… Am găsit al doilea telefon al Lisei Yamamoto, zice Rasmus. Nu-l avem, însă am putut să-i dăm de urmă…

Jessica simte că i se limpezește mintea. În ciuda faptului că mai devreme în acea noapte și-a acceptat soarta și a recunoscut că nu mai este implicată, brusc e din nou în miezul anchetei.

— Ei bine? Unde e?

— Asta-i ciudățenia mare, zice Rasmus și Jessica aude o ușă închizându-se. Apoi el continuă: Operatorul mi-a dat un link ca să pot monitoriza în direct amplasamentul. Cu alte cuvinte, pot să văd în orice moment unde se află telefonul, cu o precizie de vreo douăzeci de metri. Acum e în Konala…

— Da?

— La adresa Hellenei Lappi.

82.

Hellu selectează programul de bază și închide mașina de spălat vase. Aude apa curgând prin țevi, aparatul o trage înăuntru. Și mașina începe zumzetul mecanic care o să țină următoarea oră și jumătate. Asta o să-i dea lui Hellu destul timp ca să deretice prin bucătărie, poate că nu atât de amănunțit cum i-ar plăcea, însă cu siguranță destul ca să arate un pic mai bine.

Hellu udă cârpa, pulverizează detergent în chiuvetă și o mai șterge o dată. Se gândește la Jessica și că mâine va trebui să abordeze altfel controlul asupra subordonaților săi. *Dezbină și stăpânește.* Momentul e perfect pentru o mutare tactică: Jessica n-are mulți prieteni în unitate în acest moment, adepți fideli pe care să-i întristeze plecarea ei și care să înceapă să pună întrebări stupide, să suspecteze o conspirație. Nu, va fi limpede pentru toată lumea că Jessica Niemi a hotărât să plece de bunăvoie. Și, da, pe șefa unității, Helena Lappi, o surprinde hotărârea, dar, în același timp, știe că Finlanda este o țară a libertății și nimeni n-o poate sili pe Jessica să lucreze în continuare la poliție dacă nu vrea. Așa o să se vadă din afară și așa trebuie să apară. Iar când Hellu o să treacă pe coridor pe lângă Jens Oranen, el o s-o privească mulțumit, o s-o cheme în biroul lui și o să-i strângă mâna. *Bună treabă, Lappi,* va zice Oranen, și cariera ei va fi propulsată la un nivel și mai înalt.

Hellu tresare când simte ceva pe șold.

— Acum plec, îi spune Hanna la ureche.

A încolăcit cu brațele mijlocul lui Hellu.

Trece un moment până ce Hellu pricepe ce zice Hanna.

— Azi? Schimbul de noapte? zice ea surprinsă și se răsucește ca s-o privească în ochi.

Hanna pare amuzată.

— Ești un pic stresată? Nu-ți stă în obicei să uiți programul meu. De obicei îl știi pe de rost, zice Hanna și își apasă buzele peste ale ei.

Hellu simte cum i se aprind obrajii.

Hanna e frumoasă, mult mai frumoasă decât ea. Și e și mai frumoasă de

aproape, când se sărută. Când se ating. Când ochii jucăuși ai Hannei râd în vreme ce îi mușcă buza de jos, o atinge pe Hellu, îi oferă plăcere.

— Atunci ne vedem dimineață, zice Hellu.

Degetele Hannei îi mângâie în continuare gâtul.

— Poate că într-o zi vom avea o seară liberă. Sau o dimineață.

În acel moment se aude soneria.

— Aștepți pe cineva? întreabă Hanna zâmbind. I-ai spus amantei să vină cu o oră mai devreme?

— Logică impecabilă. Nici măcar nu mi-am amintit că lucrezi în noaptea asta, râde Hellu și lasă cârpa în chiuvetă.

— O să-i dau drumul în casă când plec, zice Hanna.

Și-a pus paltonul, nu și încălțările, și își atârnă pe umăr o geantă de pânză bleu.

— Pe curând, zice ea și-i face semn cu ochiul, trece din bucătărie în living și coboară scara spre ușa de la intrare.

Hellu se reazemă de blat, își șterge mâinile și rămâne nemișcată ca să asculte. Ușa se deschide și aude voci slabe. *În engleză.*

Se furișează în capul scării, vede spinarea Hannei, care se încalță fără să se așeze. Dincolo de ușă vede pantofi de piele maro și o parte din pantalonii negri.

— Hellu, a venit cineva la tine, strigă Hanna.

Și apoi Hellu simte mirosul puternic de aftershave dulceag.

83.

Jusuf intră pe banda autobuzelor ca să treacă de camionul de gunoi, apoi trece înapoi pe banda din stânga atât de brusc, încât mașina aproape că zgârie lumina de semnalizare a autobuzului din față.

Girofarul de pe bord le dă de știre celorlalți șoferi de pe drum că acesta nu este un Volkswagen Golf obișnuit, ci o mașină de poliție fără însemne care gonește spre primejdie în timpul serviciului.

— Nu răspunde? întreabă Jusuf și schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, turând motorul la maximum.

Jessica lasă jos telefonul. Nu, Hellu nu răspunde, însă ar putea să fie mai multe motive pentru asta.

— Dă-mi telefonul tău, zice ea.

Jusuf își scoate telefonul din buzunar și i-l dă. Jessica selectează numărul lui Hellu, duce telefonul la ureche și după o vreme obține același rezultat – nu răspunde. *Ce mama naibii se petrece*?

— Fir-ar să fie! înjură Jessica și pune amândouă telefoanele pe bord.

— De ce ar vrea Hellu să ascundă faptul că telefonul mobil al Lisei e în posesia ei? Ne-au ieșit peri albi tot căutându-l, zice Jusuf și trece în viteză pe galben.

Jessica înțelege de ce Hellu n-a informat-o pe ea, însă e logic ca cineva din echipă să știe, deoarece este foarte important pentru o investigație în curs. Informația ar fi trebuit să ajungă la Jusuf, sau cel puțin la Rasmus, care, probabil, reprezintă un soi de teren neutru.

Caroseria saltă pe amortizoare când roțile ajung pe o porțiune de drum cu gheață. Jessica se agață de mânerul portierei. N-ar trebui să fie aici, stând într-o mașină în crucea nopții, în drum spre casa șefei unității – să sune la ușă și apoi – ce? Să întrebe? Să caute blestematul de telefon?

Și totuși, Jessica simte că este exact unde trebuie, gonind spre un nou mister alături de Jusuf. Brusc, își dă seama că durerea paralizantă care a lovit-o pe casa scării a dispărut.

În acest moment, când Jusuf mână mașina printr-o intersecție aglomerată și mai departe spre Vihdintie, e bucuroasă că i-a răspuns lui

Rasmus. Nu știe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi hotărât să stea acasă singură.

— Jessica? zice Jusuf și își reazemă brațul stâng de geam. Crezi că Hellu e amestecată cumva în acest caz?

Jessica se uită la fulgii de zăpadă care zboară pe lângă parbriz, vede cum peisajul urban face imediat, ca printr-o vrajă, loc pădurilor desfrunzite.

— N-aș ști să spun, Jusuf. Poate că ea a găsit telefonul Lisei. Sau a găsit-o pe Lisa. Sau Fantoma i-a făcut o vizită lui Hellu.

84.

Jusuf oprește mașina pe marginea drumului. Un pic mai devreme a stins farurile. Zece metri mai încolo începe o alee asfaltată care trece printre două șiruri de case roșii. În dreptul casei din capăt, o Toyota Prius gri e conectată la o stație de încărcare. La etaj arde lumina.

— E hibridul lui Hellu, zice Jusuf și își aruncă în gură o gumă de mestecat.

Jessica se uită în jur, apoi la ceas. E douăsprezece și jumătate.

— De ce naiba nu răspunde? mormăie ea și se uită iar la telefon.

— Chestia asta începe să pută, Jessi, spune Jusuf și oprește motorul.

Stau acolo, uitându-se la curtea și la aleea scăldate în lumina slabă a felinarelor. Nu-i nici țipenie de om. Și într-una dintre celelalte case e lumină. Luna se ițește sfioasă de după nori. Tufele desfrunzite se zbuciumă în vânt ca niște arici tremurători.

E un loc idilic, ideal pentru familii cu copii. Pe unul din două praguri zac jucării și echipament sportiv. Trotinete, lopățele, crose de hochei, porți de plastic. Boburi și săniuțe rotunde și clasice, care până acum n-au prea fost folosite în iarna asta.

— Să sunăm la ușă? zice Jusuf.

— Și ce să zicem? „Bună, Hellu, scuze că mă înființez la ușa ta la unu noaptea, mai ales că m-ai scos din anchetă, dar nu cumva e aici telefonul secret al Lisei Yamamoto, și dacă da, de ce n-ai spus nimănui?”

— E aici, fir-ar să fie! Tocmai ne-a spus Rasse! insistă Jusuf și bate cu degetele în volan.

— Chiar dacă este, nu prea putem să-i cerem lui Hellu să se justifice.

Jessica își masează fruntea.

În clipa aceea vede mișcare la fereastra de la etaj.

— Uite, zice ea, chiar dacă nu e sigură că e Hellu sau altcineva. Uite-o.

Jusuf își îndreaptă privirea spre fereastră. În acel moment se aprinde lumina la parter.

Peste o clipă se deschide ușa casei.

Jessica își ține respirația.

— Iese cineva. E Hellu?

— Nu, zice Jessica.

E cineva cu hanorac negru și un fel de pălărie.

Persoana trece de Priusul gri și se îndreaptă spre drum și spre mașina în care sunt Jessica și Jusuf.

— Cine naiba e? șoptește Jusuf și fălcile i se opresc din mestecatul gumei.

— E bărbat.

Bărbatul merge încet, dar hotărât. Are mâinile în buzunare, privește în jos. Fața îi este umbrită de borul pălăriei. *Nu poate să fie*…

— Lasă-te în jos, zice Jessica, și alunecă amândoi pe scaune până nu se mai văd.

Vântul înșfacă pălăria bărbatului și trebuie s-o țină cu mâinile ca să nu-i zboare.

— Ce mama naibii…

Apoi ridică privirea și se uită în jur. Ca o gazelă care e atentă la prezența prădătorilor din savană, pare să simtă că ceva nu-i în ordine. Pașii îi încetinesc, apoi se opresc.

Dă drumul borului pălăriei și ridică bărbia ca să vadă mai bine.

— O să ne observe, zice Jusuf și pune degetele pe cheia de contact.

Jessica aude vorbele lui Jusuf, însă e prea prinsă în propria realitate ca să răspundă. Acum vede mai bine fața luminată de felinarele din curte și își dă seama că a mai văzut-o de multe ori. Pomeții albi, ascuțiți, gura strânsă într-o linie crudă.

Frigul străpunge trupul Jessicăi, de parcă mama i-ar fi pus o mână pe pielea goală.

Bâjbâie după armă, însă își amintește că un bărbat tocmai s-a sinucis cu ea și a fost dusă la sediu pentru testare.

Totul e neclintit, nu aude nici măcar răsuflarea lui Jusuf.

— Fantoma, e Fantoma, șoptește Jessica.

Și în secunda aceea bărbatul îi vede, vede că îl văd și ei, face un pas înapoi și se răsucește pe călcâie. Poalele paltonului lung, negru îi acoperă picioarele, și silueta alunecă peste curtea albă, ca o stafie.

85.

Jusuf și Jessica țâșnesc din mașină, și Jusuf îndreaptă pistolul spre spatele care se îndepărtează.

— *Stop*! urlă el în engleză, însă Fantoma merge mai repede, apoi o ia la fugă.

— Oprește-te! strigă Jessica și se repede după el, pe urmele lui Jusuf.

Se simte dezbrăcată fără pistol, dar n-are niciun rost să stea pe loc. De data asta el n-are cum să scape.

Gândurile îi roiesc prin minte. Îl urmăresc pe bărbatul care a fost tot timpul în miezul cazului. Fantoma știe ce i s-a întâmplat Lisei. Și lui Jason. Poate că l-a împușcat și pe José Rodriguez.

— Stai! strigă Jusuf și mai tare.

O zonă cu zeci de case e ultimul loc în care să tragi cu arma, fie un foc de avertisment, fie pentru a împiedica fuga. Jusuf e pistolar de frunte în poligon, dar cunoaște destul de bine realitatea ca să nu facă nimic necugetat.

Paltonul Fantomei flutură în vânt, aleargă spre ușa lui Hellu, apoi schimbă brusc direcția și sare peste un gard jos, îndreptându-se spre mijlocul curții și cadrul pentru bătut covoare de acolo.

— Oprește-te! strigă Jessica.

În clădirea vecină se aprinde lumina.

Ce naiba căuta Fantoma acasă la Hellu? A omorât-o? Și de ce?

Jessica sprintează, și-a pus adidașii când a plecat de acasă și alegerea încălțărilor s-a dovedit norocoasă. Nisipul înghețat scrâșnește sub tălpi, Jessica pândește lucirea bălților înghețate care o avertizează de capcană. Un pas pe suprafața lor alunecoasă ar putea însemna sfârșitul urmăririi.

Îl vede pe Jusuf ridicând pistolul spre cer, probabil ca să tragă un foc de avertisment. Și dintr-odată bărbatul pe care îl urmăresc dispare: de parcă l-a înghițit pământul.

— Ce mama dracului? zice Jusuf și încetinește pașii, cu pistolul încă ațintit spre cer.

Aud în întuneric un geamăt, dar e învăluit imediat de șuierul vântului.

— Unde…? zice Jessica, dar în clipa aceea bărbatul apare de după o ladă

cu nisip.

Încearcă să stea în picioare, dar se prăbușește, ținându-se de gleznă.

— Ai grijă, Jusuf, continuă Jessica.

Poate e o capcană. Bărbatul e cu siguranță înarmat.

— *Freeze*[{49}], zice Jusuf cu încântare, ca și cum ar fi așteptat întreaga viață să dea ordinul în engleză.

Jessica vede sârma de rufe de lângă cadrul pentru covoare. O instalație mortală și aproape invizibilă în întuneric. Jessica n-ar fi deloc surprinsă să afle că Hellu, care nu poate suferi distracția, a pus-o acolo ca pe o capcană pentru copiii care fac prea multă gălăgie în curte.

— *Wait,* zice Fantoma când Jusuf se apropie de el. *I can explain*.[{50}]

Jessica se uită în jur. În casa lui Hellu e încă aprinsă lumina la etaj. Ea și Jusuf știu din experiență că bărbatul care se ține de gleznă e extrem de periculos. L-a azvârlit pe Jusuf peste o masă de sticlă și a lăsat-o pe Jessica fără răsuflare cu un pumn în plexul solar. Și a fugit. Și a tot fugit, iar acum, în sfârșit, e în ghearele lor.

— Vezi asta, nenorocitule? întreabă Jusuf în engleză și ridică mâna bandajată. Ai de dat niște explicații.

Își desprinde de la centură cătușele și i le aruncă Jessicăi.

— *Let me explain… Your boss*[{51}], zice Fantoma și se strâmbă de durere.

Trebuie să fi făcut un salt pe cinste când s-a izbit de sârma de rufe și apoi a căzut cu toată greutatea pe picior.

— Ce-i cu ea? întreabă Jusuf.

Jessica trece pe lângă Jusuf și se pregătește să-i pună bărbatului cătușele.

Inima îi bate în piept nebunește.

— Ai grijă, Jessi, zice Jusuf când Jessica îl prinde pe bărbat de încheietură.

Și apoi aud în spate o voce cunoscută. Tonul e ferm, dar reținut.

— Așteptați, zice Hellu oftând.

Ușa casei e deschisă și ea se apropie. Jusuf se uită la ea, dar nu lasă în jos pistolul. Un moment pare că are de gând să-l îndrepte spre ea.

— Ce dracu', Hellu? zice Jusuf.

— Înțeleg că pare ciudat, zice Hellu și se uită în jur stingherită. Hai să mergem înăuntru și veți putea auzi întreaga poveste.

Jessica se trage într-o parte. În ce naiba s-a băgat Hellu? Se luminează tot

mai multe ferestre.

Hellu trece între Jusuf și Fantomă, și Jusuf pășește într-o parte ca să nu scape din ochi Fantoma.

— Ascunde pistolul ăla până nu sună cineva la poliție, șuieră Hellu.

— Să sune cineva la poliție, mormăie Jusuf, țintind în continuare Fantoma. Suntem deja trei aici.

— Nu, patru, oftează Hellu și continuă: Lasă pistolul. E un ordin.

86.

Jessica și Jusuf stau pe canapeaua maro din livingul de la etaj al casei lui Hellu și se uită bănuitori dincolo de măsuța de cafea rotundă la bărbatul care are o compresă rece pe glezna umflată. Fruntea îi e brăzdată de o julitură roșie.

Jessicăi nu-i vine să creadă. Imaginea Fantomei este de ieri încoace în centrul panoului din sala de ședințe. Erau siguri că acest bărbat e în spatele dispariției Lisei Yamamoto și a lui Jason Nervander și, probabil, e amestecat în organizarea afacerii cu prostituate.

— Așadar, ați dat de urma celui de-al doilea telefon al Lisei, zice Hellu și pune pe măsuța de cafea o tavă cu pahare hexagonale și o sticlă cu apă minerală.

Camera e plină de mirosul dulceag de aftershave al Fantomei, pe care ea și Jusuf l-ar recunoaște și în somn.

— Rasmus i-a dat de urmă, zice Jusuf fără chef și continuă: Acum vrei, te rog, să ne spui cine-i individul ăsta?

Hellu se așază și oftează.

— Probabil că ar fi politicos să vorbim într-o limbă pe care o înțelege toată lumea, zice ea în engleză, și face semn cu capul spre Fantomă.

Fantoma trage aer în piept, și când vorbește, în cele din urmă, vocea îi este complet diferită de ceea ce se așteptau: e un pic răgușită, groasă și, spre surprinderea lor, are accent britanic.

— Numele meu este Nathan Reddick. Lucrez la Europol, investigând traficul uman la nivel internațional, zice el și își umezește buzele. Motivul comportamentului meu misterios e simplu, sunt la Helsinki sub acoperire.

Jessica și Jusuf se uită unul la altul sceptici.

— E adevărat. Am primit azi confirmare de la Haga, zice Hellu serioasă și toarnă apă în pahare.

Nathan Reddick își încrucișează brațele și fața lui împietrită se încrețește într-un zâmbet împăciuitor.

— Așadar, investighezi fetele *manga*? zice Jusuf.

— Da. Și de aceea a trebuit să am mare grijă, să mă comport ca un delincvent, zice Reddick și arată pe rând spre Jessica și Jusuf. Am recurs la

forță. Îmi pare rău pentru suferința și neplăcerile cauzate, însă pentru a rezolva acest caz era de cea mai mare importanță să nu mă dau de gol.

— Ai fi putut să explici, zice Jessica. Nu era nevoie să mă lași fără suflare în mijlocul străzii. Sau să-l dobori pe Jusuf…

— Chiar aș fi putut să explic? M-ați fi ascultat acum câteva minute dacă șefa voastră n-ar fi locuit la o aruncătură de băț? În cel mai bun caz, explicația ar fi irosit timp prețios, zice Reddick.

Apoi expresia amabilă dispare, făcând loc alteia, mai aspră și arogantă.

— Cum ziceam, vă cer iertare… Nu știu dacă ați lucrat vreodată sub acoperire, dar se aplică alt set de reguli. Dacă vrei să joci credibil rolul unui delincvent, trebuie să gândești ca un delincvent, să te porți și să acționezi ca un delincvent. Până la un punct. Chiar dacă riști să încasezi un glonț în cap.

— OK, zice Jessica, se așază picior peste picior și se lasă pe spătarul canapelei. Spune-ne ce ai descoperit.

Nathan Reddick se apleacă în față și o privește enigmatic pe Jessica.

— Azi Europolul a informat poliția din Helsinki despre operațiune. Mulțumirile pentru rezolvarea cazului sunt în primul rând pentru echipa ta, Niemi.

— Mă faci tot mai curioasă, zice Jessica și înalță o sprânceană cu un aer plictisit.

Nathan Reddick scoate un hohot de râs sec și se răsucește spre Hellu căutând sprijin, însă ea nu-i oferă decât o ridicare din umeri. *Asta-i pacostea de Niemi.*

Reddick se întinde, ia un pahar și îl umple din sticlă.

— E o poveste lungă și o să încerc s-o scurtez cât pot de mult. La bază este organizația bielorusă Sinija Skarpijony[{52}] – o grupare criminală care, spre deosebire de multe mafii din estul Europei, s-a concentrat numai pe prostituție. Sinija Skarpijony are oameni extrem de inteligenți și influenți. Întreaga organizație criminală este construită pe rețelele de socializare și tehnologia de ultimă oră, și segmentul țintă este strict definit, zice Reddick și răsucește paharul în mână. Hebefili sau efebofili cu venituri mari din țările nordice, care au fantezii *manga* și tendințe sadice.

— Stai un pic… Pedofili? întreabă Jusuf.

— Nu tocmai, pedofilia este orientată spre copiii care încă n-au ajuns la pubertate. Hebefilii sunt interesați de copii abia ajunși la pubertate, iar pe

efebofili îi interesează adolescenții mai mari, de la 17 la 19 ani.

Jessica ascultă vorbele lui Reddick și își amintește cum era la nouăsprezece ani, cum se simțea adultă, cu toate că nu era decât un copil naiv, pe care un psihopat iscusit la vorbe l-a violat într-un apartament igrasios de pe malul unui canal venețian.

— Ce vă vine în primul rând în minte, pe baza celor spuse de mine? zice Reddick.

Jessica și Jusuf se uită unul la altul.

— Segmentul este, într-adevăr, bine definit, zice apoi Jessica.

Acum, Reddick zâmbește pentru prima oară arătându-și dinții.

— Exact, Niemi. Și ce anume face posibilă definirea clientelei cu atâta precizie? Jessica se gândește. Cum reușesc companiile prezente online să-ți ofere exact ceea ce se întâmplă să-ți dorești? zice Reddick.

— Internetul culege informații despre mine.

— Întocmai. Sinija Skarpijony este o organizație cu fonduri mari care acționează pe fundalul unor operațiuni perfect legale, vânzare cu amănuntul de materiale de construcții, dezvoltare de aplicații, chiar un incubator de afaceri. Folosește o armată de hackeri și dezvoltatori care creează platforme nu numai pentru afacerile legale, ci și pentru cele ilegale. Și așa a adulmecat prima dată Europolul această rețea de prostituție construită foarte inteligent și grijuliu.

— Ce vrei să zici?

— S-a întâmplat ca oamenii noștri de la supravegherea cibernetică, *hackeri iscusiți,* să observe că au fost instalate softuri maligne pe aproape toate serverele care găzduiesc site-uri mari de pornografie. Pescuiau termeni de căutare și informații despre tipul de pornografie urmărit de la adresele IP. Imaginați-vă că cineva care intră pe site, chiar și neînregistrat, privește ore întregi pe an pornografie folosind termeni de căutare precum *manga, tânăr, adolescent, sufocare, pedepsire, bătaie, minionă* – sunt cele mai obișnuite, din cât îmi amintesc – și caută online materialele respective, iar hackerii de la Sinija Skarpijony creează declanșatori online care găsesc adresa IP de îndată ce sunt îndeplinite anumite condiții. Și, dat fiind că numai oamenii avuți sunt ținta dorită, bogăția lor este confirmată prin supravegherea altor cumpărături online, taxelor de membri și rețelelor de socializare. Restul e floare la ureche. Banda a identificat mii de astfel de oameni și i-a contactat prudent, tatonând, fără să dezvăluie prea mult. Și s-a

ales cu sute de cumpărători interesați, zice Reddick și bea restul de apă din pahar.

Jessica se uită la Hellu, care bate cu degetele în brațele fotoliului pe care stă.

— Desigur, la început n-am știut cum funcționează. Nu știam decât că cineva din Bielorusia culegea informații despre preferințele legate de pornografie, zice Reddick.

— Cum ați început să progresați?

— Operațiunea sub acoperire a început în momentul în care am închiriat un apartament în Helsinki și…

— Ai început să te uiți la pornografie? zice Jusuf, și pe față îi fulgeră un surâs. Există și munci mai neplăcute.

— Oficial, am venit la Helsinki din Tokyo, prin Haga, în calitate de consultant la fuziunea a două companii de comerț online. În realitate, mi-am petrecut timpul făcând căutări de pornografie cu acei termeni. Multe și rapide. De asemenea, am făcut zeci și zeci de căutări care implicau un salariu mare: am închiriat o proprietate sezonieră, am descărcat PDF-uri cu liste de prețuri pentru automobile de lux, am deschis un cont pentru speculații la bursă. Am creat un cont de Instagram și am urmărit produse costisitoare, zice Reddick și se uită la glezna bandajată. Alți doi detectivi ai Europol făceau același lucru, unul la Stockholm și celălalt la Göteborg.

— Însă au mușcat momeala ta? zice Jessica.

Reddick încuviințează din cap.

— La numai opt zile de la venire am primit un mesaj personal de pe Instagram, din cele pe care le poți citi o singură dată, apoi dispar. Însă i-am făcut o captură de ecran, zice Reddick, tastează un moment pe telefon și i-l întinde Jessicăi.

Jessica răsucește ecranul spre sine.

— Ne-am făcut luntre și punte să dăm de acest telefon, zice ea.

— Acum știi de ce n-ați putut, zice Reddick.

Jessica ține telefonul în așa fel încât să vadă și Jusuf.

> *Știu ce îți dorești, barosanule.*
> *masayoshi.fi*
> *#25119358*
> *Arată-te acolo îmbrăcat elegant și întreabă de James.*

Jessica îi înapoiază telefonul.

— Cine ți-a trimis mesajul?

— După cum ghicești, probabil, o tânără frumoasă în haine *manga,* cu indicativul Aluna25119358, zice Reddick, privește pe ferestrele înalte din living și apoi își așază mai bine, cu amândouă mâinile, piciorul vătămat. Și, așa cum știți, când tastezi pe Instagram acel *hashtag* numeric, apar zece imagini. Două hoteluri, câteva restaurante. Clubul de noapte Fenix.

Jessica încuviințează din cap.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întreabă ea.

— Mi-am pus un costum și m-am dus la micul hotel din fruntea listei. Am întrebat de James. Era clar că recepționerul nu știa la cine mă refer, dar mi-a spus să aștept în barul hotelului. A trecut o jumătate de oră și apoi a apărut în fața ușii un Mercedes SUV mare. M-a luat din bar bărbatul de la volan, care vorbea engleza cu accent est-european. A spus că el e James. În mașină mi-a cerut numele profilului de Instagram, ca să se asigure că sunt cu adevărat eu: că ei m-au găsit pe mine, nu invers. Apoi mi-a spus că pot să aleg o fată din catalog, care era identic cu cel de pe *masayoshi.fi.*

— Catalogul era în mașină? zice Jessica.

— Da. Legat în piele, tot tacâmul. Ținta lor era un concept cu adevărat exclusivist, lux pentru puținii aleși, răspunde Reddick. Unele dintre fetele din fotografii, îmbrăcate aproape identic, erau asiatice, însă cele mai multe erau europene. Lângă fotografie era numele. La început am ales o fată pe nume Kasumi, însă mi s-a spus că nu mai este disponibilă. Până la urmă am ales-o pe Miyamoto… Și ea este cea pe care ați găsit-o pe plaja din Vuosaari.

— Olga Belousova…, zice Jusuf. Ce i s-a întâmplat?

Reddick ridică un deget, cerându-le să aibă răbdare.

— James mi-a spus prețurile. Tariful de bază era o mie de euro. Asta însemna o oră cu fata. Însă pentru douăzeci de mii puteam să păstrez fata și camera cinci zile. Și în a cincea zi puteam să fac ce vreau cu ea. Și ei aveau să facă curățenie în urma mea, zice Reddick, și arată înfierbântat, ca și cum ar asculta povestea în loc s-o spună el însuși.

— Ce voia să spună cu asta bărbatul de la volan? Că vor face curățenie după tine…, șoptește Jessica. Vrei să zici…

Reddick privește pe fereastră.

— Da. Că pot s-o bat. S-o sugrum. Să-i tai gâtul. S-o omor, zice Reddick, și peste încăpere se așterne o tăcere adâncă.

87.

Jessica își stropește fața cu apă rece. Povestea lui Nathan Reddick a îngrețoșat-o.

Baia e albă și strălucitoare. Fiecare suprafață lucește imaculat, ceea ce nu-i surprinzător, cunoscând-o pe Hellu. Jessica își șterge fața și mâinile și se întreabă dacă soția lui Hellu e la fel, obsedată să controleze totul. Sau complet diferită? Și, oricum, de ce ar vrea cineva să trăiască cu o ticăloasă care te înjunghie pe la spate ca Helena Lappi?

Jessica deschide ușa și se întoarce în living. Pe pereți atârnă serigrafii colorate, probabil ca să mai îndulcească severitatea militară a casei. Însă tablourile au fost puse într-un fel calculat, meticulos, arătând că n-au fost achiziționate pentru că i-au plăcut cumpărătorului, ci pentru că erau ceea ce se presupune că trebuie să pui pe pereți.

— Scuze. Să continuăm, zice Jessica și se așază pe canapea lângă Jusuf.

— Știu că e greu de ascultat, zice Reddick.

Jessica se uită lung la agentul din Europol. *Am auzit, văzut și trăit o mulțime de lucruri grele, bulangiule.*

— Continuă, te rog, zice ea pe un ton neutru.

— De cum am urcat în mașină am văzut conectat la bord un dispozitiv de anti-poziționare echipat cu antenă, din cele care blochează semnalele GPS, și mi-am dat seama că nu trebuie să știu unde mergem. I-am spus lui James că vreau două ore, că o să mă gândesc mai târziu la perioada mai mare. James mi-a acceptat fără vorbă hotărârea și mi-a spus regulile. Că trebuie să-mi închid telefonul și să-l las la el pe durata drumului. Apoi mi-a dat o pereche de ochelari de soare cu protecție laterală. Nu puteai vedea nimic cu ei. Reddick își scoate bufonii și-și suflecă mânecile până la coate. Drumul a durat o jumătate de oră. La început ne-am oprit mereu. Apoi am parcurs o porțiune mai lungă cu viteză un pic mai mare, și m-am gândit că ieșeam din centru. În cele din urmă, James a oprit motorul și mi-a spus că pot să-mi scot ochelarii. Eram într-o parcare subterană fără ferestre. Nu era prea mare, vreo două-trei sute de metri pătrați. Dincolo de portieră auzeam huruitul unui motor puternic și scrâșnet de cauciucuri mari. James mi-a

deschis portiera și m-a condus la un lift de marfă. Înăuntrul liftului mi-a spus să mă las percheziționat și m-am supus. Am coborât la etajul următor, apoi am mers pe un coridor scurt până la o ușă neagră. James a bătut în ea și ușa a fost deschisă de un bărbat care, după înfățișare și accent, era finlandez. A zis că îl cheamă Sam. Mi-a arătat apartamentul, care era mare, în jur de șaizeci de metri pătrați, și bine utilat. Bucătărie luxoasă, baie, bar, televizor, pat mare, însă în spatele draperiilor nu erau ferestre. Sam a zis că e disponibil serviciul în cameră douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru: meniul e lângă televizor. Când sunt gata de plecare nu trebuie decât să apăs pe butonul de lângă ușă. Și dacă vreau să sun pe cineva pot să folosesc telefonul fix. Mobilul avea să-mi fie înapoiat la plecare.

— Ce s-a întâmplat apoi? întreabă Jusuf.

— Sam m-a privit în ochi și m-a întrebat dacă sunt de acord să respect regulile casei. Am încuviințat din cap. Și apoi mi-a zis: *Petrecere frumoasă, domnule Watanabe.* Am înțeles amenințarea implicită din această formulă aparent politicoasă: *Îți știm numele. Ne alegem clienții. Știm totul despre tine.*

— Watanabe? zice Jessica.

— E numele meu sub acoperire, pentru care Europolul a creat cu mare grijă o biografie, zice Reddick și își face de lucru cu inelarul stâng, pe care poate că în condiții normale poartă inel. Oamenii ăștia n-ar accepta niciodată un client despre care n-au destule informații. Vor nume, adresă, fotografii, locul de muncă, numele copiilor și grădinița la care merg… Așa se asigură că nimeni nu vorbește cu poliția.

— Cu toate că clienții nu rămân cu nicio dovadă a schemei, zice Jessica.

— Exact. Și totuși, zice Reddick și își îndreaptă spatele.

O vreme pare că, dacă ar putea, s-ar ridica în picioare și ar umbla prin încăpere.

— Te-ai întâlnit cu Miyamoto. Adică Olga, zice Jessica, în vreme ce Jusuf mai scoate o gumă de mestecat din pachet.

Reddick încuviințează din cap.

— M-am întâlnit, zice el privind-o pe Jessica în ochi, și pentru prima dată pare cumva vulnerabil.

E clar că înțelege încotro bate Jessica.

— Nu există instrucțiuni clare pentru astfel de situații. Înainte de a începe sunt trecute în revistă împrejurările neprevăzute, diferite scenarii…

Pentru că trebuie să facem ce se cuvine gândindu-ne la tabloul general. Succesul misiunii. Ce se va întâmpla cu femeile dacă va trebui să plecăm de acolo și misiunea eșuează.

Jessica lasă să-i scape un mârâit și clatină din cap.

— Te-ai culcat cu Olga, zice ea.

Urmează o scurtă tăcere, în care Reddick se uită pe rând la ei. Hellu nu pare surprinsă, a auzit deja povestea.

— Trebuia să mai vin, Niemi. Tocmai pusesem piciorul în prag. Altfel ar fi ghicit că sunt polițist…

— Olga le-ar fi spus traficanților că n-ai vrut să te culci cu ea? intervine Jessica.

Reddick ridică arătătoarele și face semn la nimereală în jur.

— Gândește-te! Au construit acel loc special în acel scop. Chiar crezi că ticăloșii ăia nu-mi înregistrau fiecare mișcare cu camere video și microfoane? Pentru că adevăratul model de afacere al bandei – după cum am aflat mai târziu – este centrat pe supraveghere.

— Cum adică? zice Jessica.

— Voiau douăzeci de mii de euro pentru plăcerea de a bate femeia, dacă voiam. Sau, în cel mai rău caz, s-o omor. Douăzeci de mii nu-i mult, dacă te gândești de câți bani și efort e nevoie ca să găsești o prostituată și s-o aduci în Finlanda. Ca să nu mai vorbim de pierderea profitului dacă femeia moare. N-ar fi mai inteligent să te mulțumești cu tariful de o mie de euro pe oră și să uiți de restul? Dacă aranjamentul ar fi cu adevărat ceea ce pare?

Jessica simte cum inima îi stă în loc.

— Doar dacă…, zice ea încet.

— … afacerea lor principală nu-i prostituția, ci șantajul.

88.

– Așadar, e o capcană unsă cu miere ca să atragă psihopați bogați. Tariful de o mie de euro pe oră e destul ca să sperie clienții care nu sunt destul de setoși de sânge ca să meargă mai departe. Nu trece mult și ocazia se furișează, presiunea devine prea mare. Un nenorocit sadic care a plătit o căruță de bani are șansa să-și trăiască fanteziile cele mai perverse fără să fie prins. Tot secretul, faptul că le încredințezi telefonul, că ești dus cu mașina în acel loc… Nu înseamnă doar precauții, ci îi creează clientului iluzia că ceea ce se întâmplă în acea încăpere rămâne acolo.

— Cu toate că adevărul este exact opus, zice Jessica.

— Întocmai, oftează Reddick.

Jessica se uită la Jusuf, care e scufundat în gânduri. Fantoma, adică agentul Europol Nathan Reddick, le-a oferit o mulțime de informații, însă cele mai mari întrebări rămân fără răspuns.

— Da, m-am culcat cu Olga Belousova, zice Reddick. Nu-s mândru de asta, dar trebuia să păstrez în minte tabloul general. Trebuia să las deschisă ușa din spate, ca să mai pot pătrunde în acel loc.

— Dar trebuia cumva să-ți dai seama unde te-au dus? întreabă Jusuf.

— M-am gândit la mai multe variante. M-am gândit să iau legătura cu poliția din Helsinki și să cer întăriri. De exemplu, echipajele voastre ar fi putut să urmărească mașina folosită de James ca să mă ducă acolo.

— Nu pare o idee proastă. De ce n-ai făcut-o? zice Jusuf.

— M-am gândit mai bine și am ajuns la concluzia că banda a luat în calcul posibilitatea, cu siguranță. Și că eșecul operațiunii ar pune în pericol viața femeilor. Așa că am hotărât să încerc pe cont propriu: am închiriat o mașină, am pândit la hotel și am așteptat să apară Mercedesul negru al lui James. Au trecut câteva zile și eram pe cale să renunț. Apoi într-o după-amiază l-am văzut pe James oprind în fața hotelului.

— James a intrat să ia un client? zice Jessica.

— Eram prea departe ca să văd clientul. Dar nu încăpea îndoială unde se duc.

— Continuă, zice Jessica.

— Când am intrat în trafic, un SUV uriaș a trecut pe lângă mine. Un

Chevrolet Suburban din ultimul deceniu. Eram sigur că e vehiculul al cărui motor l-am auzind huruind în afara parcării subterane. Mi-am dat seama că sunt două mașini, și rolul celei de-a doua era să depisteze și să împiedice pe oricine ar încerca să-i urmărească.

— Așa că ai renunțat?

— Aș fi fost prins, și asta ar fi însemnat sfârșitul operațiunii.

— Dar plăcile de înmatriculare? Le-ai notat? întreabă Jusuf.

— Mașinile sunt înmatriculate în Finlanda, însă aparțin unei companii ucrainene. Europolul a făcut cercetări și n-a găsit nimic. Nu era nimic solid de urmărit acolo.

— Dar ți-ai continuat investigația, oricum? zice Jessica.

Reddick încuviințează din cap.

— M-am întors la hotel, zice el. Am folosit aceeași frază. Am așteptat o jumătate de oră. James a venit să mă ia. Însă de această dată s-a schimbat ceva.

— Ce?

— Am urcat în mașină. Am spus că vreau o oră. James mi-a amintit opțiunile. Că nu pot trece la *nivelul următor* decât cumpărând fata pentru cinci zile.

— Pricepeți despre ce este vorba aici? intervine Hellu, care nu mai vorbise de mult, și se uită sever la Jessica și Jusuf. Omul de la volan le vâră pe gât clienților pachetul de douăzeci de mii de euro. Tot restul n-a fost decât apetitivul: momeala.

— Mă prefac interesat, continuă Reddick, însă rămân pe poziții. *Poate data viitoare*, zic. Și peste câteva minute sunt înapoi în cameră cu Olga.

— Care era planul tău?

— Să obțin informații. Genul de informații care să nu trezească bănuieli dacă și când suntem ascultați.

— Cum ar fi? zice Jessica nerăbdătoare.

Încă îi este greu să aibă încredere în Fantomă, mai ales de vreme ce pare să se fi întors la locul faptei cu o mie de euro, însă fără vreun plan real.

— Știam că dacă nu scot din asta ceva folositor n-o să treacă mult până să…

— … trebuiască să plătești prostituatele din propriul buzunar? zice Jessica și ia o înghițitură de apă.

Reddick pare încurcat. Hellu arată ca și cum ar fi pe cale să se repeadă la

Jessica.

— … va trebui să anunț la Haga că nu fac niciun progres. Că cea mai bună dintre câteva opțiuni proaste ar fi să-l urmărim pe James și să-l aducem la interogatoriu. Și că, probabil, asta n-ar da rezultate. Și anume, am observat că James zicea ceva la telefon când mașina pornea și când ajungeam în parcare. Orice abatere de la rutină ar fi fost observată imediat, zice Reddick, își umezește buzele cu limba și continuă cu mai multă energie. Dar am observat și ceva ce nu văzusem prima dată. Pentru că nu erau acolo, presupun…

— Urmele de arsură de la cot? zice Jusuf, și Reddick confirmă.

— Am întrebat ce-i cu ele, însă Olga a zis că nu vrea să-mi spună. Gândindu-mă la context și la modelul de afaceri al bandei, la început am presupus că au fost făcute de un client sadic, însă, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că n-are sens în schema generală. Nu poți abuza de fete decât dacă le cumperi. Așa că în acel moment pentru mine chestiunea era un mister.

— Și cum ai continuat?

— Am înțeles că trebuie să fac rost de numărul la care suna recepționerul ca să ia legătura cu James. Era singurul capăt de care puteam să trag ca să încep să destram pânza de păianjen, însă n-aveam cum să ajung la el. Dacă furam telefonul recepționerului, ar fi fost alertată banda și și-ar fi oprit operațiunile. Eram într-un punct mort. Ați auzit de cutia creată de Leonardo da Vinci, care era asigurată cu un cod numeric și conținea un pergament valoros? Puteai s-o deschizi cu forța, însă atunci o fiolă cu oțet pusă în cutie se spărgea și distrugea pergamentul. Asta era o situație identică. Era nevoie de o mare delicatețe ca să ajungi în miezul cazului.

— Dar cum ai dat de Lisa? zice Jessica.

— *Masayoshi.fi,* răspunde Reddick. Administratorul site-ului fusese mascat cu iscusință folosind o rețea TOR, însă nu le-a trebuit mult experților noștri IT ca să descopere că AnalyticsID-ul site-ului fusese folosit la alt URL…

— *Thelisayamamoto.fi,* zice Jessica.

Reddick confirmă din cap și se apleacă în față.

— Descoperirea era ciudată. Arăta că unul dintre cei mai populari bloggeri din Finlanda e, cumva, amestecat în acest caz.

— Așa că ai abordat-o?

— Am văzut pe rețelele de socializare că nu e doar blogger, ci și o artistă talentată. Am luat legătura cu ea și i-am propus o afacere. M-am prefăcut că reprezint o galerie de artă din Japonia, i-am spus că plătim generos și că vreau să-i văd lucrările. M-am gândit că nu strică faptul că amândoi avem rădăcini japoneze. Cei de la Haga mi-au creat în mai puțin de douăzeci și patru de ore o biografie credibilă, în cazul în care faptul că am abordat-o ar crea suspiciuni. Am contactat-o prin Instagram.

— Și Lisa a mușcat momeala și te-a invitat la ea acasă? zice Jessica.

Piesele se așază la locul lor, poate chiar prea bine.

— Exact. M-am întâlnit cu Lisa acasă la ea, în Taka-Töölö, pe 20 noiembrie, un pic după ora cinci după-masa. Ne-am înțeles să picteze un tablou pentru mine. Aveam să-i plătesc cinci mii de euro. Și că putem colabora în continuare.

— Farul, cu școlărița în față? sugerează Jusuf, și Reddick confirmă din cap.

— Lisa a sugerat asta, zice el.

— Dar care era, de fapt, planul tău? zice Jessica bănuitoare.

— Am pus un microfon sub biroul Lisei, răspunde Reddick și își desface larg brațele. Bine. Recunosc că metodele mele nu sunt ireproșabile.

— Povestea abia a început și te-ai culcat deja de două ori cu o victimă a traficului de persoane, apoi ai instalat un dispozitiv de ascultare în apartamentul Lisei Yamamoto fără mandat de la tribunal. În plus, nu ești autorizat să desfășori operațiuni în Helsinki, zice Jessica. Dar spune mai departe, vreau să aud până la capăt. Ți-a făcut Lisa laba în toaleta de la Fenix? Și asta a fost important pentru investigație? întreabă ea, și Reddick pare acum, pentru prima dată, să-și piardă răbdarea.

— Care mama naibii e problema ta? Suntem de aceeași parte! Fără mine ați fi avut mult mai puține…

— Potolește-te! strigă Hellu atât de aspru, încât Reddick pare surprins.

Privirea i-a devenit, cumva, goală, așa cum Jessica își amintește că a văzut-o în imaginile camerelor de supraveghere.

— Așadar, am pândit hotelul și am sperat să aud telefonul sunând în camera Lisei.

— Și l-ai auzit?

— L-am auzit. Nu era iPhone-ul Lisei, ci unul mai vechi. La început am crezut că e un mesaj, pentru că n-am auzit-o pe Lisa răspunzând.

— A sunat de trei ori, zice Jusuf.

Reddick confirmă.

— Și apoi ai așteptat să apară James în fața hotelului, zice Jessica.

— Nu s-a întâmplat asta, ceea ce, desigur, nu însemna că m-am înșelat. Dar în seara celei de-a doua zile de pândă James a oprit în fața hotelului. La numai douăzeci de minute după ce am auzit telefonul sunând în camera Lisei. A fost un moment extraordinar. Întreaga schemă fusese de la bun început atât de trasă de păr, încât părea incredibil că piesele se așază la locul lor. Îmi amintesc că am strigat de încântare. Lisa Yamamoto era vârâtă până peste cap în traficarea acelor femei, zice Reddick.

— Dar de ce tocmai Lisa?

— Am pornit de la prezumția că Lisa fie n-a fost conștientă de la început în ce se bagă, fie banda a folosit șantajul ca s-o facă să coopereze. Cred că banda voia să implice un influencer tânăr, a cărui prezență pe rețelele de socializare să o poată exploata într-un fel sau altul.

89.

Jessica ridică privirea spre spoturile îngropate în tavan, care alcătuiesc două linii paralele. Dacă s-ar stinge unul, nu încape îndoială că Hellu l-ar înlocui cât ai clipi.

— În seara în care s-a confirmat că, într-adevăr, cel de la hotel o suna pe Lisa, am luat legătura cu ea. Era vineri, zice Reddick. Am pomenit de proiectul tabloului și i-am cerut să ne întâlnim din nou. Aveam de gând să dau cărțile pe față și s-o fac să vorbească.

— V-ați întâlnit? zice Jessica.

Reddick oftează.

— Într-o cafenea din Piața Töölö, unde nu mai era nimeni altcineva. I-am arătat legitimația și i-am spus că știu de *masayoshi.fi* și că e amestecată în asta. Că multe vieți omenești sunt în joc și nu trebuie să-și facă griji dacă mărturisește tot ce știe.

— Cum a reacționat?

— S-a făcut că nu știe nimic. Apoi s-a ridicat de la masă și a dat să plece… În acel moment am fost sigur că am călcat pe o mină și am făcut o greșeală cumplită. Că ar fi trebuit să cer ajutorul poliției locale și să obțin un mandat de arestare a Lisei Yamamoto. Că ea avea să-l sune imediat pe James și să spună bandei că poliția i-a dibuit și… totul s-ar fi sfârșit. Ei le-ar fi omorât pe toate femeile.

Reddick oftează adânc și se uită în ochii Jessicăi. Dintr-odată pare obosit.

— Am fugit după ea, am ajuns-o la ușă și i-am spus că nu vrea să aibă pe conștiință toate aceste vieți. Că ar trebui să mă sune când îi vine mintea la cap, zice el. Iar ea mi-a spus că nu-s în toate mințile și a plecat.

— Strategia ta îndrăzneață s-a întors împotriva ta, zice Jusuf.

— Eram sigur că Lisa e șantajată. Însă n-aveam habar cu ce anume. Până ce comisarul-șef Lappi mi-a spus în seara asta că tatăl Lisei a fost gangster. Dintr-odată, avea sens. I-au spus Lisei că o să-i omoare tatăl dacă nu joacă așa cum îi cântă ei, zice Reddick.

— Dar n-ai renunțat în acel moment, intervine Jessica. Ai reușit să te strecori la lansarea lui Kex Mace's.

— Am continuat s-o ascult pe Lisa. În zilele următoare am auzit-o pomenind de mai multe ori în engleză lansarea. S-a dovedit că vorbea cu directorul clubului Fenix, zice Reddick, și Jessica simte un junghi.

— Te-ai întâlnit cu el, zice ea.

— Sâmbătă dimineața. Am tras concluzia că doar unii angajați știau de James. Altfel ar fi fost inutil de riscant. Am pornit de la presupunerea că directorul nu era implicat în schemă. Era întărită de faptul că Lisa nu i-a pomenit directorului faptul că am abordat-o. Dacă Dominis ar fi făcut parte din bandă, sunt sigur că n-ar fi pălăvrăgit fără grijă la telefon cu el, zice Reddick, și Jessica e copleșită de ușurare.

Ca și cum i s-a luat de pe umeri o povară uriașă. Însă nu poate să nu se întrebe de ce a recurs Frank la o măsură atât de drastică dacă n-a jucat niciun rol în schemă.

— Vrei să spui că Frank Dominis nu era implicat în activitatea bandei? îl întreabă Jusuf pe Reddick și se răsucește să se uite la Jessica.

Reddick clatină din cap, calm.

— Nu cred că era.

— Atunci de ce te-ai întâlnit cu el sâmbătă dimineața?

— Aveam nevoie să intru la lansare. Aveam nevoie de încă o ocazie să vorbesc cu Lisa. Nu-mi mai răspundea la telefon și mi-am închipuit că e pe cale să se facă nevăzută.

— Și exact asta s-a întâmplat, zice Jessica, și Reddick încuviințează.

— Eram în legătură cu Frank Dominis și am stabilit să ne întâlnim sâmbătă dimineață. Înainte de asta, le-am cerut celor de la Haga să cerceteze trecutul lui Dominis. A reieșit că a fost sergent de infanterie în Alaska. O investigație într-o rețea internațională de contrabandă și distribuție a dus drept la ușa clubului Fenix. Era clar că șeful e implicat. Când ne-am întâlnit, i-am spus lui Dominis că trebuie să particip la lansarea lui Kex Mace's. Altfel va fi arestat imediat.

Jessica se uită la el cu ochi sticloși.

Îi vine să arunce paharul în mutra lui Reddick, dar se mulțumește să strângă cu degetele tremurătoare brațul canapelei. *Frank n-a fost monstrul care ai crezut o clipă că este, Jessica. Însă a fost un delincvent care știa că o să ajungă la închisoare pentru multă vreme.*

90.

– Tocmai când încheiam discuția cu Frank Dominis, James a oprit mașina în fața clubului. Știam că mă va recunoaște, așa că am plecat imediat. Dar am zăbovit după colț ca să văd ce se întâmplă și l-am văzut pe James dându-i portarului ceva. Atunci mi-am dat seama că Alem era contactul din Fenix, zice Reddick.

Jessica își întoarce privirea spre fereastră. A ascultat înregistrările interogatoriului lui Sahib Alem și poveștile se potrivesc în toate privințele.

— Și în seara aceea te-ai dus la petrecere? zice Jusuf.

Reddick încuviințează din cap.

— Am ajuns primul.

— De ce nu te-ai dus direct la ușa Lisei?

— Nu pricepi? Încercam s-o fac să se comporte ca o informatoare. Nu voiam doar s-o silesc pe Lisa să vorbească, ci și să fim văzuți împreună. Voiam ca Lisa să știe că discuția noastră e înregistrată de camerele de supraveghere. Și că oricine o fi cel care conduce banda, n-o să vadă asta cu ochi buni.

— Așadar, acesta era felul tău de a o amenința pe Lisa?

— Da, zice Reddick și își ia același aer rece și analitic pe care Jessica și Jusuf îl recunosc din imaginile camerelor de supraveghere.

— Însă n-a mers, zice Jusuf.

— I-am spus Lisei că o să aștept să mă sune a doua zi dimineață. Și sunt convins că s-a gândit serios la asta.

— Dar apoi a dispărut, zice Jessica.

Atmosfera din încăpere a devenit încordată. Toți cei de față par să se gândească la același lucru.

— Jocul riscant ți-a explodat în față, Reddick, zice Jessica.

— Nu putem fi siguri de asta.

— Ce vrei să zici? râde Jessica. Ai vrut ca Lisa să fie văzută cu tine în public, ai crezut că o s-o convingi să vorbească. Dar lucrurile s-au petrecut exact așa cum ai amenințat-o. Și-au dat seama că ești polițist, Reddick. Și au ucis-o pe Lisa.

— Asta-i doar o presupunere…

— Pe dracu’ e! zice Jessica și se ridică în picioare. Ce mama naibii credeai că o să se întâmple? Te duci la o petrecere unde sunt cei mai tari tipi din Helsinki, unde bârfa călătorește mai iute decât pupăturile pe obraz! Ce-o fi fost în capul tău?

— Niemi…, zice Hellu încet.

— Ia nu mă mai tot „Niemi”, Hellu, fir-ar să fie! zice Jessica în finlandeză și continuă: Îți poți închipui un caz mai sfruntat de purtare incorectă decât cel de care se face vinovat tipul ăsta? Și când mai pui la socoteală și că s-a întors în camera Lisei, a luat de acolo dovezi și a atacat doi polițiști, cum dracu’ mai poți să-i ții partea bulangiului?

Hellu pare enervată. Se ridică și se duce la fereastră. Pe pervazul cafeniu închis stau o duzină de plante mici – fiecare într-un ghiveci alb.

— Sunt de acord cu sergentul Niemi, zice Hellu în cele din urmă în engleză, cu mâinile în șolduri. Te-ai purtat nechibzuit, ceea ce se pare că i-a costat viața pe Lisa Yamamoto și Jason Nervander. Banda a fugit din oraș și, în drum, l-a omorât pe José Rodriguez, ca să-și acopere urmele.

— După război mulți viteji s-arată, zice Reddick.

— Și e o întrebare esențială la care n-ai răspuns, zice Hellu.

Jessica simte o neașteptată satisfacție că șefa e pentru prima dată de partea ei.

— Dacă Lisa a dispărut duminică dimineața devreme și n-ai habar unde este… cum ai pus mâna pe cheile pe care le-ai folosit ca să deschizi ieri ușa locuinței sale? Colocatara ei încuiase yala.

O vreme, peste încăpere domnește o tăcere deplină, și Jessica se întreabă cum de nu s-a gândit ea la asta.

— I le-am luat din poșetă la Fenix, zice Reddick.

— Poftim? Acum minți, zice Jusuf.

— Sunt îndemânatic. Lisa s-a răsucit pentru o clipă să vorbească cu cineva și mi-am strecurat mâna în poșeta ei. Cred că veți putea confirma asta pe imaginile camerei de supraveghere, dacă vă uitați cu destulă atenție.

— Ai crezut că Lisa n-o să-și dea seama că lipsesc decât când ajunge acasă?

— Desigur.

— De ce ai așteptat până miercuri?

— N-am așteptat. Am încercat să mă duc la Lisa direct de la Fenix. Însă când am deschis un pic ușa, am auzit pe cineva fredonând sub duș. Atunci

mi-am dat seama că acolo locuiesc două femei.

— Pe la cât era? zice Jessica.

— Nu știu. Poate pe la zece.

— Essi a zis că a auzit ceva în seara aceea, îi spune Jessica lui Jusuf.

— Am închis încet ușa și m-am întors în mașină, pe care o parcasem un pic mai în jos pe stradă, ca să fiu sigur. Am căutat pe rețelele de socializare ca să văd cum arată colocatara Lisei. Și am găsit-o pe această Essi. Am așteptat în mașină ca Essi să plece de acasă, doar era sâmbătă și noaptea abia începea.

— Însă Essi a rămas acasă, observă Jessica.

— Da. N-a ieșit nimeni pe ușa principală toată noaptea. Cred că am ațipit. Când m-am trezit, în fața ușii stătea o femeie cu păr negru. Trebuie să fi fost după ora trei.

— Era Lisa?

— La început n-am fost sigur, dar când am văzut-o scotocind prin poșetă am înțeles că își caută cheile. Știam că interfonul e stricat, dar m-am gândit că o să-și sune colocatara să vină să-i deschidă.

— Ce s-a întâmplat?

— Lisa s-a uitat la telefon, dar nici măcar n-a încercat să sune. Eu ieșeam deja din mașină – nu puteam s-o las pe Lisa să înghețe de-a binelea în rochia ei de seară –, însă ea a pornit spre scările de pe latura clădirii…

— Unde m-ai pocnit în plex, zice Jessica.

— M-am grăbit să cobor din mașină și să o urmez. Avea un avans de vreo sută de metri, însă nu părea grăbită. Dar când am ajuns la scările laterale dispăruse.

— Dispăruse?

— Da, o mașină tocmai pleca și am presupus că a urcat în ea.

— Ai văzut numărul de înmatriculare sau…

Reddick clatină din cap.

— În următoarele zile am pândit clădirea. Șansa nu s-a ivit decât miercuri, când colocatara a ieșit, în sfârșit, din casă.

— Ziua când ne-am întâlnit prima dată, zice Jessica și se reazemă de pervaz.

Ea și Hellu schimbă o privire discretă.

— Știi ce s-a întâmplat cu fata ta, Olga Belousova? întreabă Jessica.

— Nu, răspunde Reddick repede.

— Unde ai fost între seara de sâmbătă și duminică dimineața devreme? continuă Jusuf ca și cum ar fi citit gândurile Jessicăi.

Reddick pare șocat.

— Doar nu…, începe el.

— Răspunde la întrebare, te rog, zice Hellu.

— Așa cum spuneam… Eram în mașina mea, pândind clădirea Lisei. Am ațipit și am așteptat să plece măcar un pic colocatara…

— Poate cineva să-ți confirme povestea?

— Verificați datele telefonului meu, zice Reddick furios.

— Fii pe pace, o s-o facem, zice Jessica, în vreme ce o lumină puternică străpunge încăperea slab luminată.

Jessica privește pe fereastră și vede o dubă de poliție oprind în fața casei lui Hellu.

91.

Vineri, 29 noiembrie

E opt dimineața. Jusuf încheie convorbirea și pune telefonul pe birou. Jessica stă lângă el și se uită drept înainte, fără nicio expresie.

— Era administratorul. Există o intrare pe Topeliuksenkatu dinspre rastelul bicicletelor. Iar după câteva cotituri ajungi de acolo și la spălătorie, zice Jusuf. Spălătoria pe care, după tabelul cu semnături, n-a folosit-o nimeni săptămâna trecută în afară de locatarii apartamentului A23.

— A23 e apartamentul Lisei?

— Da. Poate că au o grămadă de rufe de spălat.

Jessica închide ochii și oftează adânc.

— Deci, din spațiul bicicletelor poți să ajungi la spălătorie și de acolo, la scară?

— Da. E un coridor lung între ele, cu două uși masive.

— Așadar, în noaptea aceea Lisa n-a urcat într-o mașină pe Topeliuksenkatu, ci a intrat pe la rastelul bicicletelor, zice Jessica și subliniază clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Reddick i-a pierdut urma Lisei, iar ea era chiar în clădire.

— Administratorul a zis că îți trebuie cheie ca să intri pe acolo. Probabil că Lisa n-o ținea împreună cu celelalte.

— Însă, dacă a ajuns pe scară de acolo, de ce n-a sunat la ușă? Essi era acasă, dormind, i-ar fi deschis.

— Poate că o aștepta cineva în spațiul bicicletelor, zice Jusuf.

Amândoi tac o vreme, adunându-și gândurile.

— Știi ceva, Jusuf? zice Jessica în cele din urmă. Îmi pare rău.

— Pentru ce? întreabă Jusuf.

O lacrimă aproape nevăzută se rostogolește pe obrazul Jessicăi.

— O să rezolvi acest caz fără mine.

— Dar…

— După această ședință nu mai particip la investigație, zice Jessica, se ridică de pe scaun și pornește spre sala de ședințe.

92.

Jessica se uită la echipa care așteaptă în fața sa.

— Așadar, e limpede că ceea ce Europolul și Reddick au inițiat de capul lor a determinat banda să-și facă bagajele și să pună capăt operațiunilor. Tot ce avem este o față înregistrată video, un Mercedes SUV aparținând unei companii străine, câteva numere de telefon relevante pe care tehnicienii le cercetează în acest moment și zece acoliți care, așa cum reiese din interogatoriile preliminare, n-au habar care este adevărata natură a operațiunii. Unul dintre ei este Sahib Alem de la Fenix, zice Jessica și se uită pe rând în ochii fiecăruia.

Rasmus este singurul care stă la masă, Jusuf, Nina, Harjula și Hellu se sprijină de peretele din fund, cu brațele încrucișate pe piept. Lângă ei stă agenta de la KRP care până la prânz va prelua responsabilitatea investigației, al cărei nume Jessica nu l-a auzit. În cadrul ușii stă Jens Oranen, care s-a îmbrăcat cu uniforma de gală.

— Pe baza dovezilor pe care le-am adunat, precum și a declarațiilor martorilor, avem motive să credem că Lisa Yamamoto a fost silită să colaboreze cu cei din bandă. Probabil că și Jason Nervander a fost constrâns cumva să lucreze cu ei. Cu toate că n-au fost găsite cadavrele lor, se presupune că amândoi bloggerii au fost uciși de așa-numita „bandă *manga*”, continuă Jessica. Fiind influenceri, au slujit la ademenire și convingere, tinerelor femei fiindu-le ușor să se identifice cu ei. *Kambo* a fost promovat ca tratament miraculos și am presupus de la început că, atunci când a fost combinat cu droguri, le-a împiedicat să evadeze. După spusele lui Sissi Sarvilinna, o singură doză din acel cocktail ar fi fost șocant de capabilă să creeze dependență.

— Așadar, femeile se mișcau în voie prin Helsinki?

— Așa credem. Probabil că toate locuiau laolaltă, de unde erau duse la bordel.

— Avem idee unde se află bordelul? întreabă Nina.

— Din păcate, Reddick n-a reușit să afle. Tehnicienii verifică dacă firma care deține automobilul a semnat vreun contract de închiriere de proprietăți în zona Helsinkiului, zice Jessica.

— Așadar, acele femei au fost aduse la Helsinki ca să fie măcelărite…, începe Harjula, și Jessica clatină din cap.

— Nu arată prea bine.

— Cum rămâne cu Akifumi? continuă Nina. Fără Akifumi n-am avea nimic. Chiar n-am aflat încă cine naiba e în spatele acestui nume?

— Așa cum ai spus, Nina, începe Jessica, comentariul lui Akifumi ne-a dus la multe informații utile. Oricine o fi, trebuie să fi vrut ca banda să fie prinsă. Pe baza declarațiilor lui Nathan Reddick, presupunem că duminică la ora trei dimineața Lisa stătea în fața clădirii în care locuia. Reddick a pierdut-o din vedere pe Topeliuksenkatu, unde ea fie a urcat într-o mașină, fie a intrat în clădire prin spațiul pentru biciclete. Administratorul s-a dus astăzi acolo și n-a găsit urme de luptă, zice Jessica. Colocatara e sigură că nimeni n-a sunat și n-a bătut la ușă în timpul nopții.

Jessica pune pe masă însemnările și se trage deoparte. Când vede că nimeni nu mai are nimic de adăugat sau de întrebat, Hellu se îndepărtează de zid și se duce spre capul mesei.

— Interogarea lui Nathan Reddick continuă astăzi. Șeful lui și persoana răspunzătoare de operațiunea sub acoperire vor lua următorul avion spre Helsinki ca să ia o hotărâre. Așa cum știți cu toții, înainte de asta, KRP programase o ședință comună în care să fie atribuite roluri celor care vor rămâne în echipa de investigație. Dacă aveți nemulțumiri sau întrebări, vă rog să luați legătura cu mine.

O tăcere plină de așteptare se lasă peste încăpere. Apoi Hellu se așază la masă, ca și cum ar da un semnal stabilit.

Jessica tușește în pumn, dregându-și glasul.

— Ați auzit toți ce s-a întâmplat ieri. Frank Dominis…, începe Jessica și simte o durere în umăr. Motivul pentru care Dominis era la mine acasă este personal.

— Stai un pic, ce vrei să zici? L-am interogat, zice Nina.

Jessica se uită la colegii săi, ale căror priviri curioase se agață de ea ca niște scaieți. Jens Oranen își dezvăluie rolul în schemă prin faptul că își scoate telefonul și dispare din ușă. Și Jusuf știe ce urmează și pare incredibil de trist.

— Aseară am informat-o pe comisarul-șef Lappi că îmi dau demisia. Singurul motiv pentru care mă aflu aici astăzi este ca să vă dau această informație, zice Jessica și simte cum se umflă nodul din gât.

— Poftim? zice Rasmus șocat.

Harjula și Nina par uluiți, pe niciuna dintre fețe nu apare bucuria pe care Jessica se aștepta s-o vadă.

— Motivele mele sunt personale, zice Jessica și își închide laptopul.

Peste încăpere s-a lăsat o tăcere de moarte.

— Știai asta? îi zice Nina lui Jusuf, care răspunde la întrebare lăsând privirea în jos.

— Jessica, dar… Cazul e încă deschis, se bâlbâie Rasmus.

— O să vă descurcați foarte bine.

Jessica își șterge o lacrimă de pe obraz.

— Îmi pare rău, crezusem că va fi mai ușor, zice ea și iese din sală.

93.

Joi, 5 decembrie

Pentru prima dată de săptămâni întregi, cerul e senin și Golful Töölö se deschide spre imensitatea neagră a spațiului, pe care este proiectată jumătatea de lună galbenă. Jessica stă pe o stâncă chiar la marginea apei, lăsându-și privirea să se odihnească pe lichidul ca o cerneală care îi plescăie la picioare. Pe malul opus se înalță vile maiestuoase din secolul al XIX-lea, care oftează cu romantismul veacurilor trecute. Rafale scurte de vânt vin dinspre larg, salutări trimise de întunericul care însoțește cele mai scurte zile din an. De câteva seri, Jessica vine să stea lângă apă, să bea vin alb sec din termos și să cugete la anul scurs și la oamenii care au jucat un rol în evenimentele lui. Lisa Yamamoto. Olga Belousova. Jusuf, Erne, Rasmus, Nina, uneori chiar Hellu. Și, desigur, Frank.

Frank a primit locul său separat printre amintiri, pentru că, spre deosebire de ceilalți, Jessica nu-l poate așeza în niciun alt șir. Sau măcar timp ori loc. Frank n-a existat pentru ea decât un moment din noiembrie, la Helsinki, însă Jessicăi i se pare că a fost acolo dintotdeauna, cel puțin într-un anumit fel. Pentru ea.

Am văzut noaptea în cel mai adevărat înțeles al cuvântului.

Jessica vede fața brăzdată a lui Frank și îi simte pieptul aspru, păros, lipit de al său.

Asta a fost adevărat.

Închide ochii.

Gândurile i se desfășoară și rătăcesc, dar întotdeauna duc la ultima sa anchetă ca polițistă.

S-a sfârșit, Jessica.

Jessica știe acum că profilul Akifumi de pe Instagram a fost creat în Helsinki în vară. Acest lucru a fost confirmat vineri, întocmai așa cum a prezis Rasmus. Jusuf a sunat-o imediat să-i spună vestea, probabil din obișnuință și pentru că voia să discute cu ea descoperirea. Însă Jessica nu voia să știe. I-a spus lui Jusuf să n-o mai sune. Peste două zile el i-a trimis

prin e-mail un fișier cu imaginile șterse din contul de Instagram al Lisei. A adăugat explicația că majoritatea sunt selfie-uri și fotografii ale tablourilor *manga* ale Lisei.

Jessica încearcă să-și alunge cazul din minte. Știe că KRP a preluat cazul, că nechibzuitul Nathan Reddick a zburat înapoi în Olanda, mustrat de superiori. E tot ce trebuie să știe Jessica despre asta. Nu mai este polițistă. Ar putea fi orice de acum înainte, dar nu asta. Lumea e deschisă larg în fața sa, însă cușca pare să fie mai strâmtă decât oricând.

Uneori, Jessica pierde noțiunea timpului la malul apei. Amurgul se preface în întuneric și cei care aleargă pe mal devin siluete amenințătoare care mișună fără rost. Jessica aude un fluierat, chemări sugestive, râsete de tineri beți. Dar nu-i este frică. Știe că e în siguranță aici, contopită cu parcul fără zăpadă care, la fel ca ea, ascunde o droaie de taine.

Jessica trage pe nări mirosul de stuf, pe care vântul rece îl împrăștie pe plajă. Vârfurile tulpinilor se leagănă pe apă, dar curând o să vină înghețul, urmat de zăpadă, și vor fi încremenite luni în șir. Golful Töölö încă n-a înghețat în iarna asta.

94.

E târziu. Jessica stă în fața televizorului privind conferința de presă înregistrată. Este una dintre știrile de vârf ale zilei. În fața unui șir de microfoane, prinși în fulgerările blițurilor, stau Helena Lappi, Jens Oranen și un ștab chel de la KRP. Toți repetă pe rând aceleași lucruri, *bandă internațională, manga, crime, serie de omucideri, rețea de prostituție rinki* și *Europol*. Jessica aude, dar nu ascultă. Vede proiectate pe ecran desenele *manga* și închide ochii. Polițiștii și-au dat pe față cărțile. Acum magicianul știe ce știu și ei, chiar dacă nimeni nu poate spune care a fost trucul.

Trezește-te, draga mea.

Jessica deschide ochii și simte pe piept o greutate. E ca și cum o făptură mică i-ar sta pe sâni.

Vreau să-ți arăt ceva, Jessica…

Mâna osoasă îi face semn să se ridice de pe canapea. Mama prinde cu degetele albe spătarul scaunului, ca o pasăre care înfășoară cu ghearele ascuțite o balustradă.

Jessica se ridică în capul oaselor și simte în brațe greutatea copilașului.

Părul castaniu creț i se lipește de obraz. Băiețelul i-a pus brațele pe după gât și își reazemă bărbia de umărul ei. Jessica nu-i vede fața, dar știe fără umbră de îndoială că iubește din toată inima copilul din brațe.

Vino încoace.

Senzația de sufocare i se ridică în gât cu iuțeală paralizantă. Îi vine să plângă, simte trupușorul de cinci ani, moale, lipit de ea. Aude răsuflarea șuierătoare, adulmecă mirosul părului curat. *Mi-a fost tare dor de tine, Toffe.*

Toffe cel frumos, al cărui trupușor a fost strivit sub scaunul șoferului în vreme ce mama lui era la volan.

Bine, copii, haideți încoace.

Vocea e de bărbat. E a tatălui? Oare cum sună vocea tatălui lor?

Jessica nu poate să vadă fața lui Toffe. Însă când se uită în jos spre canapea, observă că se furișează ceva sub ea. Ceva care are o gaură neagră în locul feței. *Akifumi…*

Jessica aude sforăitul lui Toffe. *O să am grijă de tine, Toffe.*

Uită-te la ei, Jessica.

Mama se trage într-o parte și acum Jessica vede că fiecare scaun de la masă e ocupat. Fiecare față e acoperită cu masca unui politician japonez. În spatele măștilor vocile șoptesc. În urechile Jessicăi asta se aude ca niște piciorușe de insecte care fojgăiesc pe podea, înăuntrul pereților, pe tavanul izolat.

Livingul e schimbat. De pe pereți lipsesc tablourile și zugrăveala albă e acum albastru închis.

Nu sunt eu, zice un personaj și își scoate masca. Fața lui Frank e albă, și pe tâmpla stângă se vede gaura prin care a ieșit glonțul.

Nu, n-ai fost tu.

M-am uitat tot timpul la cartea de joc greșită, zice o femeie și își scoate masca. Jessica n-o recunoaște imediat, umerii plini de vânătăi și fața umflată se îmbină cu beregata vineție și gâtul rupt.

Prestidigitație, zice altă femeie.

Stai un pic, cine…

În acel moment Jessica înțelege de ce stau la masa din livingul său în crucea nopții, de ce i-a invitat aici mama sa. Își mută privirea la figura înaltă din capul mesei, al cărei păr alb îi cade pe umeri pe sub mască. Și acum își scoate și ea masca de plastic.

Nu sunt Akifumi. Am fost amăgită, la fel ca voi toți.

Smocuri de păr i-au fost smulse de pe cap. Fața i-a fost izbită cu un obiect bont. Poate că un pumn.

Nu vezi, Jessica? zice mama, iar carnea și oasele care se văd de sub pielea sfâșiată pleoscăie în ritmul vorbelor.

Magicianul nu e magicianul. A fost o iluzie.

Gândește-te încotro vrea Akifumi să privești. Și apoi privește în direcția opusă.

Jessica aude din nou fojgăitul de sub canapea. Și, dintr-odată, simte cum copilul din brațe își pierde rotunjimea, greutatea liniștitoare devine ușoară ca moartea, brațele moi și calde se prefac în oase.

Toffe!

Jessica încearcă să țipe, însă vocea îi rămâne în gât.

Apoi aude soneria insistentă care o târăște din livingul înnoptat în lumină și în același timp în singurătatea deplină. În lumină nu are pe

nimeni.

95.

– Cât e ceasul acolo? întreabă Sissi Sarvilinna.

În telefon se aud râsete și pe fundal un soi de muzică ambientală vioaie. Jessica se uită la ceas și cască.

— Patru dimineața, zice ea și se uită la pereții albi ai camerei, cu capul pe pernă și telefonul la ureche.

Tablourile atârnă din nou la locul lor. Tricoul transpirat i s-a lipit de spate. Încă mai aude în cap gângăniile fojgăind.

— Nu mai spune, zice Sissi mușcând din ceva. Aici luăm deja micul-dejun. Trebuie să spun, când călătorești singur, cum fac eu, un personal competent e aur curat. Tocmai am avut cea mai plăcută conversație cu chelnerul despre mierea de pe aici…

— Ora patru. Dimineața, Sarvilinna, zice Jessica sec și își acoperă ochii cu cotul.

— Desigur, ah, trebuie să fie întuneric pe acolo. Ha ha. Păi, în orice caz, Niemi, ți-am spus înainte să plec că acel caz din Aurinkolahti m-a intrigat profund. De aceea l-am rugat pe înlocuitorul meu să-mi trimită toate informațiile legate de moartea Olgăi Belousova. Am făcut aici multe cercetări despre *kambo* și efectele lui asupra sănătății și nu…

— Sarvilinna, zice Jessica și își masează fruntea. Presupun că nu ți-a spus nimeni că eu nu…

— Nu te ambala, Niemi. Ești deja trează, așa că poți să asculți ce am de spus. Îți amintești că în ziua aceea, în biroul meu, am spus că am găsit ceva pe degetele și sub unghiile Belousovei. Ei bine, se pare că a fost un soi de eroare, dar am plecat în concediu când lucrurile erau încă în lucru și, evident, nimeni n-a reușit să dea de tine…

— Motivul pentru care nimeni n-a reușit să dea de mine este că eu nu…

— Dar, în orice caz, substanța a fost analizată. E spumă poliuretanică cu celulă închisă, o întrerupe Sissi Sarvilinna.

Jessica se pregătește să repete, să spună că nu mai este implicată în investigație, dar hotărăște să nu complice lucrurile. Telefonul medicului legist i-a stârnit curiozitatea.

— Poliuretan?

— O spumă poliuretanică. Dacă iei în calcul decolorarea degetelor și palmelor și faptul că poliuretanul apare sub unghii, aș zice că victima a ținut strâns volanul unui vehicul cu motor. Unul nu prea nou.

Jessica se ridică în capul oaselor.

— Volan de mașină?

— Aș zice că de barcă, continuă Sissi.

Jessica închide ochii și, când îi deschide, dintr-odată vede totul limpede.

Se gândește la visul pe care l-a avut. *Oare cum suna vocea tatii*?

Azvârle pătura și se repede pe scară în jos.

96.

Bărbatul a închis de mult televizorul, însă știrile de seară continuă să-l bântuie. Pune jos paharul, care chiar și gol are aromă de fum.

Închide ochii strâns și vede pe retine fețele lor îngrozite, femei tinere în uniforme de școlărițe, cu topoare răsărind din stern, cu brațele și picioarele tăiate. Cuie bătute în cranii și limbi smulse din guri. Torsuri spânzurând din tavan și potop de sânge.

Cum am putut…

Își îngroapă fața în mâini.

Apoi se ridică în picioare, se înfășoară în palton și se încalță cu pantofii cu talpă de cauciuc. Și când deschide ușa se mai uită o dată la sculptura unui bărbat bărbos care atârnă pe o cruce, având o cunună de spini pe cap.

97.

Jessica deschide laptopul. Dă clic pe e-mailul trimis de Jusuf pe la începutul săptămânii și descarcă fișierele cu fotografii recuperate de pe Instagram. Le deschide pe rând. Sunt, într-adevăr, selfie-uri făcute de Lisa, și chiar dacă nu-i chiar rezoluția originală, calitatea e destul de bună.

Jessica își roade degetul mare și se gândește iar la visul pe care l-a avut. În el, culoarea pereților livingului era schimbată, nu mai erau albi, ci albastru închis. Aduce pe ecran selfie-ul făcut de Kex Mace's acasă la Lisa. În fotografie peretele e albastru închis și nu-i niciunul dintre tablourile *manga* care umpleau pereții când au fost acolo ea și Jusuf.

Deschide multe dintre postări, precum și alte materiale care n-ar trebui de fapt să mai fie în posesia sa: desenele pe teme *manga* ale Lisei Yamamoto și fotografii de la locul crimei ale prostituatelor ucise. Aceleași femei care și-au scos măștile în visul de mai devreme.

Medeia Lazakovici… născută în 1998, cadavrul a fost găsit în cartierul Vasileostrovski din Sankt-Petersburg pe 12 noiembrie 2018… purta uniforma unei școlărițe japoneze.

Miep Loos… 1992… Amsterdam, februarie 2019…

Tamara Jugeli… Lvov, Ucraina, 6 iunie 2019.

A mai văzut-o undeva pe Tamara cea blondă și superbă. Jessica deschide pe telefon Instagramul și începe să caute prin postările Lisei Yamamoto. S-a mai uitat la fotografii, însă nu-i sigură că își amintește corect. Pantofi, unghii, poșete, restaurante, apusuri și selfie-uri. Nesfârșite selfie-uri de la sala de sport, jogging, pe canapea, cluburi de noapte, ascensoare, pe stradă, cinematografe, avioane… Și, în sfârșit, e acolo. Un grup de tinere pozând într-o piață din Europa Centrală, cu o clădire bogat decorată în spate. Cu legenda: Opera Națională din Lvov, 6 iunie 2019. *Petrecerea fetelor dinaintea nunții lui Jenny. #Ocean's13 #viitoaremireasă.*

Jessica ridică încet ochii de la telefon spre fișierul cu fotografii și informații despre Tamara Jugeli.

Șase iunie… Ce naiba, Lisa?

Datele se potrivesc, însă niciuna dintre femeile din fotografie nu-i Tamara Jugeli.

Jessica continuă să caute. Fotografii retușate îi fulgeră prin fața ochilor. Și apoi: 5 februarie 2019. Casa Annei Frank, Amsterdam. *#nuuitaniciodată #holocaust*

Două din trei.

Jessica simte că i se pune un nod în gât.

Nu, nu poate fi adevărat…

În fotografie Lisa pozează cu cinci tinere. În stânga fotografiei este Jason Nervander.

Jessica atinge ecranul și imaginile gonesc iarăși.

Și în cele din urmă, după ce merge înapoi cu câteva luni, Jessica vede postarea…

Strelka Vasilievskogo Ostrova, Sankt-Petersburg. 10 noiembrie 2018.

Trei crime, Lisa. Care s-a nimerit să se petreacă în orașele în care călătoreai tu.

Și apoi Jessica își dă seama unde a mai văzut-o pe Tamara Jugeli.

98.

E douăsprezece și jumătate. Jessica l-a sunat pe Jusuf de trei ori și acum, când a răspuns în sfârșit, cuvintele țâșnesc din gura ei ca apa dintr-un zăgaz spart.

— Ce s-a întâmplat…?

Pe fundal se aude o voce de femeie. Jusuf își vede, în sfârșit, de viața lui și și-a găsit pe cineva.

— Scuze că te deranjez…

— E cam prost ales momentul, Jessi. Și apoi telefonul meu e aproape descărcat…

— Jusuf, ascultă. Treaba e-mbârligată rău. În primul rând: mi-ai spus chiar tu – femeia care fuma pe balcon a zis că a văzut pe cineva scund care purta hanorac ieșind din centrul de sănătate al lui José Rodriguez în jurul orei la care a fost ucis. În al doilea rând: imaginile camerei de supraveghere arată clar o persoană cu fes și hanorac – care, după corpolență, ar putea fi Lisa – punând o scrisoare într-o cutie poștală pe 26 noiembrie. Și, cu toate că fața nu se vede, haina și pantalonii negri largi îi aparțin Lisei. Poartă exact aceleași haine într-o postare destul de recentă pe Instagram. Tocmai am văzut-o când m-am uitat din nou la fotografii.

Un moment e tăcere. Apoi aude cum Jusuf închide ușa.

— Vrei să zici că Lisa l-a omorât pe Rodriguez și i-a trimis scrisoarea tatălui…

— Exact! Gândește-te un pic: Lisa și Essi erau colocatare de un an și jumătate și, după spusele mamei Lisei, în acea perioadă n-a vorbit cu tatăl ei. În plus, ții minte ce a spus mama Lisei, că soțul ei refuză să vorbească japoneza? Când Essi a auzit-o pe Lisa vorbind la telefon japoneza, Lisa a spus că vorbea cu tatăl său.

— *Yakuza*? zice Jusuf.

— Nu cred că mafia japoneză are de-a face cu asta. *Fake news*! Era felul Lisei de a face să pară că e silită să colaboreze, dacă poliția descoperea activitatea bandei, zice Jessica și își aude vocea devenind agitată.

De săptămâni întregi nu s-a mai simțit atât de plină de viață.

— Dar Akifumi…

— N-ai priceput, Jusuf. Lisa Yamamoto e Akifumi, zice Jessica, și un moment se lasă tăcerea adâncă.

— Așadar, Lisa a scris ea însăși scrisoarea de la *yakuza* și i-a trimis-o tatălui, ca să-și înscenеze moartea?

— Exact, Jusuf! Lisa nu era doar o parte a organizației, ci consumatoare activă de servicii sexuale. Gândește-te la toate acele tablouri de pe pereți: Lisa Yamamoto avea un fetiș *manga* puternic, pe care îl putea trăi prin intermediul rețelei. Nikolas Ponsi a reacționat ciudat când l-am întrebat de *manga*. Trebuie să fi auzit de la Jason despre tendințele Lisei. Jason era tulburat și îngrijorat de comportamentul Lisei.

— Da, asta ar explica…

— Și ascultă: tabloul din camera Lisei de la care nu-mi puteam lua ochii miercuri… Modelul era o femeie pe nume Tamara Jugeli. Era prostituată și a murit strangulată la Lvov, Ucraina, pe 6 iunie. Purta haine *manga* când a fost găsită.

— Ce mama naibii?

— Și dacă te uiți la fotografiile de pe Instagram ale Lisei din iunie, o să vezi că era la Lvov, la o petrecere a fetelor dinaintea nunții, în momentul în care Tamara Jugeli a fost ucisă. Tu crezi în coincidențe, Jusuf?

— Iisuse…, șoptește Jusuf.

— Cred că fiecare dintre tablourile *manga* pictate de Lisa are un model viu, sau, de fapt, mai degrabă mort. Pariez că Lisa le-a pictat pe toate prostituatele pe care le-a omorât. Cel puțin Belousova, Lazakovici, Loos și Jugeli au avut onoarea să fie imortalizate pe pânză. Poți să te duci să le admiri portretele în sala cu probe de la sediu.

În telefon se aude ceva care sună ca și cum Jusuf s-ar scărpina în cap energic. Sau s-ar spăla pe dinți.

— Asta n-are niciun sens, fir-ar să fie! Lisa e…, zice Jusuf.

— O femeie tânără? Ponsi a zis că douăzeci la sută dintre pedofili sunt femei. De ce n-ar putea o tânără ca Lisa să facă parte dintre sadicii care își află plăcerea când domină și agresează femei? E un obicei costisitor și poate că Lisa a colaborat cu banda doar pentru beneficiile suplimentare.

— Nu știu, Jessi. Totul pare prea aiurea ca să fie adevărat, zice Jusuf.

— Gândește-te, Jusuf, am fost făcuți să credem că singurul motiv al implicării Lisei era că o șantajau. Că n-avea de ales. Însă acest fel de presupuneri se răzbună întotdeauna, zice Jessica și își pune canadiana. De

asemenea, sunt sigură că, într-un fel sau altul, Jason a mirosit ceva acum un an. Și că Lisa a trebuit să se asigure că Jason n-are nicio credibilitate în cercurile sociale din Helsinki. Așa că a născocit povestea că o bate și le-a spus tuturor. Ca să nu existe vreo șansă să-l creadă cineva.

— OK, Jessica. Să zicem că ai dreptate, oftează Jusuf. Prin urmare, Lisa a creat profilul Akifumi ca să dea la iveală toată schema? *Hashtagul* și site-ul *masayoshi.*

— Întocmai. Comentariul despre *masayoshi* al lui Akifumi era un indiciu subtil pentru noi. Rostul lui era să ne ajute să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu Lisa fără ca vreo persoană importantă din bandă – inclusiv James – să fie prinsă. Chiar dacă ar fi fost, n-aveau cum s-o implice pe Lisa. Voia să dispară fără să-și mai facă dușmani, zice Jessica. Și de aceea i-a propus lui Reddick să-i picteze o fată stând în fața unui far. Lisa știa că Reddick e polițist, iar tabloul, împreună cu postarea aproape identică pe Instagram, aveau să întărească ideea că s-ar putea ca ea și Jason să fi fost aruncați în mare la Söderskär, continuă ea.

Jusuf nu răspunde, pe fundal se aude femeia care râde, iar Jusuf mormăie. *Stai un pic, trebuie să termin convorbirea.*

— Jusuf?

— Da, scuze, zice Jusuf și pare să deschidă un robinet. Deci, crezi că Lisa e în viață și a fugit din țară.

— Da. De la farul din Söderskär, cu barca fundației, care era folosită și la transportarea femeilor între Helsinki și Söderskär. Jason îi împrumuta Lisei barca de câte ori avea ea nevoie, fără să îndrăznească să pună întrebări, atât de mare era puterea Lisei asupra lui. Olga a adus pe insulă în toiul nopții membrii bandei și femeile, și cineva i-a luat și i-a dus în Rusia sau Estonia. Lisa a rămas în Helsinki, l-a omorât întâi pe Jason și apoi pe Rodriguez.

— Stai așa… De ce l-a omorât Lisa pe Rodriguez?

— Cred că Olga Belousova pilota barca în noaptea de sâmbătă. Era îmbrăcată pentru a-și juca rolul, crezând că merge la muncă, însă a trebuit să facă altceva. M-a sunat Sissi Sarvilinna și a zis că sub unghiile și pe degetele Olgăi Belousova a fost găsit poliuretan, care e folosit, printre altele, la volanul bărcilor. De exemplu, la Aquador. Pe pagina de Facebook a Olgăi sunt o mulțime de fotografii cu ea navigând pe Marea Neagră, la Odessa. Lisa cunoștea toate fetele din bordel, știa că Olga are destulă

experiență de marinar ca să ducă toată echipa la Söderskär. Harjula a spus că marea era agitată în noaptea aceea, așa că Olga a avut mult de furcă și a strâns cu disperare volanul ca să ajungă întâi la Söderskär și apoi la Vuosaari. Cam o oră în ambele direcții. Când s-a întors, în cele din urmă, în Aurinkolahti, într-un fel sau altul a ajuns în apă. Și după trei zile a fost găsită moartă la distanță de o sută de metri, pe plajă.

— Dar cine a încercat s-o resusciteze pe Olga? zice Jusuf. Ăsta-i singurul lucru pe care nu-l pricep.

— Trebuie să fie persoana care a dus barca din Vuosaari, pentru că miercuri dimineața nu era acolo nicio barcă asemănătoare.

— Poate că mai era cineva în barcă? Cineva care voia ca Olga să trăiască…

— Exact, zice Jessica. Și acum ajungem la întrebarea de ce l-a omorât Lisa pe Rodriguez. Mă gândeam la asta când am găsit în centrul de sănătate pelerina de ploaie și spray-ul de curățat. Rodriguez era pe barcă, poate că supraveghind-o pe Olga. Olga a făcut o criză și Rodriguez a încercat s-o resusciteze. Ea a murit, totuși, și Rodriguez a aruncat-o în mare. Apoi a dus barca înapoi și și-a șters amprentele din cabină.

— Dar și Jason a fost în noaptea aceea în Vuosaari, zice Jusuf.

Jessica își apasă pe tâmple degetul mare și cel mijlociu.

— Sau poate că n-a fost el, ci telefonul lui, pe care Lisa…, zice Jessica și închide ochii ca să se concentreze.

Încă nu vede concluzia care i se conturează în minte, însă firele separate par să se adune, țesându-se mai strâns. Gândurile îi sunt ca niște foi de hârtie goale zburătăcite de un vânt tot mai puternic.

Spațiul bicicletelor, spălătoria… Cărămizi decorative. Ipsos.

— Jusuf…

— Ce e?

— Îți amintești ce tare se auzea mașina de spălat în apartamentul Lisei când ne-am dus prima dată să vorbim cu Essi?

— Da…

— Dacă au o mașină de spălat în stare de funcționare, de ce naiba folosea Lisa spălătoria?

Jusuf nu răspunde.

— Ia gândește-te, Jusuf. Jason voia s-o vadă pe Lisa, însă Lisa a așteptat momentul potrivit, voia ca Jason să dispară în același moment cu ea. S-au

întâlnit duminică dimineața în spațiul bicicletelor, unde Lisa l-a ucis. Acum, ce faci cu un cadavru în centrul Helsinkiului, mai ales dacă te pricepi să mânuiești unelte… Alo? zice Jessica, dându-și seama că nu mai aude zgomotul apei.

Apoi aude trei piuituri. *Bateria lui Jusuf e moartă.*

Jessica pune telefonul pe masă.

Lisa e îndemânatică. Niște cărămizi luate din apartament. Ipsos. Se duce la spălătorie. Zgomotul pe care l-a auzit vecinul în toiul nopții. Lisa a pregătit totul ca Jason să poată să dispară fără urmă. Undeva unde nu s-ar gândi nimeni să-l caute… Și apoi a dispărut ea…

Jessica se ridică în picioare. Nu poate să stea acolo așteptând apelul lui Jusuf. Trebuie să acționeze imediat.

99.

Silueta scundă, gârbovită trece pe lângă ușa de metal adâncită în zid, plină de graffiti, apoi urcă treptele care duc din Topeliuksenkatu până la blocul de locuințe verde pal de pe colț. Pe lespezile de granit de pe laturile scării a fost scris cu spray *CHUCK,* orice o fi însemnând asta. O burniță înghețată biciuiește gluga pe care bărbatul și-a tras-o peste părul rar.

Privește un moment strada Messeniuksenkatu, pustie, al cărei asfalt ud lucește ca spinarea unui delfin, și unde rafalele de vânt fac să joace felinarele rare pe sârmele lor încordate.

Bărbatul se duce la ușa clădirii, se uită la chipul său oglindit în geam. Barba deasă și urmele nemiloase de vărsat. Și o pereche de faruri orbitoare care se apropie dinspre centru, spintecând strada care acum o clipă era pustie.

El așteaptă ca mașina să treacă, însă nu trece. Vede în geam că e un taxi care a oprit la vreo zece metri. Când se uită peste umăr, recunoaște femeia cu păr negru care coboară. *Fir-ar să fie*! Acum o să aibă nevoie de istețime și curaj de felul celor pe care le avea Witold Pilecki. Se răsucește și își scoate țigările din buzunarul paltonului.

100.

Jessica sare din taxi. Strada e pustie, în afara unui tip cu glugă de lângă ușă, care fumează și, din cât aude ea, vorbește la telefon.

Din interfonul de pe Messeniuksenkatu se aude un pârâit și Jessica deschide ușa smucit. Se duce la lift și pe coridor dă nas în nas cu Essi, care coboară treptele de marmură în capot, târând după ea barosul pe care l-a folosit Lisa ca să demoleze zidul dintre bucătărie și living.

— Am adus asta, cum ai cerut, dar…, zice Essi nedumerită.

Jessica știe că n-are dreptul să trezească femeia în miezul nopții și s-o pună să deschidă spălătoria, nu mai este polițistă. Însă Essi nu știe asta acum, și poate că nici nu-i nevoie să știe.

101.

Un șobolan se repede la un ambalaj de hamburger aruncat în rigolă.

Bărbatul duce telefonul la ureche și se preface că vorbește. Aude interfonul și ușa din față deschizându-se. Jessica Niemi intră pe scară și bărbatul face iute câțiva pași după ea, își strecoară piciorul în cadrul ușii chiar înainte să se închidă. Apoi se încovoaie, ca să nu poată fi văzut din clădire.

Aude voci pe coridor. Se uită prin geam și o vede pe Jessica ținând un baros uriaș. O tânără blondă stă în fața ei. *Ce naiba*?

Apoi cele două femei pornesc în jos pe scări, spre subsol.

Bărbatul răsuflă adânc și întredeschide ușa doar cât să se strecoare pe scara întunecată.

102.

Essi își vâră mâinile în buzunarele capotului și se uită la Jessica nesigură.

— Ce se întâmplă? întreabă ea cu vocea un pic răgușită.

— Nimic de care să fii îngrijorată. Însă trebuie să arunc o privire rapidă prin spălătorie. Poți să-mi deschizi?

Jessica arată spre scara care se răsucește în jos în spatele puțului liftului. Essi îi dă barosul, care e surprinzător de greu. Tânăra se uită la Jessica ametită. Cheile îi alunecă dintre degetele subțiri și zăngănitul răsună pe scară. Essi ridică cheile și își continuă drumul în jos pe scara scurtă. Când ajunge jos, vâră cheia în încuietoare.

Jessica o urmează pe Essi până la ușa de metal solidă. În ușă, Essi o lasă pe Jessica să treacă în față. Merg una după alta pe coridorul lung cu tavan jos până la ușa spălătoriei, aflată în capăt. Aud cum se trântește ușa solidă. Luminile fluorescente sunt așezate la intervale egale între găurile de ventilație și mănunchiurile de cabluri de pe tavan, scăldând coridorul în lumina lor slabă.

Jessica deschide ușa spălătoriei, îndreaptă lanterna telefonului spre zidul de cărămidă și găsește repede comutatorul. Spațiul nu miroase a vopsea proaspătă, însă Jessica vede pe peretele din fund o porțiune pătrată pe care zugrăveala albă e un pic mai strălucitoare decât pe ceilalți pereți. Acolo a renovat Lisa.

— Nu veni mai aproape, Essi, zice Jessica și se duce spre porțiunea de perete alb, târând după ea barosul.

103.

Jessica balansează barosul și el se înfige în zid ca un cuțit în unt topit. Nori de ipsos cenușiu se înalță când cărămizile cad pe podea.

— Stai în spate! strigă Jessica și îi face semn lui Essi să se îndepărteze.

Când praful se așază, Jessica vede că unele dintre cărămizi au fost azvârlite în gaura din zid. Însă n-au căzut pe podea, ci au poposit pe ceva aflat la înălțime de circa un metru. Și în același timp încăperea se umple de un miros pe care Jessica l-ar recunoaște și în somn: moarte.

E Jason.

Jessica prinde cu amândouă mâinile coada de lemn și ridică din nou barosul, de data asta cu mai mare grijă să nu izbească în ceea ce presupune că e un cadavru, și lovește în marginile găurii până ce o lărgește.

Își șterge de pe față praful gros și vede înăuntru un sac de plastic negru, pe care s-a așezat un strat subțire de praf de cărămidă și ipsos.

Lasă barosul pe podea, își plimbă mâna peste plastic, simte praful și porțiunile moi și tari de dedesubt.

Jessica își acoperă gura și luminează cu lanterna telefonului sacul, care are pe mijloc un fermoar. Cu cât îl privește mai mult, cu atât e mai sigură că atunci când o să-l desfacă va vedea fața unui bărbat mort. Scalp, frunte, nas și obraji. Trage adânc aer în piept și cercetează gaura din zid. Sacii pentru cadavre negri sunt o raritate în zilele astea: au fost înlocuiți cu cei albi, care sunt mai ușor de văzut de către investigatori. Culoarea neagră tinde să se confunde cu orice. Cadavrul acesta n-a fost învelit de autorități. Cadavrul acesta n-a fost destinat cercetării de aproape.

— Nu veni aici, îi zice lui Essi, care e tot lângă ușă.

Jessica tușește, prinde din nou barosul și îl ridică în aer pentru ultima oară. Acum lovește mai jos, izbind zidul la înălțimea de o jumătate de metru. Se aude o bufnitură înfundată și fărâme de cărămidă răpăie pe podea.

Jessica prinde cu amândouă mâinile un colț al sacului și încearcă să-l tragă din perete. Se încordează, se opintește și, în cele din urmă, încărcătura grea se lățește pe podea. Jessica se așază alături, trăgându-și

sufletul, apoi își șterge sudoarea de pe frunte și prinde fermoarul. *Momentul adevărului.*

Se uită la fața vânătă a unui bărbat tânăr. Ochii sunt larg deschiși și gura căscată, și arată ca și cum ar fi murit de frică. *Îmi pare rău, Jason. N-am putut face nimic pentru tine.*

Cadavrul lui Jason Nervander, care a zăcut două săptămâni în sacul etanș, a început să se descompună, în ciuda mormântului rece, și duhoarea e cumplită. Unele studii au arătat că mirosul unui cadavru constă din peste 400 de elemente; e înțepător și rânced și, după ce l-ai mirosit, nu mai poți să-l uiți sau să-l confunzi cu altceva. Jessica își înăbușă în scobitura cotului reflexul de vomă și își întoarce ochii năpădiți de lacrimi spre Essi, care e încă în cadrul ușii, cu un aer confuz. Jessica n-ar fi trebuit s-o aducă aici.

— Întoarce-te pe scară, Essi! Sună la urgență, zice Jessica, însă tânăra nu se clintește. Probabil e în șoc. Nu-i nevoie să vezi asta…

Jessica închide fermoarul și se ridică în picioare. Trebuie s-o sune imediat pe Hellu, sau pe Jusuf, însă în acel moment vede în zid ceva ciudat… *Ce mama naibii*…

Jessica face un pas spre gaura pe care a făcut-o în zid și acum observă că mai e ceva sub cărămizi. Ridică telefonul și se lasă pe vine ca să se uite înăuntru. *Încă un sac pentru cadavre.*

Jessica lovește cu picioarele în cărămizile slăbite ca să ajungă la al doilea sac. Va trebui să dărâme partea de jos a zidului ca să-l poată scoate, însă înainte s-o facă ar putea încerca să identifice cadavrul.

Vede fermoarul și îl prinde cu mâna în care nu ține telefonul. Praful l-a înțepenit și nu se deschide, însă Jessica îl zgâlțâie până se deschide și din sac iese la iveală altă față. O față care nu mai seamănă decât vag cu cea din sutele de fotografii pe care le-a văzut Jessica. Și totuși, nu încape nicio îndoială că este ea. Jessica își dă seama că a făcut o greșeală îngrozitoare. E fața pe care nu se aștepta în ruptul capului s-o găsească aici. Îi aparține Lisei Yamamoto.

104.

Rasmus bate la ușa biroului Hellenei Lappi și, când nu aude răspuns, apasă pe clanță și ușa se deschide. O vede pe Hellu stând la masa de lucru, cu fața spre fereastră, cu mâinile încrucișate în poală. Hellu nu dă niciun semn că e conștientă de prezența lui.

— Te deranjez? întreabă Rasmus cu sfială. Hellu oftează și închide ochii. Hellu?

— Nu mă deranjezi, răspunde Hellu în cele din urmă și continuă să privească afară, în întuneric. Ce cauți aici la ora asta, Susikoski? Du-te acasă.

— KRP a reorganizat echipele, voiam doar să-ți spun că nu mai lucrez la cazul cu banda *manga*… Dar probabil știai deja, zice Rasmus, intră în cameră și închide ușa.

Hellu se încruntă. Clatină din cap și își coboară privirea spre ceasul multifuncțional.

— Ei nu-mi spun nimic, zice încet, abătută.

— Dar, ca directoare a investigațiilor, ești…

— M-ai auzit, Susikoski? Mă țin în întuneric. Totul s-a dus dracului în clipa în care au poposit aici vulturii ăia hoitari…, zice Hellu.

Rasmus n-a mai văzut-o niciodată în halul ăsta. Pe masa de lucru sunt trei cești de cafea goale și platoul cu prăjituri de ieri, lucru care n-o caracterizează deloc pe Hellu cea pedantă.

— Oricum, am dat peste ceva care necesită o reacție urgentă, zice Rasmus și se apropie de Hellu. Și nu știu pe cine să informez. Mai ales la așa oră târzie…

— Să informezi despre ce? zice Hellu și își întoarce fără chef capul și umerii spre Rasmus.

— Îți amintești că acum o săptămână am verificat metadatele despre fotografia cu farul a Lisei Yamamoto?

— Îmi amintesc, zice Hellu și își masează fruntea. OnePlus 4 sau ce-o fi…

— OnePlus 5. Și am spus că nu putem afla decât informațiile tehnice, nu

și proprietarul.

— Da. Ceea ce făcea toată metaanaliza inutilă…

— … în afară de cazul în care izbuteam cumva să dăm de telefon prin altă metodă și să comparăm metadatele cu cele pe care le aveam deja.

Dintr-odată, Hellu pare interesată. Rasmus simte cum îi asudă palmele. Nu știe cum să interpreteze descoperirea sau dacă este măcar posibil în vreun fel. Așa e de aiurea.

— În finlandeză, Susikoski, zice Hellu, dar nu răutăcios.

— Am făcut o metaanaliză pe fotografiile Lisei Yamamoto. Cele mai multe sunt făcute cu telefonul ei, însă unele sunt făcute cu altul. Presupun că e destul de firesc ca alți oameni să facă fotografii pentru un blogger și să i le trimită ca să fie prelucrate și postate.

— Și?

— M-am hotărât să mă concentrez pe fotografiile făcute în Sankt-Petersburg, Amsterdam și Lvov. Lisa a făcut tone de postări pe Instagram din fiecare călătorie. Și toate fotografiile acelea în care apare Lisa – în afară de selfie-uri, desigur – au fost făcute cu același OnePlus 5 ca imaginea cea mai recentă postată pe contul de Instagram al Lisei, zice Rasmus. Cea cu farul.

— Stai un pic, zice Hellu. Vrei să zici că persoana care a fotografiat farul a fost în acele călătorii cu Lisa? Că a făcut fotografiile cu Lisa și ceilalți?

— Da, zice Rasmus. De exemplu, fotografia din Lvov, de la petrecerea fetelor dinainte de nuntă. A fost făcută cu acel telefon. În fotografie sunt douăsprezece femei, cu Lisa cu tot. Însă *#ocean's13* semnalează că erau treisprezece.

— Una lipsește din fotografie, zice Hellu încet. Pentru că e cea care a făcut-o.

— Exact. Am verificat la compania aeriană care a făcut rezervarea…

— Și? Cine este?

— Ăsta-i lucrul cel mai aiurea, Hellu… E cineva pe care, cine știe de ce, l-am trecut complet cu vederea.

105.

Jessica se uită la chipul de ceară al Lisei Yamamoto. Părul negru e căzut peste ochii deschiși. Gura e căscată, și Lisa pare că încercă să se trezească țipând dintr-un coșmar veșnic. Amestecul de frumusețe și moarte nu-i este necunoscut Jessicăi, trecutul n-o lasă să uite cum arată împreună. Amestecul o urmează în fiecare zi în oglindă și în fiecare noapte în vise.

Jessica simte cum o străbate o adiere înghețată și știe că mama e acum cu ea în încăpere.

Am încercat să te previn, Jessica.

Jessica își simte inima bătând sălbatic.

Magicianul n-are nevoie să știe ce carte ai ales, Jessi. Doar cartea de lângă ea.

Și apoi toate se așază la locul lor. *Prestidigitație.*

— Ar fi trebuit să dispară pentru totdeauna, zice Essi.

Jessica își aude telefonul sunând în buzunar.

— Poftim? zice cu vocea răgușită și se răsucește spre tânăra pe a cărei față dezorientarea s-a transformat în hotărâre.

Jessica simte cum frigul urcă din genunchi pe spate, pe gât, și îi face inima să bubuie.

— Essi…, zice Jessica încet și tușește în pumn.

— Lisa și Jason. Nimeni nu trebuia să-i găsească, zice Essi.

Și acum Jessica observă că tânăra a luat barosul de pe podea și îl ține cu amândouă mâinile.

Într-o fracțiune de secundă își amintește că n-a venit aici în calitate de polițistă și n-are la ea pistolul.

— Cum de te-ai gândit să-i cauți aici? zice Essi încet și se apropie de ea.

Lămpile fluorescente de pe tavan zumzăie din ce în ce mai tare.

— Lisa nu era Akifumi…, murmură Jessica și se ridică în picioare încet.

Essi clatină din cap.

— Lisa n-avea nimic în cap, zice Essi, și gura i se arcuiește într-un zâmbet sfios. Făcea tot ce-i spuneam eu. Crezi că avea vreo treabă cu *manga*? Nu, eu aveam. Eu sunt pictorița.

— Dar de ce…?

— Am știut întotdeauna că-i ceva rău în mine, Jessica. Sigur că e, zice Essi. E atât de ușor să scape de sub control. Un lucru duce la altul. E ca un drog… Trebuie să mărești doza ca să păstrezi extazul. Și dintr-odată îți dai seama că nu-i destul să desenezi, nici măcar să-ți umilești partenera. Că te uiți în jos la târfa legată de pat și îți dai seama că nu vrei să-ți iei mâinile de pe gâtul ei… Dimpotrivă, vrei să strângi mai tare și să vezi cum se stinge viața din ochii ei, zice Essi și mai face un pas spre cadavre și spre Jessica.

Strânge mai tare barosul, încheieturile degetelor i se albesc. E ca și cum ar canaliza furia care se învolburează în ea în barosul al cărui cap de oțel se leagănă amenințător.

— Tu ai fost tot timpul? Akifumi…

— N-ai idee ce importantă este anonimitatea în această afacere, zice Essi.

— José Rodriguez, scrisoarea către tatăl Lisei… site-ul *masayoshi.fi*. Dispeceratul pentru banda *manga*…

— Desigur. În niciun caz Lisa n-ar fi știut să folosească o rețea TOR. Am ajutat-o pe Lisa cu tot ce ținea de computer. Am ajutat-o să monitorizeze traficul pe blogul său. Și asta m-a ajutat să adaug *masayoshi.fi* la același Analytics ID.

— Deci, ai făcut asta anume?

Essi încuviințează din cap.

— Nu-i deja evident? Cred că a fost o modalitate iscusită de a face poliția s-o bănuiască pe Lisa. Însă voi ați crezut că Lisa a născocit schema asta pe la spatele bandei. Că s-a răzvrătit și a vrut să evadeze. Nu, toate operațiunile bandei sunt structurate, dovezile adunate de poliție nu vor fi suficiente nici măcar pentru o arestare. În ultimele șase luni am găsit o grămadă de clienți bogați ale căror fantezii violente au fost înregistrate și i-au făcut ținte perfecte pentru șantaj, zice Essi și studiază un moment reacția Jessicăi, pe fața căreia nu se vede surprindere. Apoi rânjește superior. Ia stai un pic, Jessica. Așadar, ai descoperit asta. Felicitări, sunt impresionată. N-aș fi crezut. Dar asta nu schimbă nimic.

Telefonul din buzunarul Jessicăi începe din nou să sune.

— Așadar, Lisa a fost…

— Lisa a fost paratrăsnetul. Totul trebuia să arate exact așa cum arată. Și trebuie să rămână așa, de aceea nu poți să răspunzi la telefon, Jessica, zice

Essi și se mai apropie cu un pas.

Între ele a mai rămas abia un metru și Jessica își cântărește febril următoarea mișcare. Barosul arată amenințător în mâinile lui Essi. Mai ales când femeia e o ucigașă sadică și și-a omorât deja doi dintre prieteni.

Jessica înghite în sec. Trebuie să câștige timp. Dar cât i-a mai rămas? Un minut, două? Și apoi? Nu știe nimeni că e aici. De data asta n-o să se năpustească în încăpere Jusuf, Erne sau bărbații din echipa de intervenție rapidă.

— Dar cum e cu telefonul? Tipul de la Europol l-a găsit în camera Lisei…

— Pentru că nu era camera Lisei. Ci a mea, zâmbește Essi. De fapt, n-am făcut ascunzătoarea decât în dimineața în care ați venit să mă interogați. Am scobit zidul. Eram în criză de timp, mă așteptam să-l găsiți pe loc.

Acum Jessica își amintește ce a spus bătrânul pe care l-au văzut la intrare.

Ați venit din cauza zgomotului? *Cineva bubuia iarăși în pereți.*

Jessica înțelege că Kex Mace's n-a mințit în privința fotografiei. Chiar era în camera Lisei. Dar Reddick n-a știut care cameră e a Lisei, ci a presupus, luându-se după tablouri și articolele pentru pictură.

— Acum câteva luni, Lisa și cu mine am căzut de acord să prezentăm lucrările mele ca ale ei, pentru că faima ei ar fi putut să aducă niște cumpărători, continuă Essi. Am zis că, dacă cineva cumpără, împărțim banii pe din două, și Lisa a fost de acord. Firește, eu nu voiam decât ca poliția să se concentreze pe investigarea obsesiei pentru *manga* a Lisei. Așa că, în loc să car toate lucrurile dintr-o cameră în alta după moartea Lisei, am hotărât să fie a mea camera ei și invers. Desigur, i-am mutat în camera mea lucrurile personale, cosmeticalele, fotografiile, și am schimbat cearșafurile. Mi-am zis că un mic truc ca ăsta va fi greu de dibuit. De ce naiba ar minți o colocatară în privința împărțirii camerelor?

— Și de aceea ai șters fotografiile făcute de Lisa în camera sa.

— Da.

Jessica vede cum degetele lui Essi se înfășoară în jurul cozii barosului.

Simte pe umăr o atingere înghețată și răsuflarea rece a mamei în ureche.

Trage de timp, draga mea Jessica. Amână moartea secundă cu secundă. Nu s-a terminat până nu s-a terminat.

— Ai omorât acele femei în călătoriile pe care le-ați făcut împreună?

zice Jessica, încercând să rămână calmă.

Essi zâmbește de parcă ar fi dat peste o amintire care îi încălzește inima.

— Da. Chiar și înainte. Așa am dat de bandă. I-am convins că aveau un model de afacere care le-ar permite să-și taxeze de două ori clienții. Și că a doua taxare avea să fie de zece ori mai mare decât prima. Dacă vom crea condițiile care să-i îngăduie clientului să se relaxeze. Să fie el însuși.

Provoac-o un pic. Nu mult, doar suficient.

Fă-o să-ți explice. Fă-o să-ți spună.

— Te-ai gândit vreodată că…

Acum fața lui Essi se schimonosește de furie și din ochii mari dispare orice urmă de simțire. Și Jessica înțelege că tot restul a fost fațadă, că Essi e cu adevărat o psihopată în ochii căreia e întuneric fără o fărâmă de suflet.

— Dacă crezi că nu știu cum e… să ți se întâmple ție… Viol, umilire. Te înșeli, Jessica. Știu foarte bine. Am trecut prin asta. Mi-au fost făcute de multe ori, la dracu'!

Și Essi e o victimă, Jessica.

Telefonul vibrează din nou, și Jessica își strecoară mâna în buzunar.

— Essi, acum tu trebuie…

— Nu mai trebuie să fac nimic!

Și Essi face doi pași repezi spre Jessica. Leagănă barosul și îl repede cu toată puterea spre capul ei. Jessica n-are timp să se ferească. Zbiară îngrozită, ridică iute mâna stângă ca să se apere și simte cum capul de oțel al barosului îi lovește dosul mâinii și îl strivește. Se împleticește și cade, telefonul se rostogolește până la perete. Durerea explodează în umăr. Jessica urlă ținându-și încheietura.

— Stai locului, Jessica, zice Essi și lasă barosul să atârne, ținându-l cu mâna stângă.

Jessica își privește mâna înroșită, ale cărei degete atârnă fără viață, strivite, și pare că mâna i-a fost înlocuită cu o mănușă goală.

— Hai să nu facem asta să fie mai greu decât trebuie.

— Oprește-te, Essi! țipă Jessica și își folosește mâna nevătămată ca să se tragă deoparte. Ajutor!

— N-are rost să țipi. Până acum doi ani aici a fost sala de repetiții a unei trupe de muzicieni și acest subsol a fost izolat fonic cum nu se poate mai bine. Până dimineață acel perete va fi reparat. Și turturelelor ălora afurisite li se va alătura o polițistă care le-a tulburat odihna, șuieră Essi și se

pregătește să legene iar barosul, de data asta peste umăr, așa încât Jessica să nu aibă nicio șansă să-și apere fața de forța lui ucigătoare.

Turturelele alea afurisite…

— Așteaptă! țipă Jessica.

— Ce-i? zice Essi, imitând vocea panicată a Jessicăi.

— Ați fost… Tu și Jason?

Essi își oprește mișcarea și un moment aproape că pare întristată.

— Jason n-ar fi trebuit să fie aici în noaptea aceea…

106.

Valuri mari izbesc în prova vasului Aquador 28C și Essi își simte stomacul răscolit. Drumul de la Söderskär înapoi la Aurinkolahti a durat deja o oră și jumătate. Olga a vomitat peste bord de patru ori și Essi a fost silită să ia volanul. Însă greața Olgăi nu-i provocată de marea agitată, ci de tratamentul kambo *pe care l-a făcut mai devreme. Cât de afurisit de prost trebuie să fii ca să lași pe cineva să-ți bage în vene venin de broască? Dar sunt norocoși să-l aibă pe José Rodriguez, care a avut ideea să amestece în* kambo *opiacee și să facă păpușile dependente de tratament – și de ei.*

Essi se uită la ecranul de pe bord, unde se vede acum la margine o masă neagră. Uscatul.

Essi încetinește, n-a mai pilotat niciodată o barcă, însă a văzut-o pe Olga făcând-o de câteva ori în drumurile la Söderskär ca să aducă păpuși noi. Prova se lasă în jos și barca se balansează violent pe valurile care se încrucișează.

Essi știe că n-o să-i mai vadă niciodată. Sam, James și cele cinci păpuși care încă mai respiră, pe care tocmai i-au dus la Söderskär, de unde vor fi luați în zori și duși la Sosnovîi Bor, la vest de Sankt-Petersburg.

Uneori, Essi se întreabă cum de niciuna dintre păpuși n-a bănuit ceva, cum se face că au crezut cu adevărat că unele dintre fete s-au întors acasă. Poate că în adâncul lor au știut adevărul, dar n-au vrut să-l accepte.

Huruitul motorului s-a stins și peste șuierul vântului Essi o aude pe Olga cum varsă tot din ea iar și iar. Tot mai violent. Vede mișcările convulsive ale Olgăi, care se apleacă peste bord.

Ceva nu-i în ordine.

José ia avertizat în urmă cu câteva luni că veninul de broască poate să provoace complicații grave dacă este combinat cu opiacee. Totuși, probabilitatea nu era mare. Și apoi, să vomiți după un tratament kambo *e absolut firesc. Numai că n-ar trebui să dureze așa de mult.*

— Ești bine? zice Essi fără să se uite la ea.

Olga e singura dintre fete care vorbește aproape la perfecție engleza.

Acum nu-i răspunde, doar se opinteşte iar, cu toate că deja nu mai pare să-i fi rămas ceva de dat afară.

— Trebuie să ne duci la ponton, zice Essi şi dă drumul volanului.

Vasul alunecă spre luminile din Aurinkolahti. Oraşul arată ca o oază răsărind din întuneric.

— M-ai auzit, trebuie să pilotezi barca asta până la afurisitul de ponton, Olga!

Femeia se răsuceşte spre Essi. Are faţa albă ca varul. Ochii par să-i iasă din cap.

— Nu mi-e bine, zice Olga şi îşi şterge fruntea.

Poate că e transpiraţie, poate că e spuma valurilor. N-are importanţă.

— O să faci ce ţi se spune, zice Essi şi se îndepărtează de volan, făcându-i loc târfei în uniformă de şcoliriţă.

107.

Peste zece minute barca se leagănă pe loc și Olga o amarează la ponton.

Essi se duce pe punte și privește în jur. Portul e pustiu, ca de obicei la ora asta din noapte. Tot ce le-a mai rămas de făcut este să ia restul lucrurilor din apartament și să le încarce pe vas. Apoi Olga o să se întoarcă la Söderskär, o să scufunde vasul și o să aștepte să fie luată de lângă far. Ceea ce se va întâmpla apoi cu Olga n-o interesează pe Essi.

— Akifumi, zice Olga și se sprijină de balustrada de aluminiu a bărcii.

Pleoapele îi sunt grele.

— Haide odată, zice Essi nerăbdătoare.

Masca de plastic i s-a lipit de obraji și e transpirată.

— Essi?

Nu e vocea Olgăi, ci a unui bărbat.

Essi simte că-i sare inima. Numai membrii bandei îi cunosc numele adevărat. Pentru păpuși e Akifumi, care întotdeauna poartă mască. Masca a călătorit cu ea de multă vreme și a văzut prin deschizăturile pentru ochi multe vieți stingându-se.

Essi se răsucește și vede un bărbat care stă la capătul pontonului.

Jason.

— Essi? Ce naiba…?

— Așteaptă, strigă Essi.

— Ai promis că aduci barca de dimineață… Ce naiba…?

Olga s-a ivit pe punte. Ochii i se plimbă de la Essi la Jason și apoi se prăbușește fără cunoștință.

Acum Jason aleargă spre ele.

Essi se uită la femeia lungită pe punte, cu ochii larg deschiși spre cerul fără stele.

Se întoarce spre mare și își scoate fesul și masca.

— Essi, ce naiba…

Jason a ajuns. Se uită lung la Essi și apoi se lasă pe vine lângă Olga, care zace pe punte.

— Cine e…? Tocmai a leșinat, zice Jason panicat.

Apoi o așază mai bine pe spate și începe să-i apese pieptul.

— Jason…

— Nu respiră! Sună la urgență…

— Ai venit singur, Jason? zice Essi și se lasă pe vine lângă el.

Jason nu răspunde, o privește nevenindu-i să creadă și continuă să apese ritmic pieptul Olgăi, așa cum trebuie să fi învățat dintr-un afurisit de manual de prim-ajutor.

Jason continuă, gâfâie tare și peste o clipă din pieptul Olgăi se aude un scrâșnet groaznic. Jason privește panicat, apoi își smulge telefonul din buzunar.

— Jason…, zice Essi încet, în vreme ce el caută numărul de la urgențe, lasă telefonul.

— De ce?

— O să-ți explic ce se întâmplă.

— Trebuie să sunăm…

Essi îl lovește peste mână, telefonul se arcuiește spre mare și dispare în adâncul apei întunecate.

— Ce naiba, Essi? strigă Jason.

Essi se uită în jur și se asigură că nu mai vede vreo pereche de ochi în întuneric.

— Ascultă, Jason. Ascultă-mă o clipă, fir-ar să fie! O să-ți explic totul. Și apoi, dacă tot mai vrei, poți să suni la poliție, zice Essi. Însă acum asta poate să aștepte. E clar că e moartă și nu putem face nimic pentru ea.

— Cine e? suspină Jason.

— Îți explic într-o secundă. Dar întâi am nevoie de ajutorul tău, zice Essi și șterge o lacrimă de pe obrazul lui Jason. Cadavrul nu trebuie să fie găsit pe barcă. Pentru că o să ajungi la pușcărie.

108.

Essi stă cu mâinile în șolduri și se uită în jos la Olga Belousova, care zace fără viață pe țărmul micii peninsule Suorttio. Cu siguranță o va găsi cineva, dar nu până dimineață. Poate abia peste câteva zile. Târfulița blestemată a murit tocmai când totul mergea bine.

Essi pune mâna pe umărul lui Jason, care bocește așezat pe pământ. Apoi deschide rucsacul Olgăi, care are pe fund o folie de Subutex. Acum Essi își dă seama ce a ucis târfa, interacțiunea drogurilor despre care îi prevenise José. În rucsac e și o agendă. Essi rupe cele câteva file pe care Olga a mâzgălit ceva în ucraineană și scrie niște nume de care poliția va fi imediat interesată. Un adaos improvizat la plan, care n-are cum să strice acum, când Olga e moartă. Fiecare pas pe care îl face Essi trebuie s-o aducă spre un singur țel. S-o facă pe Lisa să pară vinovată.

— Ești bine, Jason? întreabă Essi și lasă agenda să cadă într-un loc în care cu siguranță o va găsi cineva.

— Asta-i crimă, suspină Jason.

Essi clatină din cap.

— Nu-i. Olga a făcut un atac de cord.

— Dar ar fi trebuit s-o ajutăm… Cred că i-am rupt sternul sau așa ceva…

— Așa că n-are rost să sunăm la urgență, nu-i așa? zice Essi și se așază lângă Jason. Ce faci aici? De ce ai venit la barcă?

— Trebuia s-o înapoiez azi… Lisa a promis că mi-o aduce ieri. N-am știut că ți-a împrumutat-o ție…

— Liniștește-te.

— Și voiam să vorbesc cu Lisa, zice Jason și apoi tace o vreme. Aș vrea să fim iar împreună, continuă el apoi.

Essi ridică privirea spre mare și simte cum diafragma îi pâlpâie de revoltă. Jason e nevolnic. În toate privințele. Era nevolnic când s-a culcat cu el fără știrea Lisei, în urmă cu câteva luni. Pentru Essi, toate chestia a fost un test psihologic. Clasic. Dacă poate să-l facă pe iubitul colocatarei să o pătrundă. De fapt, Jason a fost ultima persoană cu care Essi s-a culcat

fără să poarte masca. În rolul Essi, nu ca Akifumi. Cu toate astea, nu s-a gândit niciodată să-i facă vreun rău lui Jason. Nu făcea parte din plan. Însă împrejurările s-au schimbat.

— Știu unde e Lisa, zice Essi și își pune mâinile pe umerii lui Jason.

— Poftim?

Jason ridică privirea.

Essi îi oferă zâmbetul ei brav, de simpatie, care aproape că îi umple fața de durere.

— Hai să mergem. Știu un tip care poate să ducă barca în Lauttasaari, o să-i las cheile. Mergem la mine acasă și o să poți vorbi cu Lisa. Să vă lămuriți.

Îl bate ușurel pe obraz.

— OK, zice Jason plin de nădejde, însă chipul i se întunecă iar când vede cadavrul zăcând în apa de lângă mal.

Era prevăzut ca Lisa să dispară în noaptea aceea. Dar Jason și-a pecetluit singur soarta venind pe doc în această noapte de noiembrie întunecată.

109.

Lisa Yamamoto simte că i se învârteşte capul. Bărbatul care a apărut la petrecere a tulburat-o şi a fost nevoie de câteva păhărele şi două linii de cocaină ca să-i revină cheful de petrecere. Se uită în jur, lucrurile au luat-o razna, sacourile sport şi papioanele au fost aruncate, fetele dansează desculţe pe mese. Lisa îl vede şi pe Kex cum se urcă pe o masă, ţinând în braţe ca pe un prunc o sticlă de votcă de mărimea unui stingător de incendiu. Strigătele devin mai puternice. Apoi alcoolul se revarsă în gurile căscate ale celor care asediază masa.

Lisa se uită la telefon. Mesaj de la Essi.

Lisa, eşti în pericol.
Închide imediat telefonul.
Ia un taxi şi vino în spaţiul pentru biciclete.
Ai grijă să nu te urmărească nimeni.
Essi

110.

Essi îi deschide Lisei ușa solidă de metal.

— Care-i problema? întreabă Lisa cu limba împleticită. Vreau să mă duc la culcare…

— Intră. O să-ți spun, zice Essi și cercetează de la un capăt la celălalt strada pustie.

Lisa intră în spațiul pentru biciclete, cu șireturile adidașilor Superstar albi atârnând desfăcute. A venit pe jos din Narinkkatori până în Taka-Töölö. La început și-a zis că o să ia un taxi de lângă stația de metrou Kamppi, dar nu și-a găsit portofelul cu cardurile. În drum spre casă și-a dat seama că e în buzunarul paltonului. Însă cheile tot nu le găsea, așa că n-a putut să intre pe ușa principală.

— Mi se pare că am sărit un pic peste cal, zice Lisa încet și răsuflă adânc. Cred că o să vărs…

Essi merge cu pași mari pe coridorul cenușiu, cu Lisa împleticindu-i-se pe urme.

— Ce naiba se întâmplă? zice Lisa în cele din urmă, când ajung la ultima ușă, cea care dă în spălătorie.

— Ai făcut exact ce ți-am spus, Lisa? Ai închis telefonul și…

— Îhî, zice Lisa obosită. E în legătură cu japonezul ăla? A venit…

— Poate, zice Essi. Important e că nu te-a văzut venind acasă.

— De aceea suntem în spațiul pentru biciclete? Crezi că e afară, pândind clădirea? râde Lisa și îi scapă un râgâit înăbușit.

Lisa e beată de-a binelea, însă, cine știe de ce, simte că ceva nu-i în ordine cu Essi. Și pentru o clipă îi pare rău că a venit acasă, ar fi preferat să fie înconjurată de lume la petrecerea de după lansare, acasă la Kex Mace's.

Essi deschide ușa spălătoriei și o îndeamnă pe Lisa să treacă pragul. Și apoi Lisa îl vede pe Jason, care stă pe un uscător cu un aer trist.

— Ce…? zice Lisa și se răsucește spre Essi.

— Lisa, te rog…, suspină Jason.

— Tăceți amândoi o secundă, se stropșește Essi, și Lisa tresare.

Acum Essi scoate din buzunarul paltonului negru un pistol mic, care are înșurubat pe țeavă un amortizor. Lisa simte cum îi sare inima.

— Essi…

— Vreau să știți amândoi că problemele pe care le-ați avut… Toate acele zvonuri și minciuni care au ajuns la urechile voastre. Eu am fost, zice Essi.

— Ce vrei să…?

— N-am crezut niciodată că o să-mi pese de așa ceva. Dar presupun că am fost un pic invidioasă pe ceea ce era între voi. Și apoi, totul se potrivea în imaginea de ansamblu.

— Ce naiba de imagine de ansamblu? Ce tot spui acolo, Essi? Ce-i asta? întreabă Lisa, însă Essi o amuțește ridicând arma.

Lisa simte un nod în gât și, când se uită la Jason, își dă seama că nici el nu pricepe nimic. Că amândoi au intrat în această încăpere fără să aibă habar ce îi așteaptă.

— Essi? zice Lisa, și vocea i se frânge.

Și o clipă Lisei i se pare că vede în ochii mari ai lui Essi căldură, o fărâmă de omenie. Însă apoi își dă seama că sclipirea nu e produsă de lumina fluorescentă care se reflectă într-o pojghiță de lacrimi. Essi arată excitată.

111.

Jessica simte cum șocul se estompează și durerea crește în mâna rănită. E o arsură, ca și cum și-ar ține-o până la încheietură în apă clocotită.

— Cred că l-aș fi putut omorî pe Jason oricând și oriunde. Chiar și în noaptea aceea, în Vuosaari. Însă pe Lisa voiam neapărat s-o îngrop aici. Era ceva frumos în asta. Mi se părea amuzantă ideea că întreaga Finlandă o caută, în vreme ce e zidită la mai puțin de zece metri de locuința ei. În orice caz, hotărârea mea să-i zidesc pe amândoi aici… Avea ceva poetic. Acum turturelele pot să fie împreună cât poftesc, zice Essi.

Și tocmai când Jessica e pe cale să zică ceva, barosul izbește din nou. Capul îi zgârie un pic coapsa și lovește podeaua, făcând gaură în ciment. Jessica scoate un geamăt și își strecoară în buzunar mâna nevătămată. *Îl are întotdeauna la ea.*

Essi lasă jos barosul și bagă mâna în buzunarul capotului. Și în cele două secunde de care are nevoie ca să scoată pistolul, Jessica se răsucește pe genunchi și o stropește în față cu sprayul cu piper. Pistolul se descarcă, împușcătura răsună asurzitor în încăperea mică și mohorâtă, însă glonțul trece pe lângă Jessica.

Sprayul n-a ajuns în ochii lui Essi, care își flutură palma și ridică mâna ca să-și acopere fața.

— Târfa dracului… Ce încerci să faci?

Jessica îndreaptă iar sprayul spre Essi și trimite un jet lung, dar e înlăturat de mâna lui Essi. Jessica scapă sprayul și urlă de durere – simte cum i se fărâmițează oasele din mâna strivită în vreme ce se ridică cu greu în genunchi și se repede la Essi. *Asaltul final.*

Essi n-a tras din nou, se pare că o parte din spray a ajuns totuși la țintă: își șterge ochii cu mâneca și Jessica o doboară pe podea și cade peste ea.

— Târfa dracului, te omor! strigă Essi.

Expresia ei e una pe care Jessica a mai văzut-o, acum multă vreme. E lipsită de orice sentiment.

Jessica se rostogolește cu toată greutatea pe mâna în care Essi ține pistolul. Apoi o înșfacă de păr și o izbește din răsputeri cu capul de

podeaua de ciment. Brațul de sub ea se zvârcolește și Jessica izbește capul de ciment iar și iar. Tocmai când crede că țeasta lui Essi n-o să mai reziste aude o împușcătură și are impresia că umărul i-a explodat. *S-a sfârșit.*

În secunda de după împușcătură Jessica simte cum oboseala i se răspândește în trup, apoi simte podeaua de ciment sub ceafă. Vede cum silueta cu părul vâlvoi din fața ei se ridică încet în picioare. Capotul alb e plin de sânge și un șuvoi se revarsă din fruntea lovită. Jessica are timp să-și spună că fața schilodită, însângerată, pare desprinsă din visele ei, că exact așa i se arată cei dragi. Și că așa era menit să se termine totul.

— Bună încercare, polițisto, zice Essi și scuipă sânge pe fața Jessicăi.

Și apoi îndreaptă arma spre ea. Jessica privește adânc în țeava pistolului și își ia în gând rămas-bun de la lume.

Dar în loc de împușcătură se aude o bufnitură surdă când barosul care se leagănă în aer izbește pieptul lui Essi. Tânăra se prăbușește ca un sac cu nisip lângă Jessica, din gură îi iese un horcăit slab. Apoi Jessica îl vede pe Nikolas Ponsi. Bărbatul îngenunchează lângă ea.

— Am sunat la urgență. Vine ajutorul! zice el și își rupe o fâșie din haină, cu care înfășoară rana Jessicăi.

112.

Vineri, 13 decembrie

Nikolas Ponsi are mâinile împreunate pe masă și capul aplecat. Nina nu se poate împiedica să-și spună că el se roagă în tăcere.

— Cum se simte? zice Ponsi încet. N-am vrut s-o lovesc tare, însă.

— Ați făcut ce trebuia să faceți. Ați salvat viața unui polițist. Și probabil multe alte vieți, zice Nina.

Nikolas Ponsi ia o înghițitură de cafea și se scarpină pe față. Judecând după pungile de sub ochi, n-a dormit nicio clipă.

— Vreți să continuăm? întreabă Nina, și Ponsi încuviințează.

Degetele Ninei se întind spre reportofon și îl pornesc.

— Spuneți-mi din nou totul, cu propriile cuvinte.

Nikolas Ponsi își îndreaptă privirea spre zidul alb, imaginându-și, poate, că vede fotografia lui Witold Pilecki.

— Acum patru ani Jason mi-a cerut să mă întâlnesc cu vechea sa prietenă Essi, pentru care, de o vreme, își făcea griji. Se părea că ea suferă de un fel de criză existențială, depresie… Ne-am întâlnit la o cafea și mi-am dat seama imediat că, deși e bine integrată în societate, această tânără emite o apatie de un fel neobișnuit.

— Puteți preciza? zice Nina.

— Am avut impresia că Essi își recunoaște problemele, însă n-o interesează cu adevărat să facă ceva în privința lor. Cu alte cuvinte, ceea ce prietenul ei, Jason, a interpretat ca depresie sau un fel de criză era frustrare pură.

— Frustrare în ce privință?

— După acea primă întâlnire m-am văzut cu Essi o dată pe săptămână la terapie. Doream cu adevărat s-o ajut, însă mi-era greu să ajung la miezul problemei. N-a trecut mult până să-i propun să meargă la un psihiatru. Însă ea și Jason erau convinși că eu sunt o opțiune mai sigură, dat fiind că am lucrat cu mulți tineri. Jason avea încredere în mine, și presupun că de aceea și Essi se simțea în siguranță cu mine. Treptat, am ajuns să înțeleg că

natura frustrărilor ei era sexuală. Că, la fel ca mulți oameni care își tăinuiesc orientarea sexuală, era frustrată din cauză că nu putea să-și satisfacă liber nevoile. Era ca și cum ar fi trăit în interiorul unei oale sub presiune.

— Și ați început să deslușiți adevărata natură a nevoilor lui Essi?

— Da. Odată mi-a arătat desenele ei, zice Ponsi și clatină din cap. Essi chiar știa să deseneze și să picteze. Foarte talentată. Însă în acel moment am înțeles că s-ar putea să fie bolnavă.

Nina deschide un dosar aflat pe masă și îl răsucește, astfel încât Ponsi să poată vedea ce conține.

— Îi arăt martorului Nikolas Ponsi fotografii ale desenelor găsite în locuința suspectei, zice ea la microfon, apoi se întoarce spre Ponsi. La acest gen de desene vă referiți?

Ponsi își duce mâna la gură și se uită la fotografii. Apoi confirmă din cap.

Nina nu mai vrea să vadă imaginile, deja s-a uitat o dată. Dar când închide dosarul, zărește în treacăt uniforme de școlărițe pline de sânge, membre retezate și capete tăiate, cuie înfipte acolo unde ar trebui să fie ochii.

— N-ați crezut că Essi își va pune în practică fanteziile?

O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Nikolas Ponsi și șerpuiește printre semnele de vărsat, apoi dispare sub bărbie.

— Tinerii. Vin la mine. Neliniștiți, speriați, tulburați. Crearea încrederii e un proces lung, vulnerabil. Am pus mâna pe telefon să sun la poliție, însă nu m-am putut împiedica să-mi spun că desenele lui Essi nu sunt altceva decât desene, frânturi de conștiință, o modalitate de a-și canaliza durerea… Și că, dacă mă înșel, prețul va fi foarte mare.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Acum doi ani, Essi a încetat să vină la mine. Jason a spus că ea se simte mai bine. El nu știa cum stau lucrurile în realitate și, desigur, nu puteam să vorbesc cu el despre asta. Însă l-am rugat să o supravegheze pe Essi și să-mi spună dacă lucrurile încep să meargă mai rău.

— Și Jason n-a mai vorbit despre asta.

— Niciodată. Uneori îl întrebam ce mai face Essi, dar părea că nu mai țin legătura prea strâns. Și apoi… acum câteva săptămâni, Jason a dispărut.

— Continuați, vă rog.

— Aseară, când mă uitam la știri, am văzut fotografiile de la poliție despre hainele *manga.* Și atunci am înțeles că n-are cum să nu fie o legătură între dispariția Lisei Yamamoto și fanteziile violente, obsesive, ale colocatarei. M-am uitat pentru prima dată pe pagina de Instagram a Lisei Yamamoto și am văzut desenele *manga.* Firește, imaginile nu seamănă cu cele pe care le-a desenat Essi acum câțiva ani, însă nu încăpea îndoială. Picturile și desenele nu erau făcute de Lisa, ci de Essi…

— Deci, v-ați dus la Essi?

— Eram șocat. N-aveam un plan, însă trebuia s-o văd pe Essi înainte…

— De ce n-ați sunat la poliție?

Nikolas Ponsi își coboară privirea din tavan și se uită la Nina indignat.

— Cum aș fi putut? N-am sunat la poliție acum doi ani. Și n-aveam s-o fac acum, înainte să aud din gura ei. Voiam s-o aud că spune… Că nu eu am fost cel care a încălcat încrederea dintre noi, ci ea. M-am gândit că fac ceea ce se cuvine. Că sunt curajos. Însă când am coborât treptele în acel subsol și am auzit-o pe Essi cum îi mărturisește totul Jessicăi Niemi… am încremenit și am plâns în tăcere. Atunci mi-am dat seama că am făcut o greșeală imensă. Și apoi… apoi am sunat, în sfârșit, la poliție.

113.

Luni, 16 decembrie

Fosta șefă a Jessicăi zbârnâie de un nou fel de energie, cu ochii plini de speranță și jacheta ajustată pe corp pare renăscută. Trece o clipă până când Jessica observă că, pe lângă celelalte, Hellu s-a vopsit, castaniul te duce cu gândul la un iepure care a hotărât să-și lepede camuflajul din iarna fără zăpadă. Cealaltă schimbare importantă este dispariția de la mână a ceasului multifuncțional masiv. Poate că durerea de a ști prea multe s-a dovedit insuportabilă.

— Informațiile date de Essi ne-au ajutat, zice Hellu și ciugulește cu degetele ceva de pe birou. Un bordel creat într-un spațiu de depozitare subteran. În apropierea terenului de golf din Vuosaari, de fapt, parțial sub el. Nathan Reddick a confirmat pe baza fotografiilor că este acel loc.

— Au găsit pe cineva acolo? zice Jessica.

Hellu neagă din cap.

— Însă acum știm numele companiei care l-a închiriat, precum și numele câtorva furnizori intermediari care au participat la renovare. Nu știu dacă va fi destul ca să se facă ceva, însă cazul nu mai este în mâinile noastre și nici măcar în ale celor de la KRP.

— Și Essi…

— Face o serie de teste psihologice. Dar e clar că e, în termeni profani, dusă cu pluta, zice Hellu și ridică privirea de la birou la Jessica.

Pentru că tot vorbim despre cei duși cu pluta… pare să gândească, dar n-o spune.

— Lucrurile se schimbă aici, la sediu, Niemi. Jens Oranen pleacă. O poziție de conducere în sectorul privat. Asta schimbă lucrurile.

— Vrei să zici că o să fii noul director-adjunct al poliției? zice Jessica.

Hellu scoate un fornăit fără veselie și neagă vehement din cap.

— E înghesuială mare pe postul acela, iar eu abia am început munca în unitate, zice Hellu și se apleacă mult peste birou spre Jessica. Însă plecarea lui Oranen îmi permite multă libertate de acțiune în unele chestiuni.

— Cum ar fi? zice Jessica, și Hellu răspunde uitându-se lung și cu înțeles în ochii ei.

Jessica își dă ochii peste cap, nevenindu-i să creadă.

— Vorbești serios?

Hellu se strâmbă, semănând o clipă cu un personaj dintr-o comedie.

— Ascultă, Niemi.

— Cel puțin zi-mi Jessica, fir-ar să fie!

Hellu refuză clătinând din cap.

— Mi-a trebuit o vreme până să-mi dau seama că ești căpitanul echipei.

— Și tu ești…

— Antrenorul, probabil. Iar Oranen era directorul.

— OK, zice Jessica și așteaptă, cu brațele încrucișate pe piept.

Hellu scoate din sertarul biroului un dosar al cărui conținut Jessica l-a văzut o dată.

— Aș vrea să știu cum toate astea… chestiile astea din dosar… Cum se manifestă? zice Hellu criptic, ca și cum nici măcar n-ar ști prea bine ce încearcă să întrebe.

Jessica o privește în ochi și e tot mai convinsă că nu e una dintre glumele, testele sau capcanele speciale ale lui Hellu. Oricât de ciudat ar părea, se pare că șefa îi întinde o ramură de măslin.

— De-a ce te joci, Hellu? zice Jessica, neputând să se stăpânească.

Însă atitudinea împăciuitoare a șefei nu dispare.

— Nikolas Ponsi va regreta tot restul vieții că n-a raportat la poliție bănuielile despre Essi. Și dacă e să-mi asum un risc care e măcar un pic comparabil… La naiba, Niemi! Nu vreau decât să înțeleg. Cred că am acest drept, zice ea. Asta-i tot.

Jessica o privește drept în ochi. Poate că e vremea să înceapă să fie sinceră și să vadă ce iese din asta. La urma urmei, nici măcar nu-i sigură că mai vrea să fie polițistă.

Tăcerea e spartă de huruitul unui elicopter care se rotește pe aproape.

— Uneori văd lucruri pe care alții nu le văd, zice Jessica după ce chibzuiește un pic.

Hellu rămâne netulburată și răsfoiește alene raportul pe care l-a citit, probabil, de zeci de ori.

— Ți-e greu să le deosebești? Ce e real și…

— Nu, zice Jessica repede și se uită la hamul de pe umărul stâng, în care

e pus ghipsul.

Apoi clatină din cap și continuă mai încet, ca și cum ar vrea să corecteze o afirmație pripită.

— Însă acea zi ar putea să vină. Când îmi va fi greu să fac deosebirea.

— Promiți să-mi spui când se va întâmpla?

Jessica chicotește încet.

— Crezi că o să știu atunci când se va întâmpla?

Hellu se uită la Jessica o vreme ca și cum ar vrea să-i poruncească să nu mai facă pe deșteaptă. Apoi izbucnește în hohote de râs la care Jessica nu s-ar fi așteptat nici în închipuirile ei cele mai nebunești.

— *Touché*[{53}], Niemi.

— Zi „Jessica”.

— Niemi.

114.

Jessica se uită în vitrina restaurantului Căluțul-de-mare și dă de un meniu de prânz laminat.

Supă de mazăre și clătite.

Un motor puternic se trezește la viață pe aleea alăturată. Jessica face câțiva pași spre arcada care duce în curtea clădirii vechi de un secol.

Aude huruitul regulat al motorului care se apropie, și peste o clipă botul albastru-închis al unui Mercedes Benz G500 apare în pasajul strâmt.

Jessica așteaptă să iasă cu totul portiera din față, apoi o deschide cu o smucitură și sare pe locul pasagerului.

— Ce mama dracului? răbufnește Tim Taussi, aflat la volan, și oprește mașina înainte să ajungă de pe trotuar pe piatra cubică de pe Kapteeninkatu.

— Ușile nu se blochează automat până ce nu ajungi la douăzeci de kilometri pe oră, nu-i așa? zice Jessica și închide portiera.

Alarma care răsună în interiorul capitonat cu piele bej se oprește.

Rapperul se reazemă de portiera mașinii de lux ca să fie cât mai departe posibil de Jessica. Apoi o recunoaște.

— E greu să dea omul de tine, Tim, zice Jessica și își plimbă degetele pe bordul proiectat impecabil.

Mașina miroase a piele nouă și aftershave.

— Cum să sari, pur și simplu, în…?

— Mașina ta de fițe? E marfă, trebuie să recunosc. Cât costă așa o mașină? Trei sute de mii?

— Cu toate opțiunile astea, cam așa, da, zice Taussi.

— Ai cumpărat-o nouă?

— Firește.

Jessica rânjește fără veselie.

— Poate că o să-mi iau și eu una, spune ea, iar Tim Taussi izbucnește în râs.

— Cum să nu! Bună idee.

— Nu crezi că un polițist poate să aibă niște bani puși deoparte?

— Ce vrei? Mă grăbesc.

Jessica ridică din umeri. În realitate, ar putea să cumpere o sută de astfel de mașini și să-l vadă pe Kex Mace's cum rămâne cu gura căscată. Ar fi grozav.

— Aș vrea să știu de ce au fost transferate de curând din contul tău două sute de mii în contul unei companii ucrainene, zice Jessica.

Tim Taussi se albește la față, dar încearcă să-și ascundă panica sub un rânjet fals.

— Ce?

— M-ai auzit, zice Jessica și își scoate legitimația, ca să-i amintească cine pune întrebările.

— A fost o investiție.

— Grozav. Acum ești rapper și înger investitor. Un adevărat Dr. Dre. În ce?

— În ce, ce?

— În ce ai investit două sute de mii?

— N-o să mă apuc acum să explic…

— În ce domeniu? A fost o companie nouă? Fabrică de bere? Un nou Cernobîl?

Tim Taussi răpăie cu degetele în volan și se uită în jur.

— Acum trebuie să plec, zice el.

— Du-te. Însă dacă ai brusc impresia că, la urma urmei, n-a fost o investiție grozavă, probabil ai dreptate. Vezi tu, știm că tu și mulți alții ați fost șantajați. Și fiecare dintre voi a hotărât să dea exact acea sumă fără să zică nimic. Ne întrebăm la sediul poliției ce anume ar merita două sute de mii? zice Jessica și deschide portiera. Trebuie să fie o taină foarte adâncă. Din cele care, odată scoase la lumină, ți-ar lua totul. Cariera, reputația și libertatea.

— Pleacă dracului de aici, zice Tim Taussi și își coboară pe ochi ochelarii de soare enormi, care fuseseră pe frunte.

— Sigur. E mașina ta. Deocamdată.

Jessica scoate piciorul din mașină, dar apoi se răsucește înapoi spre el.

— Cum te simți așezat la volan, de data asta? Umblă zvonul că preferi bancheta din spate, cel puțin când e vorba de Mercedesuri SUV.

Jessica iese din mașină și închide portiera. Mașina intră în trafic și gonește în sus pe Korkeavuorenkatu.

— Ești în rahat până la gât, ticălos sadic, șoptește Jessica în vreme ce

mașina dispare.

Se uită la ceas, e ora prânzului. Supa de mazăre și clătitele nu sună rău deloc.

115.

– Jusuf? zice Jessica și își dă deoparte de pe ochi o șuviță.

— Da?

— Vreau să-ți arăt ceva.

Pune pe masă doza de bere golită și îi face semn lui Jusuf, care stă pe canapea, s-o urmeze. Trec prin ușa din bucătărioară și ajung pe scară.

Jessica se asigură că ușa garsonierei e închisă bine. Apoi scoate din buzunarul blugilor un inel cu chei și bagă una dintre ele în broasca ușii învecinate.

— Unde suntem…? șoptește Jusuf și se uită la scara fără ascensor.

Treptele de piatră duc în jos, la etajul patru, și în sus, la pod.

Jessica nu răspunde. Deschide ușa masivă din lemn și formează o serie de cifre pe tastatura alarmei. Consola șuieră scurt și luminile se aprind automat.

Jusuf mijește ochii în strălucirea zecilor de lumini îngropate în tavanul holului. Contrastul cu lumina slabă din garsonieră e imens.

— Jessica…, mormăie el nedumerit.

Jessica a văzut pe fața lui Jusuf zeci de emoții, însă nimic care să semene cu asta. Poate că este un amestec de uluire și amuzament. Chiar un strop de teamă. Pare să întrebe: Cine naiba ești tu, Jessica Niemi?

— Descalță-te, zice Jessica.

Nu-i doar o cerere pentru a păstra curățenia locului, ci un răspuns cuprinzător la întrebarea pe care Jusuf a lăsat-o nerostită. *Da, asta îmi aparține.*

Jessica pune cheile pe scrin și îl urmează pe Jusuf, care arată rătăcit, în living, unde ferestrele arcuite ale bovindoului oferă o priveliște panoramică spre Golful Töölö, Palatul Parlamentului și, dincolo de el, centrul Helsinkiului.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf, care se răsucește să privească tablourile de pe perete.

— Edelfelt… Este original?

— Este, zice Jessica liniștită și se oprește la poalele scării spiralate albe de lângă perete.

— Ei, ia stai, mai e un etaj?

— Da. Mai sunt o sută cincizeci de metri pătrați sus.

— Al cui… Adică… Zici că e locuința ta?

— Casa. Asta e casa mea, Jusuf. Adevărata mea casă, zice Jessica și observă că i se strecoară în minte regretul.

Toată chestia asta, să-l aducă pe Jusuf aici după atâția ani, s-ar putea să fie cea mai mare tâmpenie pe care a făcut-o de multă vreme. E ca și cum ar sări dintr-un avion fără parașută, aruncându-se în cădere liberă, sperând că o să scape cu viață. Însă izbirea de pământ n-o mai înspăimântă. Și de aceea a hotărât să-l aducă pe Jusuf în lumea ei secretă.

Urcă scara, Jessica deschide pe rând ușile și Jusuf se uită în toate camerele. Își plimbă degetele pe pereți și canaturi, adulmecă mirosul de lemn tăiat și vopsea proaspătă din camerele nelocuite, ca și cum ar fi un posibil cumpărător care a venit să vadă casa.

Jessica și Jusuf trec prin toate camerele fără să zică nimic, și Jessica simte cum se naște în ea o căldură: anii de tăinuire vor cădea de-a binelea doar dacă spune tot adevărul. Jusuf pare că nu prea știe cum să interpreteze ceea ce vede, dar în același timp e limpede că e impresionat. Adevărul e că Jessica n-are habar ce gândește el.

Se opresc un moment în ușa dormitorului Jessicăi, apoi trec la următorul dormitor, aproape la fel de mare, care dă spre părculețul de lângă Muzeul Național. Jessica n-are nevoie să spună nimic, Jusuf înțelege acum că Erne a fost singurul care a știut. I-a fost îngăduit să moară în această încăpere, îngrijit de Jessica.

— De ce n-ai spus nimic? zice Jusuf după o lungă tăcere.

Are vocea un pic răgușită. Și, ca de obicei, întrebările lui Jusuf par îndreptățite și inteligente. Chiar și atunci când sunt atât de simple.

— Tu ce crezi? zice Jessica.

— Dar, dacă Erne…

Jessica îi atinge degetele lui Jusuf.

— Iartă-mă.

Aude răsuflarea lui tremurătoare, simte cum răbufnește durerea îndelung înăbușită, care face să se rostogolească o lacrimă pe obrazul lui Jusuf.

— Dar mi-e dor de Erne, Jessi, zice Jusuf și își șterge lacrima.

Și atunci Jessica înțelege că nimic din ce a văzut Jusuf în ultimele zece minute nu schimbă ceva. În bine sau în rău. Vederea patului pe care a murit

Erne e singurul lucru care l-a mișcat. La urma urmei, lucrul pe care Jessica l-a ferit ani în șir de ochii celorlalți nu înseamnă absolut nimic.

— Și mie, zice Jessica. Al dracului de tare.

Jusuf se întoarce cu spatele, ca să-și ascundă emoția care se învolburează în el. Jessica nu se grăbește să-l aline, ci îl lasă să-și revină singur.

— A fost un an greu. Mi-e dor de Anna… Nu știu…, zice Jusuf și își șterge ochii cu mâneca. Îmi pare rău, nu știu ce m-a apucat.

— E în ordine, Jusuf, zice Jessica.

— Și asta…, continuă Jusuf, arătând în jur, și tace un pic ca să-și cântărească următoarele vorbe.

Bărbatul se uită prin încăpere, își ațintește ochii înroșiți asupra Jessicăi și e imposibil de știut cum va evolua situația. Poate că Jusuf e cumva șocat de luxul pe care îl vede, cât de departe este de lumea înjunghierilor sângeroase, a scenelor crimei mirosind a praf de pușcă, a cadavrelor care se descompun și a scuzelor de bețivi cu care au ei de-a face zilnic. Sau poate e doar dezamăgit că Jessica n-a avut destulă încredere în el ca să-i spună mai demult.

— Presupun că acest apartament nu-i întreaga poveste…, zice Jusuf în cele din urmă.

— Nu. Mai e mult. Mult mai mult.

— Ești o Kirsti Paakkanen[{54}].

— Da, zice Jessica încet. Întotdeauna am fost. Am moștenit toate astea când eram minoră.

— OK.

Jusuf clatină din cap.

— E în ordine? Ești ofticat?

— Sunt. Că până acum am stat în cutia aia jalnică. În vreme ce am fi putut să facem aici petreceri pe cinste, zice Jusuf, și pe față îi apare zâmbetul lui frumos.

116.

Ajunul Crăciunului

Helena Lappi își pune paltonul și se uită la ceasul mecanic de la încheietură. Gata cu ceasurile multifuncționale. Gata cu informațiile inutile. Cu cât mai puține informații, cu atât mai puțin stres. Oftează, se duce la masa de lucru și se mai uită o dată la cadavrul ars, înnegrit. A fost găsit în Parcul Central, într-un cerc alcătuit din pietricele. Bărbatului ars atât de tare, încât nu poate fi identificat, îi lipsesc doi dinți din față. Avea în sânge o cantitate imensă de alcool. Harjula o să-și informeze echipa mâine, la prima oră.

117.

Trezește-te, Jessica.

Jessica deschide ochii și simte că nu poate să respire. Nu vede decât întuneric. Are impresia că încearcă să tragă aer în piept printr-o pernă mare și moale care îi este apăsată pe față.

Încearcă să strige după ajutor, însă sunetul care îi iese din gât îi sună slab în urechi. E ca și cum încheieturile mâinilor și gleznele i-au fost prinse în cătușe înghețate, imobilizându-i membrele.

Ești trează, draga mea.

Și apoi ceva i se ia de pe față și întunericul ca smoala se preface în amurgul unei nopți de vară.

Jessica vede cum mâinile reci ale mamei i se descleștează de pe încheieturi.

Peste fața mamei atârnă păr negru, năclăit de sânge, precum algele negre care sunt curățate de pe fundul unui heleșteu plin de vegetație. Oasele pometilor ascuțiți sunt zdrobite și fac gura mamei să pară schimonosită într-un rânjet pervers. În locul unui ochi e un terci roșu și în locul nasului e un crater.

Răsuflarea rece, umedă, care plutește peste fața Jessicăi pare să înghețe pe pielea transpirată. Brusc, Jessica e scuturată de fiori.

Ridică-te în capul oaselor.

Jessica nu-și încordează mușchii stomacului, nici nu observă că se ridică. Dar, dintr-odată, e așezată pe marginea canapelei. Ceasul de pe modern arată trei și jumătate.

Fără ca ea să fi observat, mama s-a ridicat de pe canapea, s-a așezat la masa lungă, cu spatele la Jessica, și se piaptănă. Mișcările mâinilor sunt sacadate și mecanice.

Ceva șuieră în urechea Jessicăi.

Simte că ceva îi strânge gleznele goale. Se apleacă în față să se uite sub canapea și vede că o ține o siluetă de dedesubt care n-are față. Doar întuneric.

De ce ai făcut-o, Jessica?

Voiam să știe cineva. Pentru că Erne nu mai e aici.

Jessica vede fața lui Erne fulgerând în ușa bucătăriei. Poate că Erne i-a privit în tot acest timp, însă acum ea nu vede decât spatele unui bătrân dispărând în bucătărie.

Vreau să te ajut, Jessica. Suntem aici pentru tine.

Jessica se uită lung la silueta de sub canapea. Degetele înfășurate în jurul gleznelor sale sunt lungi și osoase. Ca ghearele unui vultur.

Dă-mi drumul.

În acel moment, Jessica simte cum panica îi năvălește în fiecare celulă a trupului, ca un talaz care inundă un labirint. *Întotdeauna am vrut să vă protejez. Pe tine și pe Toffe. Și acum strici totul.*

Mama s-a ridicat de pe scaun și se furișează spre bucătărie, în rochia ei neagră.

Spune că îți pare rău.

Îmi pare rău.

În acel moment se ridică toți în picioare. Siluetă după siluetă se ivesc din întuneric, ca niște plante înalte care răsar din pământ și se ridică spre cer.

Mama se oprește la ușă și își întoarce privirea spre Jessica.

Ziua de care te temi cel mai tare.

Ce vrei să zici?

Mama zâmbește duios.

Uită-te pe fereastră.

Jessica se duce încet spre fereastră. Își lipește fruntea de geam. E rece.

Vede cum se leagănă în vânt felinarele de pe stradă, ale căror raze mătură asfaltul negru. Câteva siluete merg pe mijlocul străzii pe care nu-i nici țipenie de om, privind spre fereastra de la etajul cinci. Jessica vede fețele cenușii ale animalelor și coarnele rămuroase care le ies din frunte.

Dintr-odată, mama e lângă ea și zâmbește duios.

Jessica simte cum i se taie răsuflarea și oasele mamei sunt lipite de pielea sa.

Ajunul Crăciunului.

virtual-project.eu

[1] Bună! Mă bucur să te văd. Sigur, vorbim mai încolo! (în limba engleză în original).

[2] În rolul principal (în limba engleză în original).

[3] Dreptate, justiție (în limba engleză în original).

[4] Oricum / mă rog (în limba engleză în original).

[5] Variabilitatea ritmului cardiac (în limba engleză în original).

[6] Tuomas Holopainen, muzician finlandez contemporan.

[7] Keskusrikospoliisi, Biroul Central de Investigații.

[8] Cred că mă descurc (în limba engleză în original).

[9] E în ordine, detectivilor (în limba engleză în original).

[10] Trupă hip-hop din Helsinki.

[11] Porecla celebrului restaurant Căluțul-de-mare.

[12] Personajul negativ din romanul *Misery* al lui Stephen King; respectiv, personaj din *Urzeala tronurilor.*

[13] Jocuri de cuvinte bazate pe redundanță. As ASAP (*as soon as possible*) *as possible*: Cât mai curând posibil cu putință. *Very important VIP* (*very important person*): Foarte importantă persoană foarte importantă. *RIP* (*requiescant in pace*) *in peace*: Odihnească-se în pace în pace (în limba engleză în original).

[14] Autoare finlandeză celebră, vorbitoare de limbă suedeză, care a scris romane, a pictat, a ilustrat cărți și a creat benzi desenate. Este autoarea cărților pentru copii despre *Moomin-i,* personaje fictive.

[15] Fabricantul aparatului (în limba engleză în original).

[16] Modelul aparatului (în limba engleză în original).

[17] Cartier din Helsinki.

[18] Roman cu același nume al lui Dennis Lehane, ecranizat. Titlul în română este *Dispărută fără urmă.*

[19] Rămâi calm și continuă (aprox.) (în limba engleză în original).

[20] Jiminy Cricket, personaj emblematic din filmele studiourilor Disney.

[21] Scuze! Salut, detectivule (în limba engleză în original).

[22] Cu te te pot ajuta, Frank? (în limba engleză în original).

[23] Festival de muzică, dar și de arte vizuale, urbanism, filme, mâncare și băutură, din Helsinki.

[24] Insulă din Helsinki.

[25] Noapte bună (în limba engleză în original).

[26] Și ție (în limba engleză în original).

[27] Hänsel și Gretel.

[28] Orele de lucru / în timpul programului (în limba engleză în original).

[29] Parc din Helsinki.

[30] „Golful însorit” și, respectiv, „Golful negru”.

[31] Alo, e cineva acolo? (în limba engleză în original).

[32] În caz de urgență (în limba engleză în original).

[33] Combinație între *hipster* și *creep* (ciudat/ticălos) (în limba engleză în original).

[34] Suomen Yleisradio (Radiodifuziunea Finlandeză).

[35] Eutanasiind-o cu blândețe (în limba engleză în original).

[36] Celebru reporter finlandez.

[37] „Tânăr” și, respectiv, „adolescent” (în limba engleză în original).

[38] Asta-i tot. (în limba engleză în original).

[39] Una dintre cele mai mari corporații din industria alimentară finlandeză.

[40] Te rog, te rog (în limba engleză în original).

[41] Înghețul creierului (în limba engleză în original).

[42] Nenorocitul (aprox., vulgar) (în limba engleză în original).

[43] Keskusirkospoliisi - Biroul Național de Investigații din Finlanda, cu competență în crima organizată.

[44] Finalul apoteotic (în limba engleză în original).

[45] Ca niciodată (în limba engleză în original).

[46] A dispărut detectivul. (aprox.) (în limba engleză în original).

[47] E James. (în limba engleză în original).

[48] Vreau să fac dragoste cu tine, Zesika. (în limba italiană în original).

[49] Nu mișca! (în limba engleză în original).

[50] Așteaptă. [...] Pot să explic. (în limba engleză în original).

[51] Lasă-mă să explic... Șefa voastră... (în limba engleză în original).

[52] Scorpionii albaștri (în limba ucraineană).

[53] Punct ochit, punct lovit. (în limba franceză în original).

[54] Celebră femeie de afaceri finlandeză.

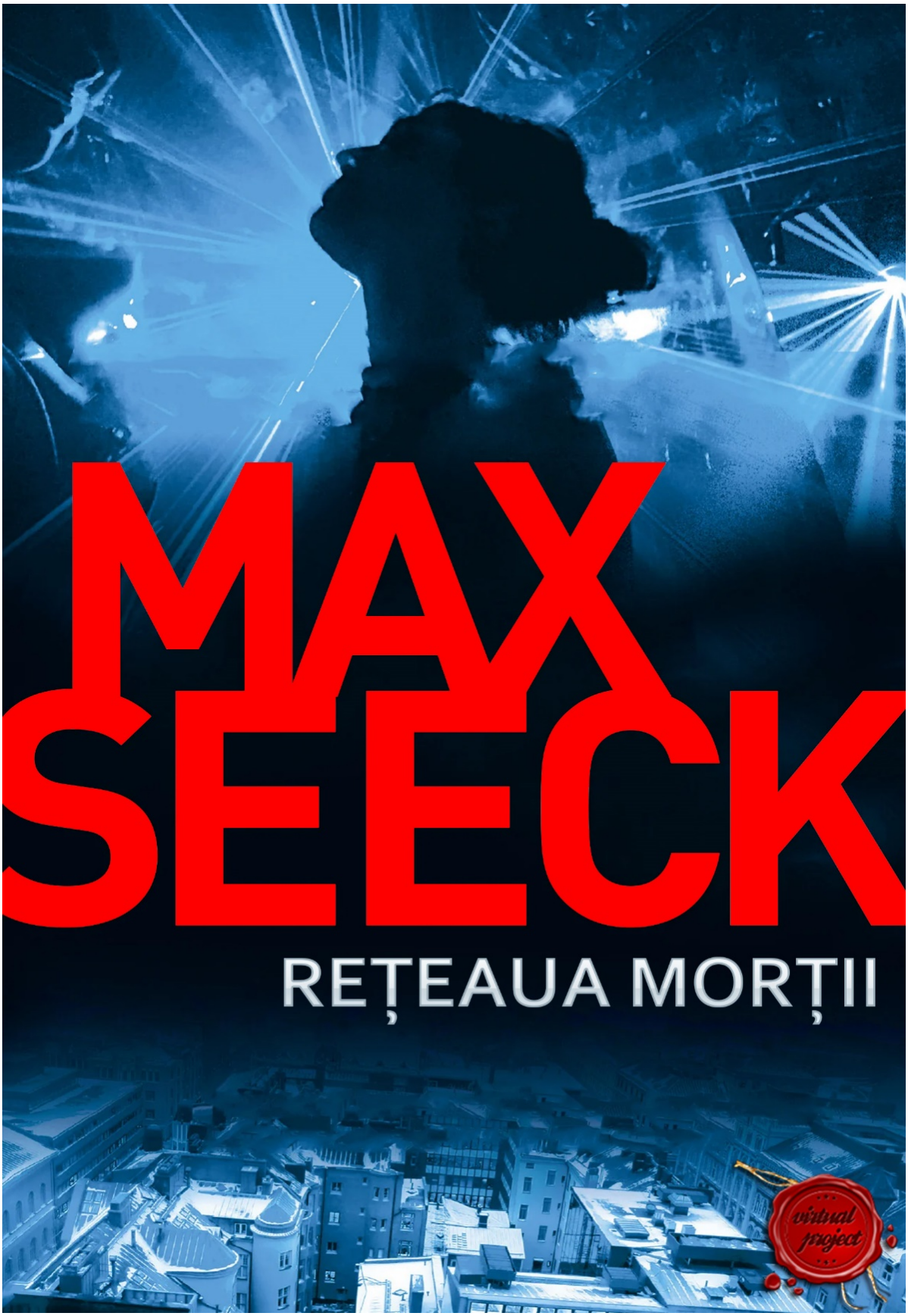
MAX SEECK
REȚEAUA MORȚII
virtual project